"Zekice, komik ve şefkatli. İnanılmaz bir roman."
—PAULA HAWKINS, *TRENDEKİ KIZ*'IN YAZARI

Ufak Yangınlar

Celeste Ng

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

YABANCI

goodreads CHOICE 2017 WINNER

2017 Goodreads EN İYİ ROMAN ÖDÜLÜ

YILIN KİTABI • *THE WASHINGTON POST* • *KIRKUS REVIEWS* • *GOODREADS* • *NPR* • *AMAZON* • *ENTERTAINMENT WEEKLY*

50 HAFTADIR *NEW YORK TIMES* ÇOKSATANI

"SHAKER HEIGHTS'TAKİ HERKES O YAZ BUNU KONUŞUYORDU: RICHARDSONLARIN EN KÜÇÜK ÇOCUĞU ISABELLE, SONUNDA KAFAYI YEMİŞ VE EVİ YAKMIŞTI."

Shaker Heights'ta yollardan, evlerin rengine kadar her şey en ince detayına kadar planlıydı. Kimse de bu ruhu, kurallara uymayı ilke edinmiş Elena Richardson'dan daha iyi yansıtamazdı.

Kızı Pearl'ü kendi başına büyüten Mia Warren sanatçıydı ve Shaker Heights'a yeni taşınmışlardı. Kısa süre içinde Richardsonların dört çocuğu da güvenli ve düzenli hayatlarından kopacak, hayatlarını ve kendilerini sorgulamaya başlayacaklardı.

Ancak hem Shaker Heights'ı bölen hem de Mia ile Bayan Richardson'ı iki farklı cephe almaya zorlayan bir dava patlak verince Bayan Richardson, Mia'nın geçmişini gün yüzüne çıkarmaya karar verecek, bunu takıntısı haline getirecek ve kendi ailesi ile Mia'nınkini parçalama tehlikesiyle karşı karşıya gelecekti.

"*Ufak Yangınlar*'ı tek solukta okudum."
—**JODI PICOULT**, *Kız Kardeşim İçin* ve *Cam Çocuk*'un yazarı

"Sıradışı... *Ufak Yangınlar* gibi kitaplarla sık sık karşılaşmıyoruz."
—**JOHN GREEN**, *Aynı Yıldızın Altında* ve *Alaska'nın Peşinde*'ni

35 00

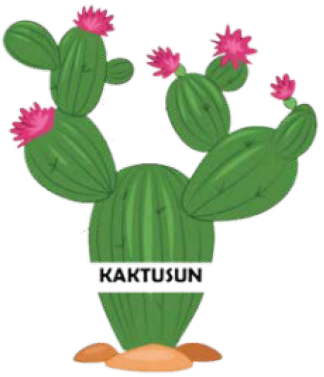
Çeviren: Su Akaydın

www.yabancıyayinlari.com

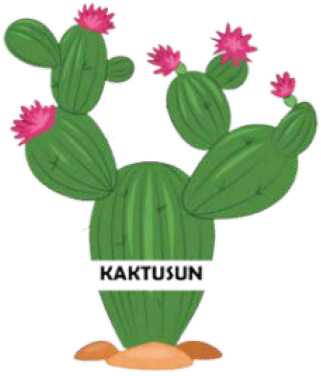
YABANCI

9 786052 177433

/yabancıyayinlari

KAKTUSUN

Ufak Yangınlar
Özgün Adı | *Little Fires Everywhere*
Celeste Ng

Yabancı Yayınları | 244

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın
Düzelti | Tünde Ecem Kutlu
Kapak ve Sayfa Tasarımı | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-43-3

Türkçe Çeviri © Su Akaydın, 2018
© Yabancı Yayınları, 2018
© Celeste Ng, 2017

Sertifika No: 11407

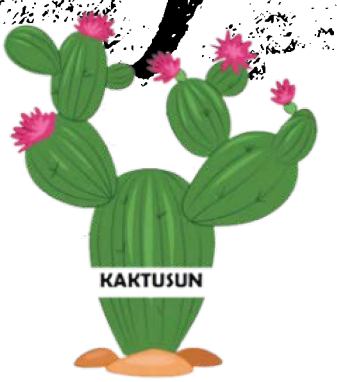
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

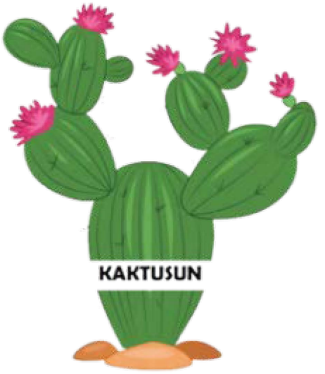
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

Celeste Ng

Ufak Yangınlar

Ufak yangınlar çıkararak
kendi yollarından ilerleyen herkese

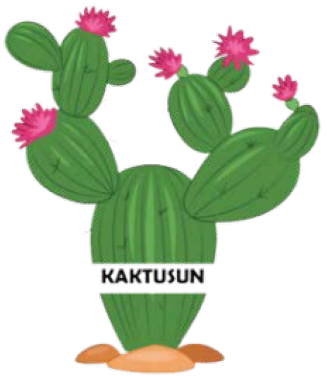

İster Okul Bölgesi'nden bir imar alanı, ister Shaker Bölgesi'nden dönüm dönüm arsa ya da şirketimizin sizlere, çeşitli mahallelerde satışa sunduğu evlerden birini alın; golf, binicilik, tenis, yelkencilik için tesisler; eşi benzeri olmayan okullar ve gayrimenkul değerlerinin düşmesi nedeniyle istenmeyen değişikliklerin yaşanmayacağına dair garanti de buna dahil olacaktır.

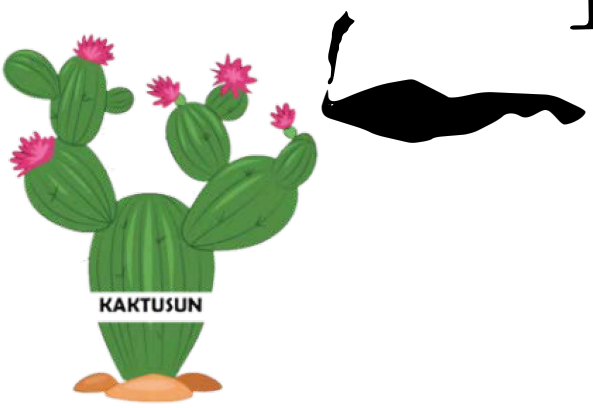
—Reklam, Van Sweringen Şirketi,
Shaker Kasabası'nın Yaratıcıları ve İmarcıları

Aslında her şeyi göz önünde bulundurursak, Shaker Heights'ta yaşayan insanlar, Amerika'nın geri kalanında yaşayan insanların hemen hemen aynısı. Belki bir veya iki yerine üç ya da dört arabaya ve bir televizyon seti yerine iki tanesine sahip olabilirler. Shaker Heightslı bir kız evleneceği zaman, düğününe sadece yüz kişi çağırıp müzik için yerli bir grubu tutmak yerine, düğününe sekiz yüz kişi çağırması ve New York'tan Meyer Davis Bandosu'nu getirtmesi iki taraf arasındaki kökten farkı değil, sadece *biraz* farklı yaşadıklarını gösterir. Yakın zamanda Shaker Heights Golf Kulübü'nden bir kadın, "Arkadaş canlısı insanlarız ve çok güzel vakit geçiriyoruz!" dedi ve bunda da haklıydı çünkü bu Ütopya'da yaşayan insanlar, görünüşe göre gerçekten pek mutlu bir hayat sürdürüyorlar.

—"Shaker Heights'ta Güzel Yaşam",
Cosmopolitan, Mart 1963

1

Shaker Heights'taki herkes o yaz bunu konuşuyordu: Richardsonların en küçük çocuğu Isabelle, sonunda kafayı yemiş ve evi yakmıştı. İlkbahar boyunca bütün dedikodular küçük Mirabelle McCullough ya da hangi tarafta durduğunuza bağlı olarak May Ling Chow hakkındaydı. Fakat şimdi, nihayet, konuşulacak yeni ve heyecanlı bir şey vardı. Mayısın o cumartesi gününde, öğle vaktini biraz geçmişti ki, Heinen's'de alışveriş arabalarını reyondan reyona itenler, önce kendilerine yaklaşıp sonra ördek göletine doğru devam eden itfaiye sirenlerini duymuştu. Saat on ikiyi çeyrek geçerken, Parkland Yolu'nda dört itfaiye aracı dağınık kırmızı bir çizgi halinde park etmişti. Richardson evinin yatak odalarının altısı da alev alev yanıyor ve bir kilometre çapındaki herkes, dumanların ağaçların üstünden yoğun, siyah bir fırtına bulutu gibi yükseldiğini görebiliyordu. Sonrasında insanlar bunun olacağının çok önceden belli olduğunu söyleyeceklerdi: Izzy'nin biraz deli olduğunu, Richardson ailesinde hep bir *tuhaflık* gördüklerini, o sabah sirenleri duyduklarında korkunç bir şey olduğunu *hissettiklerini*... Bütün bunlar olup bittikten sonra Izzy çoktan gitmişti elbette; arkasında da onu savunacak kimseyi bırakmamıştı. Böylece herkes akıllarına ne geliyorsa söyleyebilecekti ve söyleyeceklerdi de. Fakat itfaiyeler geldiğinde kimse ne olduğunu bilmiyordu; bir süre daha bilmeyeceklerdi de. Komşular yalapşap kurulmuş engellere, yani

evin birkaç metre ötesine çapraz bir şekilde park edilmiş polis arabalarına olabildiğince yakın durmuş, umutsuz vaka olduğunu anlayan ciddi bakışlı itfaiyecilerin hortumları açmalarını izlemişti. Sokağın karşısında kazlar, hengâmeden etkilenmemiş bir şekilde kafalarını suyun altına daldırıp yosun bulmaya çalışıyordu.

Bayan Richardson evin önündeki çimenlerde durmuş, açık mavi sabahlığının yakasını eliyle kapalı tutuyordu. Çoktan öğlen olmuş olmasına rağmen, duman dedektörleri ötmeye başladığında hâlâ uyuyordu. Geç yatmıştı ve bilerek geç kalkacaktı. Zor bir günden sonra bunu hak ettiğini söyleyerek kendini teselli etmişti. Bir önceki gece üst kattaki pencereden, evin önüne nihayet bir arabanın park ettiğini görmüştü. Garaj yolu uzun ve daire şeklindeydi. Kaldırımdan evin giriş kapısına, oradan tekrar kaldırıma dönen bir at nalı şeklindeydi. O yüzden sokak, evden rahat otuz metre ve onun net göremeyeceği kadar uzaktaydı. Ayrıca mayıs ayında akşam saat sekizde hava neredeyse tamamen kararmıştı. Fakat kiracısı Mia'nın ufak, bej rengi Volkswagen'ini tanımıştı. Farları yanıyordu. Yolcu kapısı açıldı ve zayıf bir figür belirdi, kapıyı açık bıraktı: Bu, Mia'nın ergen kızı Pearl'dü. Arabanın tavan lambası, vitrin aydınlatması gibi yandı ama arabanın içi neredeyse tavana kadar çantayla dolu olduğundan Bayan Richardson, Mia'nın başını, tepesinde topladığı dağınık topuzu zar zor seçebiliyordu. Pearl posta kutusuna eğildi. Bayan Richardson posta kutusunun kapağı açılır ve kapanırken ufak bir gıcırtı sesi çıkardığını hayal etti. Sonra Pearl tekrar arabaya atladı ve kapısını kapadı. Fren lambaları kırmızı yandı, sonra söndü. Ardından araba gecenin karanlığına doğru devam etti. Bayan Richardson rahatlamış bir şekilde aşağı inmiş ve posta kutusuna bakmıştı. İçinde, basit bir halkaya takılmış anahtarlar buldu, yanına not bırakılmamıştı. Gitmiş olduklarını bilmesine rağmen, sabah olduğunda Winslow Yolu'nda kiraya verdiği evi kontrol etmeyi planladı.

İşte bu yüzden kendine geç kalkmaya izin vermişti ama şimdi

saat yarım olmuştu ve sabahlığı ve oğlu Trip'in tenis ayakkabılarıyla çimenliğin üstünde durmuş, evlerinin küle dönmesini izliyordu. Duman dedektörünün tiz sesine uyandığında Trip, Lexie ve Moody'yi arayarak oda oda koşmuştu. Izzy'yi aramadığını fark edince ise şoke olmuştu, sanki çoktan suçlunun Izzy olduğunu biliyordu. Benzin kokusu ve yatakların üstündeki alevler dışında bütün yatak odaları boştu. Delirmiş bir Kız İzci hepsinde kamp ateşi yakmış gibiydi. Salonu, oturma odasını, mutfağı kontrol edene kadar duman etrafa yayılmaya başlamıştı bile. Sonunda dışarı koşmuş ve evin güvenlik sistemi tarafından uyarılan itfaiyelerin çoktan gelmekte olduğunu gösteren sirenleri duymuştu. Garaj yoluna çıktığında Trip ve Lexie'nin ciplerinin, Moody'nin bisikletinin ve kocasının da arabasının olmadığını gördü. Kocası genelde cumartesi sabahları ofise gidip geri kaldığı işlerin üstünden geçmeyi severdi. Birinin iş yerini arayıp haber vermesi gerekecekti. Sonra Lexie'nin, neyse ki, dün gece Serena Wong'da kaldığını hatırladı. Izzy'nin nereye gittiğini merak etti. Oğullarının nerede olduğunu ve onlara olanları anlatmak için nasıl ulaşacağını merak etti.

><

Yangın söndürüldüğünde ev, Bayan Richardson'ın korktuğu gibi tam da yerle bir olmamıştı. Bütün pencereler gitmişti ama evin tuğla iskeleti nemli, kararmış ve tüten bir şekilde hâlâ duruyordu. Çatının büyük bir kısmı ıslandığı için balık pulları gibi siyah bir şekilde parlıyordu ve kurtulmuştu. İtfaiye departmanının mühendisleri ayakta kalan kiriş ve sütunları test edene kadar Richardsonların birkaç gün daha eve girmeye izni yoktu. Fakat sarı emniyet şeritlerinin eve yaklaşmalarına izin verdiği en yakın yerden, çimenlerden bile, içeride kurtarılacak pek bir şey kalmadığı belli oluyordu.

"Aman Tanrım," dedi Lexie. Ördek göletinin yanındaki çimenlere park ettiği arabasının çatısına tünemişti. O ve Serena,

Serena'nın çift kişilik yatağında sırt sırta uyurken, Dr. Wong öğlen bir gibi omzundan dürtmüş, "Lexie. Lexie tatlım. Uyan. Annen aradı," diye fısıldamıştı. Sabahın ikisine kadar oturmuş ve ilkbahar boyunca yaptıkları gibi, küçük Mirabelle McCullough'yu, hâkimin doğru karar verip vermediğini, velayeti yeni ebeveynlerine mi yoksa öz annesine geri mi vermesi gerektiğini konuşmuşlardı. "Tanrım, ismi aslında Mirabelle McCullough bile değil," demişti Serena sonunda. Sonra ikisi de uyuyakalana kadar can sıkıcı, rahatsız edici bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

Şimdi ise Lexie, çimenliğe bakan ön cephedeki yatak odası penceresinden süzülen dumanları izliyor ve içeride yok olup gidenleri düşünüyordu. Şifoniyerindeki bütün tişörtler, gardırobundaki bütün kot pantolonlar. Yatağının altında duran ayakkabı kutusundaki, Serena'nın ona altıncı sınıftan beri yazdığı kâğıt toplar haline getirmiş olduğu bütün notlar, yatağın kendisi ve yorganı kül olmuştu. Balo için erkek arkadaşı Brian'ın verdiği, tuvalet masasına kurutması için astığı gül bilekliğin kırmızıdan, kurumuş kan kırmızısına dönmüş taç yaprakları artık külden ibaretti. Serena'ya giderken yanına yedek kıyafet aldığı için ailesinin geri kalanından daha şanslı olduğunu fark etti. Arabasının arka koltuğunda, içinde bir kot pantolon, diş fırçası, pijama olan çantası duruyordu. Erkek kardeşlerine, çimenlerin üstünde sabahlığıyla duran annesine baktı ve "Üstlerindeki kıyafetler dışında, kelimenin tam anlamıyla, hiçbir şeyleri yok," diye düşündü. Kelimenin tam anlamıyla, Lexie'nin en sevdiği kullanımlardan biriydi. Şu anki durumlarında ise az çok doğru sayılırdı.

Yanında oturduğu yerden Trip, dalgın bir şeklinde elini saçlarından geçirdi. Güneş iyice tepeye çıkmıştı ve terlediği için kıvırcık saçları başkaldıran bir edayla dağılmıştı. İtfaiyelerin sirenlerini duyduğunda sosyal tesislerde basketbol oynuyordu ama sese çok kafa yormamıştı. (Bu sabah normalden daha dalgındı ama aslına bakılırsa her türlü fark etmezdi muhtemelen.) Sonra saat bir olduğunda herkes acıkmış ve maçı bitirmişlerdi, Trip de eve dönmek üzere arabasına binmişti. Beklendiği üzere camla-

rını indirmiş olmasına rağmen ona doğru gelen devasa duman bulutunu fark etmemişti. Bir şeylerin ters gittiğini ancak, kendi evine sapan sokağın başının bir polis arabasıyla bloke edildiğini görünce anladı. On dakika boyunca durumu açıklamaya çalıştıktan sonra nihayet cipini evin karşısına, Lexie ve Moody'nin beklediği yere park etmesine izin verdiler. Üçü sırayla, bir zamanlar merdiven boyunca asılı duran ama şimdi küle dönmüş aile fotoğraflarında sıralandıkları gibi arabanın çatısına oturmuştu. Lexie, Trip, Moody: Lise son, lise üç ve lise iki. Yanlarında Izzy'nin, lise birinci sınıfın, kara koyunun, jokerin bıraktığı boşluğu hissediyorlardı. Fakat hepsi, bu boşluğun kısa süreli olacağından emindi.

"Aklından ne geçiyordu ki?" diye mırıldandı Moody. Lexie, "Bu sefer fazla ileri gittiğini *o* bile biliyor, o yüzden kaçtı. Geri döndüğünde annem onu öldürecek," dedi.

"Nerede kalacağız?" diye sordu Trip. Üçlü, durumlarını gözden geçirirken bir sessizlik oldu.

"Bir otel odası filan tutarız herhalde," dedi Lexie sonunda. "Josh Trammell'ın ailesi öyle yapmıştı sanırım." Bu hikâyeyi herkes bilirdi: Lise ikiye giden Josh Trammell birkaç sene önce, yanan bir mumla uyuyakalmış ve ailesinin evini yakmıştı. Lisede uzun süre boyunca dönen dedikodu, yanan şeyin bir mum değil, sardığı ot olduğuydu ama evden geriye bir şey kalmadığından bunu bilmenin imkânı yoktu. Josh da mum hikâyesine sadık kalmıştı. Üzerinden seneler geçmiş ve Josh, Ohio Eyalet Üniversitesi'nden birincilikle mezun olmuş olmasına rağmen, herkes hâlâ onu, *evini yakan gerizekâlı sporcu çocuk* olarak görüyordu. Tabii artık Shaker Heights'taki en ünlü yangın Josh Trammell'ınki olmayacaktı.

"Bir otel odası mı? Hepimiz için mi?"

"Her neyse işte. İki oda tutulur. Ya da kral dairesinde kalırız. Bilmiyorum." Lexie parmaklarıyla dizine vuruyordu. Sigara içmek istiyordu ama olanlardan sonra ve annesiyle itfaiyecilerin hemen önünde bir tane yakmaya cüret edemiyordu. "Annemle

babam bir çözüm bulur. Sigorta da faturayı öder." Sigortaların nasıl işlediği konusunda pek bir bilgisi olmasa da dediği mantıklı gelmişti. Her hâlükârda bu yetişkinlerin sorunuydu, onların değil.

Son itfaiyeciler de yüzlerinden maskelerini çıkararak evden çıkıyordu. Dumanın çoğu gitmişti ama havada hâlâ bunaltıcı bir şey vardı, uzun sıcak bir duştan sonra odanın içinde biriken hava gibi. Arabanın çatısı ısınıyordu. Trip bacaklarını ön camdan aşağı uzattı, parmak arası terliklerinin ucuyla silecekleri dürtüyordu. Sonra gülmeye başladı.

"Niye gülüyorsun?" diye sordu Lexie.

"Izzy'yi etrafta koşuşturup kibrit yakarken hayal ettim de." Burnundan güldü. "Manyak."

Moody parmağını portbagaja vurarak ritim tuttu. "Niye herkes yangını onun çıkardığından bu kadar emin?"

"Hadi ama." Trip arabadan aşağı atladı. "Bunu yapan *Izzy*'ydi. Hepimiz buradayız. Annem burada. Babam yolda. Kim eksik?"

"Izzy burada değil, ne olmuş yani? Bunun sorumlusu bir tek o mu olabilir?"

Lexie, "*Sorumlu* mu?" diye araya girdi. "Izzy mi?"

"Babam işteydi," dedi Trip. "Lexie, Serenalardaydı. Ben Sussex'te basket oynuyordum. Sen?"

Moody tereddüt etti. "Bisikletle kütüphaneye gittim."

"Al işte. Gördün mü?" Trip'e göre cevap çok açıktı. "Burada bir tek Izzy ve annem vardı. Annem de uyuyordu."

"Belki evin içindeki kablolar kısa devre yaptı. Ya da birileri ocağı açık unuttu."

"İtfaiyeciler her yerde ufak yangınların olduğunu söyledi," dedi Lexie. "Birden fazla çıkış noktası varmış. Muhtemelen yangını hızlandırıcı bir şey de kullanılmış. Kaza değildi."

"Her zaman deliydi, bunu biliyoruz." Trip araba kapısına yaslandı.

"Hepiniz devamlı kıza sataşıyordunuz," dedi Moody. "Belki o yüzden deli gibi davranıyor."

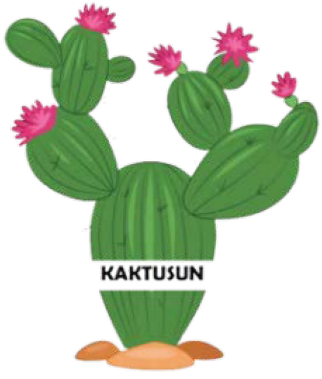
Sokağın karşısında itfaiye arabaları hortumlarını geri sarmaya başlamıştı. Geriye kalan üç Richardson çocuğu, itfaiyeciler baltalarını yere bırakıp islenmiş sarı ceketlerini çıkarırken izlediler.

"Birimiz karşıya geçip annemle durmalı," dedi Lexie ama kimse yerinden kıpırdamadı.

Bir süre sonra Trip, "Annemle babam Iz'i bulduğunda, onu hayatının sonuna kadar bir tımarhaneye kapatacak."

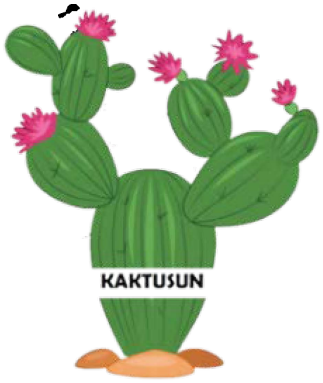
Kimse Mia ve Pearl'ün, Winslow Yolu'ndaki evden yakın zamanda ayrıldıkları üstünde durmuyordu. İtfaiye şefinin ciddi bir şekilde not almasını izleyen Bayan Richardson, eski kiracılarını tamamen unutmuştu. Ayrıldıklarını ne kocasına ne çocuklarına söylemişti; Moody, gittiklerini daha bu sabah fark etmişti ve ne düşünmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Parkland Yolu'nun ucunda, babalarının mavi BMW'si, bir nokta şeklinde belirdi.

"Onu bulacaklarından nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordu Moody.

2

Geçen haziran ayında Mia ve Pearl, Winslow Yolu'ndaki küçük kiralık eve taşındığında ne (teknik olarak evin sahibi olan) Bayan Richardson ne de (anahtarları teslim eden) Bay Richardson onlara önem vermişti. Bay Warren'ın hayatlarında olmadığını ve Mia'nın, gösterdiği Michigan ehliyetinde dediğine göre otuz altı yaşında olduğunu biliyorlardı. İşaretparmağında büyük bir ametist, serçeparmağında kaşık sapından yapılmış gümüş bir yüzük ve başparmağında Bayan Richardson'ın, ruh haline göre rengi değişen yüzüklere fazla benzediğini düşündüğü bir yüzük takmasına rağmen, sol eline hiçbir şey takmadığını fark etmişlerdi. Fakat kibar biri gibiydi ve koyu renk saçlarını uzun bir örgü halinde toplayan, sessiz, on beş yaşındaki kızı Pearl de öyleydi. Mia ilk ve son ayın kirasını ve depozitosunu, yirmi dolarlık banknot desteleri halinde ödemişti. Sonra, o zamanlar bile yıpranmış görünen bej rengi Volkswagen Rabbit'iyle, Parkland Yolu boyunca, Shaker'ın güney ucuna, evlerin daha dip dibe ve bahçelerin daha küçük olduğu yöne gitti.

Winslow Yolu uzun bir sıra halinde katlı villalardan oluşuyordu ama kaldırımda durup baksanız anlamazdınız. Dışarıdan sadece bir giriş kapısı, bir sokak lambası, bir posta kutusu, bir ev numarası görürdünüz. Belki iki elektrik sayacı görürdünüz ama onlar, belediye emriyle evin arka tarafına gizlenmişti, garaj da öyle. Sadece kapıdan içeri girdiğinizde iki farklı kapı olduğunu görürdünüz. Biri yukarıdaki daireye çıkar, biri de aşağıya, iki

dairenin paylaştığı bodrum kata inerdi. Winslow Yolu'ndaki her ev iki aile barındırırdı ama dışarıdan sadece bir aile yaşıyormuş gibi görünürdü. Evler bilerek bu şekilde tasarlanmıştı. Oturanların katlı bir villada yaşıyor olduğunu, ev sahibi olmak yerine daireyi kiraladıklarını gizlemek içindi ve bu da, şehir planlamacılarının sokağın genel görünümünü korumasında yardımcı oluyordu; herkes bilirdi ki, kiracıların yaşadığı mahalleler pek tercih edilmezdi.

Shaker Heights böyleydi işte. Ne yapıp yapamayacağınız hakkında çok, pek çok kural vardı; yeni evlerine yerleşirken Mia ve Pearl de bunları öğrenmeye başlamıştı. Yeni adreslerini nasıl yazacaklarını öğrendiler: 18434 Winslow Yolu *Yukarı.* O son kelime, gelen postaların aşağı katta oturan Bay Yang'e değil de kendilerine gelmesini sağlıyordu. Çöplerin cuma sabahları evin önüne taşınmadığını, onun yerine kaldırımı dolduran çöpler görüntü kirliliği yapmasın diye torbaların evin arkasında bırakıldığını öğrenmişlerdi. Turuncu işçi tulumu giymiş adamlar tarafından kullanılan mobiletler, her evin garaj yolundan geçip arka bahçeden çöpleri toplar, sokakta bekleyen büyük kamyona taşırdı. Mia aylarca, Winslow Yolu'ndaki ilk cuma gününde mobilet, motoru kükreyen alev renkli bir golf arabası gibi mutfak penceresinin önünden son hız geçtiğinde yaşadığı dehşeti unutamamıştı. Zamanla buna alışmışlardı. Sokağın görüntüsü bozulmasın diye evin arkasına konmuş garaja ve arabadan eve koşarken ıslanmamak için yanlarında devamlı şemsiye taşımaya da öyle. Sonralarında, Bay Yang temmuz ayında iki haftalığına Hong Kong'a annesini ziyarete gittiğinde, biçilmemiş çimler yüzünden belediyeden, çimlerin on beş santimi geçtiğini ve üç gün içinde durum değişmezse birilerini çimi biçmeye yollayacaklarını, bunun için de yüz dolar fatura keseceklerini söyleyen kibar ama katı bir mektup geleceğini öğrenmişlerdi. Öğrenilecek birçok kural vardı.

Mia ve Pearl'ün uzun bir süre öğrenmeyeceği bir sürü kural da olacaktı. Örneğin, bir evin boyanabileceği renkleri belirleyen

kurallar vardı. Belediyenin pratik bir kataloğu her evi Tudor, İngiliz ya da Fransız stiline ayırıyor ve ev sahipleriyle mimarlar için uygun renkleri sunuyordu. "İngiliz-stili" evler, her sokakta estetik uyum sağlanması için sadece buz mavisi, yosun yeşili ya da spesifik bir bej rengine boyanabiliyordu. Tudor evleri, alçının spesifik bir krem rengi ve kerestelerin de spesifik bir kahverengi tonunda olmasını gerektiriyordu. Shaker Heights'ta her şey için bir plan vardı. Ülkenin ilk planlı topluluklarından biri olan şehir 1912'de tasarlandığında okullar, çocuklar büyük caddelerde karşıdan karşıya geçmek zorunda kalmayacak şekilde konumlandırılmıştı; yan sokaklar büyük bulvarlara bağlanıyordu ve işe gidip gelenleri Cleveland'ın şehir merkezine götüren toplu taşıma durakları, stratejik bir şekilde yerleştirilmişti. Hatta şehrin sloganı, Lexie'nin deyimiyle *kelimenin tam anlamıyla*, "Çoğu topluluk kendiliğinden oluşur; en iyileri ise planlı olur," idi. Bu sözün altında yatan düşünce, her şeyin planlanabilir olduğu ve planlanması gerektiğiydi. Böylece göze hoş gelmeyen, sevimsiz ve çirkin şeylerden kaçınabilirdiniz.

Fakat o ilk haftalarda keşfettikleri daha hoş şeyler de vardı. Temizlik, boya ve yerleşme sırasında etraflarındaki sokakların isimlerini öğrenmişlerdi: Winchell, Latimore, Lynfield. Mia'nın, müşterilerine aristokrat muamelesi yaptığını iddia ettiği yakınlarındaki market Heinen's'in yerini öğrendiler. Alışveriş sepetinizi arabanıza kadar götürmek yerine, ütülenmiş poplin bir gömlek giyen, alışveriş arabalarından sorumlu bir oğlan sepetlerin üstüne bir numara asıyor ve size, numaranızla eşleşen kırmızı ve beyaz bir etiket veriyordu. Sonra o etiketi arabanızın camına takıyor ve marketin önüne park ediyordunuz. Orada oğlan satın aldıklarını ayağınıza getiriyor ve bagaja dikkatlice yerleştiriyordu. Bahşiş de kabul etmiyordu.

En ucuz benzincinin Lomond ve Lee Yolu'nun köşesinde olduğunu (daima diğerlerinden bir sent daha ucuzdu), eczanelerin nerede olduğunu ve hangilerinin çift indirim kuponu verdiğini öğrendiler. Yakınlardaki Cleveland Heights'ta, Warrensville'de

ve Beachwood'da yaşayanların, normal insanlar gibi çöplerini kaldırıma bıraktığını ve ne zaman, hangi sokakta çöp toplama günü olduğunu öğrendiler. Çekiç, tornavida, biraz boya ve fırçayı Shaker Hırdavatçısı'nda bulabileceklerini ama sadece sabah dokuz buçuk, akşam altı arası açık olduklarını, sonrasında dükkân sahibinin çalışanları evlerine yolladığını öğrendiler.

Pearl ise ev sahibini ve Richardson çocuklarını tanıdı.

Winslow'daki küçük eve ilk giden Moody oldu. Annesi, babasına yeni kiracılardan bahsederken kulak misafiri olmuştu. "Bir çeşit sanatçı," demişti Bayan Richardson. Bay Richardson ne çeşit bir sanatçı olduğunu sorduğunda annesi dalga geçerek, "Yolunu bulmaya çalışanlardan," demişti.

"Sorun değil," diye teselli etmişti kocasını. "Bana depozitoyu önden ödedi." "Bu, kirayı ödeyeceği anlamına gelmez," demişti Bay Richardson. Fakat ikisi de kiranın önemli olmadığını biliyordu, yukarı kat için sadece üç yüz dolar alıyorlardı ve geçinmek için o paraya ihtiyaçları yoktu. Bay Richardson savunma avukatıydı ve Bayan Richardson yerli gazeteleri *Sun Press* için çalışıyordu. Winslow evi koşulsuz bedelsiz onlarındı; Bayan Richardson'ın ebeveynleri, o daha ergen yaşlardayken yatırım amacıyla mülkü satın almıştı. Oradan gelen kira parası Denison Üniversitesi'nde okumasına yardımcı olmuş, sonra da gazeteci olarak kariyerine yeni başladığında annesinin deyimiyle, aylık bir "destek" kaynağı olmuştu. Ardından Bill Richardson ile evlenmiş ve Bayan Richardson olmuştu. Winslow'daki ev, seneler sonra yangında kül olup gidişini izleyeceği, kendi Shaker evlerinin kaporasını ödemelerinde de yardımcı olmuştu. Bayan Richardson'ın ebeveynleri, beş sene önce aralarında sadece birkaç ay farkla öldüğünde, Winslow evi ona miras kalmıştı. Ebeveynleri o noktada artık birkaç senedir yardımlı yaşam tesisinde yaşıyordu ve büyüdüğü ev satılmıştı. Fakat Winslow evini elden çıkarmamışlardı, oradan gelen kira geliri bakımlarının ücretini karşılıyordu. Şimdi ise Bayan Richardson evi tutmaya devam ediyordu çünkü duygusal bir bağı vardı.

Hayır, önemli olan para değildi. Kira geliri, beş yüz doların tamamı, artık her ay Richardsonların tatil birikim hesabına gidiyordu. Geçen sene Martha's Vineyard'a seyahatlerini böyle ödemişlerdi. Oraya gittiklerinde Lexie sırtüstü yüzüşünü geliştirmiş, Trip orada yaşayan kızları büyülemiş, Moody soyulma noktasına gelene kadar yanmış ve Izzy de sonunda, zorla da olsa, sahile inmeye ikna olmuştu: tamamen giyinik, asker postallarıyla ve yüzünde bir somurtmayla. Fakat gerçek şuydu ki, kira geliri olmadan da tatile çıkmak için yeterince paraları vardı. Kiradan gelen paraya *ihtiyaçları* olmadığı için, Bayan Richardson için önemli olan *ne tür* kiracı olduklarıydı. Ebeveynleri onu iyi şeyler yapması için yetiştirmişti; her sene Humane Society'ye, UNICEF'e bağış yapar ve daima yerel açık artırmalara giderlerdi. Bir keresinde Rotary Kulübü'nün sessiz müzayedesinde bir metrelik bir peluş ayı kazanmışlardı. Bayan Richardson evi de bir çeşit bağış olarak görüyordu. Kirayı düşük tutuyor (Cleveland'da evler ucuzdu ama Shaker gibi iyi mahallelerde daire fiyatları biraz tuzlu olabiliyordu), hak ettiğini ama bir sebepten dolayı hayatının pek iyi gitmemiş olduğunu düşündüğü insanlara kiralıyordu. Aradaki haksızlığı kapamak onu memnun ediyordu.

Ev ona miras kaldıktan sonra aldığı ilk kiracı Bay Yang olmuştu. Hong Kong göçmeniydi ve Amerika'ya geldiğinde kimseyi tanımıyor, ağır aksanlı bozuk bir İngilizce konuşuyordu. Seneler içinde aksanı çok az değişmişti ve bazen konuşurlarken Bayan Richardson'ın yapabildiği tek şey başını sallayıp gülümsemekti. Fakat Bay Yang'in iyi bir adam olduğunu düşünüyordu. Adam sıkı çalışıyordu: Yakınlardaki bir özel kız lisesi olan Laurel Akademisi'nin okul otobüsünü sürüyor ve tamircilik yapıyordu. Bu kadar düşük bir gelirle tek başına yaşayarak asla böyle güzel bir mahallede oturamazdı. Muhtemelen Buckeye Yolu'nda gri, sıkışık, tek odalı bir dairede yaşardı ya da doğu Cleveland'ın Çin mahallesi olarak geçen, dairelerin şüphe uyandıracak kadar düşük kiralı, her iki apartmandan birinin boşaltılmış olduğu ve her gece en az bir kez sirenlerin çaldığı varoşta oturuyor olması daha

muhtemeldi. Ayrıca Bay Yang eve inanılmaz iyi bakıyordu. Akıtan muslukları tamir ediyor, evin önündeki çatlak asfaltı onarıyor ve küçücük arka bahçeyi bitkilerle donatıyordu. Her yaz vergi öder gibi Bayan Richardson'a, yetiştirdiği Çin kavunlarını getiriyordu. Bayan Richardson kavunlarla ne yapacağını bilmiyordu; yeşim taşı gibi yeşil, buruşuk ve endişe verici derecede tüylüydü. Yine de Bay Yang'in düşünceli davranmasını takdir ediyordu. Bay Yang, tam Bayan Richardson'ın isteyeceği türden bir kiracıydı: İyilik yapabileceği ve bu iyiliği takdir edecek nazik bir insan.

Üst kattaki daire konusunda biraz daha şanssızdı. O dairenin hemen hemen her sene yeni bir kiracısı oluyordu: Müzik Enstitüsü'nde öğretmenliğe başlayan çelist, kırklı yaşlarında, boşanmış bir kadın, Cleveland Eyalet Üniversitesi'nden yeni mezun ve yeni evli genç bir çift. Hepsi ufak bir desteği hak ediyorlardı. Fakat hiçbiri uzun kalmadı. Çelist, Cleveland Orkestrası'nda baş çelist pozisyonuna alınmayınca bir hüzün bulutu içinde şehirden ayrılmıştı. Boşanan kadın, dört aylık hızlı bir ilişkinin sonunda tekrar evlenmiş ve yeni kocasıyla Lakewood'da yeni inşa edilmiş, etrafındakilerin aynı, zevksiz bir eve taşınmıştı. O içten, birbirine bağlı ve sırılsıklam âşık görünen genç çift ise, ilişkilerini onaramayacak kadar çok kavga etmiş ve sadece on sekiz ay sonra ayrılmışlardı. Geriye erken kesilen bir kira kontratı, birkaç kırılmış vazo ve o vazoların çarptığı duvarda, göz hizasında, çatlak noktalar bırakmışlardı.

Bayan Richardson bunlardan ders çıkarmaya karar verdi. Bu sefer daha dikkatli olacaktı. Bay Yang'den duvarı onarmasını rica etti, yeni bir kiracı ya da doğru kiracıyı bulmak için acele etmedi. 18434 Winslow Yolu *Yukarı*, Mia Warren ve kızı gelene kadar altı ay boş kaldı. Kızını tek başına büyüten bir anneydi, kibar konuşuyordu, sanatçı ruhluydu ve kibar, güzel sayılabilir ve muhtemelen çok zeki olan kızını büyütüyordu.

"Shaker okullarının Cleveland'ın en iyisi olduğunu duydum," demişti Mia, Bayan Richardson neden Shaker'a geldiklerini sorduğunda. "Pearl şimdiden üniversite düzeyinde öğrenim

görüyor. Fakat özel okula verecek param yok." Pearl'e baktı. Sessiz bir şekilde boş salonun ortasında durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, kibarca gülümsemişti. Anne kız arasındaki o bakışma, Bayan Richardson'ın kalbini fethetmişti. Mia'ya Shaker okullarının muhteşem olduğunu, Pearl'ün üst düzey derslere girebileceğini, laboratuvarları, planetaryumları olduğunu ve beş farklı dil öğrenebileceğini söyledi.

"Çok güzel bir tiyatro programları var, eğer ilgilenirse," diye ekledi. "Kızım Lexie, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nda Helena'yı oynamıştı geçen sene." Shaker okullarının sloganını söyledi: *Bir toplumu toplum yapan okullarıdır.* Shaker'daki emlak vergisi, diğer yerlerden daha yüksekti ama sakinleri ödedikleri paranın karşılığını alıyordu. "Fakat kirada oturuyor olacaksınız, o yüzden eksilerini yaşamadan avantajının keyfini süreceksiniz," diye eklemişti gülerek. Mia'ya bir başvuru belgesi verdi ama o, çoktan kararını vermişti. Bu kadınla kızının daireye yerleştiğini, Pearl'ün mutfak masasında ödevini yaptığını, belki de Mia'nın, arka bahçeye bakan kapalı balkonda bir tablo veya heykel üzerinde (çünkü hangi sanat dalına ilgi duyduğunu söylememişti) çalıştığını hayal etmek Bayan Richardson'a inanılmaz bir tatmin veriyordu.

Annesinin yeni kiracıları betimlemesini dinleyen Moody, sanatçıdan ziyade kendisiyle yaşıt "zeki" kızı merak etmişti. Mia ve Pearl taşındıktan birkaç gün sonra merakına yenildi. Her zamanki gibi, Indiana'da yaşarken babasına ait olan eski, tek vites Schwinn bisikletini aldı. Shaker Heights'ta, kimsenin otobüse binmediği gibi kimse bisiklete de binmezdi. Ya araba kullanılırdı ya da biri size şoförlük ederdi. Burası arabalar ve arabaları olan insanlar için inşa edilmiş bir şehirdi. Moody bisiklete binerdi. İlkbahara kadar on altı yaşını dolduramayacaktı ve zorunda kalmadığı sürece Lexie ya da Trip'ten onu bir yere götürmelerini istemezdi.

Pedalını çevirdi ve Parkland Yolu'nun kavisini takip ederek, hayatında hiç ördek görmediği, sadece büyük, saldırgan Kanada kazı sürüsü gördüğü ördek göletini geçti. Van Aken Bulvarı'nı ve hızlı-ulaşım raylarını geçtikten sonra Winslow Yolu'na devam

etti. Buraya sık gelmezdi, çocuklardan hiçbirinin kiraya verilen evle bir işi yoktu fakat nerede olduğunu biliyordu. Küçükken birkaç defa garaj yolunda, park halindeki arabalarında beklemiş, annesi eve bir şey bırakmaya ya da bir şeyleri kontrol etmeye gittiğinde, bahçedeki şeftali ağacını izleyip radyo kanalları arasında gidip gelmişti. Bunu genelde çok sık yapmazlardı, annesinin kiracı aradığı zamanlar dışında tabii. Onun dışında ev kendiliğinden çekip çevriliyordu bir şekilde. Fakat şimdi, tekerleri kaldırım taşlarının arasındaki boşluğa çarparken evin içine hiç girmediğini fark etti. Çocuklardan hiçbiri girmemişti.

Pearl evin önünde çimenlerin üstünde, dikkatlice ahşap bir karyolayı monte etmeye çalışıyordu. Moody sokağın karşısında fren yaptı. Uzun, kırışmış bir etek, üstünde okuyamadığı bir yazısı olan salaş bir tişört giymiş zayıf bir kız gördü. Saçı uzun ve kıvırcıktı. Sırtından aşağı kalın bir örgü şeklinde iniyor, her an açılacakmış gibi bir izlenim veriyordu. Yatağın başını evi çevreleyen çiçek tarhlarının yanına koymuştu; yan kirişleri altına ve lataları da kaburga gibi ortalarına dizmişti. Sanki yatak derin bir nefes almış ve sonra zarifçe kendini çimenlerin üstüne bırakmıştı. Moody bir ağacın arkasında yarı gizlenerek, kızın garaj yolunda bütün kapıları sonuna kadar açık bir şekilde duran Rabbit'e yürümesini ve arka koltuktan yatağın ayakucunu çıkarmasını izledi. Bu kadar küçük bir arabaya, yatağın bütün parçalarını Tetris gibi nasıl yerleştirmişlerdi merak etti. Yatağın ayakucunu yerine koymak için çimenleri geçerken ayakları çıplaktı. Sonra yatağın gireceği, ortadaki boş dikdörtgene adım atıp sırtüstü uzanınca, Moody eğlendi.

Evin üst katında bir pencere zangırdayarak açıldı ve Mia'nın başı dışarı uzandı. "Hepsi tamam mı?"

"İki lata eksik," diye seslendi Pearl.

"Yerlerine yenisini alırız. Dur, bekle. Orada kal. Kıpırdama." Mia'nın başı tekrar gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra tekrar çıktı, bu sefer elinde bir kamera vardı. Gerçek bir kamera. Teneke konserve gibi kalın bir lensi vardı. Pearl olduğu gibi kaldı. Parçalı bulutlu göğe baktı ve Mia, doğru kareyi yakalamak için açı

yakalamaya çalışırken neredeyse beline kadar pencereden sarktı. Moody, kameranın ellerinden kayıp kızının yukarı bakan, ona güvenen suratının üstüne düşmesinden ya da Mia'nın pencereden aşağıya çimenlerin üstüne düşmesinden korkarak nefesini tuttu. Bunların hiçbiri olmadı. Mia başını bir şöyle bir böyle eğdi, kameranın vizöründen aşağıdaki manzarayı yakalamaya çalışıyordu. Kamera yüzünü, koyu bir hare gibi başının tepesinde dağınık bir şekilde toplanmış saçı dışında her şeyi kapatıyordu. Sonrasında Moody fotoğrafı gördüğünde, Pearl'ün narin bir fosile, tarih öncesi bir yaratığın iskelet karnında milyonlarca yıl sıkışıp kalmış bir şeye benzediğini düşünmüştü. Sonra da kanatlarını arkasında açarak uzanmış bir meleğe. Biraz daha baktıktan sonra da yeşil yatağında uyuyan ve sevgilisinin yanına uzanmasını bekleyen bir kıza benzediğini.

"Tamamdır," diye seslendi Mia. "Çektim." İçeri girdi ve Pearl doğruldu. Sokağın karşısına, direkt Moody'ye baktı. Moody'nin kalbi tekledi.

"Yardım etmek ister misin?" dedi Pearl. "Yoksa orada öylece dikilecek misin?"

Moody sonrasında, karşıdan karşıya geçtiğini, bisikletini kaldırımın önüne dayadığını ya da kendini tanıttığını hatırlamayacaktı. O yüzden her zaman kızın, kız da Moody'nin ismini biliyormuş, bir şekilde birbirlerini hep tanımış gibi hissedecekti.

Beraber yatağın iskeletini dar merdivenlerden yukarı taşıdılar. Bir köşesinde tepeleme koli, ortasında da kocaman kırmızı bir yastık olan salon bomboştu.

"Bu taraftan." Pearl, taşıdığı bir kucak dolusu latayı daha sıkı kavradı ve Moody'yi, bir duvara yaslanmış, eskimiş ama temiz yatağı dışında boş duran geniş yatak odasına doğru yönlendirdi.

"Al bakalım," dedi Mia ve Pearl'ün ayaklarının dibine çelikten bir alet çantası bıraktı. "Bunlara ihtiyacın olacak." Eski bir dostmuş gibi Moody'ye gülümsedi. "Yardıma ihtiyaç duyarsanız seslenin." Sonra koridora gitti ve birkaç saniye sonra açılan kolilerin sesini duydular.

Pearl aletleri ustaca kullanıyordu; yan kirişleri yatakbaşına tutup diziyle kirişin bir ucunu havada tutarak diğer ucunu yatakbaşına monte etti. Moody açık alet çantasının yanında oturup onu hayranlıkla izledi. Kendi evlerinde bir şey bozulduğunda (ocak, bulaşık makinesi, çöp öğütücü) annesi bir tamirci çağırırdı. Geriye kalan her şey ise ya atılır ya da yerine yenisi alınırdı. Her üç-dört yılda bir veya yaylar gevşemeye başladığında, annesi yeni bir koltuk takımı alır, eski takım da bodrum kattaki oturma odasına konur ve bodrum kattaki eski-eski takım ise ya Batı Yakası'ndaki bir ıslah evine ya da şehir merkezindeki kadın sığınma evine bağışlanırdı. Babası garajdaki arabanın üstünde tamir yapmazdı; eğer tuhaf sesler çıkarırsa onu Lusty Wrench'e götürürdü. Orada çalışan Luther, Richardsonların son yirmi yıldır kullandığı arabaları tamir etmişti. Moody'nin kendisinin alet kullandığı tek zaman, sekizinci sınıfta atölye dersindeydi: Gruplara ayrılmışlardı, bir grup ölçüm diğer grup testereyle kesme ve zımparadan sorumluydu. Dönemin sonunda herkes kendi parçalarını birbirine montelemiş ve kolunu her çektiğinizde size üç adet şeker veren bir makine yapmıştı. Trip bir sene, Lexie ise iki yıl önce ve Izzy, Moody'den bir sene sonra aynı makineyi yapmıştı. Bir dönem aldıkları atölye dersine, evin bir yerine kaldırılmış birbirinin aynısı dört şeker makinesine rağmen Moody, Richardson ailesinden kimsenin tornavidadan başka bir şey kullanabileceğini düşünmüyordu.

"Bütün bunları yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Pearl'e bir lata daha uzatırken.

Pearl omuz silkti. "Annemden," dedi. Sonra latayı bir eliyle sabit tutup diğer eliyle halının üstündeki yığından bir tornavida aldı.

Karyolanın, monte edildiğinde, eski tip topuzlu bir yatak olduğu ortaya çıktı. Goldilocks'un içinde uyumuş olabileceği tiptendi.

"Nereden aldın?" Moody yatağı karyolaya yerleştirdi ve denemek için eliyle üstüne bastırdı.

Pearl tornavidayı alet kutusuna geri koydu ve kutuyu kapadı. "Bulduk."

Pearl yatağı denercesine üstüne oturdu, ayakucuna yaslandı ve bacaklarını uzatıp tavana baktı. Moody, Pearl'ün ayaklarının yakınına, başucuna yaslanarak oturdu. Kızın ayak parmaklarına, bacaklarına ve eteğinin ucuna biraz çim yapışmıştı. Temiz hava ve mentollü şampuan gibi kokuyordu.

"Burası *benim odam*," dedi Pearl birden ve Moody ayaklandı. "Pardon," dedi yanakları kızararak.

Pearl, sanki Moody'nin orada olduğunu unutmuşçasına ona baktı. "Aa, öyle demek istememiştim," dedi. Parmaklarının arasından bir çim yaprağını aldı ve aşağı attı; halının üstüne konmasını seyrettiler. Pearl tekrar konuştuğunda, sesinde bir hayranlık vardı. "Daha önce hiç kendi odam olmamıştı."

Moody kızın söylediklerini düşündü. "Yani odanı hep paylaşman mı gerekmişti?" Böyle bir şeyin mümkün olduğu bir hayatı düşünmeye çalıştı. Yerlere kirli çorap ve spor dergileri atan, eve gelince kalbi o yüksek sesli bas olmadan atamayacakmış gibi, ilk iş radyoyu açıp "Jammin" 92.3'e çeviren Trip'le odasını paylaştığını hayal etmeye çalıştı. Tatile çıktıklarında Richardsonlar hep üç oda tutardı: Biri Bay ve Bayan Richardson için, biri Lexie ve Izzy için, biri de Trip ve Moody içindi. Kahvaltıda Trip, uykusunda bazen konuştuğu için Moody ile dalga geçerdi. Pearl ve annesinin bir oda paylaştığını düşününce, insanların bu kadar fakir olduğuna inanamıyordu.

Pearl başını iki yana salladı. "Daha önce hiç kendi evimiz olmamıştı," dedi ve Moody bunun bir ev değil, yarım ev olduğunu söyleme isteğini bastırdı. Pearl parmak uçlarıyla karyolanın girinti ve çıkıntılarını takip etti. Girintilerdeki düğmelerin etrafında daireler çizdi.

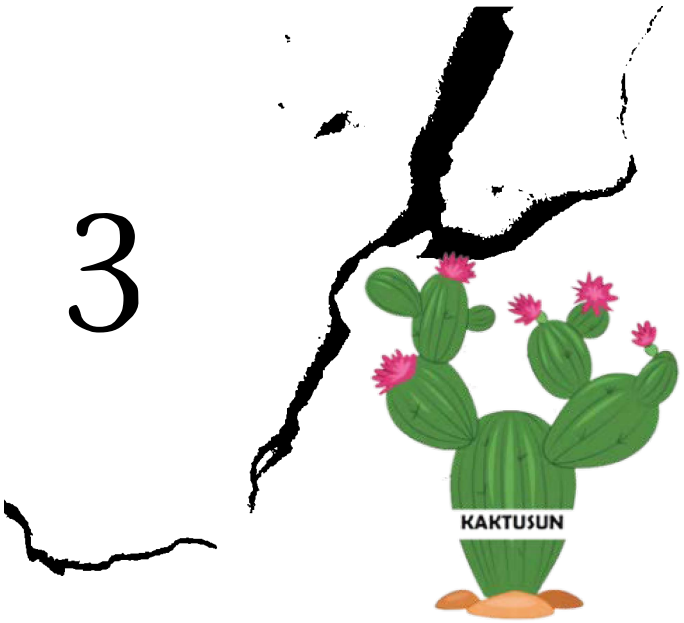
Moody ona bakınca Pearl'ün hatırladıklarını göremiyordu: Urbana'daki devamlı bozulan ve kibritle yakmak zorunda kaldıkları ocak, Middlebury'de beşinci kattaki daire, Ocala'daki yabani otlarla dolu bahçe ve Muncie'deki, bir önceki kiracı baktığı tavşanın etrafta serbest dolaşmasına izin verdiği için etrafı delik deşik ettiği ve nereden geldiği belli olmayan lekelerin olduğu

duman altı daire. Bir de seneler önce Ann Arbor'da devren kiraladıkları ev vardı. Ayrıldıkları için en çok üzüldüğü yer orasıydı çünkü orada yaşayanların kendisinden bir iki yaş büyük bir kızları vardı ve altı ay boyunca her gün, o şanslı kızın at figürleri koleksiyonu ile oynamış, çocuklar için yapılmış ufak koltuğuna oturmuş, beyaz, cibinlikli yatağında uyumuş ve bazen, annesi uyurken gecenin bir yarısı kalkıp yatağının başındaki lambayı açmış ve kızın gardırobuna girip biraz büyük gelseler de elbiselerini ve ayakkabılarını denemişti. Evin her yerinde kızın fotoğrafları vardı: şöminenin ve salondaki sehpaların üstünde, merdivenin yanındaki duvarda büyük, elini çenesine dayadığı bir stüdyo portresi. Kendi evi, kendi eşyaları, kendi odası ve kendi hayatıymış gibi yapmak Pearl'e kolay gelmişti. Asıl kiracılar kızlarıyla beraber izinden döndüğünde, Pearl gözlerinin içine bakamamıştı bile. Bronz ve zayıftı; o gardırobun içindeki elbiseler için fazla uzundu. Bir sonraki sekiz ay boyunca yaşayacakları Lafayette'e gittiklerinde, yol boyunca ağlamıştı ve kızın koleksiyonundan çaldığı porselen, altın renkli at bile Pearl'ü avutmaya yetmemişti çünkü gergin bir şekilde beklemiş olsa da atın kaybolması hakkında herhangi bir şikayet gelmemişti ve bir şey aldığınızı fark etmeyecek kadar varlıklı birinden çalmak kadar daha az tatmin veren bir şey yoktu. Annesi durumu anlamış olmalıydı çünkü bir daha devren kiralık bir yere taşınmadılar. Pearl de şikayet etmemişti çünkü başkalarının eşyalarıyla dolu bir yerde yaşamaktansa boş bir eve taşınmayı tercih ederdi.

"Çok taşınıyoruz. Annemin canı ne zaman isterse." Moody'ye sert bir bakış attı, neredeyse kızgın bakıyordu. O da Pearl'ün gözlerinin, düşündüğünün aksine elâ değil koyu bir zümrüt yeşili olduğunu fark etti. O anda Moody başına ne geldiğini anladı: Hayatı önce ve sonra diye ikiye ayrılmıştı ve bundan sonra hep ikisini karşılaştıracaktı.

"Yarın ne yapıyorsun?" diye sordu.

3

Sonraki haftalar Moody için bir "yarın"lar silsilesine dönüştü. Eski ilkokulu Fernway'e gittiler, kaydıraktan ve demir borulardan yukarı tırmandılar, ahşap kalasın üstünden yerdeki talaşların üstüne yuvarlandılar. Pearl'ü sıcak çikolata soslu dondurma yemek için Draeger'ın Yeri'ne götürdü. Horseshoe Gölü'nde küçük çocuklar gibi ağaçlara tırmanıp altlarında yüzen ördeklere bayat ekmek kırıntıları fırlattılar. Şehrin yerel lokantası Yours Truly'de sırtı yüksek koltukları olan bir masaya geçip peynir ile pastırmaya boğulmuş patates kızartması yiyip "Great Balls of Fire" ve "Hey Jude" dinlemek için müzik kutusuna çeyreklik attılar.

Pearl bir gün, "Shakerları görmeye götür beni," dedi ve Moody güldü.

"Shaker Heights'ta Shaker* yok," dedi. "Hepsi öldü. Sekse inanmıyorlardı. Sadece şehre isimlerini vermişler."

Ne o ne de orada yaşayan çocuklar şehrin tarihini bilse de Moody haklı sayılırdı. Shakerlar, sonradan Shaker Heights olacak toprakları uzun süre önce terk etmişlerdi ve 1997 yazında, dünyada sadece on iki Shaker kalmıştı. Fakat Shaker Heights, Shaker ilkeleri üzerine olmasa da aynı ütopyayı oluşturma hayaliyle ku-

* Bir Hıristiyan mezhebi. Bekâr komün hayatı sürdüren ve kendi kendilerine yetebilmek için kendi malzemelerini üreten bir topluluk. İbadet sırasında yaptıkları danstan dolayı adları Shaker, yani sallanan insanlar olmuştur. –çn

rulmuştu. Düzen ve düzenin atası olan nizam, Shakerların uyuma giden yoluydu. Her şey için bir düzen koymuşlardı: sabahları kalkılması gerekilen saat, perdelerin doğru rengi, bir erkeğin saçının olması gereken uzunluk, dua ederken ellerin nasıl tutulacağı (sağ başparmak solun üstüne). Shakerlar, eğer her detayı planlarlarsa ufak bir cennet, dünyadan kaçabilecekleri bir sığınak yaratabileceklerine inanıyordu ve Shaker Heights'ın kurucuları da aynı fikirdeydi. Reklamlarda Shaker Heights bulutların arasında betimlenirdi. Bir gökkuşağının ucundan pis Cleveland şehrine, dağın tepesinden bakarlardı. Mükemmeliyet: Hedefleri buydu. Belki de Shakerlar buna o kadar inanmıştı ki bu inanç, toprağın kendisine işlemiş ve burada büyüyenleri besleyip hatalara karşı tahammül etmeyecek ve üstün başarıya meyilli olacak hale getirmişti. Shakerlarla olan bağlantıları müzik dersinde "Simple Gifts" şarkısını söylemekten öteye gitmeyen Shaker Heightslı ergenler bile, havadaki mükemmeliyete ulaşma dürtüsünü hissediyordu. Pearl yeni taşındığı bu bölge hakkında daha çok şey öğrendikçe, Moody de Mia'nın sanatı ve Warrenların maddi durumunun detayları ve aşırılıkları hakkında bir şeyler öğreniyordu.

Moody para meselelerini hayatında hiç düşünmemişti çünkü düşünmek zorunda kalmamıştı. Şalterleri açtığında ışıklar da açılırdı, musluğu açınca da su akardı. Meyve sebzeler belli aralıklarla buzdolabında belirir ve yemek zamanı geldiğinde pişmiş bir şekilde önüne konurdu. On yaşından beri harçlığı vardı. Her hafta beş dolarla başlamış, sonra enflasyon ve yaşı arttıkça harçlığı da bugün aldığı yirmi dolara kadar yükselmişti. Harçlığı ve teyzeleriyle amcalarından gelen doğum günü kartlarından çıkan paralarla Mac's Back'ten ikinci el kitaplar, bazen CD'ler, yeni gitar telleri veya ihtiyacı olduğunu düşündüğü neyse, onu almaya yeteri kadar parası olmuştu.

Mia ve Pearl olabildiğince ikinci el ya da daha iyisi, bedava şeyler bulmaya çalışıyordu. Birkaç hafta içinde Cleveland bölgesindeki bütün ikinci el eşya ve kıyafet satan dükkânların yerini öğrenmişlerdi. Geldikleri hafta Mia, şehrin Çin restoranı Lucky

Palace'ta iş bulmuştu. Haftanın birkaç öğleni ve akşamları tezgâhta kuryeyle çıkacak olan yemekleri paketliyordu. Çok geçmeden Shaker'daki herkesin birkaç sokak ötedeki Pearl of the Orient'ı tercih ettiklerini öğrendiler ama Lucky Palace da iş yapıyordu. Mia'nın saat başına aldığı ödemenin yanı sıra garsonlar ona aldıkları bahşişlerden bir pay veriyordu. Soğumuş pilav, arta kalmış tatlı ekşi soslu domuz eti, tazeliğini yitirmiş sebzeler gibi yemekler arttığında ise bir kısmını eve götürebiliyordu; bu da haftalık yemek ihtiyaçlarının çoğunu gideriyordu. Çok az şeye sahiptiler ama bu hemen fark edilmiyordu: Mia eski şeyleri alıp onları farklı şekillerde kullanılabilecek hale getirmekte çok başarılıydı. Bir akşam sossuz Lo mein üstüne konserve Ragú koyarken, bir sonraki akşam tekrar ısıtıp üstüne et ekleyip yeni bir yemek yapabiliyordu. İkinci elciden iki çeyrekliğe alınmış eski yatak çarşafları perdeye, masa örtüsüne, yastık çarşafına dönüştürülebiliyordu. Moody matematik dersini düşündü: Mia'nın yaptığı, kombinasyon yönteminin basit bir uygulamasıydı. Pilav, et ve biberle kaç değişik kombinasyon yapabilirdiniz?

"Annen neden düzgün bir iş aramıyor?" diye sormuştu Moody bir öğleden sonra. "Daha çok para kazanır bence. Hatta Pearl of the Orient'ta ya da başka bir yerde tam zamanlı çalışabilir." Mia'nın ne iş yaptığını öğrendiğinden beri, bütün hafta bunu düşünmüştü. Daha çok saat çalışsa düzgün bir kanepe, düzgün öğünler, belki bir televizyon almaya paraları olabilirdi.

Pearl kaşlarını çatarak ona baktı, sorusunu anlamıyormuş gibiydi.

"Ama bir işi *var*," dedi. "O bir sanatçı."

Senelerdir böyle yaşamışlardı. Mia, anca geçinebilecekleri kadar para kazanabileceği yarı zamanlı işlerde çalışırdı. Kendini bildi bileli böyle olmuştu. Pearl hiyerarşiyi anlamıştı: Annesinin gerçek işi sanatıydı ve faturaları ödemek için kazandığı para, sanatını icra etmeye devam edebilmesi için vardı. Annesi her gün saatlerce çalışırdı fakat Moody başta, yaptığının işi olduğunu anlamamıştı. Bazen alt katta, bodrumdaki çamaşır odasına kur-

duğu derme çatma karanlık odada film yıkar, fotoğraf basardı. Bazen bütün zamanını, Moody'nin ne işe yarayacağını anlamadığı kitapları okumakla geçirirdi: 1960'lardan kalma bir yemek dergisi, araba kullanma talimatları ya da kütüphaneden aldığı kocaman, ciltli Eleanor Roosevelt biyografisi. Bazen de sadece salondaki pencereden, hemen önlerindeki ağacı izlerdi. Bir sabah evlerine geldiğinde Mia bir parça ipliği parmaklarına dolayarak oynuyordu ve tekrar yanına gittiklerinde hâlâ aynı şeyle uğraşıyor, parmakları arasında gittikçe karmaşıklaşan örüntüler yapıyor, sonra hepsini birden çözüp baştan başlıyordu. "Sürecin bir parçası," demişti Pearl salondan geçerlerken. Bunu, o toprakların tuhaf geleneklerinden etkilenmeyen bir yerli edasıyla söylemişti.

Bazen Mia kamerasıyla dışarı çıkardı ama daha ziyade günlerini, hatta haftalarını fotoğrafını çekeceği şeyi hazırlamakla geçirirdi. Fotoğrafı çekme süreci ise sadece birkaç saatini alırdı. Moody'nin öğrendiğine göre Mia, kendini bir fotoğrafçı olarak görmüyordu. Fotoğrafçılık aslında belgeleme amaçlı yapılırdı ve Moody kısa sürede fotoğrafçılığın Mia için sadece bir araç olduğunu ve bunu, bir ressamın fırçayı ya da bıçağı kullanacağı gibi kullandığını anlamıştı.

Düz bir fotoğrafın üstünde sonradan oynanabilirdi; fotoğraftaki insanların yüzünü kapatan işlemeli karnaval maskeleri eklenebilir, insanlar kâğıt figürler gibi fotoğraftan kesilerek çıkarılabilir, moda dergilerinden alınmış elbiseler üstlerine yapıştırılabilirdi. Bir keresinde, Mia filmlerin negatiflerini basmadan önce filmleri farklı sıvılarla durulamış ve kareler tuhaf şekillerde değişmişti; temiz bir mutfağın fotoğrafı, limonata damlalarıyla kaplıydı; ipe asılmış çamaşırların fotoğrafı, üstüne dökülen ağartıcıyla hayaletimsi ve tuhaf bir görünüm kazanmıştı. Bir başka filmde, her kareyi dikkatlice çift pozlamıştı; uzaktaki bir gökdeleni, ortaparmağının üstüne gelecek şekilde çekmişti, kanatları yanlarına açılmış ölü bir kuşun üstüne bulutlu gökyüzünü pozlamıştı, böylece kuşun kapalı duran gözlerine bakmadığınızda uçuyormuş gibi görünüyordu.

Sıradan yöntemlerle çalışmıyordu; sadece sevdiği fotoğrafları tutuyor, gerisini çöpe atıyordu. Fikrini tükettiğinde her filmden tek bir kareyi saklıyor, negatifleri yok ediyordu. Moody, Mia'ya neden birden fazla kopya yapmadığını sorduğunda, "Sendikalaşmak istemiyorum," demişti umursamaz bir tavırla. Nadiren insan fotoğrafı çekerdi. Bazen, çimlerde yatağın ortasına yattığında olduğu gibi, Pearl'ün fotoğrafını çekerdi ama onları hiçbir zaman eserlerinde kullanmazdı. Kendini de kullanmazdı. Bir keresinde Pearl, Moody'ye annesinin otoportre çektiğini söylemişti. Farklı objeleri maske olarak kullanmıştı: bir parça siyah dantel, beş yapraklı atkestanesi yaprağı, nemli ve yumuşak bir denizyıldızı. Aylarca bu fotoğrafların üstünde çalışıp sekiz tanesini ayırmıştı. Güzel ve tuhaftılar. Şimdi bile Pearl onları gözünde canlandırabiliyordu; annesinin parlak gözü, denizyıldızının kollarının arasından bir inci gibi beliriyordu. Fakat son anda Mia bütün baskı ve negatifleri yakmıştı, bunun nedenini Pearl bile anlayamamıştı. "Üstünde o kadar zaman harcamıştın," demişti. "Sonra da *puff*..." Parmaklarını şaklattı. "Öylece yaktın mı?"

Mia, "İstediğim gibi olmamışlardı," demekle yetinmişti.

Fakat sakladığı ve sattığı fotoğraflar göz alıcıydı.

Ann Arbor'daki lüks evlerinde Mia, ev sahibinin çeşitli mobilyalarını parçalara ayırmış ve farklı parçalarını (parmağı kadar kalın vidalar, cilasız ahşap kirişler, sandalye ayakları) hayvan şeklinde birbirlerine geri takmıştı. On dokuzuncu yüzyıldan kalma büyük bir sekreter masası bir boğaya dönüşmüştü. Parçalarına ayrılmış çekmecelerin yanları, kaslı bacaklarını; çekmecelerin dökme demir kulbu boğanın burnunu, gözlerini ve parlayan testislerini; masanın içinden aldığı bir avuç dolusu kalem, boynuzları oluşturuyordu. Pearl'ün yardımıyla parçaları, arka plan olarak kullandığı ve buharla buğulanmış bir tarlayı andıran krem rengi İran halısına sermiş, sonra başka bir masanın üstüne çıkarak yukarıdan fotoğrafını çekmişti. Ardından sekreter masası olacak şekilde her şeyi geri montelemişlerdi. Eski bir Çin kuş kafesi, kavisli tellere ayrılıp kartala çevrilmişti. Pirinç, iskelet

kanatları, uçuyormuş gibi iki yana açılmıştı. Fazlasıyla doldurulmuş bir kanepe file dönmüştü. Burnunu trompet gibi ses çıkarmak üzere havaya kaldırmıştı. Bu projeden çıkan fotoğraflar aynı zamanda hem ilginç hem de huzursuz ediciydi. Hayvanlar inanılmaz detaylı ve canlı görünüyordu ama yaklaştığınızda neden yapılmış olduklarını anlıyordunuz. Mia, arkadaşı Anita'nın galerisi aracılığıyla bu fotoğraflardan birkaç tane satmıştı; galeri, Pearl'ün hiç gitmediği New York'taydı ve Anita'yla hiç tanışmamıştı. Mia, New York'tan nefret ederdi ve kendi çalışmalarını pazarlamak için bile olsa oraya asla gitmezdi. Bir keresinde, "Anita seni çok severim ama sergi için New York'a gelemem. Hayır, olmaz. Yüz tane fotoğraf satacak olsam bile," demişti telefonda. Sonra durmuştu. "Öyle olduğunu biliyorum ama gelemeyeceğimi biliyorsun. Tamam. Sen elinden geleni yap, bu bana yeter." Yine de Anita seriden beş altı fotoğraf satmayı başarmıştı, bu da Mia'nın gelecek altı ay boyunca evleri temizlemek yerine, yeni bir proje üstünde çalışabileceği anlamına geliyordu. Annesi böyle çalışıyordu: Dört ya da altı aylığına bir proje üstünde çalışır, sonra yenisine geçerdi. Çok çalışıp birkaç fotoğraf elde eder ve Anita da en azından birkaçını galerisinde satmayı başarırdı. Başlarda fotoğraflar daha mütevazıydı, birkaç yüz dolara satılıyorlardı ve Mia'nın aynı anda iki, bazen üç işte çalışması gerekiyordu. Fakat zaman geçtikçe eserleri sanat dünyasında bilinirlik kazanınca, Anita daha çok parçayı daha yüksek fiyatlara satmaya başladı. Anita'nın aldığı yüzde elli komisyondan sonra geriye kalan para, Mia ve Pearl'ün yemek, kira, Rabbit için benzin gibi ihtiyaçlarını karşılayabiliyordu. "Bazen iki, üç bin dolar kazanıyordu," demişti Pearl gururla. Moody de kafasından hızlıca hesaplamıştı: Eğer Mia her sene on fotoğraf satsa...

Bazen fotoğraflar satılamıyordu. Mia'nın yarı saydam yapraklarla yaptığı bir projenin sadece tek fotoğrafı satılmıştı, o yüzden bir sürü alakasız iş yapması gerekmişti: temizlik, çiçek aranjmanlığı, pasta dekoratörlüğü. Elleriyle yapması gereken her şeyde iyiydi ve garsonluk, sekreterlik, satıcılık yerine müş-

terilerle konuşması gerekmeyen işleri tercih ediyordu; böylece kendi başına kalıp düşünebiliyordu. "Bir keresinde satış elemanı olarak çalışmıştım, sen doğmadan önce," demişti Pearl'e. "Bir gün dayanabildim. Sadece bir. Müdür devamlı elbiseleri askıya nasıl asmam gerektiğini söylüyordu. Müşteriler kıyafetlerin üstündeki boncukları koparıp indirim talep ediyordu. Bunlarla uğraşmaktansa evde tek başıma yerleri silerim daha iyi."

Fakat diğer projeleri iyi satmış ve ilgi çekmişti. Terzi olarak çalıştıktan sonra başladığı bir projesi, onları neredeyse bir yıl geçindirmişti. İkinci el dükkânlara gidip pelüş ayılar, köpekler, iplikleri sökülen tavşanlar alırdı. Ne kadar ucuz olursa o kadar iyi. Eve döndüğünde onları dikişlerinden ayırır, kürklerini yıkar, dolgularını kabartır, gözlerini cilalardı. Sonra içini dışına çıkararak hayvanları tekrar dikerdi ve sonuçlar ürkütücü şekilde güzel olurdu. Yıpranmış kürk ters yüz edilince kadifeye benzerdi. Tekrar dikilmiş ve doldurulmuş hayvan, yine aynı şekle sahip olsa da farklı bir duruşu olurdu; sırtları, boyunları ve kulakları daha dik durur, gözleri bilmiş bir şekilde parlardı. Hayvan daha yaşlı, cesur ve bilge bir şekilde reenkarne olmuş gibi görünürdü. Pearl annesini çalışırken, mutfak masasının üstüne eğilmiş bir şekilde cerrah titizliğiyle bıçak ve iğne kullanarak oyuncakları sanata çevirmesini izlemeyi çok severdi. Anita bu serideki bütün fotoğrafları satmıştı, hatta dediğine göre bir tanesi MoMA'ya* bile gitmişti. Mia'dan bir seri daha çekmesini ya da aynı seriyi tekrar basmasını istemiş, fakat Mia reddetmişti. "Fikri tükettim," demişti. "Başka bir şey üstünde çalışıyorum artık." Hep öyle olurdu zaten; hep farklı bir konuya, ilgisini çeken başka bir şeye geçmiş olurdu. Pearl, Mia'nın bir gün ünlü olacağından emindi; bir gün annesi, herkesin ismini bildiği de Kooning, Warhol ya da O'Keeffe gibi sanatçılardan biri olacaktı. En azından bir parçasının bu şekilde, ikinci el elbiseler ve yataklarda, devamlı değişen

* Museum of Modern Art, Amerika'da Manhattan'da bir modern sanat müzesi. -ç.n

bilinmezliğin içinde yaşıyor olmalarına aldırmamasının sebebi buydu. Bir gün herkes annesinin dehasını görecekti.

Moody böyle yaşadığını hayal edemiyordu. Warrenları izlemek, büyü gösterisi izlemek gibiydi; boş bir kutu sodayı gümüş bir sürahiye çevirmek ya da dumanı tüten bir keki, ipek bir şapkadan çıkarmak kadar mucizeviydi. *Yok hayır,* diye düşündü. Robinson Crusoe'yu yoktan var ederken izlemek gibiydi. Mia ve Pearl'le zaman geçirdikçe onlara daha çok hayranlık duyuyordu.

Pearl'le geçirdiği öğleden sonralar sayesinde Moody, yolda geçen hayatlarının nasıl olduğunu öğrenmeye başladı. Yanlarında çok şey taşımazlardı: iki tabak ve iki bardak, birkaç birbirinden farklı çatal bıçak; iki çanta dolusu kıyafet ve tabii ki Mia'nın kamerası. Yazları pencereleri indirerek giderlerdi çünkü Rabbit'in havalandırması yoktu. Kışın, akşamları havalandırmayı sonuna kadar sıcağa çevirip sürer, sabahları güneşli bir yere park edip günbatımında tekrar yola çıkmadan önce arabanın sera sıcaklığında uyurlardı. Geceleri Mia çantaları ayaklarını koydukları yere sıkıştırır, üstlerine bir battaniye serer, böylece sadece ikisini alabilecek bir yatak yaratırdı. Özel alan sağlamak için arka koltukla ön koltukların arasına bir çarşaf gerer, bir çeşit çadır kurardı. Yemek yiyecekleri zaman arabayı yol kenarına çeker, sürücü koltuğunun arkasında duran alışveriş poşetinden beslenirlerdi: ekmek ve fıstık ezmesi, meyve, eğer Mia indirimde bulursa salam. Bazen, Mia doğru gelen bir yer bulup durana kadar sadece birkaç günlüğüne, bazen de haftalarca yolda olurlardı.

Kiralık bir daire bulurlardı. Bu genellikle bir stüdyo daire olurdu, bazen de tek odalı bir daire; aydan aya ne kadar paraları ve nereye gidebileceklerine göre değişirdi çünkü Mia tek bir yere bağlı kalmayı sevmezdi. Shaker'da yaptıkları gibi, ikinci el eşyaları yenileyip ya da en azından kullanılabilir hale getirip yerleşirlerdi. Mia, Pearl'ü taşındıkları yerin okuluna yazdırır ve ikisini geçindirebilecek kadar para kazanabilmek için bir işe girerdi. Sonra Mia yeni projesine başlardı. New York'taki Anita'ya

yeni fotoğraflar yollayabilene kadar üç ya da altı aylığına çalışır, aklına gelen fikri sonuna kadar sömürürdü.

Pearl uyuyakaldıktan sonra banyoyu karanlık odaya çevirirdi. İlk birkaç taşınmadan sonra bunu gözü kapalı yapabilir hale gelmişti: baskıları yıkamak için tepsileri küvete koy, kurumaları için duş perdesinin ipine as, içeriye ışık sızmaması için kapının altına havlu tık. İşi bittiğinde tepsileri üst üste dizer, agrandisörünü katlayıp kutusuna koyar, kimyasallarla dolu şişeleri musluğun altına kaldırır ve ertesi sabah Pearl duş alabilsin diye küveti ovalardı. Yatmadan önce banyo penceresini aralık bırakır, böylece Pearl uyandığında geliştiricinin ekşi kokusu uçmuş olurdu. Pearl, Mia fotoğrafları postaladı mı tekrar arabayı doldurup bütün her şeyi baştan yapacaklarını bilirdi. Bir şehir, bir proje, sonra devam.

Bu sefer farklı olacaktı ama. Pearl, "Bu sefer burada kalacağız," dediğinde Moody birden bire, fazla şişirilmiş bir balon gibi kendini zıp zıp zıplama isteğiyle dolu hissetti. "Annem söz verdi. Bu sefer kalıyoruz."

Gezgin, sanatçı hayat tarzları Moody'nin hoşuna gidiyordu, aslında tam bir romantikti. Okulda her dönemini birincilikle bitirirdi ama detaylarına çok takılmadığı için okulu bırakıp Jack Kerouac gibi seyahat etmeyi hayal ederdi. Tek farkı şiir yerine şarkı yazacaktı. Mac's Backs'ten bol bol *Yolda* ve *Zen Kaçıkları;* Frank O'Hara, Rainer Maria Rilke ve Pablo Neruda'nın şiirlerini okuyabiliyordu. Pearl'de de şairane bir ruh bulmuştu. Çok sık taşındıkları için Pearl onun kadar okumamıştı tabii ama çocukluğunun büyük bir bölümünü kütüphanelerde geçirmiş, okuldan okula atlayan yeni öğrenci olarak rafların arasında kendine bir kaçış bulmuş, kitapları hava gibi içine çekmişti. Hatta utanarak Moody'ye bir gün şair olmak istediğini söylemişti. En sevdiği şiirleri, devamlı yanında taşıdığı eski bir not defterine yazardı. "Böylece her zaman yanımda olabilirler," demişti. Birkaçını okuması için Moody'ye izin verdiğinde de Moody ne diyeceğini bilememişti. Pearl'ün kıvır kıvır el yazısıyla kendini sarıp sarmalamak istemişti. "Çok güzel," diye iç geçirmiş ve Pearl'ün yüzü

bir fener gibi aydınlanmıştı. Ertesi gün ise Moody gitarını getirip Pearl'e üç akor öğretmiş, daha önce kimseye çalmadığı şarkılarından birini Pearl'e söylemişti.

Moody çok geçmeden Pearl'ün çok iyi bir hafızaya sahip olduğunu öğrendi. Sadece bir kez okumasına rağmen paragrafları ezbere söyleyebiliyor, Magna Carta'nın tarihlerini, İngiltere kralların ve Amerikan başkanlarının isimlerini sırasıyla hatırlıyordu. Moody yüksek notlarını ders çalışmasına borçluydu ama Pearl'e her şey kolay geliyor gibiydi. Bir matematik problemine bakıp neredeyse içgüdüsel bir şekilde sonucunu söyleyebilirken, Moody'nin sıra sıra formül yazıp işlemi çözmesi gerekiyordu. Pearl bir makale okuyup en önemli konusuna ya da yazının en büyük mantık hatasına parmak basabiliyordu. Sanki bir küme yapboz parçasına bakıp talimatlara bakmadan nasıl bir resim çıkacağını görebiliyordu. Pearl'ün zihni inanılmaz bir şeydi ve Moody, kızın beyninin çaba harcamadan bu denli hızlı çalışabilmesine hayran kalmadan edemiyordu. Her şeyi yerli yerine oturtuşunu izlemek bir zevkti.

Beraber daha sık vakit geçirdikçe Moody de aynı anda iki yerde birdenmiş gibi hissetmeye başlıyordu. Her anında, hatta ayarlayabildiği her boş vaktinde Pearl ile beraberdi; lokantada bir masada, bir ağacın dallarında oturuyor; Pearl'ün, inanılmaz susamış gibi etrafındaki her şeyi o büyük gözleriyle içmesini izliyordu. Salak espriler yapar, hikâyeler anlatır ve birbirinden alakasız bilgiler verirdi; yeter ki Pearl gülümsesin. Aynı zamanda zihninde şehri tarıyor, Pearl'ü götürebileceği yerleri, Cleveland'ın sunabileceği bir harikayı bulmaya çalışıyordu çünkü Pearl'e gösterebileceği yerler bittiğinde kızın ortadan yok olacağından emindi. Daha şimdiden patates kızartması paylaştıklarında ve Pearl tabaktaki peyniri patatesle dürtüklediğinde kızın daha sessiz olmaya, gözlerinin gölün ilerisindeki kıyıya kaymaya başladığını düşünüyordu.

Moody de bu yüzden, hayatı boyunca sorgulayacağı bir karar verdi. Bugüne kadar Pearl ve annesi hakkında ailesine bir şey

dememişti; bir ejderhanın ganimetini koruduğu gibi o da arkadaşlıklarını koruyordu: sessizce, açgözlü bir şekilde. Moody derinlerinde bir yerde, ailesine ondan bahsettiğinde bunun her şeyi değiştireceğini hissediyordu; aynı masallarda bir sır paylaşıldığında büyünün kaybolması gibi. Eğer Pearl'ü kendine saklasaydı gelecek farklı olabilirdi. Pearl, Moody'nin annesi veya babasıyla tanışırdı ya da Lexie, Trip ve Izzy ile. Belki de tanışsaydı sadece selamlaştığınız ama hakkında hiçbir şey bilmediğiniz biri olurdu. Belki o ve annesi planladıkları gibi sonsuza kadar Shaker'da kalırdı; belki on bir ay sonra Richardson evi hâlâ yerinde duruyor olurdu. Fakat Moody kendini, Pearl'ün ilgisini çekecek kadar ilginç görmüyordu. Farklı bir Richardson olsaydı belki farklı olurdu. Abi ve ablası birilerinin kendilerini sevip sevmediği konusunda kaygılanmıyordu. Lexie'nin fevkalade gülümsemesi ve cana yakın kahkahası, Trip'in yakışıklılığı ve gamzeleri vardı; insanlar onları neden sevmesindi, bunu neden sorgulasınlardı ki? Izzy için daha da kolaydı, insanların hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyordu. Fakat Moody'de, Lexie'nin cana yakınlığı, Trip'in serseri çekiciliği ve Izzy'nin özgüveni yoktu. Moody'ye göre Pearl'e verebileceği tek şey, ailesinin verebileceği bir şeydi: Kendi ailesi. O yüzden temmuzun sonlarına doğru bir öğleden sonra, "Bana gelsene, ailemle tanışırsın," demesinin sebebi de buydu.

Pearl, Richardsonların evine ilk defa girdiğinde bir ayağı kapı girişinde durakladı. *Bu sadece bir ev*, dedi kendi kendine. Moody burada yaşıyordu. Fakat bu düşünce bile ona biraz gerçekdışı geliyordu. Kaldırımda durduklarında Moody başını neredeyse utanarak eve doğru sallamıştı. "İşte burası," demiş ve Pearl de, "*Burada* mı yaşıyorsun?" diyerek şaşırmıştı. Büyüklüğü yüzünden değildi, tabii ev kocamandı ama bu sokaktaki bütün evler büyüktü ve Shaker'da geçirdiği üç hafta içinde daha büyüklerini de görmüştü. Hayır, çimenlerin yeşilliği, tuğlaların arasındaki beyaz sıvanın keskinliği, hafif esintide sallanan akçaağaç yapraklarının titreyişi, hafif esintinin kendisindeydi olay. Girişte havada asılı duran çamaşır suyu, yemek ve çimenin birbirine ka-

rışmış hafif kokusundaydı; halının, biri çarpmış da düzeltmeyi unutmuş, yana yatırılarak taranmış saçlar gibi ters dönmüş köşesindeydi. Bir eve değil de bir evin *hayaline* adım atmış gibiydi. Gözlerinin önünde hayata döndürülmüş bir evin fikri gibi. Sadece başkalarından duyduğu ama kendi gözleriyle görmediği bir şey gibi. Uzaktaki odalardan yaşam belirtileri geliyordu: bir televizyon reklamının kısık sesi, geri sayım yapan bir mikrodalga sayacı. Fakat uzaktan geliyorlardı, bir rüyada gibi.

"İçeri gel," dedi Moody ve Pearl de içeri adımını attı.

Pearl sonradan dönüp baktığında Richardsonların kendilerini ona bir tablo gibi, zevk alması için ayarlamışlar gibi hissedecekti. Çünkü daima mükemmel bir ev hali yaşıyor olamazlardı. Mutfakta kurabiye pişiren Bayan Richardson vardı. Pearl'ün annesi asla kurabiye pişirmezdi, sadece Pearl yeterince yalvarırsa dilimlere kestiği kurabiye hamuru rulolarından alıp fırına atardı. Geniş, yeşil çimenlerde minyatür gibi duran ve gümüş renk mangala kömür döken Bay Richardson vardı. L koltuğa uzanmış, bir kolu sanki şanslı bir kızın gelip yanına oturmasını bekliyormuş gibi koltuğun sırtından arkaya sarkmış, inanılmaz yakışıklı Trip vardı. Bir de Trip'in karşısında, içeri giren güneş ışığının altında oturmuş, parıldayan gözlerini televizyondan Pearl'e çevirip, "Bak sen, kim gelmiş?" diyen Lexie vardı.

4

Okıpır kıpır geçen ilk günlerde Pearl'ün, Richardson ailesinin görmediği tek üyesi Izzy'ydi. Fakat başta bunu fark etmedi. Diğerleri Pearl'ü uzun, kucak açan kollarıyla karşılarken nasıl fark edecekti ki zaten? Bu Richardsonlar, günün hangi saati olursa olsun kolay gelen özgüvenleri ve hayattaki amaçlarından emin olmalarıyla gözünü kamaştırmıştı. Moody'nin kendisini davet etmesi üzerine evlerinde saatlerini geçirmeye başlamıştı; kahvaltıdan hemen sonra gelir, akşam yemeği vaktine kadar kalırdı.

Sabahları Bayan Richardson yüksek topuklu ayakkabıları, araba anahtarları ve paslanmaz çelik bardağıyla mutfağa süzülür, "Pearl, seni tekrar görmek ne güzel," derdi. Sonra koridordan aşağı topuklularıyla ses çıkararak yürür, garaj kapısı gümbürdeyerek açılmaya başlar ve garaj yolundan aşağı Lexus'u ile inerdi. Sıcak yaz havasında altın renkli bir ferahlık gibiydi. Ceket ve kravatını giymiş Bay Richardson, evden çok önce çıkmış olur fakat daima arka planda, ufukta görünen dağlar gibi katı, önemli ve etkileyici bir şekilde dururdu. Ebeveynlerinin bütün gün ne yaptığını sorduğunda, Moody omuzlarını silkmişti. "Bilirsin işte. İşe gidiyorlar." İş! Bu kelimeyi annesi telaffuz ettiğinde kulağa çok tatsız bir şeymiş gibi gelirdi; garsonluk yapmak, bulaşık yıkamak, yerleri silmek gibi. Fakat Richardsonlar için gurur verici bir şeydi, önemli işler yaparlardı. Her perşembe gazete dağıtan oğlan, Mia ve Pearl'ün kapısına *Sun Press*'in bir kopyasını

bırakırdı. Bütün sakinler için ücretsizdi. Gazeteyi açtıklarında ilk sayfada manşetin altında Bayan Richardson'ın ismini görürlerdi: BELEDİYE YENİ VERGİ KARARI ÜSTÜNDE DÜŞÜNMEKTE; SHAKER SAKİNLERİ BAŞKAN CLINTON'IN BÜTÇESİNE TEPKİ VERDİ; SHAKER MEYDANI'NDA "MEYDAN TOPLANMASI" İÇİN HAZIRLIKLARA BAŞLANDI. Bayan Richardson'ın çalışkanlığının siyah beyaz, elle tutulur kanıtıydı bunlar.

("O kadar da abartılacak bir şey değil," demişti Moody. "Asıl gazete *Plain Dealer*'dır. *Sun Press* sadece yerel meseleler için; belediye toplantıları, bilim fuarını kimin kazandığı, imar komisyonu gibi şeyler." Fakat Pearl makalenin yazarına baktığında -Elena Richardson- ona inanmadı ve dediklerini umursamadı.)

Richardsonlar belediye başkanı, Cleveland Kliniği'nin genel müdürü, Indians'ın sahibi gibi önemli kişileri tanırdı. Jacobs Field ve Gund'da bütün sezon için biletleri olurdu. ("Cav'ler berbat," demişti Moody. Trip ise, "Indians şampiyonluğu alabilir ama," diye cevaplamıştı.) Bazen Bay Richardson'ın cep telefonu (bir cep telefonu!) çalar ve o da koridora geçerken telefonun antenini uzatarak çıkarırdı. "Bill Richardson," diye açardı. İsmini söylemek, selam vermek için yetiyordu.

Daha genç Richardsonlarda bile vardı bu özgüven. Pazar sabahları Pearl ve Moody mutfakta otururken, Trip koşudan döner ve mutfağın ortasındaki adaya yaslanarak kendine meyve suyu dökerken uzun boyu, bronz teni ve spor şortunun içinde sportif görünerek tamamen rahat olur ve aniden ortaya çıkan sırıtışı Pearl'ü hazırlıksız yakalardı. Lexie tezgâhın üstüne tüner, saçları dağınık bir topuzla toplanmış olur, simidin üstünden susam ayıklayıp kemirirdi. Pearl'ün kendilerini bu şekilde görmesini umursamıyorlardı. Yataktan daha yeni çıkmış olmalarına rağmen abartısız bir güzellikleri vardı. Bu rahatlık nereden geliyordu? Pijamalarının içinde bile nasıl bu kadar özgüvenli, bu kadar ait hissedebiliyorlardı? Lexie bir menüden sipariş verdiğinde hiçbir zaman, "Şunu alabilir miyim?" demiyordu. "Şunu alacağım," diyordu. Bunu kendine güvenerek söylerdi, sanki gerçekleşmesi

için yapması gereken tek şey bunu söylemekti. Bu, Pearl'ü hem tedirgin ediyor hem onda hayranlık uyandırıyordu. Lexie tabureresinden iner ve mutfağı boydan boya katederken bir dansçının zarafetiyle, İspanyol fayansların üstünde yalın ayak yürürdü. Trip meyve suyunun kalanını diker ve duşa girmek üzere merdivenlere yönelirdi. Pearl onu izler, Trip'in ardında bıraktığı ter, güneş ve sıcaklık kokusunu içine çekerken burnu karıncalanırdı.

Richardson evinde fazla doldurulmuş koltuklar vardı. O kadar kabarıktılar ki, küvette suyun içine daldığınız gibi içlerine gömülebiliyordunuz. Bir kere böyle bir sandalye aldınız mı, olduğunuz yerden kıpırdamamanız gerekirdi. Kök salıp bu sandalyenin bulunduğu yeri eviniz yapmanız gerekirdi. Divanlar, çerçeveli fotoğraflar; gereksizlikleri iç rahatlatan, içinde ufak eşyaların olduğu büfeler, masif ahşap yataklar... Eğer orada yaşamayı planlamıyorsanız eve Key West'ten bir deniz kabuğu, CN Kulesi'nin bir minyatürünü ya da Martha's Vineyard'dan parmak büyüklüğünde, içi kum dolu bir şişe getirmezdiniz. Bayan Richardson'ın ailesi üç nesildir Shaker'da oturuyordu. Hatta Pearl'ün öğrendiğine göre, neredeyse şehrin kuruluşundan beri. Bir yerde bu kadar derin köklerinizin olmasını, varlığınıza kadar sinecek şekilde bir şeyin içinde olmayı Pearl hayal bile edemiyordu.

Bayan Richardson başlı başına hayranlık uyandırıyordu. Televizyon ekranlarında olsa en az Bayan Brady* veya Bayan Keaton** kadar sürreal olurdu. Fakat işte, Pearl'ün tam karşısındaydı ve daima nazik şeyler söylüyordu. "Ne kadar da hoş bir etek giymişsin Pearl," derdi. "Bu renk sana çok yakışıyor. Hep ileri seviye dersler mi alıyorsun? Ne kadar da zekisin. Saçların bugün çok güzel görünüyor. Aa, lütfen, bana Elena de, rica ediyorum." Fakat ona Bayan Richardson diye hitap etmeye devam ederdi ve Pearl, Bayan Richardson'ın kızın nezaketinden gizlice gurur duyduğundan emindi. Bayan Richardson, aslında onun için tam bir yabancı olan Pearl'e devamlı sarılırdı; hem de sırf Moody'nin

* *Brady Bunch* adlı eski bir Amerikan dizisinde anne karakterinin adı. –ç*n*

** *Family Ties* adlı eski bir Amerikan dizisinde anne karakterinin adı. –ç*n*

arkadaşı olduğu için. Mia da cana yakındı ama hiçbir zaman bu denli coşkulu değildi. Pearl annesini hiç kendi kızından başka birine sarılırken görmemişti. Fakat Bayan Richardson akşam yemeği için eve geldiğinde bütün çocuklarının başlarının tepelerine bir öpücük kondurur, Pearl'e sıra geldiğinde hiç tereddüt etmeden onu da öperdi. Sanki yavrulardan biri gibiydi.

Mia kızının Richardsonlara ilgisini fark etmişti. Bazen Pearl bütün gününü Richardsonlarda geçirirdi. İlk başta hiçbir yere kök salamayan, kimseye yakın olamamış yalnız kızını ve Moody'yi izlerken mutlu olmuştu. Uzun zamandır kızını, kendi isteklerine göre yaşattığını fark etmişti. Ne zaman yeni bir fikre ihtiyaç duysa, takılı kalmış ya da huzursuz hissetse taşınmışlardı. *Artık bitti*, diye söz vermişti kızına Shaker'a giderlerken. *Bundan sonra burada kalacağız.* Bu iki yalnız çocuk arasındaki benzerliği açık bir şekilde görebiliyordu; çocuklar bile bunun farkında değildi. İkisinin içinde de hassas kişilikler gizleniyordu, derin naifliklerinin üstünü, kitap okuyarak edindikleri bilgilerle örtüyorlardı. Moody her sabah erkenden, Pearl kahvaltısını bitiremeden evlerine uğruyordu; Mia uyanıp perdelerini açtığında Moody'nin bisikletini ön taraftaki çimenlerin üstünde görürdü. Mutfağa girdiğinde onu ve Pearl'ü masada, birbirlerinden farklı kâselerin içinden mısır gevreği yerken bulurdu. Bütün gün ortalıktan kaybolurlardı. Moody bisikletini gidonundan tutup yanında götürürdü. Mia bulaşıkları yıkarken Pearl'e bisiklet almayı aklına not etti. Belki Lee Yolu'ndaki bisikletçide ikinci el bir tane vardı.

Fakat haftalar geçtikçe Richardsonların Pearl'ün üstündeki etkileri, onu hayatlarının içine almaları (ya da Pearl'ün onları) Mia'yı endişelendirmeye başlamıştı. Akşam yemeğinde Pearl, Richardsonlardan çok sevdiği bir televizyon dizisiymiş gibi bahsederdi. "Bayan Richardson, gelecek hafta şehre geldiğinde Janet Reno'yla röportaj yapacak," ya da, "Lexie, erkek arkadaşının Amerika'nın ilk siyahi başkanı olacağını söylüyor," derdi. Veya hafiften kızararak, "Trip sonbaharda futbol takımında oynamaya başlayacak. Haberi yeni aldı." Mia başını sallayıp onaylar ve

her akşam bunun doğru bir şey olup olmadığını, kızının bu ailenin büyüsüne bu derece kapılmasının iyi bir şey olup olmadığını merak ederdi. Sonra geçen ilkbaharda Pearl'ün çok kötü öksürmeye başladığını, en sonunda onu hastaneye götürmek zorunda kaldığını ve öksürüğünün zatürreye dönüşmüş olduğunu öğrendiği anı hatırladı. Kızının yatak ucunda oturup onu uyurken izlemiş, doktorların ona verdiği antibiyotiklerin işe yaramaya başlamasını beklemişti. Bu sırada da Mia kendine biraz düşünmek için izin vermişti: Eğer en kötüsü gerçekleşir de Pearl ölürse, nasıl bir hayat sürmüş olacaktı? Göçebe, izole edilmiş. Yalnız. *Geçti artık*, demişti kendi kendine. Pearl iyileştiğinde de Shaker Heights'a gitmişlerdi. Mia burada kalacaklarına söz vermişti. Bu yüzden kızına hiçbir şey demedi ve ertesi gün Pearl, yine Richardsonların evine gitti, onlar tarafından büyülenmeye devam etti.

Pearl sık sık okul değiştirmişti. Bazen senede iki veya üç defa okul değiştirdiğinden bu konudaki korkusunu kaybetmişti, fakat bu sefer gerçekten endişeliydi. Tekrar ayrılacağınızı bildiğiniz bir okula başlamak kolaydı; başkalarının hakkınızda ne düşündüğü konusunda kaygılanmanıza gerek olmuyordu çünkü çoktan oradan ayrılmış oluyordunuz. Her sınıfı bu şekilde geçirmişti, kimseyle tanışmaya gayret etmemişti. Orada okuyan öğrencileri bütün sene ve hatta gelecek sene de göreceğinizi bilerek yeni bir okula başlamak çok farklıydı.

Fakat şanslarına Moody ve Pearl'ün biyolojiden, ileri İngilizce ve sağlık dersine kadar çoğu dersi ortaktı. Okulun ilk iki haftası Moody onu, ancak lise üçüncü sınıfa giden birinin sahip olabileceği bir özgüvenle gezdirdi. Hangi çeşmeden daha soğuk su içebileceğini, kafeteryada nereye oturacağını, zil çaldıktan sonra koridorda yakalanırsa hangi öğretmenin geç kaldığına dair ceza notu vereceğini ve hangilerinin ufak bir gülümsemeyle onu sınıfına yönlendireceğini anlattı. Pearl, öğrencilerin seneler içinde duvarlara çizdiği resimlerin yardımıyla okulda yolunu bulmaya başladı: Patlayan Hindenburg zeplini okulun fen bölümünü gösteriyordu, amfinin yanında düşünceli bir Jim Morrison vardı;

pembe baloncuklar üfleyen bir kız resmi, gizemli bir şekilde Egress adı verilen ve çok kalabalık olduğunda öğlen yemeği yenebilen geniş, mağaramsı bir koridoru gösteriyordu. *Trompe l'oeil* tarzında koridor boyunca dizilmiş öğrenci dolaplarının sonunda Dinlenme Odası vardı. Son sınıf öğrenciler için yapılmıştı ve içeride boş ders saatlerinde mısır patlatabildikleri bir mikrodalga fırın ve kafeteryadakinin aksine yetmiş beş sent değil elli sente kola veren bir otomat bulunuyordu. Bir de yetmişlerden kalma büyükçe, siyah bir müzik kutusu vardı; içinde Sir Mix-a-Lot, Smashing Pumpkins ve Spice Girls kayıtları bulunuyordu. Önceki sene bir öğrenci kendini ve üç arkadaşını Kilroy tarzında tavana, aşağıyı izler gibi çizmişti; aralarından biri göz kırpıyordu ve Pearl ne zaman oradan geçse, onu içeriye davet ediyorlarmış gibi hissediyordu.

Okuldan sonra Richardsonların evine gider ve salondaki L koltuğa diğer çocuklarla yayılıp *Jerry Springer* izlerdi. Son senelerde Richardson çocuklarının bir rutinine dönmüştü bu. Üstünde hemfikir oldukları nadir konulardan biri buydu. Hiçbir zaman planlanmaz ya da önceden konuşulmazdı ama her öğleden sonra, eğer Trip'in antrenmanı veya Lexie'nin toplantısı yoksa salonda toplanır ve Kanal 3'ü açarlardı. Moody'ye göre bu, hayranlık uyandıran psikolojik bir deneydi. Her bölümü insanlığın ne kadar tuhaf olabildiğini gösteren bir örnekti. Lexie'ye göre bu daha ziyade antropolojik bir şeydi. Striptizci anneler, çok eşli kadınlar ve uyuşturucu satan çocuklar, kendi dünyasından o kadar uzak bir hayata pencere açıyordu ki, bir Margaret Mead kitabından fırlamış gibiydi. Trip'e göre ise hepsi saf komediydi. Fevkalade bir espri gösterisi ile küfürleri sansürlenmiş kavgaların ve insanların birbirlerine sandalye fırlatmalarının birleşimiydi. En sevdiği bölümler, misafirlerin peruklarının başlarından çekildiği bölümlerdi. Izzy bunların hepsini inanılmaz salak buluyor ve yukarıda kendini odasına kapatıp keman çalışıyordu. "Izzy'nin ciddiye aldığı tek şey," demişti Lexie. "Hayır," diyerek karşı çıkmıştı Trip. "Izzy her şeyi ciddiye alıyor. Onun sorunu da bu."

"Asıl ironik olan şey, on sene sonra Izzy'yi *Springer*'da görecek olmamız."

"Hayır yedi. En fazla sekiz. 'Jerry, Beni Hapisten Çıkar!'"

"Ya da 'Ailem Beni Hastaneye Yatırmak İstiyor,'" diye katıldı Lexie.

Moody rahatsız olmuş bir şekilde yerinde kıpırdadı. Lexie ve Trip, Izzy'ye sanki her an kudurabilecek bir köpekmiş gibi davranıyorlardı, fakat kendisi Izzy'yle hep anlaşmıştı. "Biraz tezcanlı o kadar," dedi Pearl'e.

Lexie, "Biraz tezcanlı mı?" diyerek güldü. "Onu daha tanımıyorsun Pearl. Emin ol göreceksin." Böylece *Jerry Springer* kısa bir süreliğine unutularak, hikâyeler dökülmeye başladı.

Izzy on yaşındayken, bütün sokak kedilerini serbest bırakmak için Hümanist Topluluk'a izinsiz girmeye çalışırken yakalanmıştı. "İdamını bekleyen mahkumlar gibiler," demişti. On bir yaşındayken, Izzy'nin fazlasıyla sakar olduğuna inanan annesi, onu koordinasyonunu geliştirmek adına dans derslerine yazdırmıştı. Babası en az bir dönem denemeden bırakamayacağı konusunda ısrarcı olmuştu. Her ders Izzy yere oturmuş ve hareket etmeyi reddetmişti. Dans gösterisinde, ayna ve keçeli kalem kullanarak alnına ve yanaklarına KUKLANIZ DEĞİLİM yazıp sahneye çıkmıştı. Orada da, diğer öğrenciler huzursuzca etrafında dans ederken kıpırtısız bir şekilde dikilmişti.

"Annemin utançtan öleceğini sanmıştım," dedi Lexie. "Hele sonraki sene? Annem, Izzy'nin fazla siyah giyindiğini düşünüp ona tatlı elbiseler almıştı. Izzy ise hepsini bir plastik poşete tıkmış, şehir merkezine giden bir otobüse atlamış ve evsiz birine bağışlamıştı. Annem ona bir aylık ev cezası vermişti."

"O deli değil," diye karşı çıktı Moody. "Sadece düşünmeden hareket ediyor."

Lexie burnundan güldü ve Trip de kumandayla televizyonun sesini açtı; *Jerry Springer* tekrar hayata döndü.

L koltuk sekiz kişilikti ama sadece üç Richardson çocuğu olmasına rağmen en iyi manzaraya sahip yerleri kapmak için savaş ver-

mek gerekiyordu. Şimdi Pearl de eklenince daha dikkatli oturmak gerekiyordu. Ne zaman fırsatı olsa Pearl çaktırmadan Trip'in yanına oturmaya çalışırdı. Bütün hayatı boyunca hoşlandığı kişileri uzaktan izlemişti. Gözüne takılan oğlanların hiçbiriyle konuşacak cesareti olmamıştı. Fakat artık Shaker Heights'a temelli taşınmışlardı ve Trip de burada, bu evde, bu koltukta otururken arada sırada Pearl'ün yanına oturmasının çok normal olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Kimse neden Trip'in yanına oturduğunu anlamazdı. Özellikle Trip. Bu sırada Moody, koltukta Pearl'ün yanındaki yerini hak ettiğine inanıyordu. Onu ailesiyle tanıştırmıştı ve onu en uzun zamandır tanıyan kendisi olduğu için Richardsonlar arasından buna hakkı olan kendisiydi. Sonuç olarak Pearl, Trip'in yanına ve Moody de Pearl'ü aralarında bırakarak yanına otururdu. Lexie kenarda uzanır, üçüne bakıp sırıtır ve televizyonu açardı. Dördü de bakışlarını televizyona çevirir ama aynı zamanda odada olan her şeyin de farkında olurlardı.

Pearl çok geçmeden Richardson çocuklarının en hararetli tartışmalarının *Jerry Springer* hakkında olduğunu öğrendi. Lexie bir gün, "Beyaz Kızları Akşam Yemeğine Eve Davet Etmeyi Bırak!" adlı provokatif bir bölümden sonra, "Neyse ki Shaker'da yaşıyoruz," demişti. "Yani şanslıyız. Kimse kimsenin ırkına dikkat etmiyor."

"Herkes herkesin ırkına dikkat ediyor Lexie," dedi Moody. "Tek fark kimin görmüyormuş taklidi yaptığında."

"Bana ve Brian'a bir bak. Lise ikiden beri beraberiz ve kimse benim beyaz onun da siyahi olmasını umursamıyor."

"Ebeveynlerinin siyahi bir kızla beraber olmasını tercih edeceğini düşünmüyor musun?" demişti Moody.

"Gerçekten umursadıklarını sanmıyorum." Lexie bir diyet kolanın daha kapağını açtı. "Teninin rengi, kim olduğun hakkında bir şey göstermiyor."

"Şşş, tekrar başladı," diye araya girdi Trip.

İşte öyle bir öğlen vaktinde, "Kocan Beni Hamile Bıraktı!" adlı bölümü seyrederken Lexie, Pearl'e döndü ve "Babanı bul-

mayı hiç düşündün mü?" diye sordu. Pearl ona dikkatli ve boş bir bakış attı ama Lexie konuşmaya devam etti. "Yani nerede olduğunu filan. Onunla hiç tanışmak istemiyor musun?"

Pearl bakışlarını, kızıl saçlı iri yarı bir kadını koltuğuna geri oturtmaya çalışan iki güvenlik görevlisinin olduğu televizyon ekranına çevirdi. "Önce *kim* olduğunu bulmakla başlamam gerekir," dedi. "Televizyondakilerin haline bir bak. Neden tanışmak istemeyeyim ki?" Pearl'e iğneleyici konuşmak kolay gelmiyordu ve dediği, kendi kulağına bile alaycıdan ziyade ağlamaklı gelmişti.

"Herhangi biri olabilir. Eski bir sevgili. Belki de annen hamile kalınca gitti. Ya da sen doğmadan önce bir kazada öldü," dedi Lexie. Bir parmağını hafifçe dudağına vurarak düşünmeye başladı. "Başka bir kadın için anneni terk etmiş olabilir ya da..." Heyecanla yerinde doğruldu. "Ya da ona *tecavüz* etti. Annen de hamile kaldı ve seni doğurdu."

"Lexie," dedi Trip birden. Koltukta kaydı ve bir kolunu Pearl'ün omzuna attı. "Kapa çeneni." Trip'in konusu spor olmayan bir konuşmaya kulak kabartması, başkalarının duygularına önem vermesi nadir görülen bir şeydi ve herkes bunun farkındaydı.

Lexie gözlerini devirdi. "*Dalga* geçiyordum," dedi. "Pearl de bunu biliyor. Değil mi Pearl?"

"Tabii," dedi. Kendini gülümsemeye zorladı. "E herhalde." Kollarının altında ani bir nemlilik ve nabzında bir hızlanma hissetti. Bu, Trip'in omzuna attığı kolundan mı, Lexie'nin yorumundan mı, yoksa her ikisi yüzünden miydi bilmiyordu. Tepelerinde bir yerde Izzy kemanında Lalo çalmayı deniyordu. Ekranda iki kadın tekrar koltuklarından fırlayıp birbirlerinin saçlarını çekiştirmeye başladı.

Fakat Lexie'nin yorumu içine oturmuştu. Bu, seneler içinde Pearl'ün de aklına gelmemiş bir şey değildi. Fakat başkasının ağzından sesli bir şekilde duymak, meseleyi daha vahim bir hale getirmişti. Ara sıra bunları düşünmüş ama çocukken annesine

sorduğunda baştan savma cevaplar almıştı. "Ah seni ikinci el dükkânında indirimde buldum," demişti Mia bir keresinde. Diğerinde ise, "Seni tarladan topladım. Bilmiyor muydun?" Ergenliğe girdiğinde sormayı bırakmıştı. O öğlen, soru hâlâ aklında dönerken eve dönmüş ve annesini salonda, parçaları sökülmüş bir bisikletin fotoğrafını boyarken bulmuştu.

"Anne," dedi, sonra Lexie gibi dobra konuşamadığını fark etti. Onun yerine diğer soruların altında yatan asıl soruyu sordu. "Beni istiyor muydun?"

"Nerede istiyor muydum?" Tek bir fırça darbesiyle bisiklete mavi bir teker çizdi.

"Burada. Yani beni istedin mi? Ben bebekken."

Mia o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki Pearl, annesinin onu duymadığını sandı. Fakat uzun bir sessizlikten sonra Mia, elinde fırçayla döndü ve gözlerinin yaşlı olduğunu görünce Pearl şaşırdı. Annesi gerçekten ağlıyor olabilir miydi? Hayatında hiç ağladığını görmediği soğukkanlı, cesur, inatçı annesi, ne Rabbit yol kenarında bozulduğunda ve bir adam onlara yardım etmek istermiş gibi yapıp Mia'nın çantasını çaldığında ne de yolun kenarından buldukları ağır yatak başını serçeparmağının üstüne düşürüp tırnağı mosmor olduğunda ve sonunda koptuğunda ağlamıştı. Fakat oradaydı işte: Annesinin gözlerinde alışılmadık bir parıltı vardı, yüzeyi dalgalanan suya bakmak gibiydi.

"İsteniyor muydun?" dedi Mia. "Evet. İsteniyordun. Hem de çok."

Fırçayı bir tepsiye koydu ve kızına bakmadan hızlıca odadan çıktı. Pearl'ü yarım bırakılmış bisiklet, sorduğu soru ve fırçanın kılında hafif bir tabaka oluşturmaya başlayan boya birikintisiyle yalnız bıraktı.

5

Sanki o *Jerry Springer* bölümü Pearl'ün varlığını fark etmesine sebep olmuş gibi, küçük kardeşinin arkadaşı Lexie'nin ilgisini çekmeye başladı. Ona "Ufak Öksüz Pearl" demişti bir akşam telefonda Serena Wong'la konuşurken. "Çok sessiz biri," dedi Lexie hayranlıkla. "Sanki konuşmaktan korkuyor. Ona baktığında ise kızarıyor. Gerçekten kıpkırmızı oluyor. Domates gibi."

"Çok utangaç," dedi Serena. Richardsonların evinde Pearl'le birkaç defa karşılaşmıştı ama ağzından tek bir kelimenin çıktığını duymamıştı. "Muhtemelen nasıl arkadaş edineceğini bilmiyordur."

"Onun da ötesinde," dedi Lexie düşünceli bir şekilde. "Görülmemeye çalışıyor gibi. Sanki göz önünde saklanmak istiyor."

Sessiz, sakin, kendine güvenmeyen Pearl, Lexie'de hayranlık uyandırıyordu. Lexie de tam kişiliğine uygun bir şekilde davranıp yüzeysel şeylere bakmakla başlamıştı. "Çok tatlı," dedi Serena'ya. "O salaş tişörtleri giymese çok güzel görünecek."

İşte bu yüzden bir öğlen Pearl evine poşetler dolusu kıyafetle dönmüştü. Mia onları çamaşır makinesine atarken yeni olmadıklarını fark etti. Yetmişlerden kalma yamalı ve kenarından aşağı bir kurdele inen kot pantolon, aynı zamandan kalma çiçek desenli pamuk bir gömlek, üstünde Neil Young'ın yüzü olan krem rengi bir tişört... "Lexie'yle ikinci el dükkânına gittik," dedi Pearl, Mia yukarı kattan aşağı inerken. "Alışverişe çıkmak istedi."

Aslında Lexie, Pearl'ü önce alışveriş merkezine götürmüştü. Pearl'ün ondan tavsiye istemesini normal bulmuştu. Lexie, insanların ona fikrini sormasına alışıktı. Hatta o kadar alışmıştı ki bunu sesli olarak belirtmeseler de tavsiyesini istediklerini varsayardı. Pearl ise çok tatlı bir kızdı, orası kesindi: O büyük kara gözler, makyaj yapmayınca bir şekilde daha da büyük görünüyordu; uzun ve dağınık saçları, Lexie'nin onu ikna ettiği zamanlardaki gibi örgüden kurtulup serbest bırakıldığında Pearl'ü yutmakla tehdit ediyordu. Richardsonların evindeki her şeye, hatta her yerde her şeye sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Pearl'ün ikinci gelişinde Moody onu yazlık balkonda yalnız bırakmış, içecek almaya gitmişti ve Pearl oturmak yerine, Richardsonların evinde değil de Zümrüt Şehir'deymiş gibi kendi etrafında dönüp etrafına bakınmıştı. Elinde diyet kola ve Cosmo dergisinin son sayısını taşıyarak koridordan aşağı yürüyen Lexie, kapının önünde durmuş, ona görünmeden Pearl'ü izlemişti. Sonra Pearl bir parmağını çekingen bir şekilde uzatıp duvar kâğıdındaki sarmaşıkları takip etmişti. Lexie de zavallı, küçük fareye acımıştı. Tam o sırada Moody, elinde iki kutu Vernors ile mutfaktan geldi. "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi. "Film izleyecektik." "Olur, bana fark etmez," demişti Lexie ve gerçekten de öyleydi. Köşedeki büyük sandalyeye kuruldu. Bir gözü, oturup gazozunun kapağını açan Pearl'deydi. Moody kasetçalara bir teyp soktu ve Lexie de dergisini açtı. Birden aklına yapabileceği bir iyilik geldi. "Aa Pearl, okumayı bitirdiğimde bunu alabilirsin istersen," dedi ve ergen cömertliğin getirdiği kıpır kıpır mutluluğu hissetti.

Böylece ekim başlarında bir öğlen Pearl'ü alışverişe çıkarmaya karar verdi. "Hadi Pearl, alışveriş merkezine gidiyoruz," dedi.

Lexie alışveriş merkezi deyince bir anlığına bile, işlek Warrensville Yolu'nun yanında, tekerlekçinin ilerisindeki, kiralık ve satılık eşya bulunduran ve geceleri de açık olan gündüz bakımevini, çocukların kendi aralarında Karanlık Randall AVM'si diye adlandırdığı Randall Park AVM'sini düşünmemişti. Shaker'da

yaşadığı için bütün alışverişini yaptığı yeri düşündü: Beachwood Yeri. Ana caddeden biraz uzak, tertipli ve Dillard's, Saks, Nordstrom gibi mağazaların olduğu ufak bir alışveriş merkeziydi. Lexie oraya hiç *Beyazların Yeri* dendiğini duymamıştı ve bunu öğrenseydi dehşete düşerdi. Fakat Gap, Express, Body Shop'a gitmelerine rağmen Pearl sadece bir simit ve kivili dudak kremi almıştı.

"Beğendiğin bir şey olmadı mı?" diye sordu Lexie. Sadece on yedi doları olan ve Lexie'nin haftalık harçlığının yirmi dolar olduğunu bilen Pearl durdu.

"Hepsi birbirinin aynı," dedi sonunda. Chick-fil-A* ve alışveriş merkezinin geri kalanına eliyle işaret etti. "Herkes okula birbirinin klonu gibi geliyor." Omuz silkti ve gözünün ucuyla Lexie'ye bir bakış attı. İkna edici konuşup konuşamadığını merak etti. "Biraz daha farklı mağazalarda alışveriş yapmayı seviyorum. Başkalarında olmayacak şeyleri bulabildiğim yerlerde."

Pearl durdu, Lexie'nin kolundan sarkan mavi-beyaz Gap poşetine baktı ve dediğinden alınıp alınmadığını düşündü. Fakat Lexie nadiren alınırdı, hatta hiçbir zaman alınmazdı. Beyni ufak göndermeleri ve alt metinleri hiçbir zaman anlamazdı. Başını yana eğdi. "Ne gibi?" diye sordu.

Böylece Pearl, Lexie'yi Northfield Yolu'ndan aşağı, ganyanın ilerisindeki ikinci el dükkânına götürdü. Yolun sonundaki Taco Bell'de çalışan ve öğle arasına çıkan ya da akşam vardiyasına hazırlanan kadınlarla beraber etrafa bakındılar. Onlarca şehirde onlarca ikinci el dükkânına gitmişti fakat bir şekilde hepsi aynı kokuyordu: tozlu ve tatlı. Kıyafetleri önceden iki kez yıkamasına rağmen okuldakilerin bu kokuyu alabilmelerinden korkardı, kıyafetten direkt tenine işlemiş gibi hissederdi. Annesiyle beraber perdeye dönüştürebilecekleri eski yatak çarşafları baktıkları bu dükkân da aynıydı. Fakat Lexie'nin sevinç çığlığını duyunca buraya farklı bir gözle baktı: mezuniyet balosu için altmışlardan kalma bir abiye, evde miskin miskin uzanırken ya da uyurken giyilebilecek hastane kıyafeti, eski konser tişörtleri ve eğer şanslıy-

* Tavuk restoranı zinciri. –*çn*

sanız gerçek İspanyol paça pantolonlar; fakat Delia's kataloğundakiler gibi retro olanlardan değil, gerçekten paçası bol, dizleri seneler boyunca aşınmaktan kâğıt kadar ince olmuş pantolonlar.

"Vintage." Lexie iç çekti ve büyük bir saygıyla rafları taramaya başladı. Mia'nın Pearl için seçtiği bluzlar ve hippi etekler yerine, kendini kollarında bir dolu komik tişört, eski bir Levi's pantolondan dikilmiş etek ve mavi, fermuarlı kapüşonlu hırka ile buldu. Lexie'ye fiyat etiketlerini nasıl okuması gerektiğini öğretti; salı günleri üstünde yeşil etiketi olan herhangi bir şey yarı fiyatınaydı, çarşambaları ise sarı etiketli oluyorlardı. Lexie üstüne olan bir kot pantolon bulunca Pearl usta bir elle çirkin, seksenlerden kalma polyester bir ceketin üstünden yeşil etiketi çıkarıp pantolonun turuncu etiketiyle değiştirdi. Pearl'ün yardımıyla pantolon dört dolara geldi ve Pearl'ün kıyafetlerle doldurduğu çantası da 13.75$. Lexie bundan o kadar memnundu ki bir Wendy's'e gidip kendilerini iki tane dondurma ile ödüllendirdi. "O pantolon sanki *senin için* yapılmış," dedi Pearl ona. "Onları almak kaderinde varmış."

Lexie bir kaşık dondurmayı dilinde eritti. "Var ya," dedi gözlerini kısarak. Pearl'e odaklanmaya çalışıyor gibiydi. "O etek, çizgili bir gömlekle çok güzel durur. Bende giyebileceğin eski bir tane var." Evine geri döndüklerinde Lexie'nin dolabından birkaç tane gömlek çıkardılar. "Bak, gördün mü?" dedi Pearl'ün yakasını düzelterek, göğüslerinin arasındaki bir düğmeyi kaparken. Bütün son sınıf kızlar gömleklerini bu sene böyle giyiyordu. Pearl'ü aynaya doğru çevirdi ve onaylayarak başını salladı. "Senin olsun," dedi. "Üstünde tatlı duruyor. Benim zaten fazla kıyafetim var."

Pearl gömlekleri çantasına sokuşturmuştu. Annesi fark ettiği takdirde, diğer kıyafetler gibi bunları da ikinci el aldığını söylemeye karar verdi. Neden bilmiyordu ama Lexie artık bunları istemese de Pearl'ün ondan eski kıyafetlerini almasına annesinin karşı çıkacağını düşünüyordu. Kıyafetleri çamaşır makinesine atarken Mia, gömleklerin toz gibi değil çamaşır deterjanı ve par-

tüm gibi koktuğunu fark etti. Ütülenmiş gibi düzgünlerdi. Fakat Mia sesini çıkarmadı ve ertesi akşam bütün yeni kıyafetleri düzgün bir şekilde yatağının ayakucunda belirince, Pearl rahatlayarak iç geçirdi.

Birkaç gün sonra, Lexie'nin gömleklerinden birini giymiş bir şekilde Richardsonların mutfağında otururken, Trip'in göz ucuyla devamlı kendisine baktığını fark etti; Pearl de kendinden emin bir gülümsemeyle yakasını düzeltti. Trip'in kendisi bile neden ona bakıp durduğunu bilmiyordu ama gömleğin yakasından görünen, kum saati şeklindeki boynu ve omuzları gözüne çarpmıştı; köprücük kemikleri tarafından çevrelenen o hafif üçgen karnının, göbek deliğiyle hafifçe içeri tümsek yapan üçgeni, iliklenen tek düğmenin üstünden ve altından arada ortaya çıkan koyu mavi sütyen...

Sanki ilk defa fark ediyormuş gibi, "Bugün güzel görünüyorsun," dedi Trip. Pearl'ün teni ise saç diplerine kadar koyu bir pembeye döndü. Trip de sanki hiç havalı olmayan bir televizyon programını sevdiğini söylemiş gibi utandı.

Moody karışmadan duramadı. "Pearl hep güzel görünüyor," dedi. "Kapa çeneni Trip."

Fakat her zamanki gibi Trip, kardeşinin sinir olduğunu fark etmedi. "Daha da güzel demek istedim," dedi. "Gömlek yakışmış. Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor."

"Bu, Lexie'nin gömleği," deyiverdi Pearl ve Trip sırıttı. "Sende daha güzel duruyor," dedi neredeyse utangaç bir tavırla. Sonra dışarı çıktı.

Ertesi gün Moody biriktirdiği parayı aldı ve Pearl'e bir not defteri hediye etti. Lastikle kapatılabilen ince, siyah bir Moleskine'di. "Hemingway de bundan kullanmış," dedi ve Pearl ona teşekkür ederek defteri çantasına koydu. *Eski bir not defteri yerine şiirlerini bu defterine yazacak,* diye düşündü Moody. Pearl'ün, Trip'e gülümseyip iltifatları karşısında kızardığını düşününce, ona en sevdiği kelime ve düşünceleri barındıracak bir şey vermiş olduğu için rahatladı.

Ertesi hafta Bayan Richardson halıyı yıkatmaya karar verdi ve çocuklara, akşam yemeği vaktine kadar eve girmemeleri söylendi. "Eğer tek bir bot izi görürsem Izzy ya da bir krampon lekesi görürsem Trip, bir senelik harçlığınızdan olursunuz, anlaşıldı mı?" Trip'in şehir dışında bir futbol maçı vardı ve Izzy'nin ise keman dersi, fakat Lexie'nin yapacak bir şeyi yoktu. Serena Wong'un kros antrenmanı vardı ve diğer arkadaşları da o veya bu sebepten dolayı meşguldü. Onuncu dersten sonra Pearl'ü okul dolabının başında buldu.

Pearl'ün eline beyaz bir sakız yerleştirerek, "N'apıyorsun?" diye sordu Lexie. "Hiçbir şey mi? Senin eve gidelim."

Önceki senelerde Pearl arkadaşlarını eve davet etme konusunda hep çekinmişti; daireleri daima kalabalık ve dağınıktı, genellikle şehrin varoş semtlerindeydi ve Mia'nın projelerinden biri üstünde çalışıyor olma olasılığı yüksekti. Bu da dışarıdan bakan biri için tuhaf ve anlaşılmaz bir şeydi. Fakat Lexie'nin hemen yanı başında bitivermiş olması, evine gelip gelemeyeceğini sorması, onunla vakit geçirmek istemesi... Pearl kendini, Beyaz Atlı Prens'in uzattığı eline bakan Külkedisi gibi hissetti.

"Tabii," dedi.

Üçü birlikte Lexie'nin cipine bindiklerinde Pearl sevindi ve Moody sinir oldu. Beraber Parkland Yolu'ndan aşağıya, Winslow'daki eve doğru yöneldiler; sonuna kadar indirdikleri camlardan TLC'nin müziği yükseliyordu. Evin önüne park ettiklerinde, dışarıda açelyaları sulayan Mia aniden gelen hortumu yere atıp eve koşma ve arkasından kapıyı kilitleme dürtüsüne karşı geldi. Pearl'ün şimdiye kadar evine arkadaş davet etmediği gibi Mia da dışarıdan kimseyi çağırmamıştı. *Saçmalama*, dedi kendi kendine. *İstediğin bu değil miydi? Pearl'ün arkadaşları olsun istiyorsun.* Cipin kapıları açıldığında ve üç ergen indiğinde Mia suyu kapattı, gülümseyerek onları selamladı.

Mia, Pearl'ün en sevdiği atıştırmalık ve dolapta bulunan tek şey olan patlamış mısırı hazırlarken, kendisi burada olduğu için çocukların rahatça takılıp takılamayacaklarını düşündü. Belki

tuhaf bir sessizlik içinde otururlardı ve Lexie bir daha evlerine gelmezdi. Fakat ilk mısırlar tencerenin kapağına çarpmaya başladığında, üç genç çoktan Anthony Brecker'ın mora boyanmış eski bir VW vosvos olan yeni arabasını, geçen hafta Meg Kaufman'ın okula nasıl sarhoş geldiğini, saçını düzleştirmeye başladığı için Anna Lamont'un nasıl daha güzel göründüğünü ve Indians takımının logolarını değiştirip değiştirmemeleri gerektiğini ("Chief Wahoo," dedi Lexie. "Gerçekten ırkçı.") konuşmuşlardı. Konu üniversite başvurularına gelince konuşma duraksadı. Mia mısır yanmasın diye tencereyi sallarken Lexie'nin inlemesini ve sonrasında tok bir *küt* sesi duydu, alnını masaya vurmuş gibiydi.

Üniversite başvuruları Lexie'nin devamlı aklındaydı. Shakerlılar üniversiteye gitmeyi ciddiye alırdı: Bölgenin %99 mezun oranı vardı ve bütün çocuklar bir çeşit üniversiteye giderdi. Lexie'nin tanıdığı herkes erken başvurularını yapıyordu ve bunun sonucunda Dinlenme Odası'nda konuşulan tek konu kimin nereye başvurduğuydu. Serena Wong, Harvard'a başvuruyordu. Lexie'nin dediğine göre Brian, Princeton'a gitmek istiyordu. "Cliff ve Clair* başka bir yere gitmeme izin vermezler zaten," demişti. Brian'ın anne babasının isimleri aslında John ve Deborah Avery'ydi ama babası doktor, annesi de avukattı ve dürüst olmak gerekirse gerçekten Cosbyvari** bir havaları vardı. Babası daima süveterler giyen dost canlısı biri, annesi ise mantığa göre hareket eden zeki bir kadındı. Lisans eğitimlerini görürken Princeton'da tanışmışlardı ve Brian'ın, Princeton tulumu giyerken çekilmiş bebeklik fotoğrafları vardı.

Lexie için örnek alacağı şeyler pek kesin değildi: Annesi Shaker'da büyümüş ve oradan çok da uzaklaşamamıştı; üniversite için Denison'a gitmiş fakat mezun olunca geri dönmüştü. Babası Indiana'da ufak bir kasabadan geliyordu ve Lexie'nin annesiyle

---

* Cliff ve Claire Huxtable, ünlü Amerikan dizisi *The Cosby Show*'dan karakterlerin isimleridir. –çn

** Cosby ailesini konu alan eski Amerikan dizisi *The Cosby Show*'dan bahsedilmektedir. –çn

üniversitede tanışınca geri dönmemiş, Case Western'da JD'sini* bitirdikten sonra maaşlı avukat olarak çalışmaya başlamış ve sonunda şehrin en büyük hukuk bürolarından birine ortak olmuştu. Fakat Lexie, sınıf arkadaşlarının çoğu gibi Cleveland'da kalmak istemiyordu. Şehir, yangınıyla ünlü bir nehrin** döküldüğü ölü, pis bir gölün yanına konumlanmıştı. İsmi üzüntü anlamına gelen bir nehrin üstüne inşa edilmişti: Chagrin Nehri. Nehir de ismini her şeye veriyordu; şehir, keder damarları gibi gömülü ufak acılarla doluydu: Chagrin Şelalesi, Chagrin Bulvarı, Chagrin Doğal Koruma Alanı. Chagrin Emlak. Chagrin Oto Tamir. Sanki bir gün tükenecekmiş gibi Chagrin çoğalıp artıyordu. Gölün Kenarındaki Hata, diyordu insanlar şehir için. Lexie, arkadaşları ve kardeşleri için Cleveland, uzaklaşılması gerekilen bir yerdi.

Erken başvuruların bitim tarihi yaklaştıkça Lexie, Yale'e erken başvuru yapmaya karar verdi. İyi bir tiyatro programı vardı ve Lexie geçen sene, daha lise üçüncü sınıf olmasına rağmen, sahneledikleri müzikalin başrolünü oynamıştı. Her şeyi hafife alan tavrına rağmen sınıfının birincisiydi. Resmiyette, rekabet ortamını teşvik etmemek için Shaker, öğrencilerini bir başarı sırasına koymuyordu ama Lexie ilk yirmide bir yerde olduğunu biliyordu. Dört tane ileri seviye dersi alıyordu ve Fransızca Kulübü'nün yazmanlığını yapıyordu. "Sığ tavırları gözünü boyamasın," demişti Moody, Pearl'e. "Öğleden sonra saatlerce neden televizyon izliyor biliyor musun? Çünkü ödevlerini yatmadan önce yarım saat içinde bitirebiliyor. Şipşak." Parmaklarını şaklattı. "Lexie'nin iyi bir beyni var. Sadece gerçek hayatta kullanmıyor." *Yale biraz zor bir ihtimal olsa da ihtimal dahilinde,* demişti rehber öğretmeni. "Ayrıca," demişti Bayan Lieber, "Shaker'dan gelen öğrencilerin ileride iyi yerlere geldiğini biliyorlar. Bu sana bir avantaj sağlayacaktır."

---

* ABD'de hukuk fakültesini tamamlayan öğrencilere verilen diploma. –ç*n*

** Cleveland, Ohio Amerika'nın en büyük endüstri şehirlerinden biri haline gelmiş ama çevre kirliliği pek dikkate alınmamıştı. 1969 yılında Cuyahoga Nehri öyle pislenmişti ki, yanından geçen bir trenin rayından çıkan kıvılcımla nehrin alev alev yanmasına sebep olmuştu. –ç*n*

Lexie ve Brian lise üçten beri beraberdi ve birbirlerinden sadece bir tren yolculuğu uzakta olmalarını seviyordu. "Birbirimizi devamlı ziyaret edebiliriz," demişti ona Yale başvurusunu yazıcıdan çıkarırken. "New York'ta bile buluşabiliriz." Bu son söylediği şey, Lexie'nin kararını vermesindeki son itici güç olmuştu: New York. Çocukken *Eloise*'i okuduğundan beri onda şaşalı bir hayal uyandırıyordu. *New York'ta* okula gitmek istemiyordu; rehber öğretmeni Columbia'da okuması konusunda ona bir fikir sunmuştu ama Lexie o civarın *varoş* olduğunu duymuştu. Yine de oraya günübirlik gidip (Sabah Met'te sanat eserleri inceleyip Macy'de ufak bir alışveriş ya da Brian'la bir hafta sonu kaçamağı) ardından kalabalık, pislik ve gürültüden kaçabilirdi.

Bütün bunların gerçekleşebilmesi için, öncelikle bir makale yazması gerekiyordu. Bayan Lieberman iyi bir makalenin onu başvuran diğer öğrencilerden ayıracağını söylemişti.

"Şu salak soruyu bir dinlesene," diye inledi o öğlen, Pearl'ün mutfağında otururlarken. Çantasından başvuru formunu çıkardı. "'Ünlü bir masalı farklı bir bakış açısı kullanarak tekrar yaz. Örneğin, *Oz Büyücüsü*'nü Batının Cadısı'nın gözünden anlat.' Bu bir üniversite başvurusu, yaratıcı yazarlık dersine başvurmuyorum. İleri düzey İngilizce dersi alıyorum. Hiç değilse benden düzgün bir makale yazmamı istesinler."

"Peri masalına ne dersin?" dedi Moody. Not defterinden başını kaldırıp yanında açık duran cebir kitabına baktı. "Üvey kız kardeşlerin gözünden *Külkedisi*'ni anlat. Belki de o kadar kötü değillerdi. Belki de Külkedisi onlara şıllık gibi davranıyordu."

"Kurdun gözünden Kırmızı Başlıklı Kız," diye önerdi Pearl.

"*Rumpelstiltskin** de olabilir," dedi Lexie düşünceli bir şekilde. "Yani değirmencinin kızı onu oyuna getirdi. Rumpelstiltskin onun için o kadar altın örmüş ve kız da karşılığında ona bebeğini vereceğini söylemiş ama sonra verdiği sözünden dönmüş. Belki de kötü karakter kızdır." Kırmızı tırnağıyla, okuldan sonra aldığı bir kutu diyet kolaya vurdu, sonra kapağını açtı. "Yani,

* Bir Grimm Kardeşler masalı. –*çn*

eğer istemiyorduysa çocuğunu vermeye daha baştan razı olmamalıydı."

"Eh," diye araya girdi Mia. Elinde bir kâse patlamış mısır ile arkasına dönünce mobilyalardan biri konuşmaya başlamış gibi üçü birden yerlerinden zıpladı. "Belki de neyi feda edeceğini ancak çocuk sahibi olduktan sonra anlamıştır." Kâseyi masanın ortasına koydu. "İnsanları hemen yargılama Lexie."

Lexie bir an fırça yemiş gibi baktı, sonra gözlerini devirdi. Moody, Pearl'e bir bakış attı: *Bak ne kadar sığ davrandığını görüyor musun*? Fakat Pearl fark etmedi. Mia, bir anda araya girdiği için utanarak tekrar salona döndükten sonra Pearl, Lexie'ye döndü. "Sana yardım edebilirim," dedi annesinin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. Biraz bekledikten sonra teklifi yeterli gelmemiş gibi hissederek, "Öykü yazmakta iyiyim. Senin yerine bile yazabilirim."

"Gerçekten mi?" Lexie'nin yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım Pearl. Sana sonsuza kadar borcum olsun." Kollarını Pearl'e sardı. Masanın öbür tarafında, Moody ödevini yapmayı bıraktı ve matematik kitabını gürültüyle kapadı; Mia da salonda, dudaklarını büzmüş bir şekilde fırçasını suya hışımla daldırdı ve çamur rengi suda fırçanın kıllarından boyayı çıkardı.

6

Pearl sözünde durdu ve ertesi hafta Lexie'ye yazdığı makaleyi verdi. *Kurbağa Prens* masalını kurbağanın gözünden anlatmıştı. Ne onları gizlice dinlediğini belli etmek istemeyen Mia ne de inek öğrenci gibi görünmek istemeyen Moody buna bir yorumda bulundu. Fakat ikisi de kendilerini giderek daha rahatsız hissetmeye başlamıştı.

Beraber okula yürüyebilmek için Moody, Pearl'ün evine geldiğinde kız, Lexie'nin gömleklerinden, askılılarından birini giyerek ya da koyu kırmızı ruj sürerek kapıdan çıkardı. Ona şaşkınlıkla bakan annesine ve Moody'ye, "Lexie verdi," derdi. "Kendisinde fazla koyu durduğunu ama bana yakıştığını söyledi. Saçım daha koyu renkli olduğu için." Rujunun altında dudakları bir morluk gibi hassas ve derisi soyulmuş duruyordu.

"Sil şunu," dedi Mia hayatında ilk defa. Fakat ertesi sabah Pearl, Lexie'nin kolyelerinden birini takarak çıkmıştı. Boynunda, siyah dantelden bir yara gibi duruyordu.

"Akşam yemekte görüşürüz," dedi Pearl. "Lexie'yle okuldan sonra alışverişe çıkacağız."

Ekimin sonlarında başvurular teker teker yollanırken, lise sonlar bir kutlama ruhuna bürünmüştü. Lexie'nin başvurusu yollanmıştı ve kız kendini cömert hissediyordu. Pearl sayesinde makalesi iyiydi, SAT* puanı yüksekti ve ileri düzey dersleri sayesinde not ortalaması 4.0'ın üstündeydi. Kendini şimdiden Yale

* Amerika'da üniversite giriş sınavı. –*çn*

kampüsünde hayal edebiliyordu. Yardımı için Pearl'ü ödüllendirmek istiyordu ve biraz düşündükten sonra aklına mükemmel bir fikir geldi: Pearl'ün seveceğinden emin olduğu ama asla kendiliğinden davet almayacağı bir şey. "Stacie Perry bu hafta sonu parti veriyor," dedi. "Gelmek ister misin?"

Pearl tereddüt etti. Stacie Perry'nin partilerini daha önce duymuştu ve o partilerden birine gitme şansına sahip olması başını döndürüyordu. "Annem izin verir mi bilmiyorum."

"Hadi ama Pearl," dedi Trip, koltuğun koluna dayanıp öne eğilerek. "Ben gideceğim. Beraber dans edecek birine ihtiyacım var." Bunu dedikten sonra Pearl'ü daha fazla ikna etmek zorunda kalmadılar.

Shaker Heights Lisesi'nde Stacie Perry'nin partileri efsaneviydi. Bay ve Bayan Perry'nin büyük bir evi vardı ve sık sık seyahate çıkarlardı, Stacie de bunu fırsat bilirdi. Erken başvuruların gerginliği geçtiğinden ve sınav dönemi haftalar sonra başlayacağından lise sonlar eğlenmeye hazırdı. Bütün hafta Cadılar Bayramı partisi konuşuldu: Kim gidecek ve kim gitmeyecekti?

Moody ve Izzy tabii ki davet edilmemişti; Stacie Perry'yi sadece namından biliyorlardı ve davetliler listesinde genelde lise son sınıf öğrencileri vardı. Pearl, Lexie'nin müdahalesine rağmen hâlâ Richardsonlar dışında neredeyse kimseyi tanımıyordu ve okulda konuştuğu tek kişi genelde Moody'ydi. Fakat Lexie ve Serena Wong, Stacie tarafından bizzat partiye davet edilmişti, böylece iki kız yanlarında birini getirebiliyordu. Bahsi geçen kişi kimsenin tanımadığı bir lise iki öğrencisi olsa bile.

"*Carrie* izleyeceğiz sanıyordum," diye homurdandı Moody. "Hiç izlemediğini söylemiştin."

"Gelecek hafta sonu izleriz," diye söz verdi Pearl. "Zaten Cadılar Bayramı da haftaya. Tabii şeker toplamaya çıkmak istemiyorsan."

"Onun için fazla büyüdük," dedi Moody. Her şeyde olduğu gibi Shaker Heights'ta bunun için de bir kural vardı: Saat altı ve sekizde, başlangıcı ve sonu belli etmek için sirenler çalardı. Res-

mi bir yaş sınırı olmasa da yetişkinler kapılarında biten ergenlere tuhaf bakarlardı. Moody şeker toplamaya en son gittiğinde on bir yaşındaydı ve M&M bonibonu kılığına girmişti.

Stacie'nin partisi için kostüm giymek zorunluydu. Brian gitmiyordu, tembel davranan birkaç öğrenci gibi o da Princeton'a başvurusunu erteleyip durmuştu ve son başvuru tarihine yetiştirmeye çalışıyordu; o yüzden Brian plana dahil değildi. Aniden gelen bir ilhamla, "Charlie'nin Melekleri olalım," diye bağırdı Lexie. Böylece o, Serena ve Pearl ispanyol paça pantolonlar, polyester gömlekler giydi ve saçlarını krepe yapıp kabarttı. Saçları olabildiğince şişince sırt sırta verip ellerini de silah şeklinde tutarak poz verdiler ve havada asılı duran saç spreyinin ardından kendilerine aynada baktılar.

"Mükemmel," dedi Lexie. "Sarışın, esmer ve siyah saç." Parmağını Pearl'ün burnuna doğrulttu. "Partiye hazır mısın Pearl?"

Cevabı elbette hayır idi. Pearl'ün bugüne kadar deneyimlediği en gerçek dışı geceydi. Akşam boyunca kaykaycı, hayvan ve Freddy Krueger kılığında insanlar arabalarını Stacie'nin devasa ön bahçesinin kenarına park etti. En az dört oğlan *Çığlık* maskesi takmıştı, birkaçı Amerikan futbolu formaları giyip kask takmıştı; yaratıcı bir iki kişi ise uzun ceketler giyip büyük şapkalar, güneş gözlükleri ve tüy şallar takmıştı. ("Pezevenk kılığındalar," diye açıkladı Lexie.) Kızların çoğu kısacık elbiseler giymiş, şapka ya da hayvan kulağı takmıştı; fakat bir tanesi Prenses Leia kılığına girmişti, biri de Austin Powersdan birinin koluna asılı kadın robot gibi giyinmişti. Stacie melek kılığındaydı; üstünde gümüş, ince askılı, kısa ve üstüne oturan bir elbise, simli kanatlar, file çorap ve başında ise haresi vardı.

Lexie, Serena ve Pearl dokuz buçukta geldiğinde herkes çoktan sarhoştu. Hava ter ve biranın keskin, ekşi kokusuyla doluydu; karanlık köşelerde çiftler kerkiniyordu. Mutfak zemini dökülmüş içecekler yüzünden yapış yapıştı ve bir kız sırtüstü, boş içki şişeleriyle çevrili bir şekilde masada yatıyor, ot içiyor ve oğlanın biri göbek deliğinden rom yalarken kıkırdıyordu. Lexie

ve Serena kendilerine içki aldıktan sonra salondaki derme çatma dans pistine ite kaka geçti. Yalnız kalan Pearl, mutfağın köşesinde dikilmiş, kırmızı plastik bardaktan kola ve votka yudumluyor, gözleri Trip'i arıyordu.

Yarım saat sonra onu terasta gördü, ikinci el kırmızı ceketi ve boynuzlarıyla şeytan kılığına girmişti. İçkisini tazelemek için mutfağa geldiğinde Pearl, "Trip'in Stacie'yi tanıdığını bilmiyordum," diye bağırdı Serena'nın kulağına. Kız omuz silkti. "Stacie bir gün futbol antrenmanından sonra Trip'i üstsüz gördüğünü ve çok *seksi* göründüğünü söylemişti. Aynı şöyle dedi, 'Çocuk bomba gibi.'" Bir yudum aldı ve kıkırdadı. Serena'nın yüzü kızarmıştı. "Lexie'ye söyleme tamam mı? Duysa kusar." Serena dolgu topuklarının üstünde hafifçe sallanarak salona döndü. Pearl de cam kapının ardından Trip'in plastik bir yabayla kızıl saçlı bir kızı omuzlarının arasından dürttüğünü gördü. Pearl saçını kabarttı ve bir plan yaptı. Trip'in bardağı birazdan boşalacaktı. İçeri girecek ve Pearl'ü görecekti. *N'aber Pearl,* diyecekti. Sonra o da Trip'e zekice bir cevap verecekti. Bir cevap düşündü. Lexie olsa hoşlandığı bir çocuğa ne derdi?

Fakat söyleyebileceği şehvetli ve zekice bir cevap ararken Trip'in terastan kaybolduğunu fark etti. İçeri mi girmişti yoksa çoktan eve mi dönmüştü? Pearl insanların arasından sıkışarak ve bardağını yukarıda tutarak salona geçti ama birini görmek imkânsızdı. Hoparlörlerden gelen Puff Daddy ve Mase şarkılarının basları o kadar sesliydi ki boğazında hissedebiliyordu. Ardından Notorious B.I.G'ye geçti. Tek ışık kaynağı birkaç mumdu ve Pearl'ün görebildiği tek şey müstehcen bir şekilde birbirine sürtünen bedenlerin siluetiydi. İnsanların arasından sıkışarak arka bahçeye çıktı. Bir grup erkek kafalarına bira dikiyor ve futbol takımlarının playofflarda kazanma şanslarını tartışıyordu. "Ignatius'u yenersek," diye bağırdı biri, "ve U.S., Mento'yu yenerse..."

Bu sırada Lexie çok önemli bir gece geçiriyordu. Dans etmeyi çok seviyordu; gece kulüpleri ne zaman gençler akşamı düzenlese ya da onları üniversite üçüncü sınıf öğrencisiymiş gibi

gösteren sahte kimliklerinin fedaiyi kandıracağını düşünseler o, Serena ve arkadaşları akşamı dışarı çıkardı. Bir keresinde Flats'te terk edilmiş bir depoda düzenlenen bir partiye gitmiş, sabah üçe kadar boyunlarında ve bileklerinde parlayan kolyelerle dans etmişlerdi. Genellikle beraber dans ederlerdi. Hayatlarının yarısından uzun bir süredir tanışan iki kızın rahatlığıyla sırt sırta verip oynar, Lexie kalçasını Serena'ya doğru sallardı. O akşam dans ederlerken Lexie birden arkasından ona bir şeyin bastırdığını hissetti. Brian'dı ve Serena, Lexie'ye bilmiş bir şekilde gülümsedikten sonra gitti.

Lexie, "Kostüm giymemişsin bile," diye yakındı, Brian'ın omzuna vurarak.

"Giydim," diye ısrar etti Brian. "Az önce Princeton'a başvurusunu yollayan çocuk kılığındayım." Kollarını Lexie'nin beline dolayıp onu boynundan öptü.

Yarım saat sonra dans, alkol ve on sekiz olmanın tatlı, baş döndürücü heyecanı ikisini de tahrik etmişti. Beraber oldukları süre boyunca –Lexie'nin Serena'ya söylediğine göre– birkaç şey yapmışlardı ama *o*, o büyük *şey* bir süredir aralarında daha sadece parmak uçlarını batırdıkları derin bir havuz gibi duruyordu. Şimdi ise Brian'a yaslanmış, rom ve kola ile yatışmış, müzik ikisinin de bedeninde ortak bir kalp atışı gibi atarken Lexie aniden o havuzun dibine kadar yüzme isteğiyle doldu. Daha genç ve deneyimsizken Lexie ilk seferini hayal ederdi. Her şeyi planlamıştı: mumlar, çiçekler, CD çalardan gelen Boyz II Men. Hiç değilse bir yatak odası ve yatak. Çoğu arkadaşının yaptığı gibi arabanın arka koltuğunda değil. Hele Kendra Solomon hakkındaki dedikoduların dediği gibi lisenin merdivenlerinde kesin olmazdı. Fakat artık bunları umursamadığını fark etti. "Biraz arabayla turlamak ister misin?" diye sordu. İkisi de ne demek istediğini anlamıştı.

Bir şey demeden kaldırıma, Lexie'nin arabasının olduğu yere yürüdüler.

Lexie ve Brian gittiğinde Pearl mutfaktaki eski köşesinde Trip'in tekrar ortaya çıkmasını bekliyordu. Fakat çıkmadı; ne saat

"Ama ehliyetin yok."

"Bir şeyi yapmaya iznin olması ile o şeyin nasıl yapıldığını bilmek arasında fark var." Moody arabayı çevirdi ve Shaker Bulvarı'na saptı. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Bir bardak içtim. Sarhoş değilim." Fakat bunu söylerken bile Pearl bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordu; o bardağın içinde epey votka vardı. Başı dönünce gözlerini kapadı. "Eve nasıl döneceğimi bilemedim."

"Trip'in arabası hâlâ oradaydı. Çıkarken yanından geçtik. Neden ona sormadın?"

"Onu bulamadım. Kimseyi bulamadım."

"Muhtemelen kızlardan biriyle yukarı kattaydı."

Bir süre sessizlik içinde gittiler; Moody'nin sözleri Pearl'ün aklında dönüp duruyordu: kızlardan biriyle yukarı katta. O karanlık odalarda nelerin döndüğünü, Trip'in bedenini kendi üstünde gözünde canlandırmaya çalıştı ve bir sıcaklık Pearl'ü sarmaladı. Arabadaki saate göre bir olmuştu.

"Artık biliyorsun," dedi Moody. "Nasıl insanlar olduklarını." Mia ve Pearl'ün sokağına yaklaştıklarında Moody farları kapadı ve kaldırıma yanaştı. "Annen çok sinirlenecek."

"Ona Lexie'yle dışarı çıkacağımı söyledim, o da on ikiye kadar izin verdi. Biraz geciktim sadece." Pearl mutfağın yanan ışığına baktı. "Kokuyor muyum?"

Moody ona yaklaştı. "Biraz sigara kokuyorsun. Ama içki kokmuyorsun. Al." Cebinden sakız çıkardı.

Cadılar Bayramı partisi, denilene göre sabahın üçüne kadar devam edecekti. Birkaç kişi Perrylerin şark halılarının üstünde bayılıp kalacaktı. Lexie eve iki buçuk gibi, Trip ise üçte gizlice dönecek ve ertesi gün öğlene kadar uyuyacaklardı. Sonrasında Lexie, Pearl'den fısıldayarak özür dileyecek ve ufak bir itirafta bulunacaktı: O ve Brian'ın bunu bir süredir düşündüklerini ve o akşam tam zamanı gibi geldiğini; birilerine söylemek istediğini, Serena'ya bile anlatmadığını ama birileriyle paylaşmak istediğini söyleyecekti. *Farklı görünüyor muyum?* diye soracak ve gerçekten

"Ama ehliyetin yok."

"Bir şeyi yapmaya iznin olması ile o şeyin nasıl yapıldığını bilmek arasında fark var." Moody arabayı çevirdi ve Shaker Bulvarı'na saptı. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Bir bardak içtim. Sarhoş değilim." Fakat bunu söylerken bile Pearl bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordu; o bardağın içinde epey votka vardı. Başı dönünce gözlerini kapadı. "Eve nasıl döneceğimi bilemedim."

"Trip'in arabası hâlâ oradaydı. Çıkarken yanından geçtik. Neden ona sormadın?"

"Onu bulamadım. Kimseyi bulamadım."

"Muhtemelen kızlardan biriyle yukarı kattaydı."

Bir süre sessizlik içinde gittiler. Moody'nin sözleri Pearl'ün aklında dönüp duruyordu: kızlardan biriyle yukarı katta. O karanlık odalarda nelerin döndüğünü, Trip'in bedenini kendi üstünde gözünde canlandırmaya çalıştı ve bir sıcaklık Pearl'ü sarmaladı. Arabadaki saate göre bir olmuştu.

"Artık biliyorsun," dedi Moody. "Nasıl insanlar olduklarını." Mia ve Pearl'ün sokağına yaklaştıklarında Moody farları kapadı ve kaldırıma yanaştı. "Annen çok sinirlenecek."

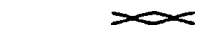
"Ona Lexie'yle dışarı çıkacağımı söyledim, o da on ikiye kadar izin verdi. Biraz geciktim sadece." Pearl mutfağın yanan ışığına baktı. "Kokuyor muyum?"

Moody ona yaklaştı. "Biraz sigara kokuyorsun. Ama içki kokmuyorsun. Al." Cebinden sakız çıkardı.

Cadılar Bayramı partisi, denilene göre sabahın üçüne kadar devam edecekti. Birkaç kişi Perrylerin şark halılarının üstünde bayılıp kalacaktı. Lexie eve iki buçuk gibi, Trip ise üçte gizlice dönecek ve ertesi gün öğlene kadar uyuyacaklardı. Sonrasında Lexie, Pearl'den fısıldayarak özür dileyecek ve ufak bir itirafta bulunacaktı. O ve Brian'ın bunu bir süredir düşündüklerini ve o akşam tam zamanı gibi geldiğini; birilerine söylemek istediğini. Sevgiliye bile anlatmadığını ama birileriyle paylaşmak istediğini söyleyecekti. *Farklı görünüyor muyum?* diye soracak ve gerçekten

de Pearl'e farklı görünecekti; daha zayıf ve keskindi. Saçı sarkık bir at kuyruğu halinde toplanmış, gözlerinin kenarında biraz rimel ve sim kalmıştı. Pearl, Lexie'nin kaşlarının arasındaki hafif kırışıktan, yirmi sene sonra nasıl görüneceğini anlayacaktı: Annesi gibi. O günden sonra Lexie'nin yaptığı her şey Pearl'e seks ile lekelenmiş gibi gelecekti. Gülüşündeki bilgiçlik, yan yan bakışları, rahat bir şekilde herkesin omuzlarına, ellerine, dizlerine dokunuşu... Onu rahatlattığını, hafiflettiğini düşünecekti. "Peki ya sen?" diye soracaktı Lexie sonunda, Pearl'ün kolunu sıkarak. "Eve rahat dönebildin mi? Eğlendin mi?" Pearl de yakın zamanda sütten dili yanmış biri olarak sadece başını onaylarcasına sallayacaktı.

Fakat şimdilik sakızın kâğıdını çıkardı ve dudaklarının arasına koyup nane tadının dilinde yayıldığını hissetti. "Teşekkürler."

Annesinin kızmayacağını iddia etmiş olmasına rağmen Mia, Pearl'ün geç gelmiş olmasına kızmıştı. Kızı sigara, alkol ve ot olduğundan emin olduğu bir şey kokarak nihayet yukarı kata geldiğinde ne diyeceğini bilememişti. "Git yat," diyebilmişti en sonunda. "Yarın sabah konuşuruz." Sabah olduğunda Pearl uyanmamıştı; neredeyse öğlen olduğunda ve üstü başı dağınık ve çapaklı gözlerle mutfağa indiğinde Mia hâlâ ne diyeceğini bilmiyordu. *Pearl'ün daha normal bir hayatı olsun istemiştin*, diye kendi kendine telkinde bulundu. Ergenler böyle yaşardı. Mia bir taraftan kızının hayatına daha çok müdahale etmesi gerektiğini; Pearl'ün, Lexie'nin, hepsinin ne yaptığını bilmesi gerektiğini düşünüyordu ama ne yapabilirdi ki? Partilere ya da hokey maçlarına gittiklerinde onlara katılacak mıydı? Pearl'ün dışarı çıkmasını mı yasaklayacaktı? En sonunda Pearl'e hiçbir şey demedi ve o da tek kelime etmeden mısır gevreğini yiyip tekrar yatmaya gitti.

Fakat çok geçmeden bir fırsat doğdu. Cadılar Bayramı partisinden sonraki salı günü Bayan Richardson, Winslow Yolu'ndaki eve uğradı. "Şimdi yerleşmişken bir şeylere ihtiyacınız var mı

diye sormaya geldim," dedi ama Mia, kadının mutfaktan salona kadar etrafa göz atmasını izledi. Kira sözleşmelerindeki *sınırlı giriş izni* ibaresine rağmen bu tarz ziyaretlere alışıktı. Mia geriye doğru bir adım atıp Bayan Richardson'ın daha rahat bir şekilde etrafına bakmasına izin verdi. Neredeyse dört ay sonra hâlâ çok az mobilyaları vardı. Mutfakta iki tane farklı sandalye vardı ve açılıp katlanan masanın bir tablası eksikti; hepsi yol kenarından bulunmuştu. Pearl'ün odasında çift kişilik bir yatak ve üç çekmeceli şifoniyer vardı. Mia'nın odasında ise hâlâ sadece yerde duran bir yatak ve dolapta yığılı kıyafetleri vardı. Salonun yerinde yan yana dizilmiş yastıkların üstüne renkli çiçekli bir masa örtüsü serilmişti. Fakat mutfak yerleri tertemiz ovalanmış, fırın ve buzdolabı temizlenmişti. Halıda tek bir leke yoktu ve Mia'nın yatağına temiz, çizgili çarşaf serilmişti. "Duvarları boyayabilir miyiz?" diye sormuştu Mia taşınırlarken ve Bayan Richardson biraz tereddüt ettikten sonra, "Çok koyu olmadığı sürece olur," demişti. Bunu derken siyah, koyu mavi veya bordo olmamasını kastetmişti ama ertesi gün Mia'nın duvara resim yapmaktan bahsediyor olabileceğini fark etti. Sonuçta o bir sanatçıydı. Durum böyle olunca duvarda bir Diego Rivera da bulabilirdiniz bir graffiti de. Fakat resim yapmamıştı. Her oda farklı bir renge boyanmıştı; mutfak güneş sarısına, salon koyu kavun rengine, yatak odaları ise sıcak bir şeftali rengine boyanmıştı. Dairenin tamamına, çerçevesiz fotoğraflar yapışkan hamurla asılmıştı ama yine de çarpıcı duruyorlardı.

Silik kiremit duvarların üstünde gölge çalışmaları, Shaker Gölü'nün kıyılarında birikmiş tüylerin fotoğrafları, Mia'nın parşömen, alüminyum, gazete kâğıdı gibi farklı yüzeylere baskı aldığı fotoğraf deneyleri. Bir fotoğraf serisi duvarı boydan boya kaplıyordu; yakınlardaki bir inşaat alanının hafta hafta ilerleyişini ele alıyordu. İlk başta kahverengi bir düzlüğün önünde kahverengi bir tepecik vardı. Yavaşça bir kareden diğerine, tepe yeşeriyor, çimen ve otlarla kaplanıyor ve sonunda tepesine ufak bir çalılık oturuyordu. Gerisinde, yerin altından tırmanarak çıkan bir yara-

tık gibi yavaşça üç katlı krem rengi bir bina yükseliyordu. Kamyonlar ve işçiler kareye hayaletler gibi girip çıkıyor, onlar farkında olmadan fotoğrafa yakalanıyordu. Son karede bir buldozer toprağı düzlüyor; etrafı, patlamış bir balon gibi dümdüz ediyordu.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Richardson. "Bunların hepsini sen mi çektin?"

"Bazen güzel bir iş çıkarıp çıkarmadığımdan emin olmak için bir süreliğine onları duvara asmam gerekiyor. Hangilerini sevdiğimi anlamak için." Mia fotoğraflara, eski arkadaşlarına bakıyormuş ve yüzlerini hatırlamaya çalışıyormuş gibi baktı.

Bayan Richardson kovboy gibi giyinmiş somurtkan bir kızın fotoğrafını yakından inceledi. Mia, Ohio'ya gelirken yolda gördükleri bir geçit töreninde çekmişti bunu. "Portre çekimleri konusunda çok yeteneklisin," dedi. "Şu küçük kızı nasıl yakaladığına bir bak. Neredeyse kızın ruhuna kadar görebiliyorsun."

Mia bir şey demedi ama Bayan Richardson'ın alçakgönüllülük olduğunu düşündüğü bir şekilde başını salladı.

"Profesyonel olarak portre çekmeyi bir düşünmelisin," diye tavsiyede bulundu. "Halihazırda profesyonel olmadığından değil tabii. Fakat bir stüdyoda belki. Ya da düğün ve nişanlarda. Aranan bir fotoğrafçı olursun." Söylediklerini desteklemek istercesine elini duvarda asılı duran fotoğraflara doğru salladı. "Hatta belki bizim ailemizin bir portresini çekebilirsin. Tabii ki karşılığı neyse öderim."

"Belki," dedi Mia. "Fakat portrelerin özelliği, insanları görünmek istedikleri şekilde çekmek zorunda olmanız. Ben ise, onları nasıl görüyorsam öyle çekmeyi seviyorum. O yüzden günün sonunda ikimizi birden usandırmaktan başka bir işe yaramam." Donuk bir şekilde gülümsedi ve Bayan Richardson buna bir yanıt bulmaya çalıştı.

"Çalışmalarından herhangi birini satıyor musun?" diye sordu.

"New York'ta bir galerisi olan arkadaşım var ve baskılarımdan birkaçını sattı." Mia bir parmağıyla fotoğrafın üstünü, paslanmış bir köprünün kavisini takip etti.

"Eh, ben birini satın almak isterdim," dedi Bayan Richardson. "Hatta ısrar ediyorum. Eğer sanatçılarımızı desteklemezsek nasıl büyük işler başarabilirler ki, değil mi?"

"Çok cömertsiniz." Mia'nın gözleri bir anlığına pencereye kaydı ve Bayan Richardson hayırseverliğine karşılık Mia'nın böyle kayıtsız tepki vermesine biraz sinir oldu.

"Geçinebilecek kadar satıyor musun?" diye sordu.

Mia bu sorunun kira ve o kirayı ödeyip ödeyemeyecek olmasıyla alakalı olduğunu anladı. "Her zaman geçinebildik," dedi. "Öyle veya böyle."

"Fakat fotoğrafların satılamadığı zamanlar elbette oluyordur. Senin yüzünden olduğunu ima etmiyorum tabii. Peki normalde bir fotoğraf kaça satılıyor?"

"Her zaman geçinebildik," dedi Mia tekrardan. "İhtiyacım olduğunda ek işler yapıyorum. Evlere temizliğe gitmek ya da aşçılık gibi. Şu an yarı zamanlı bir şekilde Lucky Palace'ta çalışıyorum. Şu Warrensville'deki Çin restoranında. Hiçbir zaman ödeyemediğim bir borcum olmadı."

Bayan Richardson, "Ah, tabii. Öyle bir şeyi ima etmiyordum zaten," diye savundu kendini. Dikkatini, şöminenin üstüne asılmış büyük baskıya verdi. Arkadan çekilmiş dans eden bir kadın fotoğrafıydı. Kamera onu hareket ederken yakalamıştı. Kolları her yere uzanmıştı; yukarıya, yanlarına, belinde bükülmüş halde. Ağ ile çevrelenmiş devasa bir örümceğe benzemesine sebep olduğunu fark edince Bayan Richardson şoke oldu. Onu hem rahatsız ediyor hem de şaşkına çeviriyordu ama gözlerini kadından alamıyordu. "Bir kadını örümceğe dönüştürmeyi hiç düşünmemiştim," dedi dürüstçe. Sanatçılar, normal insanlar gibi düşünmüyordu. Sonunda merakla Mia'ya döndü. Daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamıştı.

Bayan Richardson hayatı boyunca düzenli ve planlı bir hayat sürmüştü. Haftada bir defa tartılıyordu ve doktorunun dediğine göre doğal bir şekilde sadece bir kilo alıp veriyor olmasına rağmen kilosuna çok dikkat ediyordu. Her sabah, kutunun üstünde

belirtildiği üzere tam olarak yarım bardak mısır gevreği koyuyordu kendine. Yeni gelin olarak Highbee's'den aldığı bir ölçü kabını kullanırdı. Her akşam yemekte, bir kadeh şarap (kırmızı içerdi, haberlerde kalbe iyi geldiğini söylüyorlardı) içmeye kendine izin verirdi. Kadehteki hafif bir çizik, içmesi gereken doğru miktar şarabı gösterirdi. Haftada üç kere aerobik dersine gider, egzersiz esnasında saatini devamlı kontrol edip nabzının dakikada yüz yirmiyi geçmemesine dikkat ederdi. Kurallara uyması gerektiği öğretilerek büyümüştü; dünyanın düzgün işlemesi için itaat etmenin gerektiği, onlara uyması ve inanması gerektiği söylenmişti. Öyle de yapmıştı. Küçüklüğünden beri bir planı vardı ve onu özenle yerine getiriyordu: lise, üniversite, erkek arkadaş, evlilik, iş, mortgage, çocuklar. Hava yastıklı ve otomatik kemerli sedan bir araba. Bir çim biçme makinesi ve kar küreyici. Çamaşır ve bulaşık makinesi. Kısacası her şeyi doğru yapmıştı ve kendine güzel, istediği türden bir hayat kurmuştu. Herkesin istediği türden. Şimdi ise karşısında tamamen farklı bir kadın olan Mia, kendi kurallarını yaratarak ve kimseye hesap vermeyerek tamamen farklı bir hayat sürüyordu. Örümcek dansçının fotoğrafı gibi bu durum da Bayan Richardson'ı hem rahatsız ediyor hem de tuhaf bir şekilde merakını uyandırıyordu. Bir yanı bir antropolog gibi Mia'yı incelemek, neyi neden ve nasıl yaptığını anlamak istiyordu. Diğer yanı ise (bu yanının o anda pek farkında olmasa da) huzursuzdu; Mia'yı, tehlikeli bir hayvanı gözlemleyeceği gibi göz hapsine almak istiyordu.

"Her şey çok temiz," dedi sonunda, bir parmağını şöminenin üstünde gezdirerek. "Bizim eve gelmek için seni tutabilirim bile." Güldü ve Mia da kibarca ona katıldı ama bu fikir tohumunun Bayan Richardson'ın aklında çatlayıp kök salmaya başladığını görebiliyordu. "Mükemmel olmaz mıydı?" diye sordu Bayan Richardson. "Günde birkaç saatliğine gelirsin ve biraz evi toplarsın. Saat başına ödemesini de yaparım elbette. Sonra da günün geri kalanını fotoğraflarını çekmek için kullanabilirsin." Mia bu fikri köklerinden söküp atmak için doğru, nazik kelime-

leri bulmaya çalıştı ama çok geçti. Bayan Richardson çoktan bu fikre sıkı sıkıya tutunmuştu. "Bak gerçekten. Neden bizim için çalışmıyorsun? Önceden temizlik ve yemek için hazırlık yapan bir kadınımız vardı ama ilkbaharda evine, Atlanta'ya döndü ve gerçekten yardıma ihtiyacım var. Bana bir iyilik yapmış olursun aslında." Mia'ya bakmak için döndü. "Hatta ısrar ediyorum. Sanatını icra etmek için zamana ihtiyacın var."

Mia karşı çıkmanın hiçbir işe yaramayacağının, hatta karşı çıkmanın durumu kötüleştireceğinin ve aralarında bir hasıma sebep olacağının farkındaydı. İnsanların iyi olduğunu düşündüğü bir şeye kafalarını taktığında onları fikirlerinden caydırmanın genellikle imkânsız olduğunu öğrenmişti. Can sıkıntısıyla Richardsonları; devasa, parıl parıl Richardson evini, annesinin o kıymetli topraklara adımını atmaya cüret ettiğinde Pearl'ün yüz ifadesini düşündü. Sonra Richardsonların krallığında güvenli bir yer edindiğini, arkaplanda gizlenerek kızına göz kulak olabileceğini hayal etti. Kızının hayatına tekrar dahil olabilecekti.

"Teşekkürler," dedi. "Çok cömertsiniz. Bu teklifi nasıl geri çevirebilirim ki?" Ve Bayan Richardson gülümsedi.

Koşullar konusunda hemen anlaşmaya varıldı: Ayda üç yüz dolar karşılığında Mia, Richardsonların evini haftada üç gün süpürecek, tozunu alacak, toplayacak ve her akşam yemek hazırlayacaktı. Kulağa mükemmel bir anlaşma gibi geliyordu; kiralarının bedeli karşılığında günde sadece birkaç saat çalışacaktı. Fakat Pearl memnun değildi. "Neden *sana* sordu?" dedi inleyerek ama Mia diline hâkim oldu ve kendine, kızının daha on beş yaşında olduğunu hatırlattı. "Çünkü iyilik yapmaya çalışıyor," diye cevap verdi. Neyse ki Pearl konuyu bir daha açmadı. Fakat içten içe *kendi* alanı olarak gördüğü yeri, Richardson evini Mia'nın işgal ediyor olmasına çok kızgındı. Annesi sadece birkaç metre ötede mutfakta olacak, her şeyi duyacak ve görecekti. Koltukta geçen öğleden sonraları, bir parçası olduğunu düşündüğü şakalaşmalar, hatta saçma *Jerry Springer* izleme rutinleri bile... her şey mahvolmuştu. Daha birkaç gün önce Trip, Pearl'ün pantolonu hakkında bir espri yaptığında kendinde, eline şaka yollu vurma cesareti bulmuştu. *Neden bu kadar çok cebi var?* diye sormuştu. *Orada ne saklıyorsun?* Önce dizlerinin yanındaki ceplere dokunmuş, sonra daha yukarıdakilere, en sonunda kalçasına doğru davrandığında ise Pearl eline vurmuştu. Trip kolunu omuzlarına dolayıp, "Kızma, seni sevdiğimi biliyorsun," dediğinde ise utanarak sevinmişti. Fakat annesi oradayken Pearl böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi, muhtemelen Trip de öyle.

Bay Richardson da bu yeni düzeni tuhaf karşılamıştı. Evi temizleyecek birini tutmak normaldi fakat tanıdıkları birini tutmak, çocuklarının arkadaşının annesini işe almak başka bir meseleydi. Fakat Bayan Richardson'ın bunu cömert bir jest olarak gördüğünü fark etti ve onunla tartışmak yerine, Mia'nın evdeki ilk sabahında onunla konuşmaya gitti.

Mia evyenin altından temizlik malzemelerini çıkarırken, "Yardımına minnettarız," dedi. "Gerçekten bize çok yardım etmiş oluyorsun." Mia gülümsedi, bir şişe CamSil'e uzandı ve bir şey demedi. Bay Richardson ise söyleyecek bir şey bulmak için çırpındı. "Shaker'ı sevdin mi?"

"İlginç bir yer." Mia tezgâhın üstüne deterjanı sıktı ve süngerle üstünden geçerek kırıntıları evyeye attı. "Siz de mi Shaker da büyüdünüz?"

"Hayır, sadece Elena." Bay Richardson başını iki yana salladı. "Onunla tanışmadan önce Shaker Heights'ı duymamıştım bile." Denison'daki ilk haftasında, erkeklerin zorla askere alınmasını bitirmek için kampüste imza toplayan azimli genç kadına âşık olmuştu. Mezun olduklarında ise Shaker Heights'a da öyle. Elena burayı şöyle betimliyordu: ilk planlı, en gelişmiş topluluk, genç idealistler için mükemmel yer. Bay Richardson'ın ufak kasabasında herkes yeni fikirlere şüpheci yaklaşırdı. O, herkesin kabullendiği karamsar alaycılıkla büyümüştü ama dünyanın daha iyi bir yer olabileceğine inanıyordu. Bu yüzden oradan ayrılmak için bu kadar hevesliydi ve ilk tanıştıklarında ona bu kadar vurulmuştu. Northwestern ilk tercihiydi ama Bay Richardson'ı geri çevirmişti, eyaletinden ayrılmasını sağlayan ve onu kabul eden tek üniversiteye gitmişti ama Elena'yla tanıştıktan sonra bu ona, kaderin bir cilvesi gibi gelmişti. Elena üniversiteden sonra büyüdüğü yere geri dönmekte kararlıydı ve Bay Richardson'a orayı anlattıkça o da gitmek istedi. Böyle bir yerin disiplinli nişanlısını biçimlendirmiş olmasını doğal karşılıyordu. Elena hep mükemmeliyetçiydi ve onunla mezuniyetten sonra memnuniyetle Shaker Heights'a döndü.

Şimdi neredeyse yirmi yıl geçmişti; kariyerleri, aileleri ve hayatlarına yerleştikten sonra BMW'sine en pahalı benzini doldururken, golf sopalarını temizlerken ya da kayağa gitmeleri için çocuklarının izin kâğıdını imzalarken, o günler eski fotoğraflar gibi bulanık ve uzak geliyordu. Elena da sakinleşmişti. Elbette hâlâ bağış yapıyor ve Demokratlara oy veriyordu ama bunca senedir rahat bir banliyö yaşamı ikisini de değiştirmişti. İkisi de radikal kararlar vermezdi; protestolar, yürüyüşler, oturma eylemleri ve isyanlarda bile. Fakat şimdi iki evleri, dört arabaları ve şehir içindeki marinada ufak bir tekneleri vardı. Kışın karı küreyecek, yazın çimleri biçecek birilerini tutuyorlardı. Ayrıca tabii ki senelerdir evlerini temizleyen biri vardı. Hem de birçok. Şimdi ise en yenisi, mutfakta genç bir kadın, karşısında durmuş evi temizlemek için Bay Richardson'ın gitmesini bekliyordu.

Adam kendini topladı, utangaç bir şekilde gülümsedi ve evrak çantasını aldı. Garajın kapısında durdu. "Eğer burada çalışmak ihtiyaçlarını karşılamazsa lütfen bana haber ver. Alınmak gibi bir durum söz konusu olmaz, emin ol."

Mia hızlıca bir düzen oturttu: Sabahları sekiz buçukta, herkes işe ya da okula gittikten hemen sonra geliyor ve onda işi bitmiş oluyordu. Sonra eve, kamerasının yanına dönüyor ve yemek pişirmek üzere beşte Richardsonların evine geri gidiyordu. "Gidip gelmenin bir anlamı yok," demişti Bayan Richardson ama Mia gün ortasının, fotoğraflarıyla uğraşmak için en uygun zaman olduğu konusunda ısrarcıydı. Gerçekte asıl istediği Richardsonları hem evdeyken hem de evde değillerken incelemekti. Görünürde Pearl her gün Richardson ailesinden yeni bir şey kapıyordu: yeni bir konuşma şekli ("Ay *resmen* ölüyordum"), bir jest (saçını geriye atma, göz devirme). *O daha ergen,* diye kendine tekrar ve tekrar hatırlatıyordu Mia. Her genç gibi o da yeni karakterler deniyordu ama içten içe kızındaki değişimler onu huzursuz ediyordu. Artık her öğleden sonra Pearl'ü kontrol etmek için orada olacaktı; kızını bu kadar büyüleyen Richardsonları izleyecekti. Her sabah kendi başına etrafı incelemek için fırsatı olacaktı.

Temizlik yaparken Mia dikkatle etrafı gözlemlemeye başladı. Trip'in çöpündeki parçalanmış kâğıttan matematik sınavından kaldığını, Moody'nin çöp kutusunda buruşturulmuş kâğıt bulduğunda da şarkı yazmaya çalıştığını biliyordu. Richardson ailesinden kimsenin pizzanın kenarlarını ya da kahverengileşmeye başlamış muzları yemediğini biliyordu; Lexie'nin magazin haber içeren dergiler ve kitaplığına bakılırsa Charles Dickens'a zaafı olduğunu, Bay Richardson'ın akşamları çalışma odasında çalışırken karamelli şekerlerden yemeyi sevdiğini biliyordu. Bir buçuk saat sonra işi bittiğinde, ev toplandığında, ailenin her bir üyesinin ne yapıyor olduğunu konusunda bir fikri olmuş oluyordu.

Bu sebeple, çalışmaya başladıktan bir hafta sonra sabah dokuz buçukta Izzy merdivenlerden aşağı indiğinde Mia, Richardsonların mutfağındaydı.

Bir gün öncesinde Izzy okuldan uzaklaştırma alarak ailesini hazırlıksız yakalamış ama şaşırtmamıştı. Lise birlerin müdürünün dediğine göre müzik dersinin ortasında öğretmenin arşesini diziyle kırıp parçaları yüzüne fırlatmıştı. Hem okulda hem de evde tekrar ve tekrar ona sorular sorulmuş ve katı bir şekilde konuşulmuş olmasına rağmen bu çıkışına sebep olan şeyin ne olduğunu söylememekte diretmişti. Lexie'nin deyimiyle tam Izzy'nin yapacağı bir şeydi: Sebepsiz yere delirip saçma bir şey yapmak ve bundan hiç ders çıkarmamak. Annesi, müdürü ve sinirli bir müzik öğretmeniyle yapılan konuşmadan sonra üç günlüğüne okuldan uzaklaştırılmıştı. Izzy sesli adımlarla (ilginç bir şekilde botlarıyla çıkardığı sesi yalın ayakla bile çıkarabiliyordu) içeri girip durduğunda Mia ocağı temizliyordu.

"Aa," dedi. "Sen. Sözleşmeli köle. Pardon, kiracı artı temizlikçi kadın."

Mia bir gün önce Pearl'den olanları duymuştu. "Ben Mia. Sen de Izzy olmalısın."

Izzy bir bar sandalyesine oturdu. "Deli olan."

Mia tezgâhı dikkatle sildi. "Kimse bana öyle bir şey demedi." Süngeri duruladı ve kuruması için kabına koydu.

Izzy sessizliğe gömüldü ve Mia evyeyi temizlemeye başladı. İşi bittiğinde fırını açtı. Sonra saklama kutusundan bir parça ekmek çıkardı, üstüne tereyağı sürüp kalın bir katman şekerle kapladı ve şeker altın karamele dönüşene kadar fırında kızarttı. Üstüne bir parça ekmek daha koydu, sandviçi ikiye böldü ve Izzy'nin önüne koydu. Yemesi için bir emirden ziyade teklifti. Mia'nın "kötü" bir gün olarak adlandırdığı zamanlarda Pearl için yaptığı bir şeydi bu. Sessiz ama ilgili bir şekilde olanları izleyen Izzy, bir şey demeden tabağı önüne çekti. Normalde biri onun için bir şey yaptığında bunu ya Izzy'ye acıdıkları ya da ona güvenmedikleri için yapıyorlardı ama Mia'nın bu jesti göründüğünden başka bir şey değilmiş gibi duruyordu: Ufak bir kibarlık, herhangi bir art niyet olmadan. Sandvicinin son lokmasını da bitirdiğinde parmaklarından tereyağını yaladı ve bakışlarını kaldırdı.

"Ee, neler olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu ve bütün olanlar ağzından dökülmeye başladı.

><

Orkestra hocaları Bayan Peters kimse tarafından sevilmiyordu. Uzun boylu ve aşırı zayıf bir kadındı. Saçı doğal olmayan soluk bir sarıya boyanmıştı ve Dorothy Hamill'i andıran bir şekilde kısa kesilmişti. Izzy'ye göre *işe yaramaz bir orkestra şefiydi* ve herkes, tempoyu yakalamak için baş kemancı Kerri Schulman'ı izlemeleri gerektiğini biliyordu. Seneler içinde herkesçe kabul gören bir gerçek haline gelmiş dedikodulardan biri, Bayan Peters'ın alkolik olduğu yönündeydi. Başta Izzy buna pek inanmamıştı ama bu, bir sabah Bayan Peters keman çalma tekniklerini öğretmek için Izzy'nin kemanını ödünç alması ve geri verdiğinde çenesini koyduğu yerin terden sırılsıklam olmasıyla beraber viski kokması ile değişmişti. Büyük termosunda kahve ile derse geldiğinde insanlar bir gece öncesinde Bayan Peters'ın çok içmiş olduğunu anlardı. Üstüne üstlük Bayan Peters genellikle fazlasıyla iğneleyici konuşuyordu, özellikle ikinci kemancılara karşı;

hatta çelistlerden birinin söylediğine göre *özellikle* "teni koyu" olanlara karşı. Öğretmen hakkındaki hikâyeler daha Izzy ortaokuldayken bile kulağına geliyordu.

Dört yaşından beri keman çalan Izzy, lise birinci sınıf olmasına rağmen ikinci kemancıların yanına yerleştirilmişti ve korkacak hiçbir şeyinin olmaması gerekirdi. "Sana bir şey olmaz," demişti çelist Izzy'nin, Lexie'nin deyimiyle karahindiba kıvırcığı olan karmaşık altın sarısı saçlarına bakarak. Izzy çok batmamaya çalışsaydı Bayan Peters muhtemelen onu görmezden gelirdi. Fakat Izzy göze batmamaya çalışan tiplerden değildi.

Okuldan uzaklaştırıldığı günün sabahında Izzy yerine oturmuş, özel derslerinde öğrendiği zor bir Saint-Saëns parçasının mi telinde parmaklarıyla yapması gereken hareketleri çalışıyordu. Bayan Peters elinde termosuyla içeriye hışımla girince, etrafındaki keman ve çelloların vızıldaması sustu. Kötü bir ruh halinde olduğu daha baştan belliydi. Shanita Grimes'a bağırarak sakızını atmasını söyledi. La telini kopardığı için çantasından yedeğini bulmaya çalışan Jessie Leibovitz'e fırça çekti. "Akşamdan kalma," diye fısıldadı Kerri Schulman, Izzy'ye. O da ciddi bir şekilde başını salladı. Bunun ne anlama geldiğini pek bilmiyordu; birkaç kez Trip buz hokeyi partilerinden döndüğünde, ertesi sabah normalden daha salak ve uyuşuk davranmıştı. Fakat akşamdan kalmalığın beraberinde baş ağrısı ve kötü bir ruh hali getirdiğini biliyordu. Arşesini botuna hafifçe vurmaya başladı.

Kürsüye çıkınca Bayan Peters kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Offenbach," diye emretti ve elini kaldırdı. Öğrenciler nota kâğıtlarını karıştırırken sınıfı bir hışırdama doldurdu.

Orpheus'un on ikinci ölçüsüne geldiklerinde Bayan Peters kollarını salladı.

"Birileri yanlış gidiyor." Arşesini, ikinci kemanların arkasında oturan Deja Johnson'a çevirdi. "Deja. Altıncı ölçüden çalmaya başla."

İnanılmaz utangaç olduğunu herkesin bildiği Deja, ürkmüş bir tavşan gibi bakışlarını kaldırdı. Çalmaya başladı ve herkes

elinin titrediğini duydu. Bayan Peters başını iki yana salladı ve arşesini kürsüye vurdu. "Yanlış çalıyorsun. Aşağı, yukarı-yukarı, aşağı, yukarı. Tekrar." Deja güç bela parçayı tekrar çaldı. Oda sinirle kaynıyordu ama kimse bir şey demedi.

Bayan Peters kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Ayağa kalk Deja. Güzel güzel sesli bir şekilde çal bakalım, çal da herkes nasıl çalmamaları gerektiğini duysun." Deja'nın ağzının kenarları, ağlamak üzereymiş gibi titremeye başlamıştı ama arşesini aldı ve tekrar çalmaya başladı. Bayan Peters başını bir kez daha iki yana salladı ve kemanın sesinin üstünden tiz bir şekilde seslendi. "Deja. Aşağı, yukarı-yukarı, aşağı, yukarı. Beni anlamıyor musun? Sizin siyahi dilinizle mi konuşmam gerekiyor?"

İşte o anda Izzy yerinden fırlamış ve Bayan Peters'ın arşesini elinden almıştı.

Mia'ya olanları anlatırken bile neden böyle tepki verdiğini anlayamıyordu. Deja Johnson'ın devamlı başına kötü bir şey gelmesini bekleyen yüz ifadesindendi biraz. Herkes annesinin lisanslı hemşire olduğunu biliyordu; hatta Serena Wong'un annesiyle aynı yerde, Cleveland Kliniği'nde çalışıyordu. Babası ise Batı Yakası'nda bir depo işletiyordu. Fakat orkestrada pek siyahi çocuk yoktu. Ebeveynleri konsere geldiğinde ise kendi başlarına en arka sırada otururlardı. Hiçbir zaman diğer anne babalarla kayağa gitmek, evi yenilemek ya da tatile çıkmak hakkında konuşmazlardı. Deja'nın hayatı boyunca Shaker'ın güney ucunda ufak ve rahat bir evde yaşamışlardı. Anaokulundan liseye kadar, senede on kelimeden fazla konuşmadığını iddia ederek onunla dalga geçerdi insanlar.

İlk senesinde ikinci kemancı pozisyonuna geçtiği için Izzy'ye sinir olan çoğu öğrencinin aksine Deja, hiç iğneleyici yorumlarda bulunmamış ya da onu "lise bir bebesi" olarak yaftalamamıştı. Okulun ilk haftasında Deja, orkestra odasından çıkarlarken Izzy'nin sırt çantasında, spor kıyafetlerini koyduğu bölmenin açık kalan bir fermuarını kapamıştı. Birkaç hafta sonra Izzy çaresiz bir şekilde çantasında bir tampon ararken Deja çaktırmadan

koridorun karşısından ona uzanmış ve kapalı elini uzatmıştı. "Al," demişti ve Izzy daha avucunda kırışmış plastiği hissetmeden ne olduğunu anlamıştı.

Bayan Peters'ın herkesin önünde Deja'ya zorbalık edişini izlemek, birinin yavru bir kediyi sokağın ortasına atıp tuğlayla dövmesini izlemek gibiydi ve Izzy'nin içinde bir şeyler isyan etmişti. Daha ne olduğunu anlamadan Bayan Peters'ın arşesini dizinde kırmış ve kırık parçaları öğretmene fırlatmıştı. Arşenin at kılıyla hâlâ birbirine bağlı iki parçası Bayan Peters'ın suratına çarptığında kadın aniden haykırmış ve elinde tuttuğu sıcak kahvesi üstüne dökülürken tiz bir çığlık atmıştı. Prova odası gülüşmeler, çığlıklar ve tezahüratlarla dolmuş ve boynundaki tendonlardan kahve damlayan Bayan Peters, Izzy'yi dirseğinden kavrayıp odadan çıkarmıştı. Izzy'yi müdür odasında annesinin gelmesini beklerken Deja'nın sevinip sevinmediğini, yoksa utandığını mı merak etti. Yüz ifadesini görebilmiş olmayı dilemişti.

Mia'nın bunları anlayacağından emin olsa da Izzy hissettiklerini kelimelere nasıl dökeceğini bilemiyordu. Ancak, "Bayan Peters tam bir kaltak. Deja'yla öyle konuşmaya hakkı yoktu," diyebildi.

"Ee?" dedi Mia. "Ne yapacaksın?"

Bu Izzy'ye daha önce sorulmamıştı. Bugüne kadar hayatı sessiz ve çaresiz bir öfkeyle geçmişti. Okulun ilk haftasında, T. S. Eliot okuduktan sonra bütün panolara yazılar asmıştı: "HAYATIMI ÖLÇTÜM KAHVE KAŞIKLARIYLA" ve "ŞEFTALİ YEMEYE CÜRET EDER MİYİM?" ve "EVRENİN DENGESİNİ BOZMAYA CÜRET EDER MİYİM?" Şiir Izzy'ye annesini hatırlatıyordu; dikkatli bir şekilde çay kaşığıyla kendine yavaşça krema koyuşu, Izzy elmasını yıkamadan yediğinde tarımda kullanılan ilaçlar yüzünden sinirlenişi, her hareketine keskin sınırlar çizişi... Kardeşlerini de hatırlatıyordu. Lexie ve Trip'i ve onlar gibi olan herkesi. Izzy'ye göre ise herkes onlar gibiydi. Doğru şeyleri giymeyi, doğru şeyleri söylemeyi, doğru kişilerle arkadaş olmayı önemsiyorlardı. Okul koridorlarında öğrencilerin kendi aralarında fısıldaştığını

hayal ederdi. *Şu yazılar var ya. Kim aslı onları? Ne anlama geliyorlar?* Yazıları fark edecek, anlamlarını düşüneceklerdi. *Uyanacaklardı* artık. Fakat ilk dersten önceki hengâmede herkes yazıların yanından geçip merdivenlerden aşağı inmişti. Başlarını kaldırıp panolara bakamayacak kadar, birbirlerine ders notu uzatmak ve sınavlara çalışmakla meşgullerdi. İkinci dersten sonra da suratsız bir güvenlik görevlisinin yazıları indirdiğini gördü. Muhtemelen yazanlardan hiçbir anlam çıkaramamış, geriye Youth Ending Hunger, Model BM ve Fransızca Kulübü'nün afişlerini bırakmıştı. Okulun ikinci haftasında Bayan Bellamy öğrencilerinden bir şiir ezberleyip sınıfın önünde okumalarını istediğinde Izzy, *Bu Olsun Şiir*'i* seçmişti. Ön dört buçuk senelik hayatını gayet doğru bir şekilde özetlediğine inanıyordu. "Ağzına sıçarlar senin, annenle baban..." kısmından ileri gidemeden Bayan Bellamy ona oturmasını söyleyip sıfır vermişti.

Ne yapacaktı? Bir şey yapabileceği düşüncesi bile onu felç ediyordu.

O anda Lexie arabasıyla garaja girdi ve eve geldi. Sırt çantası bir omzunda asılı duruyor, sigara ve parfüm kokuyordu. "Neyse ki buradaymış," dedi tezgâhın üstünden cüzdanını alarak. *Vücuduna bağlı olmasa başını yanına almayı da unutur,* derdi Bayan Richardson. "Tatil günün eğlenceli geçiyor mu?" diye sordu Izzy'ye ve Mia, Izzy'nin içinde bir ışığın söndüğünü gördü.

"Sandviç için teşekkürler," dedi ve taburesinden inip yukarı çıktı.

"Tanrım," dedi Lexie gözlerini yuvarlayarak. "Şu kızı hiç anlayamayacağım." Anlayışlı bir baş sallama bekleyerek Mia'ya baktı ama o, başını sallamadı. "Dikkatli sür," dedi sadece ve Lexie, elinde cüzdanıyla dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra arabasının motoru duyuldu.

Izzy, radikal birinin ruhuna ama Orta Batı Amerika'nın banliyösünde yaşayan on dört yaşındaki bir kızın deneyimine sahipti. Yani intikam almak için fikirler üretip (pencerelere fırlatılan yu-

* Phillip Larkin, 1971, çev. Selahattin Özpalabıyıklar. –çn

murtalar, içi köpek pisliği dolu poşetleri yakmak) sınırlı seçeneklerinden birini gerçekleştiriyordu.

Üç gün sonra Pearl ve Moody salonda *Ricki Lake* izlerken Izzy'yi iki kolunun altında altılı tuvalet kâğıdı paketi taşırken gördüler. Hızlıca birbirlerine baktılar, sonra tek kelime etmeden peşinden koştular.

"Tam bir gerizekâlısın," dedi Moody, Izzy'nin önünü kesip onu güvenli bir şekilde mutfağa kapadıklarında. Moody seneler içinde Izzy'yi kendi salaklığından birçok kez korumuştu. En azından Moody durumu böyle görüyordu. Fakat bu ona göre yeni bir rekordu. "Evini tuvalet kâğıdıyla mı kaplayacaksın?"

"Temizlemesi tam bir işkence," dedi Izzy. "Ayrıca onu sinir edecektir ve sinir olmayı hak ediyor."

"Ayrıca bunu senin yaptığını da bilecek. Seni okuldan daha yeni uzaklaştırdı." Moody tuvalet kâğıdını masanın altına doğru tekmeledi. "Tabii eğer yakalanmazsan. Muhtemelen tam ortasında yakalanırdın."

Izzy kaşlarını çattı. "Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Öylece Bayan Peters'ı hedef alamazsın," dedi Mia. Üç çocuk şaşkınlıkla bakakaldı. Bir anlığına Mia'nın orada olduğunu unutmuşlardı ama orada durmuş, daha önce karşılaştıkları ebeveynlerden hiçbirine benzemeyen bu kadın, akşam yemeği için biber doğruyordu. Pearl'ün yanakları kızardı ve annesine bir bakış attı. Bu şekilde aralarına karışarak ne yaptığını zannediyordu? Hele bu konuşmaya. Fakat Mia kendi ergenlik yıllarını, güvenli tutmak için bir kenara kaldırdığı fakat şimdi üstlerindeki tozu silip ortaya çıkardığı anılarını düşünüyordu.

"Bir keresinde tanıdığım biri tarih öğretmeninin kilidini tutkala bulamıştı," dedi. "Derse geç kalmıştı ve öğretmen ona ceza vermişti. Bu yüzden futbol antrenmanını kaçırmıştı. Oğlan ertesi gün kapının kilidinin içine bir tüp tutkal sıkmıştı. Kapıyı kırıp açmaları gerekmişti." Düşüncelere dalmış bir şekilde gülümsedi. "Fakat sadece o öğretmenin kilidini tutkallamıştı, o yüzden kimin yaptığını hemen anlamışlardı. Çocuğa bir ay ev hapsi verdiler."

"Anne." Pearl'ün yanakları utançla yanıyordu. "Sağ ol. Biz hallederiz." Aceleyle Izzy ve Moody'yi dürtükleyerek mutfaktan çıkardı ve onları Mia'nın duyabileceği mesafeden uzaklaştırdı. Annesinin tam bir manyak olduğunu düşüneceklerdi. Yüzlerine bile bakamıyordu. Fakat baksaydı yüzlerinde alay değil hayranlıkla karşılaşacaktı. Mia'nın gözlerindeki pırıltıdan, kadının düşündüklerinden çok daha becerikli ve ilginç olduğunu görmüşlerdi. Mia'nın başka bir yönü daha olduğunu gösteren ilk ipucunun bu olduğunu sonradan öğreneceklerdi.

Bütün akşam Izzy, Mia'nın hikâyesini ve ona yönelttiği soruyu düşündü: *Ne yapacaksın?* O sözlerde, bugüne kadar yapması yasaklanan şeyi yapmaya izin aldığını duyabiliyordu: İpleri kendi eline alacaktı, bela yaratacaktı. Artık Izzy'nin öfkesi sadece Bayan Peters'ı değil, onu işe alan müdüre, Izzy'ye uzaklaştırma ihbarını veren müdür yardımcısına, yersiz ve haksız bir güçle öğrencilere kötü davranan bütün öğretmenlere ve yetişkinlere kadar uzanmıştı. Ertesi gün Moody ve Pearl'ü köşeye sıkıştırıp planını anlattı.

"Onu sinirlendireceğim," dedi Izzy. "Herkesi sinirlendireceğim."

"Başını belaya sokacaksın," diye karşı çıktı Moody fakat Izzy başını iki yana salladı.

"Bunu yapacağım," dedi. "Bana yardım *etmezsen*, işte o zaman başım belaya girer."

Anahtar deliğine sokulup içinde kırılan kürdan inanılmaz bir şeydi. Kilide zarar vermiyordu ama anahtarın içine girmesini engelliyordu, böylece kapı açılamıyordu. İnce uçlu cımbız kullanmadan çıkarması zordu. O cımbızlar da ne kullanışlıydı ne de kolay bulunuyordu. Anahtarı sokmaya çalışan kişi ne kadar sabırsızsa, kürdan da o kadar kilidin dişleri arasına giriyordu ve böylece doğru aletler kullanılsa bile kürdanı çıkarması zorla-

şıyordu. Ortalama bir ergen hızlı davranırsa, bir kilide kürdanı sokması, ucunu kırması ve oradan uzaklaşması üç saniye sürerdi. Beraber çalışan üç ergen bu yüzden yüz yirmi altı kapısı olan bütün bir liseyi on dakikadan kısa bir sürede felç edebilirdi. Bu, fark edilmeden koridordaki her zamanki yerlerine geri dönüp olanları izlemek için yeterli bir zamandı.

Kapılarının açılmadığını öğretmenler anlamaya başladığında saat çoktan 7:27 olmuştu. 7:40 olduğunda ve çoğu öğretmen sınıflarına varıp içeri giremediklerini fark ettiğinde, okulun hademesi Bay Wrigley yukarı katta, okulun fen kanadında, çakısının ucuyla kimya laboratuvarının kilidinden ilk kürdanı çıkarmaya çalışıyordu. Saat 7:45'te Bay Wrigley alet çantasını ve içindeki cımbızı almak üzere ofisine gittiğinde kapısında, sıkışmış kilitlerden şikayetçi bir grup öğretmen buldu. Karmaşanın içinde biri Bay Wrigley'nin ofis kapısını açık tutan takozu yerinden oynatmış ve kapının kapanmasına sebep olmuştu. İşte o zaman Bay Wrigley, kahve almak üzere ofisinden çıktığında Izzy'nin gelip kilidine yerleştirdiği kürdanı keşfetti.

Bütün bunlar olurken öğrenciler gelmeye başlamıştı. Önce okulu çevreleyen park alanında yer tutabilmek için 7:15'te gelen erkenciler, sonra okula yürüyerek gelen ya da anne babaları tarafından bırakılanlar. Geç gelenler 7:52'de okula girdiğinde ve ilk dersin zili çaldığında koridorlar neşeli öğrenciler, şaşkın sekreterler ve öfkeli öğretmenlerle doluydu.

Bay Wrigley büyük bir rahatlamayla, arabasının bagajındaki alet kutusunda ikinci bir cımbız bulduğunda yirmi dakika daha geçmişti. İlk kürdanı kilitten çıkarıp kimya öğretmeni masasına ulaşabildiğinde bir on dakika daha. Sabah anonsları ertelendi. Onun yerine hoparlörlerden sert emirler yağdırılıyordu. Herkes ilk derslerinin olduğu sınıfların önünde sıraya girecekti. Fakat kimse duymadı. Koridorlardaki ortam, sürpriz parti varmış gibi bir hava taşıyordu. Ev sahibi yoktu ama herkes bir şekilde şaşkın ve mutlu birer misafir gibiydi. Birisi dolabından pille çalışan bir teyp çalar çıkardı. Futbol takımının golcüsü Andre Williams an-

teni açtı, aleti omzuna koydu ve radyoyu WMMS, Buzzard Radyo'ya ayarladı. Mighty Mighty Bosstones eşliğinde spontane bir parti başladı. Ardından ABD Tarihi öğretmeni Bayan Allerton, çocuğun yanına gidip radyoyu kapamasını söyledi. Bay Wrigley koridor boyunca kilitleri açmaya devam etti. Tek tek ilerliyordu, kilitlerden kıymıklar çıkarıp nasırlı ellerinde topluyordu.

Sanat kanadında Bayan Peters büyük boy termosundan ufak yudumlar alıyordu. İnanılmaz bir baş ağrısı vardı ve yerinde huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordu. Orkestra odası, Bay Wrigley'nin olduğu fen kanadından çok uzaktı. Bu şekilde devam edilirse Bayan Peters'ın kapısı, açılan son kapılardan olacaktı. Sayısız defa Bay Wrigley'ye daha hızlı çalışıp çalışamayacağını, orkestra odasına önce bakıp bakamayacağını sormuştu ve üçüncü soruşunda adam cımbızıyla bir parça kürdan tutarak ona doğru döndü. "Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum Bayan Peters," dedi. "Hızla çalışıyorum. Herkes sırasını beklemeli." Dokuzuncu sınıf matematik öğretmeni olan Bay Desanti'nin kapıyı anahtarla zorla açmaya çalışıp kürdanı kilit dişlerinin arasında kırdığı kapıya geri döndü. "Herkes ilk olmak istiyor," diye mırıldandı Bayan Peters'ın duyabileceğinden emin olduğu bir tonda. "Herkes önemli olmak istiyor. Eh. Cımbızı olan adam, herkesin sırasını beklemesi gerektiğini söylüyor." Cımbızı tekrar kilide soktu ve Bayan Peters arkasını döndü.

Bu konuşma bir buçuk saat önce gerçekleşmişti ve Bay Wrigley'nin onu cezalandırmak için sona bıraktığından şüpheleniyordu, haklıydı da. *Öyle olsun*, diye düşündü. Hiç değilse fakülte odasını açamaz mıydı? Üç defa kontrol etmişti ve kapı hâlâ kilitliydi. Her geçen dakikayla, beklerken bitirdiği bir termos kahvenin daha da farkına varıyordu. Kızlar tuvaletinin kapıları çarpma kapıydı, açılabiliyorlardı. Fakat öğrencilerle aynı tuvalete gitmek zorunda kalmayacaktı herhalde, değil mi? Yakında fakülte odası açılacak ve Bayan Peters orada öğretmenlere ayrılan cinsiyetsiz tuvaletleri kullanabilecekti. Dakikalar geçtikçe, Bay Wrigley'ye olan tahammülü azalıyor ve siniri müdüre, oradan

da dünyadaki herkese karşı yayılıyordu. Kimse öngörülü davranamıyor muydu? Öncelikleri düşünemiyor muydu? İnsanların doğal ihtiyaçlarını göz önünde bulunduramıyorlar mıydı? Orkestra odasının önünde dikildiği yerden ayrıldı ve fakülte odasının karşısında, el çantasını kalkan gibi önünde tutarak beklemeye başladı. Beş bardak kahve organları boyunca yavaşça aşağı iniyordu. Bir süreliğine arabasına binip gitmeyi düşündü. Yirmi beş dakikada evde olabilirdi. Fakat orada dikildikçe, o yirmi beş dakika da gözünde büyüyordu ve oturmak, bir felakete sebep olacakmış gibi hissediyordu.

"Dr. Schwab," dedi müdür yanından geçerken. "Bay Wrigley'den fakülte odasını açmasını isteyebilir misiniz lütfen?"

Dr. Schwab zor bir sabah geçirmişti. Saat 9:40 olmuştu ve sınıfların yarısı hâlâ kilitliydi. Öğretmenlerden, öğrencileri sınıflarına götürüp orada tutmalarını istemiş olmasına rağmen, koridorda sekiz yüz kadar öğrenci daha vardı. Bazısı basamaklara oturmuştu; birkaç grup dışarıdaki çimlerde daire oluşturup oturmuş birbirlerine ufak bir top atıyorlardı. Bazıları ise okul sınırları içinde sigara bile içiyordu. Bir parmağıyla şakağını ovdu. Boynu, gömleğin yakasına sürterek tahriş oluyordu. Kravatını biraz gevşetti.

"Helen," dedi elinden geldiğince sabırlı bir şekilde. "Bay Wrigley mümkün olduğunca hızlı çalışıyor. Kızlar tuvaleti koridorun sonunda. Eminim bu seferlik orayı kullanabilirsin." Aklından çabuk hesaplamalar yaparak yoluna devam etti. Eğer herkes 10:30'a kadar sınıflarına dönmüş olursa (ki bu fazla iyimser bir düşünceydi) kısaltılmış bir ders programı uygulayabilirlerdi. Her ders elli dakika yerine otuz dört dakika işlenirdi...

Bayan Peters on beş dakika daha bekledi, sonra daha fazla dayanamadı. Sanki bir yardımı olacakmış gibi el çantasını daha da sıkı tuttu. Koridor boyunca kızlar tuvaletine doğru yürüdü. Ana tuvalet burasıydı; ana koridor ile ana merdivenlerin kesiştiği noktadaydı. Sıradan bir günde bile kalabalıktı. Bugün ise dolup taşıyordu. Bir grup oğlan dışarıda daire oluşturmuş, öğlen

yemeği için yanlarında getirdikleri elmaları alınlarına vurarak patlatıp bağırarak birbirlerini gaza getiriyorlardı. Bir grup kız, su çeşmesinin başında toplanmış, yarısı oğlanları görmezden geliyor, diğer yarısı bariz bir şekilde onlarla flört ediyordu. Üstlerinde, ağzı açık bir köpekbalığının duvar resmi aşağı bakıyordu. Bayan Peters gençlikleri, vurdumduymazlıkları ve rahatlıkları yüzünden bir anlığına onlara sinir oldu. Başka bir gün olsa, yollarına devam etmelerini söyler veya her birinden ders esnasında koridora çıkma iznini gösteren kâğıtlarını görmeyi talep ederdi. Fakat bugün bunu umursayacak durumda değildi.

Dirsekleriyle kendine yol açarak kalabalığı yardı. "Pardon. Pardon. Çocuklar. Kızlar. Öğretmenin geçmesi gerekiyor."

İçerisi kızlarla doluydu. Dedikodu yapan, saçlarını düzelten, makyajlarını tazeleyen kızlar. Bayan Peters giderek artan bir telaşla aralarından geçti. "Pardon. Kızlar. Geçebilir miyim kızlar?" Kızların hepsi kocaman gözlerle ona döndü.

"Merhaba Bayan Peters," dedi Lexie. "Öğretmenlerin bu tuvaleti kullandığını bilmiyordum."

"Fakülte odası hâlâ kilitli," dedi Bayan Peters. Sesinin gururlu çıktığını umuyordu. Etrafındaki bütün öğrencilerin sustuğunu fark etti. Normalde bunu, ona karşı duydukları saygının bir göstergesi olarak kabul ederdi ama bugün görmezden gelinmeyi tercih ederdi. Döndü ve en köşedeki, pencerenin yanındaki tuvalete yöneldi. Fakat geldiğinde, kapısı olmadığını gördü.

"Kapıya n'oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Uzun zamandır kırık," dedi Lexie. "Okulun ilk haftasından beri. Artık tamir etmeleri gerekir. İçeri giriyorsunuz ve kullanabileceğiniz sadece üç tuvalet oluyor. Sonra da derse geç kalıyorsunuz."

Bayan Peters, Lexie'nin konuşmasının devamını dinlemedi. Hemen yandaki tuvaletin kapısını açtı ve arkasından hiddetle kapadı. Titreyen ellerle kapıyı kilitledi ve eteğini açmaya çalıştı. Fakat beyaz porselen tuvaleti görünce vücudu (neredeyse iki buçuk saattir bekleyen vücudu) daha fazla dayanamadı. Hızlı bir

akıntıyla mesanesi kendini bıraktı ve Bayan Peters bacaklarından aşağı akan sıcak bir ıslaklık hissetti. Gittikçe büyüyen bir birikinti yavaşça tavansların arasından tuvalet kabinin dışına doğru aktı.

Uyduruk kabin duvarlarının arkasından birinin, "Aman Tanrım," dediğini duydu. Ardından da şok içinde bir sessizlik. Tamamen kıpırtısız durdu. Mantıksız bir şekilde dışarıdaki kızların onu unutacağını umdu. Sessizlik sakız gibi uzadı. Eteğindeki ıslaklık ve sırılsıklam olmuş külotlu çorabı soğumaya başladı. Sonra kıkırtılar duyuldu, bastırılmaya çalışıldığında güldüklerini daha da belli eden türden kıkırtılardı bunlar. Çantaların fermuarı hızlıca çekildi. Ayak sesleri koridora yöneldi. Bayan Peters kapının açılıp kapandığını duydu, sonra koridordan yükselen kahkahaları. Uzun süre o tuvalet kabininde durdu. Dr. Schwab'ın bütün kapıların açıldığını ve sınıflarına gitmeyenlerin cezalı olacaklarını söyleyen anonsunu duyana kadar bekledi. Kabinden çıktığında etraf boştu. Elinde tuttuğu cep kitabıyla eteğinin ıslaklığını kapamaya çalışarak çıktı. Kabinden çıkıp muslukların oradan köşedeki gidere doğru yavaşça ilerleyen birikintiye bakmayı reddetti.

Eğer öğrenciler Bayan Peters'ın ikinci saatteki orkestra provasına sabahkinden farklı kıyafetlerle geldiğini fark ettiyse de kimse bunu belli etmedi. Offenbach, Barber ve Mozart'ın 25. Senfoni'sini ifadesiz yüzlerle çalıştılar. Fakat dedikodu çoktan yayılmıştı. Birkaç gün sonra, sınıfa girmeden önce duraksadığında birinin kendisinden "Bayan Sidikli" diye bahsettiğini duydu. Bu takma adın ve hikâyenin ölmesi de Bayan Peters'ın emekliliğinden yıllar sonrasını bulacaktı.

Kürdan olayı da okulda önemli bir yer edinecekti. Koridorlarda kamera yoktu ve bunu yapanların kim olduğunu kimse görmemişti. Daha iyi güvenlik önlemleri alma konusu açıldı; birkaç öğretmen yakındaki Öklid Lisesi'nden bahsetti. Yakın zamanda metal dedektör taktırmış olmaları ile haberlere çıkmışlardı. Fakat genel kanı Shaker Heights'ın Öklid gibi bu tarz güvenliğe *ihtiyaç duymaması gerektiği* yönündeydi. Yönetim de yaşananları

basit bir eşek şakası olarak yansıttı. Fakat Shaker Heights öğrencilerinin zihninde Kürdan Günü bir efsaneye dönüşecekti. İleriki yıllarda ise, lise sonların Eşek Şakası Haftası'nda kürdanların kullanımı cezayla sonuçlanacağından yasaklandı.

Kürdan Günü'nden sonraki gün Izzy, Deja Johnson'la göz göze geldi ve gülümsedi. Deja da bütün bu olanların onun için yapıldığını, yapanın da Izzy olduğunu bilmeyerek ona gülümsedi. Tam olarak arkadaş oldukları söylenemezdi ama Izzy aralarında bir bağ olduğunu hissediyordu. Her gün orkestra provasında Deja Johnson'a gülümsemeye özen gösteriyordu. Bayan Peters'ın da Deja'yı rahat bıraktığını görünce tatmin oldu.

Kürdanın en büyük etkisi Izzy'ye oldu. Devamlı Mia'nın gülümsemesini, yaramazlıktan ve kuralları çiğnemekten zevk alabileceğini düşünüyordu. Kendi annesi bunun karşısında dehşete düşerdi. Kendine yakın birini gördüğünde hemen anlardı. Sık sık kendi içinde yandığını hissettiği yıkıcı kıvılcımı onda görmüştü. Bütün öğleden sonra kendini odasına kapamak yerine, Mia geldiğinde aşağı iner; kadın yemek pişirirken Izzy mutfakta dolanırdı. Kardeşleri onunla dalga geçerdi. Izzy onları duymazdan geldi. Umursamayacak kadar Mia'ya hayranlık duyuyordu. Birkaç gün sonra Mia, Winslow'daki evinin kapısını açtığında kapıda Izzy'yi buldu.

"Asistanın olmak istiyorum," deyiverdi Izzy.

"Bir asistana ihtiyacım yok," dedi Mia. "Annenin de bundan memnun olacağını sanmıyorum."

"Umurumda değil." Izzy, Mia'nın kapıyı suratına kapatacağından korkarcasına elini kapının eşiğine koydu. "Ne yaptığını öğrenmek istiyorum sadece. Kimyasallarını hazırlar ya da dosyalarını düzenlerim filan. Ne olursa."

Mia tereddüt etti. "Bir asistanı karşılayamam."

"Bana para vermene gerek yok. Bedavaya yaparım. Lütfen." Izzy bir şey istemeye alışık değildi ama ses tonundaki bir şey, Mia'ya bunun istek değil ihtiyaç olduğunu hissettirdi. "Yapılması gereken ne varsa yaparım. Lütfen."

Mia, Izzy'ye, ele avuca sığmayan, çılgın, hevesli biriyken birdenbire sakin, sessiz ve çaresiz görünen bu kıza baktı. Tuhaf bir şekilde Mia'ya kendi küçüklüğünü hatırlatıyordu. Mahallede dolaşır, doğru kareyi yakalamak için çitlerin ve duvarların üstünden atlar, annesinin parasını filme harcardı. Neredeyse abartılı bir şekilde tek bir şeye odaklanmıştı. Izzy'nin içindeki bir şey Mia'ya ulaştı ve alev aldı.

"Peki," dedi Mia ve Izzy'nin içeri girebilmesi için kapıyı açtı.

8

Izzy'nin Mia'ya karşı duyduğu bu hayranlık kalıcı görünüyordu. Kendini kemanıyla beraber odasına kapamak yerine, okuldan sonra Mia'nın harıl harıl çalıştığı Winslow evine giden iki buçuk kilometrelik yolu yürüyordu. Mia'yı izliyordu; bir fotoğraf karesini nasıl ayarladığını, fotoğraf filmini nasıl yıkadığını, baskı aldığını. Bu sırada Pearl tam tersini yapıyordu. Moody ile oğlanın evine gidiyor, en büyük üç Richardson çocuğuyla salonda oturuyordu. İçten içe annesinin dikkatini dağıttığı için Izzy'ye minnettardı. Yıllarca sadece annesiyle baş başa yaşamışlardı; şimdiyse Richardsonların koltuğunda büyük bir tatminle geriniyordu. Saat beş olduğunda Izzy, Mia'nın arabasına biner ve beraber Richardsonların evine giderlerdi. Izzy mutfak tezgâhının ucuna oturur, Mia ise bir yandan yemek hazırlarken diğer yandan yan odada oturan kızını ve diğer çocukları dinlerdi. Mia eve dönerken bu sefer yolcu koltuğunda Pearl otururdu, Izzy ise kardeşlerinin yanına, koltuğa kendini bırakırdı. "Birileri Mia'dan hoşlanıyor galiba," dedi Lexie şarkı söylercesine. Izzy de gözlerini devirdi ve yukarı kata çıktı.

Fakat *hoşlanmak* belki de doğru kelimeydi. Izzy, Mia'nın her dediğine kulak asıyordu ve her konuda kadının fikrini alıyor ve ona güveniyordu. Fotoğrafçılığın temellerini öğrenmenin yanı sıra Mia'nın estetik zevkini ve duyarlı olduğu konuları da benimsemişti. Mia'ya hangi fotoğrafların beraber gidebileceğini nasıl bildiğini sorduğunda, "Bilmiyorum," yanıtını almıştı. "Bu

şekilde karar veriyorum." Masanın üstündeki kretuar bıçağına ve dikkatle kesmekte olduğu fotoğrafa işaret etti. Bir dizi araba, sütunlara yontulmuş iki büyük heykelin bakışları altında, Lorain-Carnegie Köprüsü üstünden hızla geçiyordu. Dikkatle her bir arabayı kesip çıkarmış, geriye sadece gölgelerini bırakmıştı. "Bir planım yok maalesef," dedi, bıçağı tekrar kaldırarak. "Ama düşününce, kimsenin yok. Ne derlerse desinler."

"Annemin var. Her şey için bir planı olduğunu düşünüyor."

"Bunun onu daha iyi hissettirdiğinden eminim."

"Benden nefret ediyor."

"Ah Izzy. Bunun doğru olmadığından eminim."

"Hayır öyle. Benden nefret ediyor. O yüzden diğerlerinin değil benim üstüme gidiyor."

Richardsonlarda çalışmaya başladığından beri Mia, Izzy ile ailesi arasındaki değişik dinamiği gözlemliyordu; özellikle kızın annesiyle olan ilişkisini. Gerçeği söylemek gerekirse annesi Izzy'ye karşı *gerçekten* daha katıydı. Devamlı kızının davranışlarını eleştiriyor, hataları ve eksiklikleri konusunda tahammülü daha düşük oluyordu. Izzy'den, diğer çocuklarına kıyasla daha çok şey bekliyor ama aynı zamanda başarılarından ziyade başarısızlıklarını görüyordu. Izzy de annesini daha çok iğneleyerek, sadece bir çocuğun yapabileceği şekilde onu sinir ederek tepki veriyordu.

"Izzy," dedi Mia. "Sana bir sır vereceğim. Çoğu zaman ebeveynler çocuklarına nesnel bir şekilde bakamaz. O kadar fevkaladesiniz ki." Izzy'nin dirseğini hafifçe sıktı ve çöpe bir avuç kâğıt parçası attı. Izzy kocaman gülümsedi. O öğleden sonralarında baş başa kaldıklarında Izzy'nin Mia annesiymiş gibi hayal kurması daha kolay oluyordu. Koridorun sonundaki yatak odası da Izzy'nindi ve akşam olduğunda oraya gidecek, uyuyacak ve sabah olduğunda uyanacaktı. İki buçuk kilometre ötede kardeşleriyle televizyon izleyen Pearl yoktu. Bu hayat Izzy'ye, sadece ona aitti. Akşamları kendi evinde, Moody'nin odasından caz cızırtıları, Lexie'ninkinden Alanis Morissette yakarışları ve Trip'in

hoparlörlerinden bas gümbürtüleri gelirken Izzy kendini Winslow'daki evde hayal ederdi. Yatakta uzanmış kitap okuyor veya şiir yazıyor, Mia da salonda geç saatlere kadar çalışıyor olurdu. Bu fantezide birçok karmaşık senaryo vardı: O ve Pearl yanlışlıkla hastanede karıştırılmıştı. Kendi ebeveyni olmayan anne ve babası onu eve götürmüştü; bu yüzden de ailesinden kimse onu anlamıyor, hepsinden farklı görünüyordu. Dikkatle kurgulanmış rüyasında artık gerçek annesine kavuşmuştu. *Bir gün seni bulacağımı biliyordum,* derdi Mia.

Richardson ailesinden herkes Izzy'nin davranışlarındaki gelişmeyi görmüştü. "Senin yanındayken neredeyse kibar davranıyor," demişti Lexie, Mia'ya bir gün. Izzy'nin Mia'ya karşı olan hayranlığı, diğer yaptığı her şey gibi tamdı: Izzy'nin Mia için yapmayacağı şey yoktu. Çok geçmeden Mia'nın gerçekten istediğini düşündüğü bir şey bulmuştu.

Ekim ortasında Pearl ve Moody, Avrupa tarihi sınıflarındaki öğrencilerle beraber tablolara bakmak için sanat müzesine gitmişti. Sınıfı gezdiren yaşlı ve zayıf doçent, ağzına bir pipet yerleştirilerek içindeki bütün sıvı çekilmiş gibi duruyordu. Lise öğrencilerini sevmiyordu; ergenler hiçbir şeyi dinlemiyordu. Birbirlerinden buhar gibi yükselen cinsellik dışında ergenler hiçbir şeye dikkat etmezdi. *Velazquez, birkaç natürmort, belki birkaç Caravaggio,* diye düşündü. Kesinlikle nü portreler olmazdı. Grubu İtalyan kanadından, halıları ve cam vitrinlerin içindeki zırhların bulunduğu ana koridordan götürdü.

Fakat öğrenciler, geziye çıkan çoğu öğrenci gibi sanata pek ilgi göstermiyordu. Andy Keen, Jessica Kleinman'ı omuzlarının arasından dürtüyor ve her defasında hiçbir şey yapmamış gibi davranıyordu. Cayton Booth ve David Shearn futbol hakkında, gelecek maçta Raiderların St. Ignatius'a karşı kazanıp kazanmayacağını konuşuyordu. Jennie Levi ve Tanisha McDowell titiz bir şekilde, doçentin yanlarından hızla geçtiği tablolardaki çıplak göğüsleri sayan ve değerlendiren Jason Graham ve Dante Samuels'ı görmezden geliyordu. Sanatı çok seven Moody, Pearl'ü

izliyor ve önceleri pek çok kez olduğu gibi fotoğrafçı olmayı diliyordu. Böylece yukarı doğru çevirdiği yüzüne yansıyan, müzenin buzlu cam tavanından gelen ışığı ve yüzünü aydınlatışını çekebilirdi.

Pearl doçentin sıkıcı konuşmasına odaklanmaya çalışsa da dikkati dağılıyordu. Yandaki salona geçti. Meryem ve Çocuk sergisi vardı. Odanın karşısında, Caravaggio hakkında dikkatli notlar alan Moody, Pearl'ün gidişini seyretti. Üç, dört, beş dakika sonra hâlâ dönmediğinde Moody kalemini defterin spiraline soktu ve kızın peşinden gitti.

Ufak bir odaydı, duvarlarda sadece birkaç tane parça asılıydı ve hepsi Meryem Ana'yı kucağında İsa ile gösteriyordu. Bazıları CD kaplarından hallice büyüklükte, altın çerçeveli Ortaçağ tablolarıydı. Birkaçı ise Rönesans heykellerinin karakalem çizimleri veya devasa yağlı boya tablolardı. Bir tanesi magazin dergilerinden alınan fotoğraflarla yapılmış post-modern bir kolajdı. Meryem Ana'nın başı Julia Roberts'tı, İsa ise Brad Pitt'ti. Fakat Pearl'ü yerine mıhlayan parça bir fotoğraftı: siyah beyaz bir baskı, yirmiye yirmi beş santim büyüklüğünde, koltukta uzanmış kollarındaki bebeğe gülümseyerek bakan bir kadın. Fotoğraftaki kadın Mia'ydı.

"Ama nasıl..." dedi Moody.

"Bilmiyorum."

Bir süre sessizlik içinde fotoğrafa baktılar. Moody hemen bilgi toplamaya başladı. Yanındaki kartın dediğine göre fotoğrafın ismi *Bakire ve Çocuk #1* (1982) idi. Sanatçı Pauline Hawthorne'du. Bunları Caravaggio notlarının altına defterine yazdı. Fotoğrafın Los Angeles'taki Ellsworth Galerisi'nden ödünç verildiğini söyleyen bir not dışında küratörden hiçbir yazı yoktu.

Öte yandan Pearl fotoğrafın kendisine odaklanmıştı. Annesi biraz daha genç, biraz daha zayıf görünüyordu ama aynı sıska vücut yapısına, çıkık elmacık kemiklerine ve sivri çeneye sahipti. Gözünün altındaki ufacık beni, sol kaşını ip gibi kesen beyaz yara izi duruyordu. Annesinin kollarıydı: ağır yükün altında

kırılabilirmiş gibi duran ama aslında Pearl'ün daha önce karşılaştığı herhangi bir kadından daha çok şey kaldırabilen kırılgan ve kuş kadar zarif kolları. Saçı bile aynıydı; başının tepesinde özensiz bir şekilde topuz yapılmıştı. Güzelliği, sıcaklık gibi dalga dalga yayılıyordu. Fotoğraftaki görüntüsü ışıldıyor gibiydi. Kameraya bakmıyordu, konsantre olmuştu. Önündeki bebeğe tamamen kendini kaptırmıştı. *Bana kendini kaptırmış*, diye düşündü Pearl. Fotoğraftakinin annesi olduğundan emindi. Annesi başka hangi bebeği tutuyor olabilirdi ki? Bebekliğinden hiç fotoğraf yoktu ama kendi küçüklüğü olduğunu anlayabiliyordu. Burnunun kemeri, gözlerinin kenarı, küçüklüğünde çok yaptığı şekilde sıktığı yumrukları... Odaklandığı için fark etmeden şimdi bile ellerini yumruk yapmıştı. Bu fotoğraf nereden çıkmıştı? Annesinin üstünde yattığı gri koltuk, kahverengi, açık mavi, hatta belki de sarı bile olabilirdi. Arkasındaki pencereden bulanık binalar görünüyordu. Fotoğrafı çeken kişi annesinden birkaç adım uzaklıktaydı; sanki koltuğun yanında duran bir berjerin üstünde oturuyordu. Bunu kim çekmişti?

"Bayan Warren," dedi Bayan Jacoby arkasından. "Bay Richardson." Pearl ve Moody arkalarına döndü. Yüzleri utançla ısınmıştı. "Devam etmek ister miydiniz, bütün sınıf sizi bekliyor."

Gerçekten de bütün sınıf dışarıda bekliyordu. Doçentin göz kulak olduğu öğrenciler not defterlerini kapatmıştı; Moody ve Pearl salondan çıkınca fısıldaşıp kıkırdamaya başladılar.

Otobüsle eve dönerken Moody ve Pearl'ün ne yaptıkları konusunda dedikodular dönüyordu. Moody kıpkırmızı oldu ve koltuğunda aşağı doğru kaydı, denilenleri duymuyormuş gibi yapıyordu. Pearl olanlardan habersiz bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Otobüs okula varıp öğrenciler otobüsten inene kadar hiçbir şey demedi. "Geri gitmek istiyorum," dedi Moody'ye otobüsten inerken.

Gittiler de. O öğlen, okuldan sonra Lexie'yi onları arabayla götürmesi için ikna ettiler çünkü müzeye gitmenin başka bir yolu yoktu. Izzy'nin de onlara eşlik etmesine izin verdiler çünkü

Mia ve *fotoğraf* kelimelerini duyduğu anda onlarla gitmek konusunda ısrar etmişti. İkna etme işini yapan Moody, Lexie'ye neyi görmeye gittiklerini söylememişti ve fotoğrafın karşısına geldiklerinde kızın ağzı açık kaldı.

"Vay canına," dedi. "Pearl... bu annen."

Dördü fotoğrafı inceledi: Lexie, daha iyi görebilmek için uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi odanın ortasından bakıyordu. Moody ise sanki piksellerin arasından cevabı bulabilecekmiş gibi burnuyla fotoğrafın dibine girdi ve o kadar öne eğildi ki uyarı alarmını tetikledi. Pearl sadece baktı. Izzy ise Mia'nın görüntüsü karşısında olduğu yere çakılmıştı. Fotoğrafta, berrak bir gecede dolunay gibi ışıldıyordu. *Bakire ve Çocuk #1* yazısını okudu ve bir anlığına Mia'nın kollarındaki çocuğun kendisi olduğunu hayal etti.

"Bu inanılmaz," dedi Lexie sonunda. "Tanrım, bu inanılmaz. Annen bir sanat müzesinde asılı duran fotoğrafta ne arıyor? Gizliden gizliye ünlü mü?"

"Fotoğraftakiler ünlü değil. Fotoğrafı çekenler ünlü," diye araya girdi Moody.

"Belki ünlü bir sanatçının ilham perisiydi. Patti Smith ve Robert Mapplethorpe gibi. Ya da Edie Sedgwick ve Andy Warhol gibi." Lexie bir önceki yaz müzede sanat tarihi dersi almıştı. Sırtını dikleştirdi. "Ee, soralım," dedi. "Annene soralım."

Eve döner dönmez sordular. Mia akşam yemeği için tavuk sosunu bitirmek üzereyken Richardsonların mutfağına girdiler.

"Neredeydiniz?" dedi içeri girdiklerinde. "Beşte geldim ve kimse evde yoktu."

"Sanat müzesine gittik," dedi Pearl ve duraksadı. Bir şeyler ona ters geliyordu. Sağlam olmayan bir basamağa adım attığınızda, ayağınızın altından kaymadan hemen önceki his gibi. Moody, Izzy ve Lexie etrafına toplandı. Annesinin gözünde nasıl göründüklerini düşündü; yanaklar kızarmış, gözler fal taşı gibi açılmış ve meraklı.

Lexie onu arkadan dürttü. "Sorsana."

"Ne soracaksınız?" Mia tavuğu kâseye yerleştirdi ve ellerini yıkamaya başladı. Pearl de çok yüksek bir atlama tahtasından atlayacakmış gibi hissederek soruya daldı.

"Bir fotoğrafın var," deyiverdi. "Sanat müzesinde. Koltukta uzanmış kolunda bir bebek tutarken bir fotoğrafın."

Mia'nın sırtı hâlâ onlara dönüktü, su ellerinin üstünden akıp gidiyordu ama çocukların dördü de gördü: Duruşunda bir donukluk vardı, ip gerilmiş gibi. Arkasına dönmedi, parmaklarının arasını yıkamaya devam etti.

"Fotoğrafta ben mi varım? Bir sanat müzesinde mi? Bana benziyor demek istiyorsun herhalde," dedi.

"Hayır sendin," dedi Lexie. "Kesinlikle sendin. Gözünün altındaki o nokta, kaşındaki yara izi, her şey vardı."

Mia, yara izinin varlığını unutmuşçasına parmağıyla kaşına dokundu ve bir damla sabunlu su şakağından aşağı akmaya başladı. Sonra ellerini duruladı ve musluğu kapadı.

"Ben olabilirim belki," dedi. Döndü ve hızla ellerini havluyla kurulamaya başladı. Annesinin yüzünün donuk ve içe dönük olduğunu görünce Pearl üzüldü. Hep açık gördüğü bir kapının kapanması gibi kafa karıştırıcıydı. Bir anlığına Mia, annesine benzememişti. "Fotoğrafçılar hep model arayışındalar. Bir sürü sanat öğrencisi yapardı bunu."

"Fakat hatırlıyorsundur," diye ısrar etti Lexie. "Güzel bir apartman dairesinde, güzel bir koltukta oturuyordun. Pearl de kucağındaydı. Fotoğrafçı..." Moody'ye döndü. "Adı neydi?"

"Hawthorne. Pauline Hawthorne."

Mia duymamış gibi, "Pauline Hawthorne," diye tekrarladı Lexie. "Hatırlıyor olmalısın."

Mia havluyu bileğinin çabuk bir hareketiyle silkeledi. "Lexie yaptığım ufak tefek işleri hatırlamıyorum. İnsanın başı sıkışınca para kazanmak için bir sürü işe giriyor. Bunun nasıl bir şey olabileceğini gözünde canlandırabilir misin bilmiyorum."

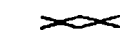
Evyeye geri döndü ve havluyu kurıması için astı. Pearl bu konuya çok yanlış yaklaştığını fark etti. Annesine bunu bu şekilde

sormamalıydı. Granit tezgâhları, paslanmaz çelikten buzdolabı, İtalyan fayanslı Richardson mutfağında; parlak ve canlı North Face ceketleri giymiş Richardson çocuklarının, özellikle elinden kendi cipinin anahtarları sarkan Lexie'nin önünde sormamalıydı. Winslow Yolu'ndaki yarı-evlerinin loş mutfağında, tek kanadı kalmış masalarının etrafındaki birbirinden farklı sandalyelerinde otururken sorsaydı, belki annesi ona anlatırdı. Hatasını görmüştü bile. Bu özel bir meseleydi, aralarında kalması gerekirdi ve Richardsonları işe dahil ederek aşılmaması gereken bir çizgiyi geçmişti. Annesinin gergin çenesi ve boş bakan gözlerine bakınca, daha fazla soru sormanın bir anlamı olmadığını gördü.

Lexie, Mia'nın açıklamasından tatmin olmuştu. Omuzlarını silkerek, "Ne kadar ironik, değil mi?" dedi mutfaktan çıkarlarken. Pearl ironik kelimesinin öyle kullanılamayacağını söylemeye bile tenezzül etmeden meseleyi bıraktı. Konu kapandığı için mutluydu. Eve dönerken ve akşamın geri kalanında annesi tuhaf bir şekilde sessizdi ve Pearl konuyu açtığına pişman oldu. Pearl daima para konusunda hassas olmuştu. Durumlarına bakıldığında zaten olmaması mümkün müydü? Fakat annesinin bir bebekle kıt kanaat geçinmek zorunda kalması nasıl bir şeydi hiç düşünmemişti. O ilk senelerde annesinin hayatta kalabilmek için, beraber hayatta kalabilmeleri için başka neler yapması gerekmişti merak ediyordu. Bugüne kadar Pearl, Mia ona iyi geceler öpücüğü vermeden hiç uyumamıştı. Fakat bu akşam uyudu ve Mia salonda, ışığın altında, yüzü hâlâ donuk bir şekilde düşüncelere dalmış öylece oturdu.

Ertesi sabah Pearl mutfağa girdiğinde Mia'yı görünce rahatladı. Her zamanki gibi tost yapıyor ve önceki gün olanlar hiç yaşanmamış gibi hayatına devam ediyordu. Fakat fotoğraf meselesi, kötü bir koku gibi havada asılı kaldı ve Pearl sormak istediklerini aklının gerilerine atarak şimdilik bu konuda bir şey söylememeye karar verdi.

"Çay yapayım mı?" diye sordu.

Izzy bir cevap bulmak konusunda kararlıydı ama. Bu fotoğrafın Mia hakkında bir sır barındırdığı belliydi ve Izzy bu sırrı çözeceğine dair kendi kendine söz verdi. Lise bir öğrencisi olduğundan boş ders saati yoktu ama birkaç öğle arasını kütüphanede araştırma yapmaya ayırdı. Kartta yazan Pauline Hawthorne'u araştırdı ve sanat tarihi üstüne birkaç kitap buldu. Anlaşılan epey ünlü biriydi. "Modern Amerikan fotoğrafçılığının öncüsü" olarak betimliyordu onu bir kitap. Bir diğeri ise "Cindy Sherman, Cindy Sherman olmadan önceki Cindy Sherman" demişti. (Bu noktada Izzy, Cindy Sherman'ın kim olduğuna bakmak için kısa süreliğine araştırmasından sapmış ve kadının fotoğraflarına o kadar uzun süre bakmıştı ki derse geç kalmıştı.)

Öğrendiğine göre Pauline Hawthorne'un eserleri yakınlığı, samimiyeti, feminenlik ve kimliğin sorgusu olmalarıyla biliniyordu. "Pauline Hawthorne benim ve birçok başka kadın fotoğrafçının yolunu açtı," demişti Cindy Sherman bir yazıda. Izzy, kadının fotoğraflarının reprodüksyonlarına gömüldü. En sevdiği, bir ev kadınıyla kızının salıncaktaki fotoğrafıydı. Çocuk bacaklarını öyle kuvvetli sallamıştı ki salıncağın zincirleri kavis şeklinde eğilmişti, yerçekimine karşı koyuyordu. Kadının kolları sanki çocuğu itiyormuş ya da çaresizce geri çekmeye çalışıyormuş gibi öne doğru uzanmıştı. Fotoğraflar, kelimelerle ifade edemediği duygular uyandırıyordu içinde ve bunun, gerçek sanat eserleri olduklarının kanıtı olduğuna karar vermişti.

Hayatıyla alakalı temel bilgileri edinene kadar Pauline Hawthorne'la alakalı her şeye baktı. 1947 yılında New Jersey'de doğmuştu. Garden Eyalet Koleji'nde okumuş, eserleri ilk defa 1970'te New York'ta sergilenmişti. İlk kişisel sergisi 1972'deydi. Izzy'nin öğrendiğine göre kadının fotoğrafları 1970'lerde revaçtaydı. Ansiklopedideki yazıda Pauline Hawthorne'un kendi fotoğrafı da yer alıyordu; kocaman koyu renk gözleri, tertipli bir şekilde topuz yapılmış gümüşi saçları olan zayıf bir kadındı. Sıradan bir matematik öğretmenine benziyordu.

Pauline Hawthorne 1982 yılında beyin kanserinden ölmüştü.

Izzy kütüphanedeki iki bilgisayardan birine oturdu, modemin internete bağlanmasını bekledi ve Pauline'in ismini arama motoruna girdi. Daha fazla fotoğraf buldu. Getty'de bir, MoMa'da üç tane vardı. Eserlerini analiz eden birkaç yazı ve *New York Times*'daki ölüm ilanı. Başka hiçbir şey yoktu. Her iki şehir kütüphanesini denedi, birkaç tane daha fotoğrafçılık üzerine kitap ve mikrofiş üzerine makaleler buldu. Fakat yeni bir şey yoktu. Pauline Hawthorne ile Mia arasındaki bağlantı neydi? Belki de gerçekten dediği gibi Mia sadece modeldi, belki tesadüfen Pauline Hawthorne'a modellik yapmıştı. Bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu düşünen Izzy tatmin olmadı.

Sonunda aklına gelen son kaynağa başvurdu: Annesine. Annesi gazeteciydi, en azından görünürde. Pek önemli olmayan olaylar hakkında yazıyor olabilirdi ama gazeteciler bir şeyler öğrenmekte iyiydi. Bağlantıları vardı, herkesin erişiminin olmadığı yerlerde araştırma yapabiliyorlardı. Çocukluğundan beri Izzy inanılmaz bağımsız olmuştu; hiçbir konuda yardım almamakta diretiyordu. Ancak bu gizemli fotoğrafı açıklığa kavuşturmak için duyduğu derin açlık annesinden yardım istemek için onu ikna edebilmişti.

Günlerce hiçbir sonuç alamadan araştırma yaptıktan sonra, "Anne," dedi bir akşamüstü. "Bana bir konuda yardımcı olabilir misin?"

Bayan Richardson, söz konusu Izzy olunca her zamanki gibi kızını doğru düzgün dinlemedi. Doğa Merkezi'nin geleneksel bitki satışı için yazması gereken makaleyi yakın zamanda bitirmesi gerekiyordu.

"Izzy, o fotoğraftaki muhtemelen Pearl'ün annesi bile değildir. Herhangi biri olabilir. Ona benzeyen biri mesela. Tesadüf olduğundan eminim."

"Değil," diye ısrar etti Izzy. "Pearl annesini hemen tanıdı, ben de gördüm. Bir araştırsan olmaz mı? Müzeyi arasan? Neler öğrenebilirsin bir baksan? Lütfen." Birini tatlı dille ikna etmede hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Birini pohpohlamanın yalan

söylemenin bir çeşidi olduğuna inanırdı. Fakat bunu öğrenmeyi çok istiyordu. "Öğrenebileceğinden eminim. Sen bir *gazetecisin*."

Bayan Richardson pes etti. "Tamam tamam, neler öğrenebilirim bir bakacağım. Fakat makalemi teslim edene kadar beklemen gerekiyor. Yarına kadar göndermiş olmam lazım."

Izzy saklayamadığı neşesiyle odadan dans ederek çıkarken, "Muhtemelen bir şey çıkmayacak, biliyorsun değil mi?" dedi annesi.

Izzy'nin "Sen bir gazetecisin" sözü, eski bir yaraya parmak basmak gibi onuruna dokunmuştu. Bayan Richardson hayatı boyunca gazeteci olmak istemişti. Lisede rehberlik öğretmenleri hangi mesleğe yatkın olduğunu test etmeden çok önce başlamıştı merakı. Vatandaşlık dersinde icra etmek istedikleri meslekler-den bahseden sunumunda, "Gazeteciler hayatımızın bir günlüğünü tutar. Halkın öğrenmeyi hak ettiği gerçekleri ve bilgileri ortaya çıkarır, gelecek nesiller hatalarımızdan ders alıp zaferlerimizi geliştirebilsinler diye kaynak yaratırlar," demişti. Kendini bildi bileli annesi o ya da bu komitede çalışmış, genç kızını yanına alıp okul bütçeleri, eşitlik, adalet gibi konuları desteklemişti. "Değişim kendiliğinden olmaz," derdi annesi, Shaker'ın sloganını tekrarlayarak. "Planlanması gerekir." Tarih dersinde genç Elena, *noblesse olige* terimini öğrendiğinde, hemen anlamıştı. Bayan Richardson'a göre gazetecilik, sistemin içinde olup iyi bir şeyler yapabileceğiniz asil bir meslekti. Aklında Nellie Bly ile Lois Lane'in karışımı biri vardı. Dört sene boyunca okul gazetesinde çalıştıktan ve lise sonda baş editörlüğe yükseldikten sonra bu mesleğe girmek sadece mümkün değil kaçınılmaz görünmüştü.

Sınıf ikincisi olarak mezun oldu; istediği üniversiteye gidebilecekti. Oberlin'de tam burs, Denison'da yüzde elli burs, eyaletin her bir köşesinden, Kenyon'dan Kent State'e ve Wooster'a kadar hepsinden kabul almıştı. Annesi Oberlin'i tercih etmiş, oraya başvurması için ısrar etmişti. Fakat Elena kampüsü ziyaret ettiğinde kendini oraya ait değilmiş gibi hissetti. Kız ve erkeklerin beraber kaldığı yurtlar, oğlanların donlarıyla kızların sabahlıkla-

nıyla dolaşması, bir oğlanın her an odasına, hatta daha da kötüsü banyoya girebilecek olması onu tedirgin etmişti. Bir binanın ön basamaklarında üç tane uzun saçlı, *dashiki** giyen öğrenci flüt çalıyordu. Çimenlik alanın öbür ucunda ellerinde pankartlarla sessizce protesto eden öğrenciler vardı. LSD ATIN, BOMBA DEĞİL. BAŞBAKAN UMURUMDA DEĞİL. BARIŞ İÇİN SAVAŞMAK, BEKÂRET İÇİN SEVİŞMEK GİBİDİR. Elena, kuralların olmadığı yabancı bir ülkedeymiş gibi hissediyordu. Kampüs kaşındıran bir kazakmış gibi yerinde huzursuzca kıpırdanmamak için kendini zor tuttu.

O yüzden, kendine hırslı ve şanlı bir gelecek planlayarak baharda Denison'a başlamıştı. Okulun ikinci günü, Clark Kent'i andıran yakışıklılığı ve uzun boyuyla Bill Richardson'la tanıştı. Ay sonunda çıkmaya başlamışlardı. Beraber namuslu bir gelecek planladılar: Mezun olduktan sonra Cleveland'da beyazlar içinde bir düğün, ardından Shaker'dan bir eve taşınma, çokça çocuk sahibi olma... Kocası hukuk okuyacak, Elena gazetecilik stajı yapacaktı. Bu planı da harfi harfine gerçekleştirdiler. Evlenip Shaker'da bir dublekse kiraya çıktıktan kısa bir süre sonra Bay Richardson hukuk okumaya başladı, Bayan Richardson ise *Sun Press*'ten gazetecilik teklifi aldı. Ufak bir gazeteydi; yerel haberlerle ilgileniyordu ve maaşı düşük sayılırdı. Yine de başlamak için fena bir yer olmadığına karar vermişti. Belki zaman içinde Cleveland'ın "gerçek" gazetesi olan *Plain Dealer*'a geçebilirdi. Tabii Shaker'dan taşınmayı asla istemezdi; çocuklarını herhangi başka bir yerde yetiştirmeyi hayal bile edemiyordu.

Ona söylenenleri yerine getirip yerel haber konferanslarını, şehir siyasetini, köprülerden ağaç dikmeye kadar yeni düzenlemelerin yerel etkileri hakkında haberler yazdı. Bunları, kendisinden bir yaş küçük bir başka yeni başlayan gazeteci Dwight ile beraber yapıyordu. İyi bir işyeriydi; önce Lexie'nin, sonra Trip'in, sonra da Moody'nin doğumlarından sonra altı haftalık doğum izni vermişlerdi. Fakat Izzy doğduğunda Bayan Richardson kendini hâlâ *Sun Press*'te çalışırken bulmuştu. Artık kıdemli

* Batı Afrika kökenli bol kesim, renkli bir tunik. –*çn*

bir gazeteciydi ama hâlâ ufak olaylar, haberler hakkında yazmaya mahkûm edilmişti. Bu sırada Dwight, Chicago'ya taşınmış ve *Tribune*'da çalışmaya başlamıştı. Yerinde sayıyor olması yaptığı izinler yüzünden miydi yoksa yeni yeni fark etmeye başladığı üzere, çetrefilli olaylar ve üzücü trajediler hakkında yazmak istemediğinden miydi? Bundan hiçbir zaman emin olamayacaktı ama zaman geçtikçe başka bir yerde işe başlama ihtimali azalıyordu ve durum, tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan ikilemine dönüşmeye başlamıştı. *Plain Dealer*'daki kimse, hatta başka hiçbir gazete kırkına yaklaşmış, dört çocuğu ve onlarla beraber gelen sorumluluğu taşıyan, hayatında hiç önemli bir olayı yazmamış ve bunun tavuk mu yumurta mı olduğunu da umursamayan birini işe almak istemiyordu.

Bu yüzden aynı yerde devam etti. Yüreği ısıtan hikâyelere, etraftaki gelişmelerin değerlendirmesini içeren yazılara odaklandı: yeni geri dönüşüm girişimi, kütüphanenin yeniden yapılandırılması, arkasındaki yeni oyun alanının kurdele kesimi. Yeni şehir yöneticisinin yemin töreni ("vakur"), Cadılar Bayramı töreni ("canlı"), Van Aken Merkezi'ndeki Half Price Books'un açılışı ("Shaker'ın dükkânlar caddesinde uzun zamandır ihtiyaç duyulan bir eklenti"), ağaç güveleri için ilaçlama yapılıp yapılmaması tartışması ("epey hararetli") hakkında yazdı. Üniteryen Kilisesi'nde yapılan *Grease*, lisede yapılan *Gönül Yolu* gösterisi eleştirilerini yazdı: Biri için "şamatalı" derken diğeri için, "Sıkı tutunun, sizi yerinizden sarsacaklar!" demişti. Güvenilir ve (kimse sözlü olarak belirtmese de) rutin, yavan ve *fazlasıyla* tatlı dilli olsa da temiz iş çıkaran biri olarak bilinmeye başladı. Shaker Heights daima güvenliydi ve bu yüzden haberler de aynı ölçüde sıkıcıydı. Dışarıdaki dünyada volkanlar patlıyor, devletler ortaya çıkıyor, yıkılıyor ve savaşta rehin alınanlar için müzakereler yapıyor, roketler patlıyor, duvarlar yerle bir oluyordu. Fakat Shaker Heights'ta her şey huzurluydu ve isyanlar, bombalar, depremler uzak olduklarından aradaki mesafe sayesinde boğuk birer sesten ibarettiler. Bunca sene önce planladığı hayatın asıl özellikleriydi.

Fakat Izzy'nin isteği yeni bir şey getirmişti. Merak uyandırıcı ya da hiç değilse ilgi çekici bir şey. Belki de nihayet araştırmaya değecek bir şey.

Bayan Richardson sözünü tutarak yazması gereken makaleyi yolladıktan sonra fotoğrafla ilgilenmeye başladı. Ertesi gün öğle arasında fotoğrafı görmek için müzeye gitti. O zamana kadar Izzy'nin saçmaladığından emindi ama kızı haklıydı. Fotoğraftaki kesinlikle Mia'ydı. Hem de bir Pauline Hawthorne fotoğrafında! Bu fotoğrafçıyı daha önce duymuştu tabii. Fotoğrafın arkasındaki hikâye neydi? Bayan Richardson katlanmış bir beşliği müzenin bağış kutusuna atıp arabasına doğru yürürken gerçekten merak ederek bu soruyu düşündü.

İlk adım olarak, müzeye fotoğrafı sergi için ödünç veren sanat galerisini aradı. Evet, fotoğrafı 1982'de New York'taki bir galeriden almışlardı. Pauline'in ölümünden hemen sonra olmuştu ve varlığı önceden bilinmeyen bu fotoğraf satışa çıkınca sanat dünyası çok heyecanlanmıştı. Çekişmeli bir açık artırmadan sonra elli bin dolara kapabildikleri için sevinmişlerdi. Evet, fotoğraf kesinlikle Pauline Hawthorne'a aitti. O galeri seneler içinde Pauline'in birçok eserini satmıştı ve söylenene göre tek kopyası olan bu fotoğraf Pauline tarafından imzalanmıştı. Hayır, fotoğrafın sahibi anonimdi ama Bayan Richardson'a galerinin ismini vermekten mutluluk duyarlardı.

Bayan Richardson ismi not etti: Anita Rees. New York'un kamu bilgilendirme merkeziyle yaptığı kısa bir konuşmadan sonra ise Manhattan'daki Rees Galerisi'nin telefon numarasını buldu. Telefonu açtığında Anita Rees, tam bir New Yorklu olduğunu gösterdi; kısa cümleler kuruyor, hızlı konuşuyordu ve soğukkanlıydı.

"Pauline Hawthorne mu? Evet evet. Pauline Hawthorne'un senelerce temsilciliğini yaptım." Bayan Richardson ahizeden, arkadan geçen bir sirenin geçip uzaklaştığını duydu. Hayalinde

New York hep böyleydi: kornalar, kamyonlar ve sirenler. Hayatında sadece bir kere, üniversitedeyken New York'a gitmişti. Çantanızı iki elinizle sıkı sıkı tutmanız, metroda hiçbir şeye, direklere bile dokunmamanız gereken zamanlardı. New York aklına böyle kazınmıştı.

"Fakat bu fotoğraf Pauline'in ölümünden sonra satılmış. Başkası tarafından. Bir bebek tutan kadının fotoğrafıydı. *Bakire ve Bebek #1*'di ismi."

Telefondan bir süre çıt çıkmadı ve Bayan Richardson hattın kesildiğini sandı. Ardından Anita Rees tekrar konuştu. "Evet hatırlıyorum."

"Fotoğrafı satan kişinin ismini verip veremeyeceğinizi merak etmiştim."

Anita'nın sesinde yeni bir duygu baş gösterdi: Şüphe. "Nereden arıyorum demiştiniz?"

"Adım Elena Richardson." Bayan Richardson bir anlığına durakladı. "Cleveland, Ohio'daki *Sun Press* için çalışıyorum. Araştırdığım bir hikâyeyle bağlantısı var da."

"Anlıyorum." Tekrar duraksadı. "Üzgünüm ama fotoğrafın asıl sahibi anonim kalmak istiyor. Kişisel sebeplerden dolayı. Satıcının ismini veremiyorum."

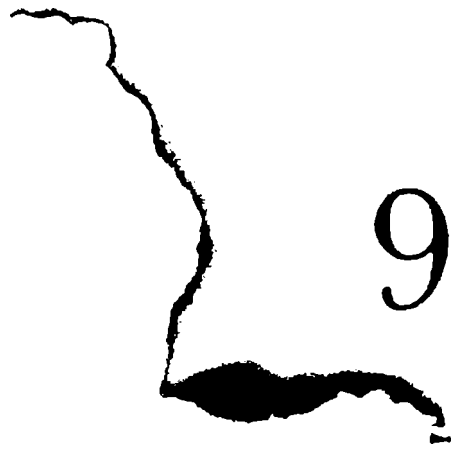
Bayan Richardson sinirle not kâğıdının ucunu kıvırdı. "Anlıyorum. Yani asıl ilgilendiğim fotoğraftaki kişiydi. Kim olduğuna dair bir bilginiz var mı?"

Bu sefer hiç şüphe yoktu. Temkinli bir sessizlik oldu. Anita Rees tekrar konuştuğunda sesinde bir soğukluk vardı. "Maalesef bu konuda bir şey paylaşamayacağım. Makalenizde başarılar." Hat hafif bir *klik* sesiyle kesildi.

Bayan Richardson telefonu masaya koydu. Bir gazeteci olarak, insanların yüzüne telefonu kapamasına alışıktı ama bu seferki onu normalden daha da sinirlendirdi. Belki başka bir şeyler daha vardı, çözülmeyi bekleyen tuhaf bir gizem mesela. Yarım yazılmış bir makalenin durduğu bilgisayar ekranına baktı. "Gore Başkanlığa Aday Olmalı Mı? Halk Ne Diyor?"

Sanat koleksiyonu yapanlar genelde içlerine kapanıktır, diye düşündü. Özellikle işin içinde para varsa. Anita Rees belki de aldığı komisyon dışında fotoğraf hakkında bir şey bilmiyordu. Ayrıca kim onu bu yola sokmuştu? Izzy. Zıpır, devamlı her şeye aşırı tepki veren, boş yere sinirlenen kızı.

Bu bile başlı başına çıkmaz bir sokağa girdiğinin bir kanıtıydı. Not defterinde yazmakta olduğu makalenin olduğu sayfayı açtı ve yazmaya devam etti.

9

Bayan Richardson haftanın geri kalanında Izzy'ye sinir olmaya devam etti. Gerçi dürüst olmak gerekirse bir sebepten dolayı Izzy'ye hep sinir olurdu zaten. Sinirinin kökleri derinlere iniyor, geçmişe uzanıyor ve dallanıp budaklanıyordu. Izzy'nin düşündüğü ve Lexie'nin kötü davrandığı anlarda dalga geçtiği üzere yanlışlıkla hamile kaldığı veya istenmeyen bir gebelik olduğu için değildi. Hatta tam tersiydi.

Bayan Richardson hep geniş bir aile istemişti. Tek çocuk olduğundan abi ve ablaların özlemini duymuş, hiçbir zaman boş bir eve dönmeyen ve daima konuşacak birilerine sahip olan arkadaşı Maureen O'Shaughnessy gibilerini kıskanmıştı. "O kadar da güzel bir şey değil," diye güvence vermişti arkadaşı. "Özellikle erkek kardeşlerin varsa." Maureen on beş yaşıyla kardeşlerin en büyüğüydü ve en küçükleri iki yaşındaki Katie'ydi. İki kız kardeşin arasında altı erkek kardeş vardı ama Bayan Richardson tek başına büyümektense altı erkek kardeşle büyümenin daha iyi olduğundan emindi. "Bir sürü çocuk istiyorum," demişti Bay Richardson'la evlendiklerinde. "En azından üç ya da dört. Yaşları da birbirlerine yakın olsun," diye de eklemişti. O'Shaughnessyleri düşünmüştü. Dönemlerinde bir O'Shaughnessy olmadığında bunu garipsiyorlardı. Herkes onları tanıyordu; Shaker Heights'ın âdeta bir hanedanıydılar. Kennedyler gibi daima bronz teni ve rüzgârda dağılmış gibi duran saçları olan büyük, gürültücü ve inanılmaz güzel bir klandılar. İki erkek kardeşi olan Bay Richardson eşine katılıyordu.

Böylece 1980'de önce Lexie doğdu, sonraki sene Trip, ondan sonraki sene de Moody. Bayan Richardson vücudunun bu kadar doğurgan ve dayanıklı olmasından gizliden gizliye gurur duyuyordu. Pusetinde oturan Moody'yi iterken, arkasından Lexie ve Trip annelerinin peşinden yürüyen bebek filler gibi eteğine tutunurdu. Sokaktaki insanlar ise dönüp Bayan Richardson'a tekrar bakardı. Bu genç ve zayıf kadın üç çocuk doğurmuş olamazdı, değil mi? "Bir tanecik daha," demişti eşine. Bayan Richardson sonra tekrar işe dönebilsin diye erkenden çocuk yapmaya karar vermişlerdi. Bayan Richardson'ın bir yanı evde kalmak ve çocuklarıyla beraber olmak istiyordu ama kendi annesi çalışmayan kadınları hep ayıplamıştı. "Potansiyellerini boşa harcıyorlar," derdi burnu havada bir şekilde. "Zekisin Elena. Evde oturup örgü örecek halin yok, değil mi?" Modern bir kadının *her şeye sahip olabileceğini* hatta sahip olması *gerektiğini* söylerdi. O yüzden her doğumdan sonra Bayan Richardson işine geri dönmüş, editörünün istediği hoş ve içleri ısıtan makaleleri yazmış, eve dönüp ufaklıklarla ilgilenmiş ve bir sonraki bebeğin doğmasını beklemişti.

Izzy doğduktan sonra çocuk sahibi olmayı bırakmıştı. İlk olarak Bayan Richardson'ın son hamileliğinde, ilk üç ayda bitmeyip haftalar geçtikçe daha da kötüleşen sabah bulantısı, baş dönmesi ve kusması olmuştu. Lexie neredeyse üç, Trip iki ve Moody bir yaşındaydı. Üç tane küçük çocuk ve hasta Bayan Richardson'la eve bir hizmetçi almak zorunda kaldılar. Bu sonradan alışacakları bir lükstü. Çocukların ergenliğinden Mia'nın gelişine kadar da hizmetçiyle çalışmaya devam etmişlerdi. "Güçlü bir hamileliğin göstergesi bu," diye teselli etti doktorlar Bayan Richardson'ı. Fakat hizmetçiyi tuttuktan birkaç hafta sonra Bayan Richardson kanama yaşamaya başlayınca yatak istirahati zorunlu oldu.

Bayan Richardson sonraki birkaç ayı bulanık ve ürkütücü bir sis olarak hatırlayacaktı. Lojistik detaylarını pek hatırlamıyordu. Izzy'nin cam bir kutuda kıvrıldığını, pembe teninin altından görünen mor damarlarını hatırlıyordu. En küçük çocuğunu

kuvözün deliklerinden gördüğünü, Izzy'nin hâlâ nefes alıp almadığından emin olmak için neredeyse burnunu cama yapıştırarak onu izlediğini hatırlıyordu. Ev ve hastane arasında mekik dokuduğunu, uyku ve öğle yemeği saatlerinde birkaç saatliğine üç çocuğunu hizmetçinin ellerine bırakıp hemşireler izin verdiğinde Izzy'yi tuttuğunu hatırlıyordu. Önce iki avucunda, sonra göğüslerinin arasında tutmuştu; Izzy güçlenip kilo aldıkça ve bir bebeğe daha çok benzeyince kollarına alabilmişti.

Izzy gerçekten büyümüştü. Hayata erken başlamış olmasına rağmen doktorları hayrete düşürecek bir azim göstermişti. Serumunu çekiştiriyor, onu besleyen tüpü yerinden çıkarıyordu. Hemşireler bezini değiştirmeye geldiğinde, başparmak büyüklüğündeki ayaklarıyla havayı tekmeliyor ve o kadar sesli bağırıyordu ki, yanındaki kuvözlerde uyuyan bebekleri uyandırıyordu, onlar da Izzy'ye katılarak bağırmaya başlıyordu. "Ciğerlerinde sorun olmadığı kesin," dedi doktorlar Richardsonlara. Fakat ortaya çıkabilecek başka sorunlar konusunda onları uyardılar: sarılık, anemi, görüş bozukluğu, işitme kaybı. Zihinsel engel. Kalp sorunları. Hastalık nöbetleri. Serebral palsi. İlk başta planlanandan iki hafta sonra Izzy nihayet eve geldiğinde, Bayan Richardson'ın hastanede yaşadıklarından aklında kalan şey bu liste olacaktı. Önündeki on sene boyunca Izzy'de belirtilerini arayacağı hastalıkların bir listesi. Izzy bazı şeyleri fark etmiyor muydu yoksa kör mü oluyordu? Annesini inatçı olduğu için mi görmezden geliyordu, yoksa sağır mı oluyordu? Cildi hafif sarı mı görünüyordu? Benzi atmış gibi miydi? Izzy'nin eli, oyuncağına bir halka takmaya çalışırken titrediğinde Bayan Richardson kendini, oturduğu sandalyenin kollarını sıkı sıkı tutarken buluyordu. Elleri mi titriyordu yoksa bunlar sadece parmaklarını kullanmayı öğrenen bir çocuğun hareketleri miydi?

Bayan Richardson'ın aklından çıkardığı, unuttuğunu düşündüğü hastanede kaldığı süre boyunca yaşadığı şeyleri vücudu ta hücrelerinde hissediyordu: endişe ve Izzy hakkındaki düşüncelerini çevreleyen korku. Izzy'nin yaptığı her şeye yakından

seviniyordu. Hatta ona Bayan Richardson'ın gençliğini hatırlatıyordu. O kıvılcıma, belli bir amacı olduğunu gösteren duruşuna, kendini tanımasına ve daima bir planı olmasına, doğru ve yanlışın ne olduğuna önem vermesine, banliyöde geçirdiği onca güvenli sene içinde kora dönen o alevli duygularına âşık olmuştu. "Sorun değil Elena," derdi Bayan Richardson'a. "O iyi. Onu rahat bırak." Fakat Bayan Richardson Izzy'yi rahat bırakamıyordu ve hepsinde belli bir his oluşmaya başlamıştı: Izzy itekliyor ve annesi onu geri tutuyordu. Bir süre sonra da kimse bunu kimin başlattığını bilmez hale gelmişti. Tek bildikleri, başından beri böyle olduğuydu.

><

Şükran Günü'nden sonraki hafta sonu Bayan Richardson hâlâ Izzy'ye sinirliyken, bütün aile eski bir aile dostlarının doğum günü partisine davet edilmişti.

"Pearl de gelebilir mi?" diye sordu Moody. "McCulloughlar umursamayacaktır. Davete tanıdıkları herkesi çağırmışlar."

"Ayrıca bebeğe ayılıp bayılan bir kişi daha olacak," dedi Izzy. "Davetin de bütün olayı bu zaten."

Bayan Richardson iç çekti. "Kendi arkadaşlarını da çağırmanın uygun olduğu zamanlar kadar, sadece ailenin katılacağı davetler de vardır Izzy," dedi. "Bu bir aile daveti. Pearl ailenin bir parçası değil." Çantasını kapadı ve koluna geçirdi. "Aradaki farkı öğrenmen gerekiyor. Hadi, geç kalıyoruz."

Böylece o hafta sonu, McCulloughlara sadece Richardsonlar gitti. İki arabayla gittiler; birinde Lexie, Trip ve Moody, diğerinde Bay ve Bayan Richardson ve arka koltukta öfkeli bir şekilde oturan Izzy. Evi kimse gözden kaçıramazdı. Sokağın iki tarafını da arabalar doldurmuştu. McCulloughlar Shaker Heights polisiyle park yasağı meselesini önceden halletmişti. Araçlar yakındaki Güney Woodland Bulvarı'na kadar sıralanıyordu ve posta kutusuna kocaman pembe ve beyaz balonlar bağlanmıştı.

Evin içi çoktan taşma noktasına gelecek kadar dolmuştu. Mimosa ve omlet veren bir büfe, tek lokmalık kiş ve holandez sosunda yüzen haşlanmış yumurta servis eden garsonlar ve şeker hamuruyla kaplı, şişman ellerinde bir sayısını tutan şekerden bir bebeğin olduğu üç katlı pembe-beyaz bir pasta vardı. Her yerde pembe ve beyaz flamalar, doğum günü çocuğu Mirabelle McCullough'nun annesinin kollarında durduğu mutfak masasına doğru süzülüyordu.

Bayan Richardson Mirabelle'i aylar önce, McCullough ailesine katıldığında görmüştü tabii. O ve Linda McCullough beraber büyümüştü. İkinci sınıfta tanıştıklarından beri dosttular. Shaker Lisesi'nin 1971 mezunlarıydılar. Hayatlarını çizdikleri yollarında muhteşem bir simetri vardı. İkisi de üniversite için şehir dışına çıkmış, geri dönmüş ve Shaker'a yerleşip kendi kariyerlerine başlamışlardı. Fakat Richardsonlar çok geçmeden Lexie, Trip, Moody ve Izzy'ye sahip olmuşken, Bayan McCullough on seneden uzun bir süre boyunca hamile kalmaya çalışmış, sonra eşiyle beraber evlatlık edinmeye karar vermişti.

Haberi alınca, "Annemin deyişiyle, Tanrı'nın hikmeti," demişti Bayan Richardson kocasına. "Bunun için başka bir açıklama yok. Mark ve Linda'nın neler çektiğini biliyorsun. O kadar beklediler. Tanrım, uyuşturucu bağımlısı birinin bebeği olsa bile alacaklardı. Sonra birdenbire, sabahın on buçuğunda sosyal hizmetlerden arıyorlar ve itfaiyenin önüne ufacık, Asyalı bir bebeğin terk edildiğini söylüyorlar. Öğleden sonra dörtte ise evlerine geliyor."

Hemen ertesi gün bebeği görmeye gitmiş ve bebekle tatlı sesler çıkararak konuşurken Linda'dan olanları dinlemişti. Telefonda haberi aldıktan hemen sonra Babies "R" Us'a gitmiş, tam bir dolap, beşik ve onları altı ay boyunca götürecek kadar bez almıştı. "Kartın limitini doldurdum," demişti Linda McCullough gülerek. "Sosyal hizmetler bebeği getirdiğinde Mark hâlâ beşiği kurmakla meşguldü. Ama ona bir baksana. Bir bak. Buna inanabiliyor musun?" Bebeğin üstüne eğilmiş, gözlerinde hayretle kollarına almıştı.

seviniyordu. Hatta ona Bayan Richardson'ın gençliğini hatırlatıyordu. O kıvılcıma, belli bir amacı olduğunu gösteren duruşuna, kendini tanımasına ve daima bir planı olmasına, doğru ve yanlışın ne olduğuna önem vermesine, banliyöde geçirdiği onca güvenli sene içinde kora dönen o alevli duygularına âşık olmuştu. "Sorun değil Elena," derdi Bayan Richardson'a. "O iyi. Onu rahat bırak." Fakat Bayan Richardson Izzy'yi rahat bırakamıyordu ve hepsinde belli bir his oluşmaya başlamıştı: Izzy itekliyor ve annesi onu geri tutuyordu. Bir süre sonra da kimse bunu kimin başlattığını bilmez hale gelmişti. Tek bildikleri, başından beri böyle olduğuydu.

><

Şükran Günü'nden sonraki hafta sonu Bayan Richardson hâlâ Izzy'ye sinirliyken, bütün aile eski bir aile dostlarının doğum günü partisine davet edilmişti.

"Pearl de gelebilir mi?" diye sordu Moody. "McCulloughlar umursamayacaktır. Davete tanıdıkları herkesi çağırmışlar."

"Ayrıca bebeğe ayılıp bayılan bir kişi daha olacak," dedi Izzy. "Davetin de bütün olayı bu zaten."

Bayan Richardson iç çekti. "Kendi arkadaşlarını da çağırmanın uygun olduğu zamanlar kadar, sadece ailenin katılacağı davetler de vardır Izzy," dedi. "Bu bir aile daveti. Pearl ailenin bir parçası değil." Çantasını kapadı ve koluna geçirdi. "Aradaki farkı öğrenmen gerekiyor. Hadi, geç kalıyoruz."

Böylece o hafta sonu, McCulloughlara sadece Richardsonlar gitti. İki arabayla gittiler; birinde Lexie, Trip ve Moody, diğerinde Bay ve Bayan Richardson ve arka koltukta öfkeli bir şekilde oturan Izzy. Evi kimse gözden kaçıramazdı. Sokağın iki tarafını da arabalar doldurmuştu. McCulloughlar Shaker Heights polisiyle park yasağı meselesini önceden halletmişti. Araçlar yakındaki Güney Woodland Bulvarı'na kadar sıralanıyordu ve posta kutusuna kocaman pembe ve beyaz balonlar bağlanmıştı.

Evin içi çoktan taşma noktasına gelecek kadar dolmuştu. Mimoza ve omlet veren bir büfe, tek lokmalık kiş ve holandez sosunda yüzen haşlanmış yumurta servis eden garsonlar ve şeker hamuruyla kaplı, şişman ellerinde bir sayısını tutan şekerden bir bebeğin olduğu üç katlı pembe-beyaz bir pasta vardı. Her yerde pembe ve beyaz flamalar, doğum günü çocuğu Mirabelle McCullough'nun annesinin kollarında durduğu mutfak masasına doğru süzülüyordu.

Bayan Richardson Mirabelle'i aylar önce, McCullough ailesine katıldığında görmüştü tabii. O ve Linda McCullough beraber büyümüştü. İkinci sınıfta tanıştıklarından beri dosttular. Shaker Lisesi'nin 1971 mezunlarıydılar. Hayatlarını çizdikleri yollarında muhteşem bir simetri vardı. İkisi de üniversite için şehir dışına çıkmış, geri dönmüş ve Shaker'a yerleşip kendi kariyerlerine başlamışlardı. Fakat Richardsonlar çok geçmeden Lexie, Trip, Moody ve Izzy'ye sahip olmuşken, Bayan McCullough on seneden uzun bir süre boyunca hamile kalmaya çalışmış, sonra eşiyle beraber evlatlık edinmeye karar vermişti.

Haberi alınca, "Annemin deyişiyle, Tanrı'nın hikmeti," demişti Bayan Richardson kocasına. "Bunun için başka bir açıklama yok. Mark ve Linda'nın neler çektiğini biliyorsun. O kadar beklediler. Tanrım, uyuşturucu bağımlısı birinin bebeği olsa bile alacaklardı. Sonra birdenbire, sabahın on buçuğunda sosyal hizmetlerden arıyorlar ve itfaiyenin önüne ufacık, Asyalı bir bebeğin terk edildiğini söylüyorlar. Öğleden sonra dörtte ise evlerine geliyor."

Hemen ertesi gün bebeği görmeye gitmiş ve bebekle tatlı sesler çıkararak konuşurken Linda'dan olanları dinlemişti. Telefonda haberi aldıktan hemen sonra Babies "R" Us'a gitmiş, tam bir dolap, beşik ve onları altı ay boyunca götürecek kadar bez almıştı. "Kartın limitini doldurdum," demişti Linda McCullough gülerek. "Sosyal hizmetler bebeği getirdiğinde Mark hâlâ beşiği kurmakla meşguldü. Ama ona bir baksana. Bir bak. Buna inanabiliyor musun?" Bebeğin üstüne eğilmiş, gözlerinde hayretle kollarına almıştı.

Bu on ay önce olmuş ve evlatlık edinme süreci çoktan başlamıştı. Bayan McCullough, Bayan Richardson'a içkisini verirken, birkaç aya tamamlanmasını umduklarını söylemişti. Minik Mirabelle çok tatlıydı: Tüy gibi koyu saçlarının tepesinde pembe kurdeleli bir bandana, yuvarlak bir yüz ve insanlara bakan kocaman kahverengi gözleri vardı. Bir eliyle Bayan McCullough'nun boncuk kolyesini tutuyordu.

"Oyuncak bebeğe benziyor!" dedi Lexie hayretle. Mirabelle yüzünü öbür tarafa çevirip Bayan McCullough'nun kazağına gömdü.

"Bize geldiğinden beri ilk büyük partisi bu," dedi Bayan McCullough eliyle kızın koyu saçlarını okşayarak. "Etrafta bu kadar insanın olmasına alışık değil. Değil mi Mimi?" Bebeğin avucunu öptü. "Ama ilk doğum gününün kutlamadan geçip gitmesine izin veremezdik."

"Doğum günü olduğunu nereden bilebilirsiniz ki?" diye sordu Izzy. "Yani terk edildiyse filan."

"Terk edilmedi Izzy," dedi Bayan Richardson. "Birisinin bulabileceği şekilde itfaiyeye bırakılmış. Terk edilmekten çok farklı. Onun bu güzel eve gelmesini sağladı."

"Ama gerçek doğum gününü bilmiyorsunuz, değil mi?" dedi Izzy. "Öyle rasgele bir gün mü seçtiniz?"

Bayan McCullough bebeği tutuşunu düzeltti. "Sosyal hizmetlerden gelenler, Mirabelle'in bize geldiğinde aşağı yukarı iki aylık olduğunu tahmin ediyordu. Bize 30 Ocak'ta geldi. O yüzden biz de 30 Kasım'da kutlamaya karar verdik." Izzy'ye gergin bir gülücük attı. "Ona bir doğum günü verebildiğimiz için çok şanslı olduğumuzu düşünüyoruz. Winston Churchill ve Mark Twain ile aynı gün."

"İsmi gerçekten Mirabelle mi?" diye sordu Izzy.

Bayan McCullough sırtını dikleştirdi. "Belgeler imzalandıktan sonra tam adı Mirabelle Rose McCullough olacak."

"Ama önceden de bir ismi olmuş olması lazım," dedi Izzy. "Ne olduğunu bilmiyor musunuz?"

Aslında Bayan McCullough biliyordu. Bebek karton bir kutuda, ocak soğuğuna karşı korunması için birkaç kat battaniyeye sarınmıştı. Kutuda, Bayan McCullough'nun en sonunda sosyal hizmetlerdeki kadını okumasına izin vermek için ikna ettiği bir not da vardı. *Bu bebeğin ismi May Ling. Lütfen bebeği alın ve daha iyi bir hayat verin.* O ilk gece bebek nihayet kucaklarında uyuyakaldığında Bay ve Bayan McCullough iki saat boyunca isim sözlüğünü karıştırmıştı. Ne o zaman ne de şimdiye kadar herhangi bir noktada, bebeğin eski isminin kaybından pişmanlık duyabilecekleri akıllarına gelmişti.

"Yeni hayatının başlangıcını kutlamak için yeni bir isim vermenin daha uygun olacağını düşündük," dedi. "Mirabelle, 'muhteşem güzellik' anlamına geliyor. Çok güzel değil mi?" Gerçekten de bebeğin uzun kirpiklerine, derin ve rahat uykusunda hafifçe aralanmış pembe dudaklarına bakınca o ve eşi bu ismin ona çok uyduğunu düşünüyordu.

"Barınaktan kedimizi aldığımızda ismini değiştirmemiştik," dedi Izzy. Annesine döndü. "Hatırlıyor musun? Bayan Miyavkalade. Lexie ismini sıkıcı bulmuştu ama sen kedinin kafasını karıştıracağı için değiştirmeyeceğimizi söylemiştin."

"Izzy," dedi Bayan Richardson. "Dediklerine dikkat et." Bayan McCullough'ya döndü. "Geçtiğimiz birkaç ay içinde Mirabelle *çok* büyümüş. Onu tanıyamazdım. Eskiden çok zayıftı ve şimdi haline bak. Boğum boğum olmuş ve ışıldıyor. Ah Lexie, şu yanaklara bir baksana."

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye sordu Lexie. Bayan McCullough'nun yardımıyla bebeği omzuna dayadı. "Cildine bir bak. Tam sütlü kahve renginde." Mirabelle uzandı ve parmaklarını Lexie'nin saçına doladı, Izzy de somurtarak uzaklaştı.

"Bu takıntılarını anlamıyorum," diye fısıldadı Moody, Trip'e doğru. Mutfaktaki ada tezgâhın arkasındaki köşede, kiş ve hamur işleriyle dolu kâğıttan tabakların arkasında duruyorlardı. "Yiyor, uyuyor, kaka yapıyor, ağlıyorlar. Köpek almayı tercih ederim."

"Ama kızlar bayılıyor," dedi Trip. "Bahse varım Pearl burada olsaydı bebek için çıldırırdı."

Moody, Trip'in onunla alay mı ettiğini yoksa sadece kendi aklından da Pearl'ün mü geçtiğini anlayamadı. Hangi seçeneğin onu daha çok rahatsız ettiğinden emin olamadı.

"Sağlık dersinde korunmadan bahsettiklerini hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu. "Yoksa etrafta karınlarında ufak Trip'lerle dolanan bir sürü kız olacak. Korkunç bir düşünce."

"Ha ha." Trip çatalla ağzına bir parça yumurta götürdü. "Sen kendini düşün. Aa dur. Birini hamile bırakmak için önce onları seninle yatmaya ikna edebilmen gerekiyor." Boş tabağını çöpe attı ve içecek bir şeyler aramaya gitti, Moody'yi de kalan son soğumuş kiş lokmasıyla baş başa bıraktı.

Lexie'nin isteği üzerine Bayan McCullough ona Mirabelle'in odasını gezdirdi. Pembe ve açık yeşil renklere boyanmış, beşiğinin üstüne isminin dikilerek yazılmış olduğu bir flama asılmıştı. "Bu halıya bayılıyor," dedi Bayan McCullough, yerdeki koyun kürkünü okşayarak. "Banyo yaptırdıktan sonra onu halının üstüne bırakıyoruz, o da yuvarlanarak gülmeye başlıyor." Bir de Mirabelle'in oyun odası vardı. İçerisi kocamandı ve her çeşit oyuncak vardı: gökkuşağının her renginde ahşap bloklar, kadife kaplı sallanan bir fil, bir raf dolusu oyuncak bebek. "Evin giriş tarafındaki oda daha büyük," diye açıkladı Bayan McCullough. "Ama bu oda daha çok güneş alıyor; bütün sabah ve öğleden sonranın büyük bir kısmı boyunca. O yüzden diğer odayı misafir odası yaptık ve burası da Mirabelle'in oynayabileceği bir yer oldu."

Aşağı kata geri döndüklerinde daha da çok misafir gelmişti ve Lexie isteksizce Mirabelle'i yeni gelenlere bıraktı. Pasta kesimi zamanı geldiğinde, sosyalleşmekten yorulan doğum günü kızının süt içirilip uyutulması için içeriye götürülmesi gerekti; parti bittiğinde ve Richardsonlar eve doğru yol aldığında bebek hâlâ uyuduğu için Lexie hayal kırıklığına uğradı.

"Onu tekrar kucağıma almak istiyordum," diye mızmızlandı arabalarına geri yürürken.

"O bir bebek, oyuncak değil Lex," diye araya girdi Moody.

"Bebek bakıcılığı yapmayı teklif etsen Bayan McCullough'nun çok sevineceğinden eminim," dedi Bayan Richardson. "Dikkatli sür Lexie. Evde görüşürüz." Izzy'yi omzundan dürterek arabaya doğru yönlendirdi. "*Senin* ise bir daha bir partiye gittiğimizde terbiyesiz olmaman lazım yoksa seni evde bırakırız. Linda McCullough sen küçükken *sana* bebek bakıcılığı yaptı. Bezini değiştirip seni parka götürdü. Onu bir dahaki görüşünde bunları bir düşün."

"Düşünürüm," dedi Izzy ve arabanın kapısını çarptı.

><

Lexie sonraki birkaç gün boyunca Mirabelle McCullough'dan başka bir şey konuşmadı. "Bebek furyası," dedi Trip, Brian'ı dürterek. "Dikkat et oğlum." Brian huzursuzca güldü. Trip haklıydı ama. Lexie birdenbire bebeklerle alakalı her şeyle ilgilenir olmuştu. Dillard's'a gidip Mirabelle'e hediye için fırfırlı ve inanılmaz kullanışsız lavanta renginde bir elbise bile almıştı.

"Tanrım, Lexie. Moody ve Izzy küçükken bebeklerle bu kadar ilgilendiğini hatırlamıyorum," demişti annesi. "Ya da oyuncak bebeklerle. Hatta..." Bayan Richardson geçmişi düşündü. "Bir keresinde Moody'yi tencere tava dolabına kapatmıştın."

Lexie gözlerini devirdi. "Üç yaşındaydım," dedi. Pazartesi olduğunda hâlâ bebeği konuşuyordu ve Mia o öğleden sonra mutfağa geldiğinde, Lexie bebeği anlatacak yeni birini bulduğu için sevindi.

"Saçı çok güzeldi," dedi hayranlıkla. "Küçük bir bebekte bu kadar saçı daha önce hiç görmemiştim. İpek gibiydi. Bir de kocaman gözleri var. Her şeyi gözlemliyor. Çok dikkatli. Onu bir itfaiyenin önünde bulmuşlar, inanabiliyor musun? Biri onu bildiğin oracıkta bırakmış."

Odanın öbür tarafında tezgâhı silmekte olan Mia donakaldı.

"İtfaiye mi? Nerede?"

Lexie elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bilmem. Doğu Cleveland'da bir yerde galiba." Durumun trajik romantikliğinin yanında detayları önemsiz gelmişti.

"Ne zaman olmuş peki?"

"Ocakta. Galiba. Bayan McCullough itfaiyecilerin sigara içmek için dışarı çıktığını ve onu bir karton kutunun içinde bulduklarını söyledi." Lexie başını iki yana salladı. "İstenmeyen bir köpek yavrusu gibi."

"Şimdi ise McCulloughlar onu evlatlık edinmeyi mi planlıyor?"

"Evet galiba." Lexie dolabı açtı ve kendine bir protein gofreti çıkardı. "Kendimi bildim bileli bebek istiyorlardı ve sonra Mirabelle ortaya çıktı. Mucize gibi. Uzun bir süredir de evlatlık edinmeye çalışıyorlardı. Çocuklarına çok düşkün ve sadık ebeveynler olacaklar." Gofretin kâğıdını açtı, çöpe attı ve yukarı çıkarak Mia'yı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Mia'nın Bayan Richardson'la anlaşması kiralarını karşılıyordu ama yine de market alışverişi, elektrik, doğalgaz gibi şeyler için paraya ihtiyaçları vardı. O yüzden Lucky Palace'ta birkaç vardiyada çalışmaya devam etmişti. Oradan aldığı para ve yemekten arta kalanlar, onlara ancak yetiyordu. Lucky Palace'ın bir aşçısı, hazırlık aşçısı, komisi ve Bebe adında, Mia'dan bir ay önce işe başlayan bir kadın garsonu vardı. Bebe iki sene önce Canton'dan gelmişti ve İngilizcesi hâlâ pek iyi olmasa da Mia'yla konuşmayı seviyordu. Hiçbir zaman gramerini düzeltmeye çalışmayan ve dediklerini anlayan sıcakkanlı bir dinleyiciydi. Akşam yemeği siparişleri için paketlere konacak plastik çatal bıçakları kâğıt mendillerin içine sararken Bebe, Mia'ya hayatı hakkında pek çok şey anlatmıştı. Karşılığında Mia pek bir şey anlatmıyordu ama seneler içinde, eğer iyi bir dinleyiciyseniz, yani karşı tarafa kendileri hakkında bir şeyler anlattırırsanız, insanların bunu fark etmediğini öğrenmişti. Geçen son altı ayda Bebe'nin hayat hikâyesinin büyük bir kısmını öğrenmişti ve bu yüzden Lexie'nin partide öğrendiklerini anlatması dikkatini çekmişti.

Çünkü bir sene önce Bebe'nin bir bebeği olmuştu. "Çok korktum o zaman," demişti Mia'ya, yumuşak peçeteyi sararken. "Yardım edecek kimse yok. İşe gidemiyorum. Uyuyamıyorum. Bütün gün bebeği tutuyorum ve ağlıyorum."

"Bebeğin babası neredeydi?" diye sordu Mia ve Bebe gittiğini söylemişti. "Ona bebek olacak dedim ve iki hafta sonra gitti. Biri bana Guangdong'a taşındı dedi. Onun için buraya geldim, biliyor muydun? Önceden San Francisco'da yaşıyorduk. Dişçi ofisinde sekreter oldum. İyi para alıyordum. İyi patronum vardı. Burada, araba fabrikasında işe girdi. Dedi Cleveland güzel, Cleveland ucuz, San Francisco çok pahalı, Cleveland'a taşınalım, ev alırız, bahçe olur. Ben de onu takip ettim ve..."

Bir süreliğine sessiz kaldı, sonra güzelce sarılmış peçeteyi çubuk, çatal, bıçakların sarılı olduğu diğerlerinin üstüne bıraktı. "Burada kimse Çince konuşmuyor," dedi. "Sekreter için başvurdum, bana İngilizcen iyi değil dediler. Hiçbir yer iş yok. Bebeğe bakacak yok." Muhtemelen doğum sonrası depresyonu vardı. Hatta belki de doğum sonrası psikotik kriz. Bebek meme emmiyordu ve kızın sütü kesilmişti. Asgari maaşla çalıştığı, plastik bardakları kutulara yerleştirdiği işini kaybetmişken çocuğunu doğurmaya hastaneye gitmesi gerekmişti. Bebek maması için de parası yoktu. Sonunda da, ki Mia bu kısmın tesadüf olduğunu sanmıyordu, çaresiz bir şekilde itfaiyeye gitmiş ve bebeğini basamaklarına bırakmıştı.

Birkaç gün sonra iki polis Bebe'yi bir parkta, bankın altında, açlık ve susuzluktan baygın bir halde bulmuştu. Onu yıkanabildiği, yemek yediği, antidepresan reçetesi aldığı ve üç hafta sonra da bırakıldığı bir barınağa götürdüler. Fakat artık kimse ona bebeğine ne olduğunu söyleyemiyordu. *Bir itfaiyeydi*, demişti. Bebeği bir itfaiyeye bırakmıştı. Hayır, hangi itfaiye olduğunu hatırlayamıyordu. Kollarında bebekle şehrin içinde dönüp durmuş, ne yapacağına karar vermeye çalışmış ve sonunda karanlık gecede sıcacık ışıldayan pencereleriyle bir itfaiye bulup kararını vermişti. Şehirde kaç itfaiye olabilirdi ki? Fakat ona kimse yar-

dımcı olmuyordu. *Onu terk ettiğiniz an haklarınızı kaybettiniz,* demişti polis. Üzgünüz. Size daha fazla bilgi veremeyiz.

Mia, Bebe'nin kızını tekrar bulmak istediğini biliyordu. Kendini toparladığından beri onu arıyordu. Maaşı düşük de olsa düzenli bir işi vardı ve kendine yeni bir daire bulmuştu. Ruh hali düzelmişti. Fakat bebeğine ne olduğunu öğrenememişti. Çocuğu birden yok olmuş gibiydi. "Bazen," demişti Mia'ya, "rüya mı görüyorum diye düşünüyorum. Ama hangisi rüya?" Kolunun tersiyle gözlerini sildi. "Bebeğimi bulamıyor olmam mı? Yoksa bebeğimi doğurmuş olmam mı?"

Gezgin bir şekilde yaşadığı seneler içinde Mia tek bir kural koymuştu: Hiçbir şeye bağlanma. Ne bir mekâna ne bir daireye, hiçbir şeye. Kimseye. Pearl doğduğundan beri, kırk altı farklı şehirde yaşamışlardı. Sahip olduklarını bir Volkswagen'e sığacak kadar, yani en aza indirgemeye çalışmıştı. Herhangi bir yerde arkadaş edinemeyecek kadar kısa kalıyor, edindiklerinde de taşınacakları yeri haber vermeden gidip iletişimi koparıyorlardı. Her taşınmalarında arkada bırakabilecekleri her şeyden kurtuluyor ve satılması için Mia'nın sanat eserlerini Anita'ya yolluyorlardı. Yani onları bir daha hiç görmüyordu.

O yüzden Mia başkalarının işine karışmamaya hep özen göstermişti. Bu her şeyi kolaylaştırıyordu. Kira sözleşmeleri bittiğinde, bulundukları yerden sıkıldığında ya da huzursuz hissederek başka bir yerde olmak istediğinde daha rahat oluyordu. Fakat Bebe'yle olan bu durum farklıydı. Birinin bebeğini annesinden koparması düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Biri onu bıçaklamış ve çabuk bir hareketle içini boşaltmış, geriye soğuk hava bırakmış gibi hissediyordu. Tam o anda Pearl içecek bir şey arayışıyla mutfağa girdi; Mia hızlıca kollarını kızına, uçurumun kenarında durur gibi sıkıca doladı ve ona o kadar uzun ve sıkı sarıldı ki Pearl sonunda, "Anne. İyi misin?" diye sordu.

Bu McCulloughlar kesin iyi insanlardı. Fakat önemli olan o değildi. Akşam hengâmesi bittikten sonra her şeyin sessiz olduğu, Bebe'nin dirseklerini tezgâha yaslayıp hayallere daldığı res-

torandaki o anları düşündü. Mia, kadının aklının nereye gittiğini biliyordu. Bir ebeveyn için çocuğu sadece bir *kişi* değildi, aynı zamanda Narnia gibi bir *yerdi*. İçinde yaşadığı şimdiki zamanın, hatırladığı geçmişin ve özlemini çektiği geleceğin aynı anda var olduğu bir yerdi. Bunu çocuğunuza her baktığınızda görebiliyordunuz. Yüzünde katmanlar halinde, eskiden bebekliğinde sahip olduğu yüzü, büyüyünce oluşan çocuk yüzü ve ileride sahip olacağı yetişkin yüzü aynı anda, üç boyutlu bir görsel gibi görebiliyordunuz. Başınızın dönmesine sebep oluyordu. Nasıl gireceğinizi biliyorsanız, saklanabileceğiniz bir yerdi. Oradan uzaklaştığınızda, çocuğunuz gözünüzün önünden her ayrıldığında bir daha o yere geri dönememekten korkardınız.

En başta, Pearl'le gezmelerine başladıklarında, Rabbit'in arka koltuğuna yaptığı derme çatma yatağa kıvrılmış, kucağında yumularak uyuyan kızını izlemişti. Pearl'ün sıcak, süt kokan nefesini yanağında hissederken, bu ufak yaratığa hayranlıkla bakmıştı. *Canımdan can, kanımdan kan*, diye düşünmüştü.

Annesi onu on üç yaşına kadar her hafta zorla pazar okuluna göndermişti ve söylediği kelimeler bir büyüymüş gibi birdenbire, Pearl'ün yüzünde kendi annesini gördü. Çenesinin kararlı duruşu, Pearl aklını karıştıran hayallere daldığında ortaya çıkan, kaşlarının arasındaki belli belirsiz kırışıklık. Bir süredir annesini düşünmemişti ve göğsüne acı bir özlem saplandı. Pearl bundan rahatsız olmuş gibi esnedi ve gerindi; Mia da onu kendine çekip saçını okşadı ve dudaklarını o inanılmaz yumuşak yanaklara dokundurdu. *Canımdan can, kanımdan kan*, diye düşündü tekrar, Pearl'ün gözleri yeniden kapanınca. Kimsenin bu çocuğu, kendisi kadar sevemeyeceğinden emindi.

"İyiyim," dedi Pearl'e ve kendini zorlayarak kızını bıraktı. "İşim bitti. Eve gidelim, olur mu?"

O zaman bile Mia ne başlatacağını hissedebiliyordu; uzaklarda yanan bir ateşten gelen hafif duman gibi, burnunu kaşındıran sıcak bir koku vardı. Bebe'nin bebeğine tekrar kavuşup kavuşamayacağını bilmiyordu. Tek bildiği birinin çocuğunu alıp

onlarınmış gibi davranması düşüncesine dayanamadığıydı. *Bu insanlar bir çocuğu annesinden nasıl alabilir,* diye düşündü. Bütün akşam ve ertesi sabah, numarayı tuşlayıp telefonun çalmasını beklerken hep bunu düşündü. Doğru değildi. Bir anne asla çocuğunu vermek zorunda kalmamalıydı.

"Bebe," dedi, telefon açılınca. "Ben Mia. Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

10

Bu yüzden salı akşamı Pearl ve Mia yemek yerken kapıları çaldı, ardından telaşlı bir şekilde yumruklandı. Mia yan kapıya koştu ve Pearl mırıldanmalarla ağlama sesi duydu. Sonra annesi mutfağa geri döndü; peşinde hüngür hüngür ağlayan Çinli bir kadın vardı.

"Kapıyı çaldım çaldım," diyordu Bebe. "Zili çaldım ve cevap vermediler o yüzden tekrar çaldım. Kadını içeride gördüm. Gittim mi diye perdeden bana baktı."

Mia onu bir sandalyeye yönlendirdi. Önünde yarım yenmiş noodle duran kendi sandalyesine oturttu. "Pearl, Bebe'ye biraz su getir. Bir de çay hazırla." Diğer sandalyeye oturdu ve Bebe'nin ellerini tutmak için masanın üzerinden ona uzandı. "Öylece evlerine gitmemeliydin. Seni içeriye alıvermelerini bekleyemezsin."

"Önce onu aradım!" Bebe elinin tersiyle yüzünü sildi ve Mia masadan bir peçete alıp ona uzattı. Bir ikinci el dükkânından aldığı eski çiçek desenli bir mendildi bu aslında. Bebe gözlerini sildi. "Telefon rehberinden isimlerine baktım ve aradım. Seninle konuştuktan hemen sonra. Kimse açmadı. Telesekreter açtı. Ne deseydim? O yüzden tekrar aradım ve tekrar, bütün sabah. Sonra nihayet biri açtı. *Kadın* açtı."

Mutfağın öbür ucunda Pearl çaydanlığı ocağa koydu ve altını açtı. Bebe'yle daha önce hiç tanışmamıştı ama annesi ondan birkaç defa bahsetmişti. Bebe'nin ne kadar güzel olduğundan

bahsetmemişti ama. Kocaman gözleri, çıkık elmacık kemikleri, at kuyruğu yaptığı gür siyah saçları vardı. Ne kadar genç olduğunu da söylememişti. Pearl'e göre yirmi yaşın üstündeki herkes yetişkin gibi geliyordu ama Bebe'nin aşağı yukarı yirmi beş yaşında olduğunu tahmin etti. Annesinden kesinlikle daha gençti ama konuşma şeklinde, ayaklarını bitiştirerek oturuşunda, ellerini kenetleyişinde, annesiymiş gibi Mia'ya çaresizce bakışında çocuksu bir şey vardı; bu da Bebe'yi ergen bir kız gibi görmesine sebep oluyordu. Pearl, annesinin yaşına göre ne kadar kendine hâkim, bilgili ve deneyimli olduğunu fark etmemişti, bir süre daha etmeyecekti de.

"Ona ben kim söyledim," dedi Bebe. "Dedim, 'Linda McCullough mu?' O evet dedi. Ben de, 'Ben Bebe Chow. May Ling'in annesi,' dedim. Birden yüzüme kapadı." Mia başını iki yana salladı.

"Onu tekrar aradım, açtı ve tekrar kapadı. Tekrar aradım ve meşgul çaldı." Bebe mendille burnunu sildi ve kumaşı top yaptı. "Ben de oraya gittim. İki otobüs bindim ve şoföre sordum nerede ineceğim. Sonra iki kilometre yürüdüm evlerine. Kocaman evler. Orada herkes araba kullanıyor. Kimse işe otobüs gitmiyor. Ön kapıyı çaldım ve kimse açmadı. Ama kadın yukarıdan izledi. Bana baktı. Tekrar zil çaldım. Tekrar ve tekrar. Seslendim. 'Bayan McCullough benim, Bebe, sadece konuşmak istiyorum.' Perde kapandı. Ama o orada hâlâ, gitmemi bekliyor. Bebeğim oradayken gidecekmişim gibi.

"Ben de kapıya vurmaya, zili çalmaya devam ettim. Er ya da geç çıkmak zorunda kalacak ben de onunla konuşabileceğim." Mia'ya baktı. "Ben sadece bebeğimi tekrar görebilmek istiyorum. McCulloughlarla konuşabilirim düşündüm, beni anlayacaklar. Ama evden çıkmadı."

Bebe uzun bir süre sessiz kaldı ve ellerine baktı. Pearl, yumruklarının yan tarafındaki kızarmış ve tahriş olmuş cildini gördü. Uzun bir süre kapıyı yumruklamış olmalıydı ve aynı zamanda Bebe'nin ne kadar acı çektiğini, hâlâ çekmekte olduğunu ve

evin içinde kilitli duran Bayan McCullough'nun ne kadar korkmuş olabileceğini düşündü.

Hikâyenin kalanı, sanki Bebe olanları daha yeni bir araya getiriyormuş gibi kısa kısa cümleler halinde çıktı. Bir süre sonra peşinde polis arabalarıyla bir Lexus evin önüne gelmiş ve Bay McCullough arabadan inmişti. Bebe'ye evden uzaklaşmasını söylerken iki polis Bay McCullough'nun iki yanında dikilmişti. Bebe onlara sadece bebeğini görmek istediğini söylemeye çalıştığını ama ne söylediğini, kavga edip etmediğini ya da onları tehdit edip, sinirlenip yalvarıp yalvarmadığını hatırlamadığını söyledi. Tek hatırladığı, Bay McCullough'nun tekrarlayıp durduğu cümleydi: "Burada olmaya hakkın yok. Burada olmaya hakkın yok." Sonunda polislerden biri onu kolundan tutup çekmişti. *Git*, demişlerdi. Yoksa onu karakola götürüp mülke izinsiz girmekten suçlayacaklardı. Fakat tek bir şeyi net hatırlıyordu: Polisler onu evden uzaklaştırmaya çalışırken, evin kilitli ön kapısının ardından bebeğinin ağlamasını duyabiliyordu.

"Ah Bebe," dedi Mia. Pearl annesinin hayal kırıklığına mı uğradığını yoksa Bebe'yle gurur mu duyduğunu anlayamadı.

"Başka ne yapabilirim? Buraya yürüdüm. Kırk beş dakika. Senden başka kimden yardım isteyebilirim?" Ona karşı çıkacaklarmış gibi Mia ve Pearl'e öfkeyle baktı. "Onun *annesiyim*."

"Bunu biliyorlar," dedi Mia. "Gayet iyi biliyorlar. Yoksa seni bu şekilde kovmaya çalışmazlardı." Artık ılımış olan çayı Bebe'ye doğru itti.

"Ne yapacağım? Oraya tekrar gidersem polisi ararlar ve beni tutukluyorlar."

Pearl, "Avukat tutabilirsin," diye tavsiyede bulundu ve Bebe ona nazik ama acıyan bir bakış attı.

"Avukat için para nereden bulacağım?" diye sordu. Kıyafetlerine, siyah pantolon ve beyaz, ince kumaştan gömleğine bakınca Pearl birden anladı. Bu iş kıyafetiydi. Üstünü değiştirmekle uğraşmadan direkt işten çıkmıştı. "Bankada altı yüz on bir dolarım var. Avukat altı yüz on bir dolar için yardım eder mi sence?"

"Tamam," dedi Mia. Pearl'ün, beyaz bir yağ tabakasıyla kaplı yemeğinden kalanları bir kenara itti. Bunu uzun zamandır düşünüyordu, hatta Lexie bebekten bahsettiğinden beri Bebe'nin yerinde olsa ne yapacağını, Bebe'nin yerinde olan herhangi birinin ne yapabileceğini düşünüyordu. "Beni dinle. Bunun savaşını verecek misin? O halde şöyle yapacaksın."

><

Çarşamba öğleden sonra Richardson çocuklarından herhangi biri *Jerry Springer* sırasında verilen reklamlara dikkat etseydi, Kanal 3'ün akşam haberlerinin fragmanlarında McCulloughların evinin fotoğrafını görürdü. Görselerdi, muhtemel bir okul haczi hakkında makale yazan ve evde haberleri izleyemeyecek veya Bayan McCullough'yu uyaramayacak annelerine haber verirlerdi.

Fakat Lexie ve Trip, şovun misafirlerinden drag queen mi yoksa onun bezmiş eski karısının mı saçının daha güzel olduğuna dair öyle hararetli bir tartışmaya dalmıştı ki kimse reklamları duymamıştı. Pearl ve Moody onları eğlenerek izlerken ekrana bakmadılar bile ve Lexie, drag queen'in tarafını tutan Trip'in savunmasını yarıda kesti. Bu sırada Izzy, Mia'nın karanlık odasında, kadının geliştirici solüsyondan fotoğrafı çıkarıp kuruması için ipe asışını izliyordu. O yüzden kimse ne akşam haberlerinin fragmanını ne de akşam haberlerini izledi. Bayan McCullough da haber izleyen biri değildi, böylece perşembe sabah erkenden çalan kapıyı açmak üzere kucağında Mirabelle'le yürüyüp kız kardeşinden bir posta beklerken karşısına Kanal 9'un kilolu yerel muhabiri Barbra Pierce'ı elinde mikrofonla basamaklarda bulunca endişelendi.

Sanki bir partide karşılaşmışlar ve çok güzel bir tesadüf olmuş gibi, "Bayan McCullough!" diye haykırdı Barbra. Arkasında kabanlı, iri kıyım bir kameraman duruyordu ama Bayan McCullough'nun tek gördüğü kameranın lensi ve ışıldayan bir göz gibi yanıp sönen kırmızı ışığıydı. Mirabelle ağlamaya başladı. "Anla-

dığımız kadarıyla ufak bir kızı evlatlık alma aşamasındayız. Annesinin çocuğun velayeti için dava açtığından haberdar mısınız?"

Bayan McCullough kapıyı çarparak kapadı ama haber ekibi istediklerini elde etmişti. İki buçuk saniyelik bir çekim yapmışlardı ama yetiyordu: Göz korkutan, tuğladan yapılma Shaker evinin kapısında, öfkeli ve korkmuş görünen, kolunda bağıran Asyalı bir bebeği tutan zayıf, beyaz bir kadın.

İçini kötü bir his doldurdu ve saate baktı. Kocası şu an şehir içindeki işine gidiyor olmalıydı ve ofise bir yarım saat sonra ancak varacaktı. Ardı ardına arkadaşlarını aramaya başladı ama hiçbiri dün akşamki haberleri seyretmemişti ve tek yapabildikleri destek olmaya çalışmaktı; olanlar hakkında onu aydınlatamıyorlardı. "Merak etme," dedi hepsi sırayla. "Her şey düzelecek. Barbra Pierce ortalığı karıştırmaya çalışıyor yine."

Bu sırada Bay McCullough işe geldi ve Rayburn Finans Hizmetleri'nin ofisinin bulunduğu yedinci kata çıkmak üzere asansöre bindi. Tam ceketinden bir kolunu çıkarmışken Ted Rayburn kapısında belirdi.

"Dinle Mark," dedi. "Dün gece Kanal 3'teki haberleri gördün mü bilmiyorum ama bilmen gereken bir şey var." Kapıyı arkasından kapadı ve Bay McCullough ceketi, havluymuşçasına önünde tutarak onu dinledi. Ted Rayburn, müşteriyle beraberken kullandığı dikkatli ve hafif endişeli ses tonuyla haberleri anlattı: akşam güneşinden korunmuş, gölgelerin altında kalmış olmasına rağmen senelerce verilmiş kokteyl partileri, brunch ve yaz barbekülerinden tanıdığı McCulloughların evinin dışarıdan çekimi. Haber spikerinin okuduğu manşet: *Normalde aileleri olmayan çocuklar evlatlık verilir. Fakat ya çocuğun halihazırda bir ailesi varsa?* Bir de anneyle olan röportaj. İsmi Be... bir şeydi. Ted ismin tamamını duyamamıştı. Kameranın önünde yalvarıyordu. "Bir hata ettim," diyordu her heceye vurgu yaparak. "Şimdi iyi işim var. Hayatımı düzene soktum. Bebeğimi geri istiyorum. Annesi bebeğini geri istiyorsa o bebeği almaya hakları yok. Çocuk annesiyle olmalı."

Ted Rayburn tam konuşmayı bitirmişti ki masanın üstündeki telefon çalmaya başladı ve numarayı gören Bay McCullough arayanın eşi olduğunu, nelerin döndüğünü ve karısına durumun ne olduğunu açıklaması gerektiğini anladı. Ahizeyi kaldırdı.

"Eve geliyorum," dedi ve ahizeyi tekrar yerine koyup anahtarlarını kaptı.

><

Televizyonu olmayan Mia da haberleri izlememişti. Fakat çarşamba öğleden sonra, haberler yayınlanmadan hemen önce Bebe, röportajın nasıl gittiğini anlatmak için eve uğradı. "İyi bir haber olduğunu söylüyorlar," dedi. Siyah pantolon ve kolunda silikleşmiş soya lekesi olan beyaz bir gömlek giydiğinden, kadının işe gideceğini anladı. "Benimle neredeyse bir saat konuştular. Beni çok soruları vardı."

Basamaklarda adım sesi duyunca sustu. Gelen Izzy'ydi, okuldan yeni dönmüştü ve iki kadın, bu yabancının karşısında sessizleşti. "Gitsem iyi olur," dedi Bebe bir süre sonra. "Otobüs geliyor birazdan." Kapıdan çıkarken Mia'ya doğru eğildi. "Diyorlar ki insanlar arkamda olacakmış," diye fısıldadı.

"O kimdi?" diye sordu Izzy, Bebe gittiğinde.

"Bir arkadaş," dedi Mia. "İşten bir arkadaş."

Kanal 3'ün yapımcılarının iyi içgüdüleri vardı. Haber yayınlandıktan sonraki birkaç saat içinde haber stüdyosunu, yapılan haber hakkında konuşmak isteyen bir sürü kişi aradı. Bu da rakipleri olan Kanal 9'un ertesi sabah ilk iş Barbra Pierce'i yollamasına yetmişti.

"Barbra Pierce," dedi Linda McCullough, Bayan Richardson'a perşembe akşamı. "Topuklu ayakkabı giyen, kabarık Dolly Parton saçlı Barbra Pierce. Kapımda bitiverdi ve yüzüme bir mikrofon tuttu." İki kadın kendi koltuklarında, televizyonlarının önünde oturmuş, telsiz telefonlarını kulaklarına tutuyordu. Bayan Richardson birden garip bir şekilde kendini tekrar on dört

yaşında hissetti. Kucaklarında pembe telefonlar, birbirlerinin gülmelerini duyabilmek için aynı anda *Green Acres*' izliyorlardı.

"Barbra Pierce öyledir," dedi Bayan Richardson. "Etekli takım elbise giymiş Bayan Şok Haber. Kameramanı olan bir zorba."

"Avukatın dediğine göre davamız sağlammış," dedi Bayan McCullough. "Bebeği bırakmakla, bebeğin velayetini eyalete vermiş olduğunu ve eyaletin de bebeği bize verdiğini, o yüzden alıp veremediği kişinin biz değil eyalet olduğunu söyledi. Evlatlık alma sürecinin yüzde seksen tamam olduğunu ve Mirabelle'in tamamen bizim olmasına bir iki ayın kaldığını, sonrasında bu kadının bebek üstünde hak iddia edemeyeceğini söyledi."

O ve eşi o kadar uzun bir süredir bebek sahibi olmaya çalışmışlardı ki... Düğünlerinden hemen sonra hamile kalmıştı. Birkaç hafta sonra kanamaya başlamış ve daha doktora muayene olmadan bebeğini kaybettiğini anlamıştı. "Sık görülen bir şey," diye temin etmişti doktor. "Hamile kadınların yarısı ilk haftalarında bunu yaşayabilir. Çoğu kadın hamile kaldığını bile fark etmez." Fakat Bayan McCullough biliyordu ve üç ay sonra tekrar olduğunda, ondan dört ay sonra tekrar düşük yaptığında ve ondan da beş ay sonra aynısını yaşadığında, her defasında içinde bir kıvılcımın canlandığını ama sonra bir şekilde söndüğünü hissetmişti.

Doktorlar sabırlı olmasını öğütleyip vitamin ve demir takviyesi yazdı. Bir kez daha hamile kaldı; bu sefer kanamayı on hafta sonra yaşadı. Bayan McCullough geceleri ağlıyordu ve uyuyakaldıktan sonra kocası yanında ağlamaya başlıyordu. Üç sene denemiş, beş defa hamile kalmıştı ama hâlâ bebekleri yoktu. *Altı ay bekle*, demişti jinekolog. Bırak vücudun kendini onarsın. Bekleme süresi dolduğunda tekrar denediler. İki ay sonra hamile kaldı, bir ay sonra artık değildi. Bunu her yaşadığında herkesten sakladı. Bu bilgiyi kendi içinde tutarsa bebek karnında kalır ve büyür diye umdu. Hiçbir şey değişmedi. Artık arkadaşı Elena'nın bir kızı ve bir oğlu vardı; üçüncüsü de yoldaydı. Fakat Elena onu sık sık arasa da, beraber büyürken ufak ya da büyük gözetmeden sorunları

* 1965-1971 seneleri arasında Amerika'da popüler olan bir komedi dizisi. –çn

olduğunda Linda'yı kollarına alıp ağlamasına izin vermiş olsa da Bayan McCullough bunu paylaşamayacağını hissediyordu. Elena'ya hiçbir zaman hamile kaldığını söylememişti, o halde bittiğini nasıl söyleyecekti? Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. *Bir tane daha kaybettim. Tekrar oldu.* Ne zaman öğlen yemeği yeseler Bayan McCullough kendini Bayan Richardson'ın yuvarlak karnına bakmaktan alıkoyamıyordu. Karnına dokunmayı, okşamayı, ovmayı o kadar çok istiyordu ki kendini sapık gibi hissediyordu. Arka planda Lexie ve Trip konuşup koşturuyordu ve bir süre sonra her şeyi görmezden gelmek kolaylaştı. Bayan Richardson, arkadaşı Linda'nın kendisini daha az aradığını fark etmişti; kendisi onu aradığında ise genellikle telesekreter çıkıyor, Bayan McCullough'nun neşeli sesi, "Linda ve Mark için bir mesaj bırakın, biz size döneriz!" diyordu ama hiçbir zaman dönmüyorlardı.

Izzy doğduktan sonraki sene Bayan McCullough tekrar hamile kaldı. Artık âdet döngüsünü takip etmek, beklemek, doktoru aramaktan yorulmuştu. En doğurgan zamanlarına denk getirerek yaptıkları seks bile bir ödeve dönüşmüştü. Liseyi, Mark'ın arabasının arka koltuğunda sabırsızca birbirlerinin üstüne çıkmaya çalıştıkları zamanı düşünerek, "Böyle olacağını kim bilebilirdi?" diye hayıflanırdı. Doktorlar onu katı bir yatak istirahatine tabi tutmuştu. Tuvalete gittiği zamanlar dahil günde kırk dakikadan fazla ayakta durmak, kendini yormak yasaktı. Beş aya kadar geldikten sonra bir gün gece ikide, karnında inanılmaz bir durgunluk hissiyle uyandı. Bir zilin çalmasından sonraki sessizlik gibiydi. Ağrı kesicilerin sisi ardında hastanede yatarken, doktorlar bebeği rahminden aldı. "Kızını görmek ister misin?" diye sordu biri ameliyat bittiğinde ve hemşire, avuçları içinde beyaz kumaşa sarılmış bebeği gösterdi. Bayan McCullough'ya göre bebek inanılmaz küçük, inanılmaz pembe, inanılmaz parlak ve yumuşak görünüyordu. Pembe camdan yapılmış gibiydi. İnanılmaz durgun. Hafifçe başını salladı, gözlerini tekrar kapadı ve doktorlar son dikişleri atabilsin diye bacaklarını açtı.

Oyun parkını, ilkokulu ve otobüs durağını görmemek için

markete giderken uzun yoldan gitmeye, hamile kadınlardan nefret etmeye başladı. Onlara tokat atmak, bir şey fırlatmak, onları omuzlarından sarsıp ısırmak istiyordu. Onuncu yıldönümlerinde Bay McCullough onları, Bayan McCullough'nun en sevdiği restoran Giovanni's'e götürdü. İçeriye girdiklerinde, karnı burnunda bir kadın arkalarından geldi. Bayan McCullough kapıyı açtı ve hamile kadın içeriye girecekken birden bıraktı. Bay McCullough karısının kolunu kendi koluna takmak için dönerken, anaç ruhlu eşiyle alakası olmayan hovarda kadını tanıyamadı.

Sonunda *hareketsiz sperm, elverişsiz rahim, hamilelik ihtimali düşük* gibi kalp kırıcı cümlelerle dolu son doktor randevularından sonra evlatlık edinmeye karar verdiler. Doktorlar tüp bebeğin bile tutmama ihtimalinin yüksek olduğunu söylemişti. Bebek sahibi olmak için evlatlık edinmek en iyi yöntemdi. Bulabildikleri bütün bekleme listelerine isimlerini yazdırdılar; ara sıra bir evlatlık ajansı onları muhtemel bir uyuşma için arıyordu. Fakat bir şey her zaman ters giderdi; anne fikrini değiştirirdi, bir baba, kuzen ya da büyükanne ortaya çıkardı, ajans genelde daha genç bir çiftin daha uygun bir ebeveyn olacağına karar verirdi. Bir sene geçti, ardından iki ve üç. Görünüşe göre herkes bebek istiyordu ve talep, bebek sayısından fazlaydı. O ocak sabahı, sosyal hizmetlerden birinin arayıp isimlerini bir evlatlık ajansından aldığını ve isterlerse onlara verebilecekleri bir bebeğin olduğunu söylemesi mucize gibi gelmişti. İsterlerse mi! O kadar acı, o kadar vicdan, hiçbirini unutmadığı o yedi küçük hayalet inanılmaz bir şekilde Mirabelle bebeğin gelmesiyle beraber bir kutuya kaldırılıp yok olmuştu. Mirabelle o kadar gerçek, o kadar canlı, o kadar kaçınılmaz bir şekilde *vardı* ki... Şimdi Mirabelle'in de ellerinden alınması ihtimali karşısında Bayan McCulough, o kutunun ve içindekilerin aslında hiçbir zaman yok olmadığını, birinin gelip açmasını beklemek üzere kenarda durduğunu fark etti.

Haberlerin yerini reklamlar aldı ve Bayan Richardson ahizeden, Bayan McCullough'nun televizyonundan bir saniye gecikmeyle gelen Cedar Point cingılını duydu. Yaşlı bir kadının takılıp

düşüşünü, sonra da boynundaki alıcıya dokunuşunu izledi ve Barbra Pierce'ın sesi zihninde yankılandı. *Bu çift, kadının çocuğunu evlatlık edinmek istiyor. Fakat o, bebeği için savaş verecek.*

"Geçecek," dedi Bayan Richardson, Bayan McCullough'ya. "İnsanlar unutacak ve geçecek."

Fakat geçmedi. Pek ihtimal verilmese de bu yaşananlarda bir şey, insanların damarına bastı. Haberler sıkıcıydı: bir kadın yediz doğurmuştu, New York Times spikeri ifadesiz bir suratla Yosemite'de arabalara zorla girme vakalarının asıl sebebinin ayılar olduğunu söylüyordu. Birkaç haftalığına en önemli siyasi soru, Clinton'ın yeni köpeğine hangi ismi vereceğiydi. Cleveland güvenli ve sıkıcıydı; kendilerine biraz daha yakın bir yerde yaşanacak sansasyonu iple çekiyorlardı.

Cuma sabahı McCulloughların kapısında iki haber kanalı arabası daha vardı ve o akşam Kanal 5, 19 ve 43'te haberleri yapılıyordu. Bebe Chow'un May Ling'in bir aylıkken çekilen fotoğrafını tutup bebeğini geri istediğini söylerken bir sahne. Perdeleri çekilmiş ve ön kapı ışığının kapalı olduğu McCulloughların evi. Bir sene önce Shaker dergisinin sosyete kısmında parlak sayfalara basılmış, lösemi hastaları için bağış toplayan bir etkinlikte, siyah takım elbise ve abiyesi içinde Bay ve Bayan McCullough'nun fotoğrafı. Bay McCullough BMW'siyle garajdan çıkarken, yanından pencereye mikrofon tutan muhabirin koşarken görüntüsü.

Cumartesi günü olduğunda bütün çekim ekipleri geri gelmişti, Bayan McCullough kendini Mirabelle ile eve kilitlemişti ve Bay McCullough'nun yatırım şirketindeki sekreterlerin hepsine, haber kanallarından gelen çağrıları, "Yorum yok," diye kapamaları söylenmişti. Her akşam Mirabelle McCullough, ya da bazılarının kullanmayı tercih ettiği üzere May Ling Chow, haberlerde manşet oluyor, beraberinde de fotoğrafları gösteriliyordu. İlk başta Bebe'nin kollarında yeni doğmuş May Ling'in olduğu bir fotoğraf vardı ama ardından, karşı cephe almak isteyen McCulloughların avukatının tavsiyesi üzerine McCulloughların Dillard's stüdyosunda fırfırlı, sarı, tavşan kulaklı bir Paskalya kostümü veya pem-

be bir tulum giymiş eski tip bir sallanan atın yanında poz vermiş Mirabelle ile çektikleri yeni fotoğraflar geliyordu. Her iki tarafın da destekçileri çıkıyordu ve pazar öğleden sonra yerli bir avukat olan Ed Lim, ücret karşılığı olmadan Bebe Chow'u temsil edip kızının velayeti için eyalete dava açmayı teklif etti.

><

Pazar akşam yemekte Bay Richardson, "Mark ve Linda McCullough bu öğlen arayıp avukatlarıyla beraber çalışıp çalışmayacağımı sordu. Anlaşılan mahkemede pek deneyimi yokmuş ve iyi bir destek olacağımı düşünmüşler," diye açıkladı.

Lexie salatasını kemiriyordu. "Ee, yapacak mısın?"

"Bunların hiçbiri onların suçu değil." Bay Richardson bir parça tavuk kesti. "Sadece bebeğin iyiliğini istiyorlar. Ayrıca dava onlara karşı açılmadı. Eyalete açıldı. Fakat işin içine sürüklenecekler ve bundan en çok etkilenen de yine onlar olacak."

"Mirabelle dışında," dedi Izzy. Bayan Richardson sert bir yanıt vermek üzere ağzını açtı ama Bay Richardson ona bir bakış atarak onu susturdu.

"Bütün bunlar Mirabelle için Izzy," dedi. "Buna dahil olan herkes, onun iyiliğini istiyor. Tek yapmamız gereken bunun ne olduğunu bulmak."

Biz, diye düşündü Izzy. Babası çoktan bu işin bir parçası olmuştu. Gazetede Bebe Chow'un devamlı gösterdikleri fotoğrafını düşündü. Gözlerindeki üzüntü, elinde tuttuğu, cebinde saklamış gibi (öyle yapıyordu) kenarı kıvrılmış, May Ling'in küçük fotoğrafı. Hemen Mia'nın mutfağında gördüğü, Izzy içeri girdiğinde suskunlaşan, Izzy'ye korkuyormuş hatta onu avlıyorlarmış gibi bakan kadını tanıdı. "Bir arkadaş," demişti Mia, Izzy sorduğunda ve Mia, Bebe'ye güveniyorsa Izzy hangi tarafta duracağını biliyordu.

"Bebek hırsızı," dedi.

Ağır bir örtü gibi masanın üstüne şoke olmuş bir sessizlik çöktü. Masanın öbür tarafında Lexie ve Trip birbirlerine endişeli

ama şaşırmamış bir bakış attı. Moody, Izzy'ye *kapa çeneni* diyen bir şekilde baktı ama Izzy ona bakmıyordu.

"Izzy babandan özür dile," dedi Bayan Richardson.

"Ne için?" diye sordu Izzy. "Onu kaçırıyor sayılırlar. Herkes de onlara izin veriyor. Babam yardım bile ediyor."

"Hepimiz sakinleşelim," dedi Bay Richardson ama çok geçti. Söz konusu Izzy olunca, Bayan Richardson nadiren sakin kalırdı ve Izzy de zaten hiçbir zaman sakin değildi.

"Izzy odana git."

Izzy babasına döndü. "Belki ona para verirler. Bu aralar bir bebeğin fiyatı nedir? On bin dolar?"

"Isabelle Marie Richardson..."

"Belki biraz pazarlıkla beş bin dolarda anlaşırlar." Izzy çatalını sesli bir şekilde tabağına bıraktı ve odadan çıktı. *Mia'nın bunu öğrenmesi lazım,* diye düşündü yatak odasına koşarken. O ne yapacağını bilirdi. Bunu nasıl düzelteceğini bilirdi. Lexie'nin kahkahası merdivenlerden yukarıya, koridor boyunca yankılandı ve Izzy kapısını çarparak kapadı.

Aşağı katta Bayan Richardson sandalyesinde geriye yaslandı, elleri titriyordu. Yaptığı şey için verilecek cezayı ancak ertesi sabah bulabildi: Izzy'nin • çok sevdiği Doc Martens botlarını alıp çöpe atmak. Çöp kutusunu açarken, *eğer bir zorba gibi giyinirsen öyle davranırsın,* diye düşünüyordu. Şimdilik dudaklarını ince bir çizgi halinde sıktı ve çatal ile bıçağını tabağının üstünde çapraz yerleştirdi.

"Bu haberi kendimize mi saklasak?" diye sordu. "McCulloughlarla çalıştığını yani."

Bay Richardson başını iki yana salladı. "Yarın gazetelere çıkacaktır," dedi ve haklı çıktı.

Pazar günü *Plain Dealer* gazetesi ilk sayfada, gazetenin katlandığı yerin hemen altında haberi yayınladı. "ANNE ÇOCUĞUNUN VELAYETİ İÇİN SAVAŞ VERİYOR." Kahvesini yudumlayıp profesyonel bir açıdan makaleyi okuyan Bayan Richardson iyi yazıldığını düşündü. Davanın kısa bir özeti, McCulloughların Kleinman

Richardson ve Fish'ten William Richardson tarafından temsil edilecekleri ve Bebe Chow'un avukatından bir açıklama içeriyordu: *"Eyaletin, May Ling Chow'u biyolojik annesine vereceğinden eminiz," dedi Edward Lim.* Gazetenin habere bu kadar yer vermiş olması, bunların sadece başlangıç olduğunu gösteriyordu.

Makalenin altında Bayan Richardson'ın gözünü bir cümle yakaladı. "Bayan Chow kızının nerede olduğunu, Warrensville Yolu'ndaki bir Çin restoranı olan Lucky Palace'taki iş arkadaşından öğrendi." Dikkatle ve anonim bir şekilde belirtilmiş olmasına rağmen birden kimden bahsettiklerini anladı. Bu bir tesadüf olamazdı. Demek o sessiz, küçük, insanları memnun etmeye hevesli, bir sebepten dolayı zavallı McCulloughların hayatını baş aşağı etmeye karar veren kiracısıydı bütün bunları başlatan.

Bayan Richardson titizlikle gazeteyi katladı ve masaya koydu. Mia'nın fotoğraflarından birini satın almayı önerdiğinde kadının hoşnutsuzluğunu, geçmişi hakkında gizli saklı davranmasını düşündü. Günün büyük bir bölümünü Bayan Richardson'ın kendi evinde, tam da bu mutfakta geçirirken Mia'nın mesafeli olmasını düşündü. Kadının maaşını veriyor, kirasını ödüyordu; kızı her gününü bu çatının altında geçiyordu. Sanat müzesindeki fotoğrafı düşündü. Artık aklında gizli kapaklı, hafif bir sinsiliğe dönüşmeye başlamıştı. O inatçı kapalılığı düşünülünce, ait olmadığı yerlere burnunu sokması ikiyüzlülüktü. Fakat bu tam Mia'ya göre bir hareketti, öyle değil mi? Normal düzeni insanların yüzüne vurmaktan sapıkça bir zevk alıyordu. Bu kadının, sevgili arkadaşı Linda'nın başına bu kadar bela açması ve bunun sonuçlarını Linda'nın çekmesi başlı başına haksızlıktı.

Pazartesi günü Bayan Richardson çocukları okula uğurladı ve Mia temizliğe gelene kadar evde oyalandı. Ne bekliyordu bilmiyordu ama Mia'yı görmek, gözlerinin içine bakmak istiyordu. "Aa," dedi Mia yan kapıdan girdiğinde. "Evde olmanızı beklemiyordum. Sonra geleyim mi?"

Bayan Richardson başını bir tarafa eğdi ve kiracısını süzdü. Saçı her zamanki gibi dağınık bir şekilde başının tepesinde top-

lanmıştı. Üstünde, içine sokmadığı bol, beyaz bir gömleği ve kot pantolonu vardı. Bileklerinden birinin arkasında bir parça boya. Bir eli kapıda, yüzünde hafif bir gülümsemeyle Bayan Richardson'ın cevabını bekliyordu. Tatlı bir yüzü vardı. Genç ama masum olmayan bir yüz. Bayan Richardson, Mia'nın insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamadığını fark etti. Bu onu bir bakıma tehlikeli yapıyordu. Birden Mia'yı evine davet ettiği, o ilk günde gördüğü fotoğrafı düşündü. Örümceğe dönmüş, sessiz, hızlı bacakları olan kadın. Nasıl bir insan, bir kadını örümceğe dönüştürürdü? Nasıl bir insan, bir kadına bakıp aklına örümceği getirirdi?

"Ben de tam gidiyordum," dedi ve tezgâhtan çantasını aldı.

Yıllar sonra bile Bayan Richardson, Mia'nın geçmişini araştırmasının, kadının sebep olduğu belanın intikamı olduğunu söyleyecekti. Bunu tamamen, eski ve en sevdiği arkadaşı Linda için yapmıştı. O sadece bebeğin iyiliğini istemişti ve şimdi Mia yüzünden kalbi kırılıyordu. Linda bunu hak etmiyordu. Elena buna seyirci kalıp arkadaşının mutluluğunun yok edilmesine nasıl izin verebilirdi? Bunların bebekle alakası olmadığını kendine bile itiraf edemeyecekti. Mia'nın karmaşık bir özelliği yüzündendi, Bayan Richardson'ın kutusunda saklı tutmayı tercih ettiği karanlık bir rahatsızlık uyandırıyordu içinde. Şimdilik, elinde gazeteyle bunların Linda için olduğunu söyledi kendi kendine. Birkaç yeri arayacaktı. Neler öğrenebileceğine bakacaktı.

11

Bayan Richardson'ın ilk adımı Pauline Hawthorne hakkında bilgi toplamaktı. Bu ismi daha önce duymuştu elbette. Üniversitede seçmeli sanat dersi aldığında Pauline Hawthorne çok konuşuluyor, kampüste boyunlarında arma gibi taşıdıkları kameraları olan fotoğrafçılık öğrencileri tarafından taklit ediliyordu. Şimdi fotoğrafları tekrar görünce onları hatırlamaya başladı. Bir kuaförde, aynadan yansıması görülen, saçlarının yarısı sıkı sarılmış bigudilerle dolu, diğer yarısı dalgalı bir şekilde aşağı dökülen bir kadın. Rujlu dudaklarından sigara sarkan, bir Chrysler'ın yan aynasından makyajını tazeleyen bir kadın. Zümrüt yeşili sabahlığı ve topuklularıyla, altın renkli halısını süpüren bir kadın. Renkler o kadar doygundu ki kanıyormuş gibi görünüyordu. Öyle çarpıcıydı ki yıllar sonra bile, karartılmış derslikte projektörden yansıtıldıklarını, bu rengârenk dünyaya daldığı anda nefesini tuttuğunu hatırlıyordu.

Öğrendiğine göre Pauline, Maine'in dışında doğmuş, on sekiz yaşında Manhattan'a taşınmış, birkaç sene Greenwich Village'da yaşadıktan sonra 1970'lerin başında sanat camiasına adımını atmıştı. Bayan Richardson'ın danıştığı her sanat kitabı onu şaşalı kelimelerle betimliyordu: her şeyi kendi kendine öğrenmiş bir dahi, öncü bir feminist fotoğrafçı, dinamik ve cömert bir akıl.

Özel hayatı hakkında Bayan Richardson pek bir şey bulamadı, sadece Upper East Side'da bir dairesi olduğundan bahsediyorlardı. Fakat ilginç bir şey öğrenmişti: Pauline Hawthorne,

New York Güzel Sanatlar Okulu'nda öğretim vermişti. Tabii paraya ihtiyacı olduğundan değil. Pauline Hawthorne'un kariyerinin başlarında fotoğrafları on binlerce dolara satılıyordu; bırakın bir kadını, o zamanlarda bir fotoğrafçı için bu yüksek bir meblağ idi. 1982'de öldükten sonra fotoğraflarının değeri tavan yapmış, MoMa devamlı sergisine bir tane fotoğrafını eklemek için neredeyse iki milyon dolar ödemişti.

Bayan Richardson bir şeyler sezinleyerek New York Güzel Sanatlar Okulu'nun kayıt işlerinin numarasına baktı. Kendini tanıtıp yazdığı bir makale için bazı bilgileri teyit etmeye çalıştığını söyleyince kayıt işleri ona epey yardımcı oldu. Pauline Hawthorne senelerce, vefat edene kadar ileri fotoğrafçılık dersi vermişti. Fakat maalesef o son senelerde, Pauline Hawthorne'un derslerinde Mia Warren diye biri yoktu. 1980 sonbaharında Mia Wright diye biri vardı ama. Bayan Richardson'ın aradığı kişi bu olabilir miydi?

Görünen o ki Mia Wright o dönem birinci sınıfa başlamış ama 1981 ilkbaharında bir sonraki sene için kaydını dondurma talebinde bulunmuş ve izin almıştı. Okula bir daha dönmemişti. Bayan Richardson aklından hızlıca hesaplayarak o bahar Mia'nın, eğer aynı Mia'ysa, daha Pearl'e hamile olmadığını anladı. Peki hamile kalmadıysa Mia neden okuldan ayrılmıştı?

On beş sene öncesine ait olsa da kayıt işleri öğrencilerinin adreslerini vermekten çekiniyordu. Fakat Bayan Richardson dikkatlice sorduğu sorularla Mia Wright'ın adresinin aynı şehre ait olduğunu ve ebeveynleriyle yaşamadığını öğrendi.

Bu sorun üzerinde başka şekilde çalışması gerekecekti o halde. Çok geçmeden fırsat, pek beklenen bir mektup şeklinde karşısına çıktı. Şükran Günü'nden beri Lexie eve geldiğinde öncelikle posta kutusunu kontrol ediyordu ve aralığın ortası geldiğinde köşesinde Yale logosu olan kalınca bir mektup posta kutularına düşmüştü. Bayan Richardson bu güzel haberi paylaşmak için bütün akrabaları aradı, Bay Richardson eve pasta getirdi.

"Lexie, seni bu hafta sonu kutlama için havalı bir brunch'a götüreceğim," dedi Bayan Richardson akşam yemeğinde. "So-

nuçta Yale'e öyle elini kolunu sallaya sallaya girmiyorsun. Kız kıza eğlenceli vakit geçiririz."

"Ya ben?" dedi Moody. "Ben evde oturup mısır gevreği mi yiyeceğim?"

"'Kız kıza,' dedi." Trip güldü ve Moody kaşlarını çattı. "Kız kıza eğlenceli vakit mi geçirmek istiyorsun?"

"Eh, Moody. Trip'in de dediği gibi. Bu sadece Lexie'yi kutlamak için. Süslenip püslenip kız kıza dışarı çıkacağız," dedi Bayan Richardson.

"E peki ben?" dedi Izzy. "Bu, benim de gelebileceğim anlamına mı geliyor?"

Bayan Richardson bunu beklememişti ama Lexie'nin gözleri ışıldamıştı bile. Çoktan nereye gitmek istediğini konuşmaya başlamış ve onu geri çevirmek için geç kalmıştı. Sonra o akşamüstü, yatmadan önce yüzünü yıkarken Bayan Richardson'ın aklına bir fikir, bu brunch'ı başka bir amaç uğruna kullanmanın bir yolu geldi.

Ertesi gün öğleden sonra, akşam yemeğinden hemen önce salona geldi. Normalde, ergenlerin kendilerine ait bir alana, özel hayata ihtiyaçları olduğunu düşündüğünden, çocukları kendi hallerine bırakırdı. Fakat bugün Pearl'ü arıyordu. Her zamanki gibi Lexie, Trip ve Moody'nin yanına uzanmış, hepsi koltuğun kabarık yastıkları arasına gömülmüştü. Izzy karın üstü tek kişilik koltukta uzanmış, çenesini koltuğun bir koluna yaslamış, diğer koldan da ayaklarını havada sallandırmıştı.

"Pearl, demek buradasın," dedi Bayan Richardson. Dikkatle Pearl'ün yanına, koltuğun koluna oturdu. "Cumartesi günü kızlarla brunch'a gidiyoruz. Lexie'nin güzel haberini kutlamak için. Neden sen de gelmiyorsun?"

"Ben mi?" Pearl, sanki Bayan Richardson başka biriyle konuşuyor olabilirmiş gibi, hızlıca omzunun üstünden arkasına bir bakış attı.

"Aileden sayılırsın artık, değil mi?" diye güldü Bayan Richardson.

Lexie, "Tabii gelmelisin. Gelmeni çok isterim," dedi.

"Annene haber ver," dedi Bayan Richardson. "Kendisi mutfakta. İzin vereceğinden eminim. Benden ufak bir hediye olduğunu söyle. Israr ettiğimi ilet."

Odanın öbür tarafında Izzy yavaşça dirseklerine dayanarak doğruldu ve gözlerini kıstı. Annesi, Mia'nın gizemli fotoğrafını araştıracağına dair söz vereli üç hafta olmuş ve fotoğrafı sorduğunda annesi, "Ah Izzy, her şeyi büyütüyorsun," demişti. Şimdi Pearl'e olan ani ilgisi Izzy'ye garip gelmişti.

"*Onu* neden davet ettin ki?" diye sordu, Pearl odadan çıkınca.

"Izzy. Pearl sence ne kadar sık brunch yapma fırsatı buluyor dersin? Biraz daha cömert olmayı öğrenmelisin." Bayan Richardson kalktı ve bluzunu düzelti. "Hem sen Pearl'ü sevmiyor muydun?"

Böylece Pearl kendini Lexie'nin yanındaki köşede, Bayan Richardson ve somurtkan Izzy'nin karşısında ahşap bir masanın başında otururken buldu. Lexie 100. Bombardıman Bölüğü'nü, ailecek sadece özel günlerde gittikleri, havaalanının yakınındaki restoranı seçmişti. Buraya en son Bay Richardson'ın kırk dördüncü yaş günü için gelmişlerdi.

100. Bombardıman Bölüğü bu sabah kalabalıktı; baş döndüren bir hareketlilik ve odayı boydan boya kaplayan, insanı afallatan bir büfe vardı. Kesme bölümünde kaslı bir adam, az pişmiş kocaman bir buttan et sıyırıyordu. Omlet bölümünde şefler tavalara köpüklü altın sarısı yumurtalar döküyor ve içine istediğiniz şeyleri koyarak kabarık bir omlet pişiriyordu. Pearl'ün bir omletin içine konabileceğini akıl etmediği şeyler bile vardı: mantar, kuşkonmaz, mercan renkli ıstakoz parçaları. Duvarların tamamı bomba bölüğünden erkeklerin fotoğraflarıyla doluydu. Nazilere karşı verilen savaşların haritaları, uçakların fotoğrafları, madalyalar, asker numaraları yazan künyeler, memleketlerinde geride bıraktıkları sevdiklerine mektuplar, askerlerin üniformalı, şapkalı, bazen de bıyıklı fotoğrafları.

"Baksana," dedi Lexie, Pearl'ün kulağının arkasında kalan bir fotoğrafı işaret ederek. "Kaptan John C. Sinclair. Onunla tanışmak istemez miydin?"

"Adamın eğer hâlâ hayattaysa şu an muhtemelen doksan dört yaşında olduğunun farkındasın, değil mi? Değnekle filan yürüyordur," dedi Izzy.

"Demek istediğim, o zamanlar hayatta olsaydın tanışmak istemez miydin? Kılı kırk yarmasan olmazdı..."

"Adam muhtemelen şehirleri bombalamıştır," dedi Izzy. "Bir sürü masum insanı öldürmüştür. Bu adamların hepsi öldürmüştür herhalde." Eliyle etraflarındaki fotoğrafları işaret etti.

"Izzy tarih dersini bir başka gün yapalım," dedi Bayan Richardson. "Bugün buraya Lexie'nin başarısını kutlamak için geldik." Masanın karşısında oturan Lexie'ye, yanında oturduğu için dolaylı olarak Pearl'e de sevinçle baktı. "Lexie'ye," dedi Bloody Mary'sini havaya kaldırarak. Lexie ve Pearl de güneşin altında parlayan portakal sularını kaldırdı.

"Lexie'ye," diye tekrarladı Izzy. "Eminim Yale dilediğin gibi olacaktır." Sanki içindekinin daha sert bir içki olmasını diliyormuş gibi su bardağından bir yudum aldı. Yanlarındaki masada bir bebek şişman ellerini örtüye vurdu ve çatal bıçakların hepsi zangırdadı.

"Aman Tanrım," dedi Lexie sadece dudaklarını oynatarak. Diğer masaya doğru uzandı. "Çok tatlısın. Evet öylesin. Dünyadaki en tatlı bebeksin sen."

Izzy gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Ona göz kulak olun," dedi bebeğin ebeveynlerine. "Birinin bebeğinizi çalıp çalmayacağını bilemezsiniz." Kimse cevap veremeden odanın öbür tarafındaki büfeye gitti.

"Kızımı mazur görün," dedi Bayan Richardson ebeveynlere. "Anlaşması zor bir yaşta." Kaşığı ağzına tıkmaya çalışan bebeğe gülümsedi. "Lexie, Pearl, siz de yiyecek bir şeyler alsanıza. Ben beklerim."

Herkes masaya döndüğünde Bayan Richardson konuşmayı

çevirmek için dikkatle çalışmaya başladı. Düşündüğünden daha kolay oldu. Hava gibi güvenilir bir konuyla başladı. Lexie'nin New Haven'da çok üşümeyeceğini umduğunu, L.L. Bean'den daha kalın bir kaban, yeni bir çift bot ve kaz tüyünden yorgan almaları gerektiğini söyledi. Sonra Pearl'e döndü.

"Peki ya sen Pearl?" dedi. "Hiç New Haven'a gittin mi?"

Pearl bir çatal dolusu omleti yuttu ve başını iki yana salladı. "Hayır hiç gitmedim. Annem Doğu Yakası'nı pek sevmiyor."

"Öyle mi?" dedi Bayan Richardson. Bıçağını buğulanmış yumurtasına batırdı ve sarısı altın renkli bir gölet şeklinde döküldü. "Oralara hiç gitmemiş olman yazık olmuş. Görülecek çok şey var. Onca kültür. Birkaç sene önce Boston'a seyahat etmiştik. Hatırlıyor musunuz kızlar? The Freedom Trail,* Çay Partisi gemisi, Paul Revere'in evi. Tabii ki bir de New York, orada gezilecek çok yer var." Pearl'e gülümsedi. "Umarım sen de bir gün gidersin. Bir gencin dünya görüşünü seyahat kadar değiştiren bir şey olmadığına inanıyorum."

Pearl, Bayan Richardson'ın tahmin ettiği üzere utandı. "Aslında biz çok gezdik," dedi. "Her yerden geçtik. Illinois, Iowa, Kansas, Nebraska..." Durdu ve daha havalı bir yer bulmaya çalıştı. "California'ya da gittik. Hem de birkaç kere."

"Ne kadar da güzel!" Bayan Richardson masada duran sürahiden Pearl'ün portakal suyunu tazeledi. "*Gerçekten de* her yeri gezmişsin. Tam bir gezginsin. Peki seviyor musun bu kadar seyahat etmeyi?"

"Fena değil." Pearl bir parça yumurtaya çatalını sapladı. "Annem ne zaman bir projesini bitirse taşınıyoruz. Yeni yerler ona yeni fikirler veriyor."

"Dünya vatandaşı oluyorsun yani," dedi Bayan Richardson ve Pearl kendine engel olamadan kızardı. "Muhtemelen bu ülke hakkında çoğu çocuktan daha çok şey biliyorsundur. Hatta Lexie ve Izzy bile ancak birkaç eyaleti gördü, hem de o kadar seyahat

* Boston, Massachusetts'ta 17 farklı tarihi mekândan geçen 4 kilometrelik yol. –ç.n

etmemize rağmen." Sonra umursamaz bir tavırla, "En çok nerede kaldınız? Mesela nerede doğdun?"

"Şey... San Francisco'da doğdum ama ben daha bebekken oradan ayrılmışız. Ben hatırlamıyorum. Bir yerde çok kalmıyoruz."

Bayan Richardson bu bilgiyi aklında bir köşeye not etti. "Bir gün oraya geri dönmelisin," dedi. "Kökenlerinin nereden geldiğini bilmen gerektiğine inanıyorum. Kimliğimizi çok belirleyen bir şey. Ben hemen burada, Shaker'da doğdum, bunu biliyor muydun?"

"Anne, Pearl bunları dinlemek istemiyor. Hiç kimse dinlemek istemiyor."

Bayan Richardson onu duymazdan geldi. "Büyükannemler buraya taşınan ilk ailelerdenmiş," dedi. "Burası eskiden taşra olarak görülürmüş, inanabiliyor musun? Ahırları, çiftlik evleri varmış ve hafta sonları at binmeye giderlermiş." Lexie ve Izzy'ye döndü. "Sizler büyükannemleri hatırlamazsınız. Öldüklerinde Lexie daha bebekti. Neyse, buraya taşındılar ve burada da kaldılar. Shaker'ın arkasında durduğu ilkeye inanıyorlardı."

"Shakerlar bekâr ve komünist insanlar değil miydi?" diye sordu Izzy, suyundan bir yudum alarak.

Bayan Richardson ona bir bakış attı. "Dikkatli planlama, eşitlik ve çeşitliliğe inanç. Herkesi eşit görmek. Bu ilkeler anneme, annemden de bana aktarıldı." Pearl'e geri döndü. "Annen nerede büyüdü?"

Pearl kıpırdandı. "Pek emin değilim. Galiba California." Omletiyle oynadı, artık lastik gibi olmuştu. "O zamanlar hakkında pek konuşmaz. Ailesi kaldığını sanmıyorum." Aslında Pearl annesine direkt olarak geçmişini sormaya asla cesaret edememişti ve Mia da kendisine sorulan sorulara kolaylıkla kaçamak cevaplar veriyordu. "Biz göçebeyiz," derdi Pearl'e. "Modern çingeneler. Onlar biziz işte. Aynı yere iki defa ayak basmayız." Ya da, "Akrabalarımız geçmişte hep sirklerde çalışmışlar. Gezmek kanımızda var," demişti bir keresinde.

"Öğrenmelisin," diye araya girdi Lexie. "Tarih Günü projem

için geçen sene öğrendim ben de. Ellis Island'da devasa bir veri tabanı var. Varan yolcuların listeleri, kargo çeteleleri gibi şeyler. Akrabalarının göçtüğü tarihleri biliyorsan, kayıtlardan ailenin geçmişine bakabilirsin. Bizimkinde İç Savaş öncesine kadar geriye gidebildim." Portakal suyunu masaya bıraktı. "Annen akrabalarının ne zaman Amerika'ya göç ettiğini biliyor mudur?"

Bayan Richardson konuşmanın tehlikeli sulara doğru ilerlediğini hissetti. "Lexie yeniyetme bir gazeteci gibisin," dedi biraz sert bir şekilde. "Belki de Yale'e başlarken gazeteciliği de gözden geçirmelisin.

Lexie alaycı bir şekilde güldü. "Yok almayayım."

"Lexie, yeni Julia Roberts olmak istiyor," diye araya girdi Izzy, annesi konuşamadan. "Bugün şehrin en sevilen kızı, yarın ülkenin göz bebeği."

"Kapa çeneni," dedi Lexie. "Julia Roberts da muhtemelen lise tiyatrosuyla başlamıştı oyunculuğa."

"Ben isterdim," dedi Pearl. Herkes bakakaldı.

"Neyi?" diye sordu Lexie.

"Gazeteci olmayı. Her şeyi öğrenebilirsin. İnsanların hikâyelerini anlatabilir, gerçekleri öğrenebilir ve hakkında yazabilirsin." Ancak genç bir çocuğun yapabileceği şekilde, hevesle konuşuyordu. "Kelimeleri kullanarak dünyayı değiştiriyorsun. Bunu yapmayı çok isterdim." Bayan Richardson'a baktı. Kadın. Pearl'ün gözlerinin ne kadar büyük ve içten olduğunu yeni fark ediyordu. "Sizin gibi. Yaptığınız şeyi yapabilmeyi çok isterdim."

"Gerçekten mi?" dedi Bayan Richardson. Duygulanmıştı. Bir anlığına Pearl, Lexie'nin arkadaşlarından biriymiş, muhteşem kızının başarısını kutlamaya gelmiş gibi hissetti. Bayan Richardson'ın belki de akıl hocalığı yapabileceği potansiyeli yüksek genç bir kız. "Bu muhteşem. *Shakerite* için yazmayı denemelisin. Okul gazeteleri, temel şeyleri öğrenmek için mükemmeldir. Sonra da hazır olduğunda belki sana bir staj yeri buluruz." Pearl'ü bu brunch'a neden çağırdığını hatırlayarak durdu. "Aklında bulunsun yani," diye bitirdi konuşmasını ve içkisini, içindeki kerevizle

karıştırmaya başladı. "Izzy, bu kadarcık mı yiyeceksin? Tost ekmeği ve reçel. Bunu evde de yiyebilirdin."

><

San Francisco Nüfus Müdürlüğü'ne ulaşmak için birkaç arama yapması gerekti ama Bayan Richardson onlara ulaştığı anda, başka bir sorunla karşılaşmadı. On dakika içinde müdürlükteki bir çalışan hiçbir soru sormadan ona doğum belgesi talep formu fakslamıştı. Bayan Richardson "bilgilendirme" adlı kutucuğu işaretleyerek Pearl'ün ismi ve doğum tarihiyle birlikte Mia'nın adını yazarak formu doldurdu. Babanın isminin yazıldığı yer elbette boş kaldı ama müdürlükteki çalışan, baba ismi olmadan da doğru belgelerin bulunabileceğini, bunların hepsinin kamuya açık bilgiler olduğunu söyledi. "İki ile dört hafta kadar sürer. Eğer belgeler bizdeyse size yollarız," demişti. Bayan Richardson kendi adresini yazdı ve yanına on sekiz dolar iliştirerek mektubu postaya verdi.

Beş hafta sürdü ama doğum belgesi evine ulaştığında, Bayan Richardson biraz hayal kırıklığına uğradı. "Baba" ibaresinin altına özenle *YOK* yazılmıştı. Bayan Richardson hüsranla dudaklarını büktü. Ebeveyn ismini saklamanın yasa dışı olması gerektiğini düşündü. Bu şekilde açık sözlü olmamanın, kökenlerini açık bir şekilde göstermemenin münasebetsiz bir yanı vardı. Mia zaten bir yalancı olduğunu ve yalan söylemeye de devam ettiğini kanıtlamıştı. Başka ne saklıyor olabilirdi? İkinci el araba satarken bakım kayıtlarını vermemek gibi bir şeydi bu. Bir şeyin nereden geldiğini, ileride karşınıza ne gibi sorunlar çıkarabileceğini bilmeye hakkınız yok muydu? Bu kadının işvereni ve ev sahibi olarak bunları bilmeye hakkı yok muydu?

><

Hiç değilse bir şey öğrenebilmişti: Mia'nın doğum yeri Bethel Park, Pennsylvania'ydı ve ismi *Mia Warren*'dı.

Bethel Park'taki bilinmeyen numaralar servisi, kayıtlarında elli dört tane Warren olduğunu söyledi. Biraz düşündükten sonra Bayan Richardson şehrin nüfus müdürlüğünü aradı ama onlar, San Francisco'dakiler gibi yardımsever değildi. Telefondaki kadın, kayıtlarda Mia Warren diye biri olmadığı konusunda ısrar ediyordu.

"Peki ya Mia Wright?" diye sordu Bayan Richardson aniden. Kısa bir duraklama ve klavye tuşları seslerinden sonra kadın, Bethel Park'ta, 1962'de Mia Wright diye birinin doğduğunu teyit etti. Aynı zamanda 1964'te doğmuş bir Warren Wright vardı. Bayan Richardson'ın isimleri karıştırmış olması mümkün müydü?

Bayan Richardson teşekkür edip telefonu kapadı.

Birkaç gün sürdü ama özenli gazetecilik yetenekleri ve sayısız telefon konuşmasından sonra Bayan Richardson aradığı anahtarı buldu. *Pittsburgh Post*'ta 17 Şubat 1982 tarihli bir vefat ilanıydı bu.

CUMA GÜNÜ LİSE SON SINIF ÖĞRENCİSİNİN CENAZESİ KALKACAK

> Warren Wright'ın (17) cenazesi 19 Şubat'ta sabah 11'de, Walter E. Griffith Cenaze Evi, 5636 Brownsville Yolu'ndan kalkacak. Bay Wright geriye uzun süredir Bethel Park'ta yaşayan ebeveynleri Bay ve Bayan George Wright ve 1980'de şehirden ayrılan ablası Mia Wright'ı bırakıyor. Çiçek yollamak yerine aile, Bay Wright'ın yükselen bir bek oyuncusu olduğu Bethel Park Lisesi Futbol Takımı'na bağış yapmanızı rica ediyor.

Bayan Richardson, bunun bir tesadüf olamayacağına karar verdi. Mia Wright. Warren Wright. Tekrar Bethel Park'ın bilinmeyen numaralarını aradı ve telefonu kapattığında aldığı nota baktı. George ve Regina Wright, 175 North Ridge Yolu. Posta kodu. Telefon numarası.

İnsanlar hakkında bilgi almak kolay, diye düşündü kibirle. Hepsi ortadaydı, haklarında her şey. Bakmanız yeterliydi. Yeterince denerseniz biri hakkında her şeyi öğrenebilirdiniz.

><

Bayan Richardson, Mia'nın ebeveynlerini bulduğunda ufak May Ling/Mirabelle'in davası hâlâ haberlerdeydi. Hatta eskisinden daha çok. Tabii, ülke başkanın ahlaksız ve düşüncesizce yapılmış hareketleriyle çalkalanıyordu ama bu haber ne kadar şoke edici olursa olsun, bütün olanlar hafiften komik bile geliyordu. Şehir boyunca olanlar hakkındaki görüşler, "Bunların ülkeyi nasıl yönettiğiyle bir alakası yok" ile "Bütün başkanlar eşlerini aldatır" ve hatta kısa ve öz bir şekilde, "Kimin umurunda?" arasında değişiyordu. Fakat halk, özellikle Shaker Heights'ta yaşayanlar, Mirabelle McCullough'nun davasıyla çok ilgileniyordu ve bu, başkanın eşini aldatmasından daha ciddi geliyordu.

Neredeyse her akşamüstü dava hakkında bir güncelleme geçiliyordu. Dava tarihi şimdilik mart ayına verilmişti ve kayıtlarda ismi Chow/Cuyahoga Eyaleti diye geçiyordu. Davanın, standartları belirleyen olarak görülmeyi seven Shaker'ı içermesi herkesin ilgisini çekmişti ve şehirdeki herkesin de kendi görüşü vardı. Bir annenin kendi çocuğunu büyütmesi hakkıydı. Çocuğunu terk eden bir anne ikinci şansı hak edemezdi. Beyaz bir aile, Çinli bir çocuğu kendi kültüründen uzaklaştırmış olurdu. Ebeveynlerin ırkı, sevgi dolu bir aile olmalarından önemli olmamalıydı. May Ling'in kendi annesinin kim olduğunu bilmeye hakkı vardı. Mirabelle'in bildiği tek aile McCulloughlardı.

McCulloughların destekçileri, onların Mirabelle'i kurtardığını iddia ediyordu. İstenmeyen bir çocuğa daha iyi bir hayat sunuyorlardı. Farklı kültürden bir bebeği evlat edinerek ırkçılığı yerle bir eden kahramanlardı. "Bence yaptıkları inanılmaz bir şey," demişti bir kadın, sokak röportajlarından birinde. "Yani, gelecek böyle olacak, değil mi? Gelecekte hiçbirimiz ırk gözet-

meyeceğiz." "Ne kadar muhteşem bir anne olduğunu görebiliyorsunuz," demişti McCulloughların komşularından biri, birkaç dakika sonra. "Kollarındaki bebeğe baktığında Çinli bir bebek görmediği anlaşılıyor. O sadece bir *bebek* görüyor."

Bebe'nin destekçileri, tam da bunun asıl sorun olduğunu söylüyordu. Kanal 5, Cleveland'ın Çin alışveriş merkezi olan Asya Plaza'ya Asyalı birinin bakış açısını almak için muhabir yolladığında, "O sadece bir bebek değil," diye karşı çıkmıştı bir kadın. "O *Çinli* bir bebek. Kültürü hakkında hiçbir şey bilmeden yetişecek. Kim olduğunu nereden öğrenecek?" Serena Wong'un annesi o sabah tesadüfen Asya manavından alışveriş yapıyordu ve konu hakkında oldukça katı bir şekilde konuşmuştu. Bu Serena'yı hem gururlandırmış hem utandırmıştı. "Bu bebeğin sadece bir bebek olduğunu söylemek, ortada bir ırk meselesi olmadığını iddia etmek ikiyüzlülüktür," diye çıkışmıştı Dr. Wong, Serena bir kenarda huzursuzca kıpırdanırken. "Siz sormadan da ben söyleyeyim; hayır, 'ırkçılık kartımı' oynamıyorum. Kendinize şunu sorun: Bebek sarışın olsaydı, bu mesele bu denli kızışır mıydı?"

McCulloughların kendileri, avukatlarıyla konuştuktan sonra Kanal 3'le röportaj yapmayı kabul etti. *Olumlu reklam olur,* diye katılmıştı Bay Richardson. Böylece Kanal 3, McCulloughların salonuna bir kamera ekibi ve yapımcı yollamış, röportajı yapan kişi kamera arkasından sorular sorarken, McCulloughlar koltukta, Mirabelle ise şöminenin önünde oturmuştu. "Bayan Chow'un neden böyle hissettiğini tabii anlıyoruz," dedi Bayan McCullough. "Fakat Mirabelle hayatının büyük bir bölümünde bizimleydi ve hatırladığı kişiler biziz. Mirabelle gerçekten kendi çocuğummuş, bir sebepten dolayı bana gelmiş gibi hissediyorum."

"Kimse, Mirabelle'in düzgün bir evde, iki ebeveynle büyümesinin daha iyi olduğunu yadsıyamaz," diye ekledi Bay McCullough.

"Bazı insanlar Mirabelle'in içine doğduğu kültürden uzak kalacağını söylüyor," dedi yapımcı. "Bu kaygılara cevabınız nedir?"

Bayan McCullough başını onaylarcasına salladı. "Bu konuda hassas olmaya çalışıyoruz. Duvarlarımıza giderek daha çok Asya kültüründen sanat eserleri astığımızı görüyorsunuzdur." Şöminenin üstünde asılı duran, mürekkeple çizilmiş dağların resmedildiği parşömeni ve sırlanmış kilden yapılma atı işaret etti. "Yaşı büyüdükçe içine doğduğu kültür hakkında onu eğitmekte kararlıyız. Şimdiden pilavı çok seviyor. Hatta yediği ilk katı yiyecek oydu."

"Aynı zamanda Mirabelle'in normal, Amerikalı bir kız gibi büyümesini de istiyoruz. Herkesle aynı olduğunu bilmesini istiyoruz," dedi Bay McCullough. Haber, McCulloughların Mirabelle'in beşiğine eğilmiş bir şekilde dururken verdikleri pozla bitiyordu.

Richardson çocukları bile bu çetrefilli konuda fikir birliğine ulaşamıyordu. Tabii Bayan Richardson, McCulloughların tarafındaydı; Lexie de öyle. "Mirabelle'in şu an sahip olduğu hayata bir bakın," demişti şubatın ortasında, bir akşam yemeğinde. "İçinde oyun oynayabileceği kocaman bir ev. Arka bahçe. İki oda dolusu oyuncak. Annesi ona böyle bir hayat sunamaz." Bayan Richardson katılıyordu. "Onu çok seviyorlar. Çok uzun zamandır bekliyorlar. Hem onu doğduğundan beri büyütüyorlar. Annesini hatırlamıyor artık. Mark ve Linda bildiği tek ebeveynleri. Onu ellerinden almak herkes için acımasız bir hamle olur. Hele ki ona karşı çok iyi anne babalık yapmışlarken."

Öte yandan Moody ve Izzy, Bebe'nin tarafını tutmaya yatkınlardı. "Bir hata yapmış," diye ısrar ediyordu Moody. Pearl ona Bebe'nin hikâyesinin büyük bir bölümünü anlatmıştı ve çoğu şeyde olduğu gibi Moody, Pearl'ün tarafındaydı. "Bebeğe bakamayacağını düşündü, sonra işler değişince bakabilecek duruma geldi. Bu, çocuğunun ondan sonsuza kadar ayrılması anlamına gelmemeli." Izzy daha açık konuşuyordu. "O, annesi. McCulloughlar değil." Bu olaylarla ilgili bir şey, içinde bir kıvılcım çakmıştı. Fakat neden böyle hissettiğini uzun bir süre daha anlayamayacaktı.

"Cliff ve Clair dün gece bunun hakkında kavga ediyorlardı," dedi Brian, Lexie'ye bir öğleden sonra. Yarı giyinik bir halde yatağında uzanıyorlardı; çim hokeyi antrenmanını başka bir tip antrenman yapmak için ekmişlerdi. "Cliff ve Clair *hiçbir zaman* kavga etmez." Kavga akşam yemeğinde başlamıştı ve Brian nihayetinde yatağa girdiğinde, ebeveynleri katı ve inatçı bir sessizliğe gömülmüştü. "Babam bebeğin McCulloughlarda kalması taraftarı. Bebe gibi bir anneyle düzgün bir geleceğe sahip olmayacağını düşünüyor. Fakirlik döngüsünü Bebe gibi ebeveynlerin devam ettirdiğini söyledi."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye ısrar etti Lexie. Brian tereddüt etti. Annesi, babasının monoloğunu yarıda kesmişti; bunu hep yapardı fakat hiçbir zaman bu kadar hiddetli olmamıştı. "Peki ya beyaz ebeveynlere giden bütün o siyahi bebeklere ne demeli?" demişti annesi. "Fakirlik döngüsünü kırdığını düşünüyor musun?" Gürültüyle bir tencereyi lavaboya bırakmış ve suyu açmıştı. Tıslayarak havaya su buharı yükselmişti. "Siyahilere yardım etmek istiyorlarsa, neden önce sistemi değiştirmiyorlar?" Babasının savı Brian'a mantıklı gelmişti; bebek seviliyor ve ona bakılıyordu, her türlü imkâna sahipti. Yine de Bayan McCullough'nun uzun, soluk renkli kollarında duran ufak bebeği düşününce, annesi gibi huzursuz oluyordu. Onu bu ikilemde bıraktığı için Bebe'ye sinir oluyor, hatta öfkeleniyordu.

"Bence biraz daha dikkatli olsaydı bütün bunlar yaşanmazdı," dedi kasılarak. "Prezervatif kullansana yani. Ne kadar zor olabilir? Eczaneden alsaydı iki sente, bunların hiçbiri olmazdı."

"Ne alakası var Bry?" dedi Lexie ve yerden kot pantolonunu aldı.

Brian pantolonu kızın elinden aldı. "Boş ver. Bizim sorunumuz değil ne de olsa, değil mi?" Kollarını Lexie'ye doladı ve o da ufak Mirabelle'i, McCulloughları unuttu; kulağına değen Brian'ın dudakları dışında her şeyi...

Ed Lim'in yardımıyla Bebe, resmi olarak dava açmış, duruşmaya kadar haftada bir kez iki saatliğine çocuğunu görme izni

almıştı. O zamana kadar bebeğin velayeti Bay ve Bayan McCullough'da kalacaktı.

Kimse bu durumdan memnun değildi.

"Sadece kütüphanede ya da 'umumi' bir yerde," diye yakındı Bebe, Mia'ya. "Evime bile gelemiyor. Bebeği kütüphanede kollarıma alabiliyorum sadece. Sosyal hizmetler de karşımda, bana bakıyor devamlı. Suçluymuşum gibi. Kendi bebeğimi acıtabilirmişim gibi. O McCulloughlar evlerine gelebilirim diyor. Bebeği orada görebilirim diyor. Onlar bebeğimi çalarken, oturup gülümseyeceğimi mi sanıyorlar? Şöminenin başına oturup başka bir kadının bebeğimi tuttuğu fotoğraflara bakacağım mı sanıyorlar?"

Bu sırada Bayan McCullough'nun kendi şikâyetleri vardı.

"Nasıl bir şey hayal bile edemezsin," dedi Bayan Richardson'a telefonda. "Bebeğini bir yabancıya vermek. Tanımadığın bir kadının çocuğunu alıp gittiğini görmek. Ne zaman kapı zili çalsa kurdeşen döküyorum Elena. Onlar gittikten sonra resmen dizlerimin üstüne çöküp geri dönmesi için dua ediyorum. Bir gece öncesinde uyuyamıyorum bile. Uyku hapı almam gerekiyor." Bayan Richardson anlayışlı bir şekilde cıkcıkladı. "Hiçbir zaman aynı gün gelmiyor. Her hafta, lütfen sabit bir gün, bir saat belirleyelim diyorum. Hiç değilse bu şekilde ne zaman geleceğini bilirim. Fakat son âna kadar asla haber vermiyor. Bir gün öncesine kadar mesai saatlerini bilmediğini söylüyor. Bir öğlen telefon geliyor. *Yarın onda oradayız*, diyorlar. Bir gün önceden bile haber vermiyorlar. Çok gerginim."

"Bu sadece bir süreliğine böyle Linda," dedi Bayan Richardson sakin bir sesle. "Mahkeme tarihi martın sonu ve tabii ki bebeğin size ait olduğu kararı çıkacak."

"Umarım haklısındır," dedi Bayan McCullough. "Peki ya..." Boğazı düğümlenerek sustu ve derin bir nefes aldı. "Düşünmek istemiyorum. Yapamazlar. Yapmazlar." Sesi ciddileşti. "Eğer mesai saatlerini bile düzenleyemiyorsa bir çocuğu yetiştirecek kadar nasıl düzenli olabilir ki?"

"Bunlar da geçecek," dedi Bayan Richardson.

Fakat Bayan Richardson'ın sakinliği bir yalandı, gerçek hisleri farklıydı. Mia'yı düşündükçe sinirleniyor ve ondan başka bir şey düşünemez hale geliyordu.

Bütün hayatını Shaker Heights'ta geçirmiş ve bu, iliklerine kadar işlemişti. Çocukluk anıları yemyeşildi; geniş çimlik alanlar, yüksek ağaçlar, zenginliğin getirdiği o yeşillik... ve şehrin senelerce doğru insanları kendine çekmek için kullandığı reklam broşürlerine benziyordu. Bu biraz da olsa mantıklıydı: Bayan Richardson'ın büyükannesi ve büyükbabası neredeyse başından beri Shaker Heights'ta yaşamışlardı. Şimdiden dünyanın en iyi yerleşim yeri olarak anılsa da 1927'de Shaker Heights daha hâlâ bir kasaba sayılırken gelmişlerdi. Büyükbabası Cleveland'ın merkezinde, Milyonerler Sokağı dedikleri bir yerde büyümüştü; kale burçları gibi çentikli, düğün pastası gibi kat kat evleri, Rockefellerlar, *Telegraph*'ın sahibi ve Başkan McKinley'nin dışişleri bakanının evi arasındaydılar. Fakat Bayan Richardson'ın başarılı bir avukat olan büyükbabası, gelinini eve getireceği zaman şehir merkezi gürültülü ve sıkışık olmaya başlamıştı. Havada is vardı ve hanımların elbiselerini kirletiyordu. Şehir dışına taşınmanın doğru karar olduğunu düşündü. *Şehirden bu kadar uzağa taşınmak delilik*, diye ısrar etmişti arkadaşları ama o, açık havada olmayı, gelini ise ata binmeyi çok severdi. Shaker Heights'ta üç tane at yolu, balık tutulabilen bir ırmak ve bol bol temiz hava vardı. Ayrıca yeni inşa edilen bir demiryolu, işadamlarını Shaker'dan direkt şehir merkezine götürüyordu. Daha modern bir şey olamazdı. Evli çift, Sedgewick Yolu'ndan bir ev aldı ve golf kulübüne üye oldu. Bayan Richardson'ın büyükannesi, atı Jackson için bir ahır buldu ve Saksı Bahçe Kulübü'nün bir üyesi oldu.

Bayan Richardson'ın annesi Caroline, 1931'de doğduğunda etraf artık çok kırsal olmasa da hâlâ cennet gibiydi. Shaker Heights resmi olarak bir şehir olmuştu. Dokuz ilkokul vardı ve kırmızı tuğladan yeni bir lise inşa edilmişti. Şehrin dört bir yanında yeni ve krallara layık evler beliriyordu; hepsi katı renk kurallan-

na uyuyor ve doksan dokuz senelik bir anlaşmaya göre mahallenin onaylamadığı kimseye ev satılmıyordu. Şehirde yaşayanlar, topluluğu birlikte ve güzel tutmak için birbirlerine kuralların, düzenin ve nizamın mühim olduğunu tembihliyordu.

Çünkü Shaker Heights gerçekten güzeldi. Her yerde bahçeler ve çiçekler serpiliyordu; yaşayanlar istenmeyen otları ayıklamaya, sadece çiçek yetiştirmeye, asla sebze yetiştirmemeye söz veriyordu. Shaker'da yaşayacak kadar şanslı olanlar, kendi topluluklarının Amerika'nın en iyi topluluğu olduğuna inanırdı. Orada yaşayanlardan birinin de yaşayarak gördüğü üzere, kar küreken binlerce dolarlık elmas yüzüğünüzü kaybettiğinizde, servis departmanının o alandaki bütün karı alıp şehrin garajına götürdüğü ve orada hazinenizi geri almak için ısı lambalarının altında karı erittiği türden bir şehirdi. Caroline yazları Shaker göllerinin yanında piknik, kışın belediyenin doldurduğu donmuş havuzlarda buz pateni yaparak, Noel zamanı koroyla birlikte şarkı söyleyerek büyüdü. Shaker Meydanı'ndaki sinemada *Güney'in Şarkısı* ve *Genç Kız ve Kral* izler, doğum günü gibi özel günlerde babasıyla Stouffer's Restoranı'nda ıstakoz yerdi. Caroline ergenliğinde okulun bandosunda davul çalar, sonradan kocası olacak olan oğlanla Kano Kulübü'nün yanındaki parka giderdi.

Ona göre mükemmel bir yerde mükemmel bir hayattı. Shaker Heights'taki herkes böyle düşünürdü. Böylece dışarıdaki hayatın pek de mükemmel olmadığını fark ettiklerinde -Brown'a karşı Board davası* kargaşaya sebep olmuş, Montgomery'de yaşayanlar otobüsleri boykot etmiş** ve Little Rock Nine***, okullarına bir küfür ve argo söylemler fırtınasıyla girmişti- Caroline dahil bütün Shaker sakinleri diğerlerinden daha iyi olmaya karar vermişti. Sonuçta onlar daha zeki, bilge, düşünceli, ihtiyatlı, zengin

---

* Amerika'da siyahi ve beyaz öğrenciler için farklı okullar olmasının yasaklandığı dava. –*çn*

** Siyahilerin otobüslerde en arkada, beyazlardan ayrı oturması. –*çn*

*** Little Rock Lisesi'ne kaydolan dokuz siyahi gencin önce okuldan uzaklaştırılıp Başkan Eisenhower tarafından tekrar okula alınmaları olayı. –*çn*

ve aydın değil miydi? Başkalarını da aydınlatmak görevleri değil miydi? Sahip olduklarını, kendileri kadar talihli olmayanlarla paylaşmak sorumlulukları değil miydi? Caroline'in kendi annesi kızını, muhtaçları da düşünmesi gerektiğini söyleyerek büyütmemiş miydi? Noel zamanı oyuncak bağışları düzenlemiş, Çocuk Kurumu'nun üyesi olmuş, Kurum'un hazırladığı bir yemek tarifi kitabının düzenlenmesinde rol almış, kitaptan kazandıklarını bağışlamış ve kendi pekmezli kurabiye tarifini de kitaba eklemişti. Dış dünyanın sorunları kendilerini Shaker Heights'ta hissettirdiğinde (siyahi bir avukatın evinde patlayan bir bomba gibi) herkes, bunun Shaker'ın yapacağı bir şey olmadığını göstermeye mecbur hissetmişti. Tam Shaker Heights'takilerin yapacağı şekilde, şehre yeni gelenleri içlerine almak için bir komşu birliği kuruldu: Beyaz ailelerin siyahi mahallelere ve siyahi ailelerin beyaz mahallelere taşınmalarını teşvik etmek için kredi verme, beyaz ailelerin şehirden ayrılmalarını engellemek için satılık ilanlarını bahçelerden kaldırma yasası koyma. Bu yasa daha senelerce yürürlükte kalacaktı. Artık bir ev sahibi ve bir yaşında (ufak Bayan Richardson) çocuğu olan Caroline hemen bu birliğe üye olmuştu. Birkaç sene sonra annesiyle beraber beş buçuk saatlik bir araba yolculuğu yapıp Washington'daki büyük yürüyüşe katılacak ve Bayan Richardson daima o günü hatırlayacaktı. Güneş yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalmış, insanlar dip dibe durmuş, kalabalıktan sıcak bir ter bulutu yükselmiş, uzakta Washington Anıtı bulutları delmek istercesine göğe uzanmıştı. Annesinin elini, birden ortadan kaybolmasından korkarak sıkıca tutmuştu. "Muhteşem değil mi?" demişti annesi ona bakmadan. "Bu anı unutma Elena." Elena da annesinin yüzündeki ifadeyi, dünyayı mükemmele yakınlaştırma arzusunu unutmayacaktı. Akordunu düzeltmek için kemanın kulağını çevirmek gibiydi. Eğer yeterince çabalarsa hiçbir işin fazla karmaşık olmayacağına dair inancını unutmayacaktı...

Fakat tertip, kurallar ve düzene olan üç nesillik Shaker hürmeti Elena'ya işleyecekti ve bu iki fikri hiçbir zaman tam olarak

dengeleyemeyecekti. 1968'de on beş yaşındayken televizyonu açmış ve çalılık yangınları gibi ülkeye yayılan kaosu izlemişti. Önce Martin Luther King Jr, sonra da Bobby Kennedy. Columbia'da isyan eden öğrenciler. Chicago, Memphis, Baltimore, DC'deki ayaklanmalar. Her yerde ama her yerde, bir şeyler mahvoluyordu. Ta derinlerinde bir kıvılcım vardı. Sonraki senelerde Izzy'de ortaya çıkacak bir kıvılcım. Bunların neden gerçekleştiğini tabii ki anlıyordu: Adaletsizlikleri düzeltmek için savaşıyorlardı. Fakat bir yanı televizyonda gördükleri karşısında ürperiyordu. Görüntüler grenliydi ama yine de korkunçtu: yanan, çatılarından duman tüten, alevler yüzünden yerle bir olmuş duvarları olan marketler. Gece karanlığında sivri dişler gibi duran kırık kenarlı camlar. Eczane ve çamaşır yıkama merkezlerinin önünden silahlarıyla geçen askerler. Çalışmayan trafik lambaları altında, kavşaklarda duran cipler. Yeniye yol açmak için eskiyi yakmak gerekiyor muydu? Ayaklarının altındaki halı yumuşaktı. Üstünde oturduğu koltuk gül desenliydi. Dışarıda, bir güvercin yemlikten yas tutarcasına ötüyordu; köşede bir Cadillac sakince fren yapıp durdu. Hangisinin gerçek hayat olduğunu merak etti.

Bir sonraki ilkbahar, savaş karşıtı ayaklanmalar başladığında arabasına binip onlara katılmadı. Gazete editörlerine tutku dolu mektuplar yazıyor, asker alımını durdurmak için imza kampanyalarına katılıyordu. Çantasına barış işaretini dikmiş, saçına çiçekler örmüştü.

Korktuğundan değildi. İdealistliğine rağmen Shaker Heights pragmatist bir yerdi ve başka nasıl davranabilirdi bilmiyordu. Hayatı boyunca onunla olan pratik, rahat düşünceler, içindeki kıvılcımın üstüne kalın ve ağır bir battaniye gibi iniyordu. Protestolara katılmak üzere Washington'a gitse, nerede uyurdu? Nasıl güvende kalırdı? Derslerine ne olurdu, okuldan atılır mıydı, yine de mezun olup üniversiteye gidebilir miydi? Lise son sınıfın ilkbaharında Jamie Reynolds onu tarih dersinden sonra kenara çekmişti. "Okulu bırakıyorum," demişti. "Califomia'ya gidiyorum. Benimle gel." Yedinci sınıfta edebiyat dersi için ona

yazdığı soneyi beğendiğinden beri Jamie'den hoşlanmıştı. Şimdi neredeyse on sekiz yaşına gelmişti, uzun saçları ve sakalı vardı; otoriteyi sevmiyordu ve içinde yaşayabileceklerini söylediği bir VW'i vardı. "Kamp yapmak gibi. Tek farkı istediğimiz her yere gidebiliriz," demişti ve onunla herhangi bir yere gitmeyi, çarpık ve utangaç gülümsemesini öpmeyi çok istemişti. Fakat yiyeceği nasıl karşılayacaklardı, çamaşırlarını nerede yıkayacaklardı, nerede banyo yapacaklardı? Ebeveynleri ne derdi? Komşuları, öğretmenleri, arkadaşları? Jamie'yi yanağından öpmüş ve oğlan gözden kaybolduğunda ağlamıştı.

Aylar sonra Denison Üniversitesi'ne gittiğinde, sınıftan arkadaşlarıyla oturup ortak salondaki karıncalı televizyondan canlı asker alımını seyrediyordu. Jamie'nin doğum günü, 7 Mart, ikinci sıradaydı. Yani savaşa çağrılacaklarda ilk seçilenlerden olacaktı. Jamie'nin nerede olduğunu, onu nelerin beklediğini bilip bilmediğini, askere mi gideceğini yoksa kaçak mı olacağını merak etti. Yanında Billy Richardson, Elena'nın elini sıktı. Onun doğum günü son seçilenlerdendi ve üniversite okuyan biri olarak tecili vardı. Güvendeydi. Mezun olduklarında savaş bitmiş olacak, evlenecek, ev satın alacak ve yerleşmiş olacaklardı. Kendi kendine hiçbir pişmanlığı olmadığını söylüyordu. Bir anlığına da olsa Jamie ile gitmeyi düşünmesi bile çılgınlıktı. O zamanlar oğlana karşı hissettikleri ufak, gelip geçici bir kıvılcımdı.

Hayatı boyunca, ateş gibi tutkunun da tehlikeli bir şey olduğunu öğrenmişti. Kolayca kontrolden çıkabiliyordu. Duvarları tırmanıp siperlerin üstünden atlıyordu. Kıvılcımlar bit gibi zıplayıp bir o kadar hızlı yayılıyordu; bir rüzgâr, korları kilometrelerce öteye taşıyabiliyordu. En iyisi o kıvılcımı kontrol edip kuşaktan kuşağa, Olimpiyat meşalesi gibi özenle taşımak veya sonsuza dek yanacak bir alev gibi dikkatle harlamaktı. Hiçbir şeyi ateşe vermeyecek, veremeyecek, ışık ve iyiliğin bir hatırlatıcısı. Dikkatle kontrol edilen. Evcilleştirilmiş. Tutsaklığından memnun. Önemli olan yangın felaketinden uzak durmaktı.

Bu felsefe hayatı boyunca var olmuştu ve şimdiye kadar da

çok doğru bir yol gösterici olduğuna inanmıştı. Tabii arada sırada bir şeylerden vazgeçmesi gerekmişti. Fakat güzel bir evi, düzenli bir işi, onu seven bir eşi, sağlıklı ve mutlu çocukları vardı. Bazı şeylerden vazgeçmesine değmişti. Kurallar belli bir sebepten dolayı vardı: Onlara uyduğunuzda başarılı olurdunuz. Uymadığınızda dünyayı yerle bir edebilirdiniz.

Fakat şimdi Mia, sanki yeterince zorluk yaşamamışlar gibi, sanki Mia nasıl anne olunacağının doğru örneğiymiş gibi Linda'ya bunca travma yaşatıyordu. Babasız çocuğunu şehirden şehre sürüklüyor, saçma işler yaparak kıt kanaat geçiniyor, bütün bunları kendini ve başkalarını ikna etmeye çalışarak, *Sanat* yaptığı gerekçesiyle haklı göstermeye çalışıyordu. Kirli elleriyle başkalarının hayatlarına müdahale ediyordu. Umursamadan etrafa kıvılcım saçıyordu. Bayan Richardson köpürüyordu ve derinlerinde dikkatle kontrol altında tuttuğu sıcak öfke, alev aldı. *Mia istediği şeyi yapıyor,* diye düşündü Bayan Richardson. Peki sonucunda ne oluyordu? En eski arkadaşının kalbi kırılıyordu. Herkes için kaos yaratıyordu. *Her istediğini öylece yapamazsın,* diye düşündü. Kimse yapamazken, Mia neden yapabilsindi?

McCulloughlara olan bu sadakatinin, eski dostu için adaletin yerini bulduğunu görme isteğinin sınırı geçmesine sebep olduğunu söyleyecekti kendi kendine. İlk fırsatta Pennsylvania'ya gidip Mia'nın ebeveynleriyle tanışacaktı. Nihayetinde, bu kadının kim olduğunu öğrenecekti.

12

O günlerde Pearl'e her şey seksle dolup taşıyormuş gibi geliyordu. Her yerden kirli bal gibi akıyordu. Haberler bile seksle doluydu. *The Today Show*'da sunucu, Amerika Başkanı ve lekeli bir mavi elbise hakkındaki dedikodulardan bahsediyor, bir puro ve nerelere konabileceği hakkında daha müstehcen konuşmalar yapıyordu. Ülkedeki okullar, yerel toplum hizmetleri çalışanlarını "gençlerin duyduklarıyla nasıl başa çıkacaklarını" öğretmek için çağırıyordu ama Shaker Heights Lisesi'nin koridorlarında hava travmatikten ziyade şakacıydı. *Bill Clinton ile bir çekicin arasındaki fark nedir? Bir çekiç çivi çakar, Clinton ise...* Pearl bazen bütün ülkenin bir *Jerry Springer* bölümüne düşüp düşmediğini merak ederdi. *Ted Kaczynski ile Monica Lewinsky birleşirse ne olur? Bomba gibi bir sakso!*

Matematik, biyoloji ve edebiyat dersleri arasında öğrenciler, beyzbol kartı değiş tokuş edercesine espriler değiş tokuş ediyordu. Her geçen günle de espriler müstehcen bir hal alıyordu. *Oval Ofis'teki puroları hiç gördün mü? Tırtıklı ve kayganlar. Monica kuru temizlemecisine fısıldar: Bu lekeyi çıkarabilir misiniz? Kuru temizlemeci: Yine mi geldiniz? Monica: Hayır hardal lekesi.* Pearl kızardı ama bunları daha önceden de duymuş gibi yaptı. Herkes Pearl'ün fısıldamaya bile çekindiği şeyleri rahatça söyleyebiliyor gibiydi. Anlaşılan herkes üstü kapalı konuşmada iyiydi. Pearl'ün her zaman tahmin ettiği şeyi doğruluyordu: Herkes seks hakkında göründüklerinden daha çok şey biliyordu. Kendisi dışında herkes.

Şubat ortasında bir gün Richardsonların evine tek başına yürürken işte bunları düşünüyordu. Izzy, Mia'nın yanında kontakt baskılara bakıyor, fotoğrafların kenarlarını kesiyor, Mia'nın ilgisini sünger gibi çekiyor, Pearl'e başka bir yerde olabilmek için fırsat yaratıyordu. Moody, *Jane Eyre* üzerine yapılan sürpriz bir sınavı geçememiş ve tekrar olmak için okulda kalmıştı. Bay ve Bayan Richardson işteydi. Lexie ise tabii ki başka şeyler yapıyordu. Pearl, okul dolaplarının orada yanından geçtiğinde Lexie, "Sonra görüşürüz, biz Brian'la biraz... takılacağız," demişti ve Pearl'ün aklında, etrafta dolaşan onca konuşma Lexie'nin durakladığı o kısa arayı doldurmuştu. Richardsonlara geldiğinde, yanındaki yastıkta matematik kitabıyla, boylu boyunca salondaki koltuğa uzanmış Trip'i tek başına bulduğunda hâlâ bunu düşünüyordu. Tenis ayakkabılarını çıkarmıştı fakat beyaz çorapları duruyordu ve Pearl bunu tuhaf bir şekilde tatlı buldu.

Bir ay önce olsaydı, Pearl hızla geri döner ve onu yalnız bırakırdı ama herhangi başka bir kızın Trip'e kaymasını söyleyip yanına oturacağından emindi. Bu yüzden orada kaldı ve karar vermenin eşiğinde tereddüt etti. Evde yalnızlardı; her şey olabilirdi ve bu düşünce baş döndürücüydü. "Hey," dedi. Trip baktı ve gülümsedi.

"Selam inek," dedi. "Gel buraya, yardım et." Doğruldu ve yer açmak için yana kaydı; not defterini Pearl'e doğru itti. Pearl defteri aldı ve problemi inceledi. Dizlerinin birbirlerine değdiğinin son derece farkındaydı.

"Tamam, bu kolay. X'i bulmak için..." Yaptıklarını düzeltmek için defterin üstüne eğildi ve Trip onu izledi. Gözüne hep ufak tefek, hafiften tatlı biri gibi gelirdi ama herhangi bir dişiye bakmasına sebep olacak ergen hormonları dışında çok düşündüğü bir kız olmamıştı. Fakat bugün Pearl'de bir farklılık vardı, kendini taşıyışında bir şeyler değişmişti. Gözleri kıvrak ve ışıl ışıldı; hep böyleler miydi? Bir tutam saçı yüzünden geriye itti ve Trip, saçına bir kuşu okşarcasına hafifçe dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Üç hızlı hamleyle problemi çizdi; yatay,

dik ve sonra da ona dudakları, kalçaları ve başka kıvrımlar düşündüren bir sinüs çizgisi çekti.

"Anladın mı?" dedi Pearl ve Trip şaşkınlık içinde, anladığını fark etti.

"Hey. Bunda epey iyisin."

"Birçok şeyde iyiyim," dedi Pearl ve Trip onu öptü.

Pearl'ü koltuğa doğru geriye yatıran, defteri yere düşürüp önce ellerini gömleğinin üstünde gezdiren ardından altına geçiren Trip oldu. Fakat bir süre sonra altından kıvranarak kalkan, Trip'i elinden tutup yatak odasına götüren Pearl'dü.

Trip'in yarı yapılmış yatağı ve yerde dün giydiği tişörtün durduğu odasında, ışıklar sönmüş ve yarı kapalı jaluzilerden gelen güneş ışığı vücutlarını çizgi çizgi aydınlatırken Pearl içgüdülerini serbest bıraktı. Hayatında ilk defa düşünceleri susmuş ve vücudu kendi başına hareket etmeye başlamış gibiydi. Tereddüt eden Trip'ti; o zamana kadar birçok sutyen açmış olmasına rağmen Pearl'ün sutyeninin kopçasını açmakta zorlanıyordu. Pearl bunu haklı olarak Trip'in gergin olduğuna, bunun Trip için bir anlamı olduğuna dair bir işaret olarak gördü ve hareketlerini tatlı buldu.

"Durmamı istediğinde söyle." Pearl ise, "Durma," dedi.

O an geldiğinde ani bir acı hissetti. Bedenlerinin, Trip'in Pearl'ün üstündeki ağırlığının, Pearl'ün dizlerinin oğlanın kalçasına dayanmasının ani fizikselliği... En azından bu seferinde zevk Pearl'e sonradan geldi: Trip kuvvetle ürperip Pearl'ün üstüne, yüzünü kızın boynuna gömerek yığıldığında. Yoğun ve sarsılmaz bir ihtiyaçla Pearl'e tutunurken. Az önce yaptıklarının düşüncesi, Trip'in üstünde böyle bir etkisi olabilmesi Pearl'ü heyecanlandırıyordu. Onu kulağının yanından öptü ve Trip gözlerini açmadan uykulu bir şekilde gülümsedi. Pearl, Trip'in yanında uyuyakalmanın, her sabah onun yanında uyanmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

"Uyan," dedi. "Yakında birileri gelir."

Hızlıca ve sessizlik içinde giyindiler ve ancak o zaman Pearl utanmaya başladı. Annesi anlar mıydı? Bir şekilde farklı görü-

nür müydü? Trip ona tişörtünü fırlattı ve o da üstüne geçirdi. Birden Trip'in vücudunu görüyor olması düşüncesi karşısında utanmıştı. "Gitsem iyi olur," dedi.

"Bekle," dedi Trip ve nazikçe Pearl'ün saçını yakasından çıkardı. "Böyle daha iyi." Birbirlerine utangaç bir şekilde gülümsediler ve ardından ikisi de gözlerini kaçırdı. "Yarın görüşürüz," dedi ve Pearl başını sallayarak kapıdan çıktı.

><

O akşamüstü Pearl annesini dikkatle izledi. Banyodaki aynada yansımasını tekrar ve tekrar kontrol etmiş ve dış görünüşünde çıplak gözle görülebilecek bir değişiklik olmadığından emin olmuştu. Onda her ne değiştiyse, sadece içinde olmuştu, aynı anda hem aynı hem de tamamen farklı hissediyordu. Yine de Mia ona her baktığında Pearl geriliyordu. Akşam yemeği biter bitmez Pearl çok ödevi olduğunu bahane ederek, olanları düşünmek için yatak odasına gitti. Trip'le çıkıyorlar mıydı şimdi? Pearl'ü kullanmış mıydı? Yoksa (işte bu çok kafa karıştırıcı bir düşünceydi) Pearl, Trip'i mi kullanmıştı? Onu bir dahaki görüşünde eskisi gibi Trip'i çekici bulup bulmayacağını merak etti. Trip, Pearl'ü gördüğünde hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı yoksa daha da kötüsü, yüzüne mi gülecekti? O öğleden sonranın her ânını zihninde tekrar canlandırmaya çalıştı; ellerinin her hareketini, sarf ettikleri her sözü ve aldıkları her nefesi. Trip'le konuşmalı mıydı yoksa o, Pearl'e gelene kadar ondan uzak mı durmalıydı? Bu sorular bütün gece aklını karıştırdı ve sabah olup da Moody okula gitmek üzere eve geldiğinde Pearl, oğlanın gözünün içine bakamadı.

Bütün gün Pearl elinden geldiğince normal davranmaya çalıştı. Başını notlarının üstüne eğdi, koridorda Trip'le karşılaşma ihtimaline karşı kendini hazırladı, ne diyeceğini önceden prova etti. Fakat hiç karşılaşmadı ve onu görmeden bir sonraki sınıfına gittiği her seferde rahatlayarak iç geçirdi. Yanında duran Mo-

ody sadece Pearl'ün sessizleştiğini fark etmiş ve bir şeylerin onu üzüp üzmediğini merak etmişti. Etrafındaki lise hayatı değişmeden devam ediyordu ve okuldan sonra kendini pek iyi hissetmediğini söyleyerek eve döndü. Trip'i bir sonraki görüşünde ne olursa olsun, bunun Lexie ve Moody karşısında olmasını istemiyordu. Mia da Pearl'ün sessizliğini fark etmişti. Hastalandığını düşünüp onu erkenden yatağına yollamıştı ama Pearl geç saatlere kadar uyanık kalmış ve sabah olduğunda, yüzünü yıkarken gözlerinin altında mor halkalar görmüş, Trip'in ona bir daha asla bakmayacağından emin olmuştu.

Fakat günün sonunda Trip, Pearl'ün okul dolabının önünde belirdi. "Okuldan sonra n'apıyorsun?" diye sordu neredeyse utanarak. Pearl de kızardı ve Trip'in ne sormaya çalıştığını anladı.

"Öyle takılacağım," dedi. "Moody'yle." Dolabının kilidiyle oynuyor, sayıları bir o yöne bir bu yöne çeviriyordu. Sonra tekrar dobra olmaya karar verdi. "Tabii aklında başka bir şey yoksa."

Trip parmağıyla dolabın mavi kenarını takip etti. "Annen evde mi?"

Pearl başını salladı. "Izzy de orada olacak." Ayrı ayrı ikisi de gidebilecekleri yerleri akıllarından geçirdiler. Baş başa kalabilecekleri bir yer yoktu. Bir süre sonra Trip, "Aklımda bir yer var," dedi. Cebinden çağrı cihazını, çantasından da bir çeyreklik çıkardı. Çağrı cihazları lisede kesinlikle yasaktı, bu da demek oluyordu ki bütün havalı çocukların çağrı cihazı vardı. "İşin bittiğinde benimle ankesörlü telefonun orada buluş tamam mı?" Trip gitti ve Pearl de kitaplarını alıp dolabını kapadı. Elim sende oynayan bir çocuk gibi kalbi küt küt atıyordu. Gerçi kaçan mı kovalayan mı olduğundan emin değildi. Acil çıkıştan geçip okulun önüne, telefon kulübesinin olduğu kültür salonunun karşısına gitti. Trip o sırada telefonu kapatıyordu.

"Kimi aradın?" diye sordu Pearl ve Trip birden utanmış göründü.

"Tim Michaels'ı bilir misin? On yaşımızdan beri aynı futbol takımındaydık. Anne ve babası akşam sekize kadar eve dönmü-

yor ve bazen kendisi evlerinin bodrum katına kız arkadaşlarını götürüyor." Durdu ve Pearl anladı.

"Ya da bazen senin birilerini götürmene izin veriyor?"

Trip kızardı ve Pearl'e bir adım yaklaştı. Neredeyse kollarının arasındaydı. "Uzun bir süre önceydi. Artık oraya götürmek istediğim tek kız sensin." Bir parmağıyla Pearl'ün köprücük kemiğini okşadı. Hiç onun yapacağı bir hareket değil gibiydi ve o kadar içten geliyordu ki Pearl onu hemen oracıkta öpecekti. O sırada Trip'in elindeki çağrı cihazı titredi. Pearl'ün görebildiği tek şey bir dizi sayıydı ama Trip'e bir anlam ifade ediyorlardı. Çağrı cihazı taşıyan çocuklar kodla konuşuyordu. Mesajları numaralarla yazıyorlardı. SENİN EVİ KULLANABİLİR MİYİM, yazdı Trip ve basketbol antrenmanından önce üstünü değiştiren Tim, titreyen çağrı cihazına bakıp bir kaşını havaya kaldırdı. Trip'i son zamanlarda biriyle görmemişti. OK, KİM BU KIZ, dedi ama Trip cevap vermemeyi tercih edip cihazı cebine koydu.

"Olur dedi." Pearl'ün çantasının kayışlarından birini çekiştirdi. "Ee?"

Pearl birden, kendisinden önce Trip'in hangi kızlarla beraber olduğunu umursamadığını fark etti. "Sen mi sürersin?" diye sordu.

Tim Michaels'ın evinin arka kapısına geldiklerinde Pearl, Moody'yi hatırladı. Pearl'ün nerede olduğunu, onu her zamanki gibi fen kanadında neden beklemediğini merak ediyor olmalıydı. Bir süre bekleyecek, sonra eve dönüp Pearl'ü orada da bulamayacaktı. Ona bir bahane vermesi gerekeceğini fark etti. Fakat sonra Trip paspasın altından yedek anahtarı çıkardı, kapıyı açtı, Pearl'ün elini tuttu ve o da Moody'yi unutarak Trip'in peşinden içeri girdi.

"Biz çıkıyor muyuz?" diye sordu sonrasında Tim Michael'ın bodrumundaki koltukta uzanırlarken. "Yoksa bu öylesine bir şey mi?"

"Nasıl yani, okulda el ele dolaşmamızı filan mı istiyorsun?"

Pearl güldü. "Hayır." Sonra ciddileşti. "Sadece nasıl bir işe giriştiğimi bilmek istiyorum."

Trip'in gözleri Pearl'ünkilerle buluştu. Sakin, berrak ve koyu kahverengiydi. "Başkasıyla görüşmeyi düşünmüyorum. Bunu mu merak etmiştin?"

Trip'i hiç bu kadar içten görmemişti. "Tamam. Ben de." Bir süre sonra, "Moody delirecek. Lexie de öyle. Hatta herkes," dedi.

Trip düşündü. "Eh. Kimseye söylemek zorunda değiliz," dedi. Başını Pearl'e doğru eğdi, alınları birbirine değiyordu. Pearl, birkaç saniye içinde kalkmaları gerektiğini biliyordu. Giyinip dışarıya, kendilerinden başka bir sürü insanın olduğu dış dünyaya çıkmaları gerekecekti.

"Sır olmasında bir sorun yok," dedi ve Trip'i öptü.

><

Trip sözünü tuttu. Tim Michaels onu devamlı sıkıştırsa da bu yeni gizemli kızın ismini söylemeyi reddediyordu ve diğer arkadaşları okuldan sonra nereye gittiğini sorduğunda bahaneler üretiyordu. Pearl de kimseye söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Bir parçası Lexie'ye, artık ikisinin de deneyimlilerin girebildiği özel gruba dahil olduğunu söylemek istiyordu. Fakat Lexie her mahrem ayrıntıyı öğrenmek isteyecek, Serena Wong'a anlatacak ve böylece bir hafta içinde bütün okulun haberi olacaktı. Izzy elbette bundan iğrenecekti. Moody ise... eh, bunu Moody'ye söylemesi mümkün değildi. Bir süredir Pearl, Moody'nin ona karşı olan hislerinin, Pearl'ün ona karşı duyduğundan nitelik ve nicelik bakımından biraz farklı olduğunun farkına varmıştı. Bir ay önce nihayet *Titanik*'i görmeye gittiklerinde sinema tıklım tıklımdı ve insanları yara yara geçmeleri gerekmişti. Moody arkaya doğru uzanıp birbirlerini kaybetmemek için Pearl'ün elini tutmuştu. Kendisine bu insan kalabalığının içinde yol açan birine sahip olduğu için mutlu olsa da Moody'nin elini tutuşundaki sertlik ve sahiplenmesinden bir şeyleri anlamıştı. Sinemanın kapısından geçene kadar elini tutmasına izin vermiş sonra çantasından dudak nemlendiricisi alma bahanesiyle elini geri

çekmişti. Filmde Leonardo DiCaprio, Kate Winslet'ı çıplak çizerken ve buğulanmış araba camından görünen ele doğru kamera yakınlaşırken Moody'nin kasılıp kendisine gizlice baktığını hissetmişti. O da patlamış mısıra elini daldırıp ekranda olanlar karşısında sıkılmış gibi yapmıştı. Sonrasında Moody kahve içmek için Arabica'ya uğramalarını önerdiğinde eve gitmesi gerektiğini söylemişti. Ertesi sabah okulda her şey normale dönmüş gibiydi ama bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Pearl de bu bilgiyi içinde bir kıymık gibi, dokunmamaya özen göstererek sakladı.

Böylece yalan söylemeyi öğrendi. Birkaç günde bir, Tim Michaels'ın programı el verdikçe Trip'le ortadan kayboluyorlardı. Moody'nin dolabına not bırakıyordu. *Derslerden sonra kalmam gerekiyor. 4:30'ta senin evde görüşürüz?* Sonrasında Moody sorduğunda, Pearl'ün daima muğlak bir bahanesi olurdu. Yıllık spagetti günü bağışı için poster tasarlıyor, yakında teslim etmeleri gereken makale için edebiyat hocalarıyla görüşüyor oluyordu. Gerçekte, buluşmalarından sonra Trip onu bir sokak öteye bırakırdı. Pearl yürüyerek Richardson evine giderken Trip ise hokey antrenmanına veya bir arkadaşının evine gider ya da arabayla birkaç tur attıktan sonra eve gelirdi.

Sadece bir kere görülmüşlerdi. Bay Yang otobüs şoförlüğü işine giderken, açık mavi arabasıyla Parkland Yolu'na sapmış ve yolun kenarına çekmiş bir Cherokee cip görmüştü. İki ergen birbirine yapışık duruyordu. Yanlarından geçerken, çocuklar nihayet ayrıldı ve kız kapısını açtı, arabadan indi ve Bay Yang üst kat komşusu Mia'nın sessiz, güzel kızını tanıdı. *Beni ilgilendirmez*, diye düşündü ama o öğleden sonra devamlı Hong Kong'da geçirdiği ergenlik yıllarını, Betsy Choy ile botanik bahçelerine kaçışlarını, kimseye bahsetmediği rüya gibi geçen öğleden sonralarını ve sonra senelerce aklına getirmediği o anıları düşledi. *Gençler daima, nerede olurlarsa olsunlar aynı*, diye düşündü. Sonra arabayı vitese takıp sürmeye devam etti.

Cadılar Bayramı partisinden beri Lexie ve Brian mümkün olduğunca ortadan kayboluyorlardı; antrenmandan sonra, hafta sonunda planladıkları işlerden önce ve hatta bir keresinde final döneminde, Lexie'nin fizik ve Brian'ın İspanyolca sınavının arasındaki günde. "Bağımlısın," diye dalga geçti Serena. O ve Brian baş başa kalmak istediklerinde, Richardson evinde birilerinin olmasına Lexie sinir oluyordu. Fakat Brian'ın babasının devamlı hastanede nöbetçi olması ve annesinin geç saatlere kadar çalışması sayesinde Averylerin evi genelde boştu ve zor durumda kaldıklarında Lexie'nin arabasıyla yetiniyorlardı. Boş bir park yerinde duruyor, arka koltuğa tırmanıp Lexie'nin sadece bu sebepten sakladığı battaniyenin altına giriyorlardı.

Lexie'ye göre dünya neredeyse mükemmeldi ve kurduğu hayaller, halihazırda sahip olduğu hayatın biraz daha abartılmış haliydi. Buluşmalarından sonra, o ve Brian istemeye istemeye birbirlerinden ayrılıp evlerine döndüklerinde Lexie yatağına girip Brian'ın sıcaklığını hayal eder, beraber yaşadıkları bir geleceği gözünün önüne getirirdi. *Cennet gibi olur*, diye düşünürdü. Brian'ın kollarında uyuyakalıp yanında uyanmak. Bundan daha tatmin edici bir şey düşünemiyordu. Düşüncesi bile içini sevişme sonrası mutluluğuyla ısıtıyordu. Tabii ufak bir evleri olurdu. Arkada güneşlenebileceği bir bahçeleri, Brian içinse garaj kapısının hemen üstünde bir basketbol potası. Şifoniyerin üstünde, vazonun içinde zambakları ve yatakta çizgili çarşafı olacaktı. Para, kira, iş kafasını taktığı konulardan değildi. Gerçek hayatında bunları düşünmezdi, o yüzden hayalinde kurduğu hayatta da sorun değillerdi. Bir gün ise, ki bu noktada hayali gece göğündeki bir havai fişek gibi dönüp parıldamaya başlardı, bir bebekleri olurdu. Aynı Brian'ın annesinin şöminenin üstünde tuttuğu, Brian'ın bir yaşındaki haline benzerdi; kıvırcık saçlı, tombul yanaklı ve baktığınızda içinde eriyormuşsunuz gibi görünen iri ve yumuşak kahverengi gözlü. Brian bebeği kalçasında hoplatır, havaya fırlatırdı. Parkta piknik yapar ve bebek de otların üstüne döner, çimler ayaklarını gıdıkladığında gülerdi.

Akşamları sıcak, yumuşak ve süt kokan bebeklerini ortalarına alıp uyurlardı.

Shaker Heights'ta her öğrenci sadece bir değil, beş kere cinsel eğitim dersi alırdı. Beşinci ve altıncı sınıfta "erkenden önlem" olarak, "tehlikeli yıllar" olan yedinci ve sekizinci sınıflarda tekrar ve onuncu sınıfta son kez veriliyor, temel beslenme, özgüven ve iş başvuruları üstüne verilen dersle birleştiriliyordu. Fakat Lexie ve Brian ergendi; ihtimalleri hesaplamada kötü, risk hesaplamada daha da kötülerdi. Gençlerdi ve birbirlerini sevdiklerinden eminlerdi. Paylaşmayı planladıkları gelecekleri karşısında gözleri kamaşıyordu. Bazen Lexie bu geleceği o kadar çok istiyordu ki geceleri uyumadan yatakta uzanıyor ve bunu düşlüyordu. Bu da birden çok kez Lexie'nin çantasına bakıp prezervatif bulamadığında seksten vazgeçmedikleri anlamına geliyordu. "Bir şey olmaz," diye fısıldardı Brian'a. "Olmadan da olur..."

Böylece Lexie martın ilk haftası kendini eczanede gebelik testlerine bakarken buldu.

En alt raftan iki paket aldı ve çantasının arkasında saklayarak kasaya götürdü. Orada çalışan kadın gençti, belki otuz, otuz beş yaşındaydı ama dudaklarının etrafındaki kırışıklıklar ağzını devamlı büzüyormuş gibi gösteriyordu. *Lütfen soru sorma,* diye dua etti Lexie. *Lütfen ne aldığımı fark etmemişsin gibi yapalım.*

"İlk defa hamile kaldığımı öğrendiğim zamanı hatırlıyorum," dedi kadın birden. "Testi işte yaptım. O kadar gergindim ki kustum." Testleri plastik bir poşete koydu ve Lexie'ye uzattı. "Bol şans tatlım." Bu beklenmedik nezaket Lexie'yi neredeyse ağlatıyordu. Fark edilmiş olmaktan dolayı gelen utanç yüzünden mi yoksa testin korkularını doğrulayacağından mı emin değildi. Poşeti aldı ve vedalaşmadan hızla dönüp çıktı.

Eve gelince Lexie banyo kapısını kilitledi ve kutuyu açtı. Yönergeler basitti. Bir çizgi hayır, iki çizgi evet demekti. *Sihirli top gibi,* diye düşündü. Sadece sonuçları çok daha ağır olacaktı. Nemli çubuğu lavabonun yanına koydu ve üstüne doğru eğildi. Şimdiden çizgilerin ortaya çıktığını görebiliyordu. İki tane. Açık pembe.

Biri banyo kapısına vurdu. "Bir saniye," diye seslendi. Testi, neredeyse rulonun yarısını kullanarak hızla tuvalet kâğıdına sardı ve çöp kutusunun dibine kadar itti. Sifonu çekip, ellerini yıkayıp kapıyı açtığında Izzy hâlâ kapıda dikiliyordu.

"Aynada kendine hayran hayran bakıyor muydun?" Izzy, sanki içeride başka birileri saklanıyor olabilirmiş gibi ablasının omzunun üstünden banyoya baktı.

"Bazılarımız saçlarımızı taramak için iki dakikalarını ayırır. Sen de denemelisin." Izzy'nin yanından kendi yatak odasına geçti ve kapı arkasından kapanır kapanmaz yatağa girip ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

><

Kısa bir süreliğine Lexie gerçekten bebeği doğuracağını düşünmüştü. Bir şeyler düşünürlerdi. Bunu, daha önce her şeyde olduğu gibi düzeltebilirlerdi. Parmaklarıyla sayarak kasımda doğuracağını hesapladı. Belki Yale'da ilk senesini dondurup okula geç başlayabilirdi. Belki de bebek, anne babasıyla yaşardı ve Lexie üniversiteye giderdi. Tabii her tatilde bebeği görmeye eve gelirdi. Ya da belki de, en güzel hayali de buydu, Brian Yale'e geçiş yapardı veya Lexie, Princeton'a. Ufak bir ev kiralarlardı. Belki evlenirlerdi. Hâlâ eskisi gibi dümdüz duran karnına elini bastırdı ve derinlerinde bir yerde, biyoloji dersinde gördükleri gibi bir hücrenin titreyip bölündüğünü hayal etti. İçinde bir parça Brian vardı; içinde devamlı dönüp duran, kendini dönüştüren bir kıvılcımı vardı. Düşüncesi çok kıymetliydi. Bir söz, önce gösterilip sonraya saklamak üzere en üst rafa kaldırılan bir hediye gibiydi. Zaten sahip olacağı bir şeydi, o halde neden şimdi sahip olmasındı?

Önce, aylardır yaptığı gibi lafı dolandırarak Mirabelle'den bahsetmeye başladı. "Parmakları o kadar küçük ki inanamazsın Bry," dedi. "Ufacık minnacık tırnaklar. Oyuncak bebek gibi, inanılmaz. Kucağına aldığında üstünde eriyor gibi âdeta." Sonra *People* dergisinin yardımıyla gördüğü başka bebeklere geçti.

Brian'ın omzunu yastık olarak kullanarak, sayfaları karıştırırken bebekleri tatlılık derecelerine göre sıralıyor, arada Brian'nın fikrini almaya çalışıyordu.

"En tatlı bebek kimin olurdu biliyor musun?" dedi. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Bizim. Bizim olurdu. Dünyanın en tatlı çocuklarına sahip olurduk. Sence de öyle değil mi? Melez bebekler hep çok güzel olurlar. Belki de genleri bu kadar farklı olduğu içindir." Derginin sayfalarını karıştırdı. "Yani, Tanrım, düşünsene Michael Jackson'ın çocukları bile tatlı. Fakat kendi tipi *inanılmaz* korkunç. Melez çocukların güzelliği de buradan geliyor."

Brian kitabında okuduğu sayfanın kenarını kıvırdı. "Michael Jackson artık siyahi bile sayılmaz. Emin ol. Ve o bebek epey beyaz görünüyor."

Brian'ın koluna yaslandı ve dergideki fotoğrafı kendilerine yakınlaştırdı. Fotoğrafta Michael Jackson altından bir tahtta oturmuş, kollarında bir bebek tutuyordu. "Ama baksana ne kadar tatlı." Durdu. "*Bizim* de bir tane olsun istemez miydin?"

Brian öyle ani doğruldu ki Lexie neredeyse düşüyordu. "Delisin sen. Bu hayatımda duyduğum en manyakça şey." Başını iki yana salladı. "Böyle şeyler sakın söyleme."

"Sadece hayal ediyorum Bry, Tanrım." Lexie boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Sen bir bebeğin hayalini kuruyorsun. Ben Cliff ve Clair'ın beni öldürdüğünü görüyorum. Bana dokunmalarına bile gerek kalmaz. Bana o bakışı atarlar ve ölürüm. Anında. Anında ölürüm." Elini saçlarından geçirdi. "Ne derlerdi biliyor musun? *Seni bunun için mi yetiştirdik?*"

"Sana gerçekten o kadar kötü mü geliyor? Beraber olmamız, bebeğimizin olması?" Derginin kenarını tırnağıyla büzdü. "Sonsuza kadar beraber kalmamızı istiyorsun sanmıştım."

"İstiyorum. Belki. Lex daha on sekiz yaşındayız. İnsanlar ne der biliyor musun? Herkes derdi ki aa bak, daha liseden mezun olmadan sevgilisini hamile bırakan bir siyahi çocuk daha. Ergen ebeveynler. Muhtemelen artık okulu bırakır. Herkes böyle der

işte." Kitabını kapadı ve masaya fırlattı. "Asla o adam olmayacağım. Asla."

"Tamam." Lexie gözlerini kapadı ve Brian'ın fark etmeyeceğini umdu. "Hemen çocuk yapalım demedim ya. Sadece hayalini kuruyordum. Sadece geleceğin nasıl görüneceğini gözümde canlandırmaya çalışıyordum, o kadar."

İtiraf etmesi ne kadar zor olsa da Brian'ın haklı olduğunu biliyordu. Shaker'da liselilerin çocuğu olmazdı. İleri seviye dersler alıp üniversiteye giderlerdi. Sekizinci sınıfta herkes Carrie Wilson'ın hamile olduğunu söylemişti. Herkesin bildiği üzere erkek arkadaşı on yedi yaşındaydı ve Cleveland Heights'tan gelen bir lise terkti. Carrie'nin en iyi arkadaşı Tiana Jones birçok kişiye dedikoduların doğru olduğunu söylemişti. Carrie birkaç hafta boyunca kendinden emin ve gizemli bir havayla dolaşmış, eliyle karnını ovmuştu. Ta ki müdür yardımcısı Bay Avengard bütün dönemi toplayıp onlarla konuşana kadar. "Dedikodular olduğunun farkındayım," demişti topluluğa bakarak. Yüzler o kadar genç görünüyordu ki: diş telleri, akne, yeni yeni çıkmaya başlamış sakallar. *Bu çocuklar her şeyi hafife alıyor,* diye düşünmüştü. "Kimse hamile değil. Siz genç hanımlar ve beylerin bu denli sorumsuz olacağına inanmıyorum." Gerçekten de haftalar geçtikçe Carrie'nin karnı her zamanki gibi düz kalmış ve herkes zamanla olanları unutmuştu. Shaker Heights'ta ergenler ya hamile kalmıyordu ya da hamile kaldıklarını saklamayı çok iyi başarıyordu. Çünkü öğrenseler insanlar ne derdi? *Orospu,* derdi okuldaki çocuklar. *Şıllık.* Halbuki Brian ve Lexie on sekiz yaşındaydı ve aslında yetişkin sayılırlardı; uzun zamandır da beraberlerdi. Komşular? Muhtemelen bir şey demezdi. En azından şişmiş karnıyla ya da bebek arabasıyla önlerinden geçerken, fakat evine girdiği anda arkasından konuşmaya başlarlardı. Annesi çok utanırdı. Onu kınar ve ona acırlardı ve Lexie ikisiyle de başa çıkamazdı.

O yüzden yapacak tek bir şey vardı. Yatakta kıvrıldı ve kendini karides gibi küçük, pembe ve hassas hissederek, gökte patlayana kadar yükseklere uçan bir balon gibi hayalini serbest bıraktı.

O akşam yemekte Bayan Richardson Pittsburgh'e gitme planını açıkladı. "Araştırma için gidiyorum. Erie Gölü'ndeki zebra midyeler üzerine. Pittsburgh'ün istilacı vahşi tabiatını bilirsiniz." Dikkatle kabul edilebilir bir bahane düşünmüş ve biraz uğraştıktan sonra kimsenin hakkında soru soramayacağı bir konu bulmuştu. Tahmin ettiği üzere dediklerine, annesinin gidecek olmasına sebep olan ilahi güç hangisiyse sessizce ona dua edip gözlerini kapayan Lexie dışında, kimse ilgi göstermedi. Ertesi sabah Lexie okula geç kalıyormuş gibi yaptı fakat herkes evden çıktıktan sonra evin boş olup olmadığını kontrol edip bir gece önce internette bulduğu yakınlarındaki kliniği aradı. "On birinde," dedi onlara. "On birinde olmak zorunda."

Annesi Pittsburgh'e gitmeden önceki akşam Lexie, Pearl'ü aradı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi. Sadece Trip ve kendisinin kullandığı bir hattan konuşuyor ve Trip dışarıda olmasına rağmen sesi neredeyse fısıltı şeklinde çıkıyordu.

Cadılar Bayramı'ndan sonra hâlâ temkinli olan Pearl iç çekti. "Nedir?" dedi. Lexie'nin ondan ne isteyebileceğinin bir listesini aklından geçirdi. Çoğu şey olmuyordu. Pearl'den bir üst mü isteyecekti? Ruj? Pearl'de, Lexie Richardson'ın kullanmak isteyebileceği hiçbir şey yoktu. Tavsiye mi isteyecekti? Lexie'nin hiçbir zaman tavsiyeye ihtiyacı olmazdı. Lexie karşıdaki istese de istemese de tavsiye veren kişiydi.

"Yarın benimle kliniğe gelmene ihtiyacım var. Kürtaj olacağım."

Pearl'ün aldığı bilgiyi hazmetmeye çalıştığı uzun bir sessizlik oldu. Lexie hamile miydi? İçinden aniden bencil bir panik, şimşek gibi geçti. O ve Trip daha o öğlen Tim Michaels'ın evindeydi. Yeterince dikkatli davranmışlar mıydı? Peki ya ondan önceki sefer? Lexie'nin söylediklerivle, bildiği Lexie'yi bağdaştırmaya çalıştı. Lexie kürtaj mı olmak istiyordu? Bebek-delisi Lexie, başkalarını-hemen-yargılayan Lexie, Bebe'nin hatalarını kabul etmeyen Lexie?

"Serena'dan neden istemedin?" diye sordu sonunda.

Lexie tereddüt etti. "Serena'yı istemiyorum," dedi. "Seni istiyorum." İç geçirdi. "Bilmiyorum. Senin daha iyi anlayacağını düşündüm. Yargılamayacağını düşündüm."

Her şeye rağmen Pearl hafifçe gururlandı. "Seni yargılamıyorum," dedi.

"Bak. Sana ihtiyacım var. Bana yardımcı olacak mısın?"

Sabah yedi buçukta Lexie, Winslow'daki evin önünde durdu. Söz verdiği üzere Pearl kaldırımda bekliyordu. Annesine Lexie'nin onu okula götüreceğini söylemişti.

"Bundan emin misin?" diye sordu. Bütün geceyi, Lexie'nin yerinde olsaydı ne yapacağını düşünerek, her defasında başından ayak tabanlarına kadar panik yayılarak geçirmişti. Bir sonraki hafta karın ağrıları başlayana ve rahatlayarak iç geçirene kadar da bu korkusu devam edecekti.

Lexie ön camdan bakışlarını ayırmadı. "Eminim."

"Epey büyük bir karar." Pearl, Lexie'nin anlayabileceği bir örnek bulmaya çalıştı. "Kararını geri alamazsın. Bu süveter almak gibi bir şey değil."

"*Biliyorum.*"

Bir trafik lambasına yaklaşırlarken Lexie yavaşladı ve Pearl, kızın gözlerinin altındaki mor halkaları fark etti. Lexie'yi hiç bu kadar yorgun ya da ciddi görmemişti.

"Kimseye söylemedin, değil mi?" diye sordu Lexie araba tekrar harekete geçerken.

"Tabii ki hayır."

"Moody'ye bile mi?"

Pearl, Moody'ye dün gece söylediği yalanı düşündü. O sabah dişçi randevusu olduğu için her zamanki gibi okula onunla yürüyemeyeceğini söylemişti. Moody şüphelenmemiş gibiydi; Pearl'ün yalan söyleyebileceğini hiç düşünmemişti. Pearl hem rahatlamış hem de biraz alınmıştı. Moody tekrar ve tekrar Pearl'e kolayca inanıyor, gerçekler dışında bir şey söyleyeceğini düşünmüyordu.

"Ona hiçbir şey söylemedim," dedi.

Kliniğin gösterişsiz bej duvarları, temiz ve parlak camları, ön cephesinde çiçek açan çalıları ve bir park yeri vardı. Gözlerinizi muayene ettirmeye, sigortacınızla görüşmeye, vergilerinizi ödemeye gelmiş olabilirdiniz. Lexie park yerinin kenarında kalan bir yere girdi ve Pearl'e arabanın anahtarlarını verdi. "Al. Senin sürmen gerekecek. Geçici ehliyetin yanında, değil mi?"

Pearl başını onaylayarak salladı ve geçici ehliyetinin teknik olarak yanında yirmi bir yaşın üstünde ve ehliyeti olan bir yetişkin olduğunda geçerli olduğunu söylemedi. Lexie'nin anahtarları tutan parmakları beyaz ve soğuktu. Ani bir içgüdüyle Pearl, Lexie'nin elini tuttu.

"Her şey iyi olacak," dedi ve onları beklercesine açılan kapılardan geçip beraber kliniğe girdiler.

Resepsiyondaki hemşire iri yarı, bakır saçlı ve onlara anlayışla bakan bir kadındı. *Bu durumla her gün karşılaşıyor olmalı,* diye düşündü Pearl. Birazdan olacaklardan veya yapmaları gerekeni yapmazlarsa karşılaşacaklarından korkan kızlar.

"Randevun var mı tatlım?" diye sordu kadın. Lexie ve Pearl'e nazik bir ifadeyle baktı.

"Evet," dedi Lexie. "Sekizde."

Kadın klavyesiyle bir şeyler yazdı. "Adın nedir?"

Utanarak, sanki kendi ismini söylercesine sessizce, "Pearl Warren," dedi.

Pearl ağzının açık kalmaması için kendini tuttu. Lexie, Pearl'ün bakışlarından kaçınarak ekrana bakan kadına gözlerini dikti. "Seni eve götürecek biri var mı?"

"Evet," dedi Lexie. Yine bakışlarını kaçırarak başıyla Pearl'ü işaret etti. "Kız kardeşim burada. Beni eve götürecek."

Kardeş, diye düşündü Pearl. Lexie'yle birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Kısa boylu, dağınık saçlı Pearl'ün, uzun boylu ve tertipli Lexie'yle kardeş olduğuna kimse inanmazdı. Bir İskoç Teriyeri ile av köpeğinin aynı anneden doğduğunu iddia etmek gibi bir şeydi. Kadın onlara hızlıca bir baktı. Bir an durakladık-

tan sonra Lexie'nin dediğini ya kabul edilebilir buldu ya da ona inanmış gibi yaptı.

"Şu formları doldur," dedi Lexie'ye birkaç tane pembe form uzatarak. "Doktorlar birkaç dakikaya hazır olur."

Resepsiyondan en uzakta duran sandalyelere güvenle kurulduklarında Pearl formların üstünden eğildi.

"*Benim ismimi* kullandığına *inanamıyorum*," dedi öfkeyle fısıldayarak.

Lexie oturduğu sandalyede aşağı doğru biraz kaydı. "Panikledim. Kliniği aradığımda ismimi sordular ve ben de annemin buranın müdürünü tanıdığını hatırladım. Ayrıca biliyorsun... babam haberlere çıkıp duruyor, McCullough meselesi yüzünden. İsmimi tanımalarını istemedim. Aklıma gelen ilk ismi söyledim. O da seninkiydi."

Pearl ikna olmamıştı. "Şimdi benim hamile olduğumu düşünecekler."

"Sadece bir isim. Başı belada olan benim. Gerçek ismimi bilmeseler bile," dedi Lexie. Derin bir nefes aldı ama yine de giderek sönüyormuş gibi çöktü. Pearl, saçının bile cansız ve gözlerinin yarı kapalı halde olduğunu fark etti. "Sen... herhangi biri olabilirsin."

"Of, Tanrı aşkına." Pearl formları Lexie'nin kucağından aldı. "Ver şunları bana." Formları doldurmaya kendi ismini yazarak başladı. *Pearl Warren.*

Formları doldurmak üzereyken bekleme odasının öbür ucundaki kapı açıldı ve beyazlara bürünmüş bir hemşire dışarı çıktı. "Pearl?" dedi elindeki dosyayı kontrol ederek. "Hazırız."

Acil durumlarda aranacak kişi altına Pearl hızlıca kendi annesinin ismini ve ev telefonlarını yazdı. "Al," dedi formları Lexie'nin eline tutuşturarak. "Bitti."

Lexie rüyadaymışçasına yavaşça kalktı. Bir an ikisi de formların bir ucunu tutarak öylece dikildi; Pearl, Lexie'nin kalp atışlarının titreşimlerle aralarındaki formlardan kendisine yayıldığını hissedebildiğinden emindi.

"Bol şans," dedi hafifçe Lexie'ye. Lexie başını salladı ve formları aldı ama kapıya geldiğinde Pearl'ün hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine son bir defa arkasına baktı. Gözlerindeki ifade, *Lütfen. Lütfen, ne yaptığımı bilmiyorum. Lütfen döndüğümde burada ol*, diyordu. Pearl ona doğru koşup elini tutmamak, gerçekten kardeşlermiş, böyle durumlarda birbirlerine destek olan kızlarmış, doğum esnasında birbirlerinin elini tutacak kızlarmış gibi koridor boyunca peşinden gitmemek için kendini zor tuttu. Birbirlerinin çıplaklığı ve acısından etkilenmeyen, birbirlerinden saklayacak bir şeyleri olmayan kızlar gibi.

"İyi şanslar," dedi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle ve Lexie başını sallayarak hemşireyi takip etti.

><

Kızı hastane önlüğü giyerken Bayan Richardson, Bay ve Bayan George Wright'ın kapı zilini çalıyordu. Pittsburgh'e hiç ara vermeden, tuvalet molası ya da bacaklarını esnetmek için bir yerde durmadan üç saatte gitmişti. *Bunu gerçekten yapacak mıyım*, diye düşündü. Ne Wrightlara tam olarak ne diyeceğini biliyordu ne de onlardan tam olarak nasıl bir bilgi edinmeyi umduğunu. Fakat ortada bir gizem vardı, bundan emindi ve Wrightların bu gizemin anahtarını taşıdığından aynı derecede emindi. Geçmişte makaleleri için seyahat etmişliği vardı. Devletin sermaye kesmesi konusunu araştırmak için Columbus'a, eskiden Shaker'da yaşayan bir öğrenci Michigan-OSU'da oyun kurucu olarak oynamaya başladığında Ann Arbor'a gitmişti. *Bunun da onlardan bir farkı yok*, dedi kendi kendine. Geçerli bir sebebi vardı. Kendisi gidip öğrenmek zorundaydı.

Bayan Richardson'ın doğru aileyi bulup bulmadığı hakkında bir endişesi olsaydı da kapı açıldığında bütün hepsi yok oldu. Bayan Wright, Mia'ya inanılmaz benziyordu. Saçı biraz daha açık renkte ve kısaydı ama gözleri ve yüzü Mia'ya o kadar benziyordu ki Bayan Richardson, Mia'nın otuz sene sonra neye benzeyeceğini görmüş oldu.

"Bayan Wright? Ben Elena Richardson. Cleveland'daki bir gazete için çalışıyorum," dedi.

Bayan Wright'ın gözleri kısılmış ve şüpheciydi. "Peki?"

"Buraya potansiyeli olan genç sporcuların kısa kesilmiş kariyerleri üzerine makale yazmak için geldim. Size oğlunuz hakkında konuşmak istemiştim."

"Warren hakkında mı?" Bayan Wright'ın yüzünden bir şaşkınlık ve şüphe ifadesi geçti. Bayan Richardson bu iki duygunun birbiriyle savaş verdiğini görebiliyordu. "Neden?"

"Araştırma yaparken ismine denk geldim," dedi dikkatle. "Çoğu makalede onlarca senedir gördükleri, potansiyeli en yüksek sporcu olduğunu söylüyordu. Profesyonelliğe geçme ihtimalinin olduğundan bahsediyorlardı."

"Bazen yetenek avcıları oynadığı maçlara geliyordu," dedi Bayan Wright. "O öldükten sonra hakkında çok güzel şeyler söylediler." Uzun ve sessiz bir an geçti ve tekrar başını kaldırdığında şüphe gitmiş, yerini eskimiş bir gurur almıştı. "Eh, içeri girebilirsiniz madem."

Bayan Richardson başlangıcı kafasında planlamış ve konuşmanın istediği yönde ilerlemesi için içgüdülerine güvenmişti. Seneler içinde röportaj yaptığı kişilerden bilgi almanın büyük ve isteksiz bir ineği yürütmeye benzediğini öğrenmişti. İneğe nereye gittiğine kendi karar veriyormuş gibi hissettirerek onu doğru yola sokmanız gerekiyordu. Fakat Wrightlar beklenmedik şekilde kolay çıkmıştı. Kahve içip kurabiye yerken oğulları hakkında konuşmaya çok hevesliydiler. "Anısını canlı tutmak istiyorum sadece," dedi soru sormaya başladığı zaman. Wrightlardan gelen bilgi tufanı neredeyse yazabileceğinden de fazlaydı.

Evet, Warren Amerikan futbolu takımlarının bek oyuncusu olarak başlamıştı; evet, hokey takımında hücum kısmında da oynamıştı. Yedi ya da sekiz yaşındayken çocuk futbolu ile başlamıştı, Bayan Richardson fotoğraf görmek ister miydi? Spor konusunda doğal bir yeteneği vardı, onu çalıştırmamışlardı; Bay Wright'ın kendi hiçbir zaman sporda iyi olmamıştı. Oynamaktan ziyade sey-

retmeyi severdi. Fakat Warren farklıydı, buna yeteneği vardı; koçu, Warren eğer yeterince antrenman yaparsa belki de en iyi spor okullarına girebileceğini söylemişti. Eğer kaza olmasaydı...

Bu noktada Bay ve Bayan Wright bir anlığına sessizleşti ve Bayan Richardson, daha fazlasını öğrenmek üzere olduğu için meraklanarak, içten bir şekilde onlara acıdı. Bayan Wright'ın şöminenin üstünden alıp getirdiği, futbol üniformasını giymiş Warren Wright'ın fotoğrafına baktı. Fotoğrafta on yedi yaşında olsa gerekti, aynı Trip'in yaşında. İki oğlan birbirlerine pek benzemiyordu ama duruşundaki bir şey oğlunu hatırlatıyordu; başını yana eğmesi, dudaklarının kenarındaki haylaz gülümseme. "Çok kalp kırmıştır eminim," diye mırıldandı ve Bayan Wright başını onaylayarak salladı.

"Benim de çocuklarım var," derken buldu kendini Bayan Richardson. "O yaşlarda bir de oğlum. Çok üzgünüm."

"Teşekkür ederiz." Bayan Wright fotoğrafa son bir kez uzun uzun baktı, sonra açısını dikkatle ayarlayarak şöminenin üstüne tekrar yerleştirdi ve fotoğrafın camından ufak bir toz zerresini sildi. *Bu kadın çok şey çekmiş,* diye düşündü Bayan Richardson. Bir yanı defterini kapatıp kalemine kapağını geçirerek, ona ayırdıkları vakit için teşekkür etmek istiyordu. Fakat neden geldiğini hatırlayarak tereddüt etti. Eğer kaçıp kim olduğu hakkında yalan söyleyen kendi kızı olsaydı, iyi kalpli insanların hayatına bela getiren kişi kendi kızı olsaydı, eh o zaman kimseyi soru sordukları için suçlayamazdı. Bayan Richardson derin bir nefes aldı.

"Warren'ın kız kardeşiyle de konuşmak isterdim," dedi ve notlarına bakıyormuş gibi yaptı. "Mia. Bana telefon numarasını verebilir miydiniz?"

Bay ve Bayan Wright, tahmin ettiği üzere birbirlerine rahatsız bakışlar attılar.

"Maalesef kızımızla bir süredir pek iletişim kurmuyoruz," dedi Bayan Wright.

"Ah, çok özür dilerim." Bayan Richardson bir ebeveynden diğerine baktı. "Umarım uygunsuz bir konu açmamışımdır."

Rahatsız sessizliğin uzamasına izin vererek bekledi. Geçmiş deneyimlerinden kimsenin sessizliğe fazla dayanamadığını öğrenmişti. Yeterince uzun beklerseniz biri konuşmaya başlardı ve genellikle konuşmayı başlatıp ihtiyacınız olan bilgiyi edinmek için soru sormaya devam etmenize izin verirdi.

"Pek sayılmaz," dedi Bay Wright bir süre sonra. "Fakat Warren öldükten kısa bir süre sonra onunla iletişimimiz kesildi."

"Üzücüymüş. Bu sıkça görülen bir şey. Ailenin bir bireyi kayıpla başa çıkamaz. İletişimi keser."

"Fakat Mia'ya olanların Warren'la hiçbir ilgisi yoktu," diye araya girdi Bayan Wright. "Warren'a olanlar bir kazaydı. Dikkatsiz davranan ergen oğlanlar. Ya da kardandı. Mia... eh, o başka bir mesele. O yetişkindi. Kendi kararlarını kendi alıyordu. George ve ben..." Bayan Wright'ın gözleri doldu.

"Pek iyi bir şekilde ayrılmadık," dedi Bay Wright.

"Bu çok kötü." Bayan Richardson öne doğru eğildi. "Bu ikiniz için de çok zor olmuş olmalı. Bir açıdan bakınca iki çocuğunuzu birden kaybettiniz."

"Bize başka bir seçenek vermedi ki," diye patladı Bayan Wright. "Karşımıza o halde çıkınca."

"Regina," dedi Bay Wright ama Bayan Wright durmak bilmiyordu.

"Ona dedim, bu Ryan adlı ailenin ne kadar iyi oldukları umurumda değildi. Tasvip etmiyordum. Kendi çocuğunu satmanın doğru olduğuna inanmıyordum."

Bayan Richardson'ın kalemi tutan eli havada kaldı. "Efendim?"

Bayan Wright başını iki yana salladı. "Bebeği bırakıp kendi hayatını yaşayabileceğini düşündü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Benim iki çocuğum vardı. Neden bahsettiğimi biliyordum. Warren'ı kaybetmeden önce bile." Orada silmek istediği bir leke varmış gibi burnunun kemerini sıktı. "Çocuğunuzla vedalaşmayı asla atlatamazsınız. Nasıl olursa olsun. O sizin canınız, kanınızdır."

Bayan Richardson'ın başı dönüyordu. Kalemini bıraktı. "Doğru mu anladım? Mia hamileydi ve Ryan adlı bir aileye bebeğini evlatlık mı verecekti?"

Bay ve Bayan Wright tekrar birbirlerine baktı ama bu sefer ifadeleri başka bir şey diyordu: Battı balık yan gider. Bayan Richardson'ın deneyimli gözü, bu konu hakkında konuşmak, belki de uzun bir zamandır bu meseleyi birilerine açmak istediklerini gördü.

"Tam sayılmaz," dedi Bay Wright. Uzun bir duraklama oldu. "Onların da bebeğiydi. Kendi çocukları olamıyordu. Bebeği onlar için taşıyordu."

13

1980 sonbaharında on sekizine yeni basan Mia Wright, Bethel Park'taki ufak sarı evi bırakıp New York Güzel Sanatlar Okulu'na gitti. Hayatında daha önce hiç Pennsylvania'dan çıkmamıştı ve evden iki bavul, erkek kardeşinin sevgisi ve ebeveynlerinin kınaması ile ayrıldı.

Kabul mektubu gelene kadar onlara sanat okuluna başvurduğunu söylememişti. Çocukken, başka kimsenin fark etmediği şeylerin ilgisini çekmesi hoşuna gidiyordu. "Tam bir hayalperesttin," derdi annesi. "Pusetinde oturur ve çimenlere bakardın. Küvete girer, seni kendi haline bıraktığımda bir bardaktan diğerine devamlı su doldururdun." Mia'nın o anlardan aklında kalanlar rüzgârda salınan çimenlerin, üstünden elinizi geçirdiğinizde kadifenin renk değiştirmesi gibi farklı renge bürünmesi; suyun, bardağın kenarına çarptığında damlalar halinde sıçrayışıydı. Her şeyin tamamen dönüşme yetisine sahip olduğunu fark etmişti. Arka bahçelerindeki iki kaya bile sabah güneşinde gümüşi bir renge dönüyordu. Okuduğu kitaplarda her ırmak bir su tanrısı, her ağaç gizli bir orman perisi, her yaşlı kadın güçlü bir büyücü, her taş lanetlenmiş bir ruh olabiliyordu. Her şeyin dönüşme potansiyeli vardı ve bu, Mia'ya göre sanatın gerçek anlamıydı.

Etrafındaki şeylerin gizli katmanlarını görüyor olmasını bir tek kardeşi Warren anlıyordu; gerçi daha o doğmadan bile aralarında bir bağ vardı. Onu dinleyen herkese, "Benim bebeğim," derdi bir parmağıyla annesinin karnına dokunarak. Warren ise

cevap olarak her defasında ufak bir tekme atardı. "Benim bebeğim içinde," diyordu marketteki yabancılara, annesinin karnını işaret ederek. Warren'ı hastaneden eve getirdiklerinde onu hemen sahiplenmişti.

"Benim Wren'im," derdi ona; sırf Warren'ı telaffuz etmek uzun olduğu için değil, aynı zamanda Wren ona daha çok uyduğu için. O günlerde bile devamlı tetikte olan yavru bir ördek gibiydi; başı bir tarafa eğik bir şekilde, iki tane inanılmaz büyük ve odaklanmış göz odada Mia'yı arardı. Ağladığında, Warren'ı hangi oyuncağın sakinleştireceğini bilirdi. Öğlen uykusuna yatmadığında Mia yanına, ebeveynlerinin yatağının ortasına uzanır, etraflarında battaniyelerle kumaştan bir yuva oluşturarak ona şarkılar söyler, uyuyakalana kadar oğlanın yanağını okşardı. Warren oyun parkında düşüp şakağını yaraladığında ağlayarak Mia'nın yanına gider, yarasına tentürdiyot sürüp bantla kapatan yine Mia olurdu.

"Annesi o sanırdınız," demişti anneleri bir keresinde yarı şikâyet yarı hayranlıkla.

Kendi ürettikleri, nereden türediği bilinmeyen kelimeleri vardı. Sonradan unuttukları bir sebep yüzünden tereyağına *peynir*, ağaçların tepelerine kurulan sığırcıklara *cıkkuş* derlerdi. Kullandıkları dil, etraflarına hendek gibi çektikleri bir daireydi. "Fransa'dan kimseye söyleme," derdi Mia fısıldayarak bir sırrını vermeden önce. Warren'ın yanıtı ise daima, "Vahşi zürafalar da gelse öğrenemezler," olurdu.

Sonra on bir yaşında, neredeyse on ikisine basmışken Mia fotoğrafçılığı keşfetti.

Daha yeni on yaşına girmiş olan Warren ise sadece sporu değil sporda iyi olduğunu da keşfetmişti. Yazın beyzbol, sonbaharda Amerikan futbolu, kışın hokey ve aralarda basketbol oynardı. O ve Mia hâlâ birbirlerine yakındı ama Warren'ın, parktaki beyzbol sahasında uzun saatler süren antrenmanları oluyordu. Bu yüzden Mia'nın da kendine bir tutku bulmuş olması son derece doğaldı.

Şehrin antikacısında, vitrinin köşesinde duran eski bir Brownie Starflex bulmuştu. Kameranın flaşı ve kayışı kaybolmuştu ama dükkân sahibi ona kameranın çalışacağını temin etmişti. Mia gümüş kapağı kaldırıp vizörden dükkânın bulanık bir minyatürünü gördüğü anda kamerayı almak istedi. Harçlıklarını biriktirdiği kedi şeklindeki kumbarasından para aldı ve kamerayı her yere götürmeye başladı. Kullanım talimatında, Kodak'a mektup yazıp *Nasıl Güzel Fotoğraf Çekilir* adlı kitabı alması tavsiye ediliyordu ama Mia onu görmezden gelip içgüdülerine güvendi. Annesinin iki tane eski ipek eşarbından sarkan kamerasıyla fotoğraf çekmeye başladı. Ebeveynlerinin gözünde bunlar tuhaf fotoğraflardı: yıkık dökük evler, paslanmış arabalar, yolun kenarına bırakılmış eşyalar. Film banyosu ve baskısı yapan yerde çalışan adam, "Bunların fotoğraflarını çekmen ilginç," demişti fotoğrafların baskılarını verirken. O ruloda üç fotoğraf vardı; art arda günlerde çekilmiş, kaldırımda yatan ölü bir kuşun fotoğraflarıydı ve adam bir kez daha Wrightların kızının kafasının pek yerinde olup olmadığını merak etmişti.

Fakat Mia'ya göre fotoğraflar, göstermeye çalıştığı şeyin yanına anca yaklaşıyordu. Çok geçmeden baskıların üstünde oynamakla kalmamış, kalemle üstüne çizmekten çamaşır suyu püskürtmeye kadar, kameranın kendisiyle deneysel işler yapmaya ve aletin sınırlarını isteğine göre zorlamaya başlamıştı. Bütün Brownielerde olduğu gibi Starflex de odaklama yapamıyordu. Çift pozlama olmaması için film otomatik sarılıyordu; kullanma talimatı da amatör fotoğrafçılar için bunun ideal bir özellik olduğunu söylüyordu. Yapacağınız tek şey yapabildiğiniz tek şeydi: Vizörden bakıp deklanşöre basmak. Talimatın söylediği gibi kamerayı göğüs hizasında tutmak yerine Mia kamerayı farklı açılarda eğiyor, kendi yaptığı boyunluğu kısaltıp uzatıyordu. Lensin üstüne ipek şallar ve mumlu kâğıtlar koyuyor, siste, sağanak yağmurda, bovling salonunun duman altı oturma alanında fotoğraf çekiyordu.

"Para israfı," diyordu annesi Mia bir zarf dolusu fotoğraf daha getirdiğinde.

Fakat her film rulosuyla birlikte bir fotoğrafın nasıl oluştuğunu, ne yapıp ne yapamayacağını, pozu nereye kadar çekip çevirebileceğini daha iyi öğreniyordu. O zamanlar farkında olmasa da sonradan olacağı fotoğrafçı için alıştırma yapıyordu. Her ruloda sadece on iki poz olunca çekeceği fotoğrafları dikkatli seçmeyi öğrendi. Herhangi bir ayar, diyafram ya da odak değişikliği yapamayınca kamerayı ve sahneyi manipüle ederek yaratıcı olmayı öğrendi.

Neyse ki tam bu sırada komşuları Bay Wilkinson araya girdi. Tepenin başında oturuyordu ve bir süredir Mia'yı boynunda kamerasıyla etrafta dolaşıp sağın solun fotoğrafını çekerken görüyordu. Mia ve Warren, Bay Wilkinson hakkında tek bir şey biliyordu: Oyuncak satın alıyordu ve zamanının çoğunda oyuncak fuarlarını geziyor, yeni oyuncaklara bakıyor ve ana merkeze hangi oyuncaklardan almaları gerektikleri konusunda rapor yolluyordu. Birkaç ayda bir Bayan Wilkinson mahallenin çocuklarını çağırır ve Bay Wilkinson'ın biriktirdiği örnek oyuncakları dağıtırdı. Harika oyuncaklardı bunlar: Noel süsü yapmak için içlerine alçı dökülebilen kalıplar, üstünde zıplayabildiğiniz Satürn şeklinde bir top, altın sarısı saçlarıyla oynayabildiğiniz bir bebek kafası, birbirine karıştırılabilen bir kutu parfüm ve karışımları koyabileceğiniz serçe parmak büyüklüğünde tüpler. "Bodrum katıma ihtiyacım var," derdi gülerek. Her çocuğun, sadece bir yo-yo olsa bile en az bir oyuncak aldığından emin olurdu. Wilkinsonların oğlu artık büyümüştü, Maryland'de bir yerde yaşıyordu ve oyuncaklara ihtiyacı yoktu.

Uzun bir süre boyunca Mia, Bay Wilkinson'ı gizemli bir Marco Polo ile kendi evini hazinelerle dolduran bir Noel Baba'nın karışımı olarak görebildi ancak. Fakat bir öğleden sonra, on üçüncü doğum gününden hemen sonra Bay Wilkinson verandasından Mia'ya seslendi.

"Bir senedir etrafta dolandığını görüyorum," dedi. "Neler yaptığını görmek istiyorum."

İnanılmaz derecede korkan Mia çektiği fotoğraflardan birka-

çını aldı ve ertesi sabah Wilkinsonlara götürdü. Fotoğraflarını o zamana kadar Warren dışında kimseye göstermemişti ve Warren tabii ki fotoğraflara bakınca takdir dolu sesler çıkarıyordu. Fakat Bay Wilkinson bir yetişkindi, bir adamdı, neredeyse hiç tanımadığı bir adam. Nazik olmak için bir sebebi yoktu.

Wilkinsonların zilini çaldığında Bayan Wilkinson onu, kocasının krem rengi daktilosunda bir şeyler yazdığı geniş masanın yanına götürdü. Fakat Mia girdiğinde Bay Wilkinson sandalyesinde döndü ve daktilo rafını kapatıp masanın içindeki bir dolaba girecek şekilde aleti aşağı ittirdi. Böylece masa daktiloyu tamamen yutmuş oldu.

"Hadi," dedi. Boynunda asılı duran yarım ay gözlüklerini açtı ve burnunun üstüne yerleştirdi. Mia'nın dizleri titredi. "Bir bakalım."

><

Meğer Bay Wilkinson da fotoğrafçıydı fakat o, manzara fotoğrafı çekmeyi severdi. "İçinde insanların olduğu kareleri sevmem. Bir ağacı, insana tercih ederim." Seyahate çıktığında kamerasını hep yanına alır ve etrafı keşfedebilmek için yolculuklarına fazladan yarım gün eklerdi. Bir dosyadan bir dizi fotoğraf çıkardı: gün doğarken kızıl bir ormanın görüntüsü, çiyle kaplı bir tarlanın ortasından kıvrılarak akan bir nehir, ilerideki ormanlara doğru parıldayan güneşin üçgen şeklinde gölden yansıması. Mia koridor boyunca asılı duran fotoğrafların da Bay Wilkinson'a ait olduğunu fark etti.

"Güzel yakalıyorsun," dedi Bay Wilkinson sonunda. "Güzel yakalıyorsun ve güzel içgüdülerin var. Şunu görüyor musun?" En üstte duran, göğe karşı silueti görünen, bir çınarın alt dallarından birine tünemiş, kameraya sırtı dönük duran Warren'ın fotoğrafını işaret etti. "Güzel kare. Bu şekilde çekmeyi nereden öğrendin?"

"Bilmem," diye itiraf etti Mia. "Gözüme doğru gözüktü."

Bay Wilkinson bir başka fotoğrafa gözlerini kısarak baktı. "Onu sakın kaybetme. Gözlerine güven. İyi görüyorlar." Bir başka fotoğraf çıkardı. "Ama buna bak. Sincabı çekmek istedin değil mi?" Mia başını salladı. Çitin tepesinde koşuyordu ve vücuduyla kuyruğunun koşarken çizdiği kavislere hayran kalmıştı. *Bir topun sekmesi gibi*, diye düşünmüştü deklanşöre basarken. Fakat fotoğraf bulanık çıkmıştı, sincap yerine çite odaklanmıştı; sincap ise leke gibi duruyordu. Bay Wilkinson'ın bunu nasıl anladığını merak etti.

"Tahmin etmiştim. Daha iyi bir kameraya ihtiyacın var. Seninkisi yeni başlayanlar ya da doğum günü, Noel partileri için uygun. Sana uygun değil." Dolaba yöneldi ve gerilerinde bir şeyler aradı. Dolabın içindeki eski kabanlar ve poşetlenmiş elbiseler sesinin boğuk çıkmasına sebep oluyordu. "Sen... sen gerçek fotoğraflar çekmelisin." Bir süre sonra döndü ve bir kutu uzattı. "Gerçek bir kameraya ihtiyacın var, bir oyuncağa değil."

Bu bir Nikon F'ti. Ufak, gümüş ve siyah renkte bir şeydi; ellerinde ağır ve sağlam duruyordu. Mia parmaklarını kabartmalı dış yüzeyinde gezdirdi. "Ama bunu kabul edemem."

"Kamerayı sana vermiyorum. Ödünç veriyorum. İstiyor musun istemiyor musun?" Cevabını beklemeden Bay Wilkinson masasındaki bir çekmeceyi açtı. "Onu artık kullanmıyorum. Hiç değilse biri kullansın." Siyah bir tüp film rulosu aldı ve Mia'ya fırlattı. "Ayrıca onunla ne yapacağını görmeyi iple çekiyorum."

Mia o gün eve döndüğünde filmi nasıl saracağını, kamerayı nasıl odaklayacağını ve lensi nasıl ayarlayacağını öğrenmişti. Tuhaf ve büyüleyici kelimeler aklında uçuşuyordu: *diyafram, pozlama.* Tekrar ve tekrar vizörden bakmak için kamerayı gözüne yaklaştırıyordu. Ortasından geçen yatay çizginin altında her şey dönüşüme uğruyordu.

Bay Wilkinson ona filmi kameradan nasıl çıkaracağını ve nasıl yıkayacağını öğretti. Mia geliştirici solüsyonun keskin kokusunu, filmin yüzeyinde gümüşi bir tabaka oluştuğunda çıkarılmaya hazır olmasını beklemeyi sevmeye başlamıştı. Tekrar

yukarıya çıkmayı öğrenmek için uçağı dik bir şekilde aşağı yönlendiren bir pilot gibi Mia da bilerek fotoğrafları bulanık, yanlış diyafram ayarı veya ISO ile çekip ne olacağını görmek istiyordu. Bir müzisyenin, enstrümanının en ince detayını öğrenmesi gibi, istediği etkiyi yaratmak için ışığı ve kamerayı nasıl kullanması gerektiğini öğrendi.

"Ama nasıl..." diye sorardı, kâğıtta oluşan baskı ile aklındaki kareyi düşünerek. İlk başta Bay Wilkinson cevapları biliyor olurdu. "Yer yer gölgelendirme yap." "Işık dağıtan lens kullan." "Bir de lensi çıkarıp önünde tutmayı deneyelim." Fakat çok geçmeden Mia'nın soruları derinleşmeye başladı ve Bay Wilkinson kitaplığındaki *Fotoğrafçılık Teknikleri* kitabına danışmak durumunda kaldı.

"Genç hanım fotoğrafta derinlik istiyor," dedi bir öğleden sonra keyifle. Mia artık on beş yaşına gelmişti. "Genç hanımın büyük format bir kameraya ihtiyacı var."

Mia böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Fakat Dickinson's Eczanesi'nde çalıştığı ve Eat'n Park'ta yaptığı garsonluktan biriktirdiği para çok geçmeden yeni bir kameraya gitti. Saatlerini Bay Wilkinson'ın kamera kataloglarına ve fotoğrafçılık dergilerine bakarak geçiriyordu.

"Fotoğraf çekmekten çok o şeyleri okuyorsun," diye dalga geçti Bay Wilkinson ama Mia sonunda bir kamerada karar kıldı, Graphic View II. Bay Wilkinson bile seçimine diyecek bir şey bulamadı.

"Sağlam kameradır," dedi. "Paranın karşılığını alırsın. Kameraya iyi bak, bütün hayatın o olacak." Seri bir ilandan aldığı ikinci el kamera, özenle kendi kılıfına yerleştirilmiş bir şekilde geldiğinde Bay Wilkinson'ın haklı olduğunu anladı.

Ebeveynleri için kamera o kadar da etkileyici değildi. "Bu kameraya ne kadar harcadım dedin?" diye sordu annesi, babası başını iki yana sallarken. Onların gözünde Victoria Dönemi'nden kalma bir şeye benziyordu. İncecik bir tripodun üstündeydi; sarkık bir körüğü ve Mia'nın altına girdiği koyu renk bir kumaşı

vardı. Onlara nasıl çalıştığını anlatmaya çalıştı ama fotoğrafta minyatür etkisinden bahsetmeye başladığı anda dikkatleri dağıldı. Çok sevdiği Warren bile o noktada pes etmişti. "Nasıl çalıştığını bilmeme gerek yok Mia," dedi sonunda. "Sadece fotoğrafları görmek istiyorum." Mia da tek başına devam etmesi gerektiği bir noktaya geldiğini fark etti.

Yakınlarındaki parkta bulunan çocuklar için tırmanma alanlarının, geceleyin sokak lambalarının, şimşeğin çarpmış olduğu bir çınarı kesen bahçıvanların fotoğrafını çekti. Üç nehrin birleştiği noktada üstünden geçen paslı köprüyü çekmek için kamerayı şehrin merkezine taşıdı. Ayarlarla oynayarak Warren'ın futbol maçını tribünlerin tepesinden, oyuncuların ufak tren setlerindeki gibi minyatür göründüğü bir noktadan çekti. "O ben miyim?" demişti Warren figürlerden arkada pas bekleyenine bakarak. "O sensin Wren," demişti Mia. Birden kendini, bir eli sahanın üstünde, oyuncuları bezelye tanesi büyüklüğünde oyuncaklara çeviren bir cadı gibi gördü.

Ertesi gün o fotoğrafın baskısını Bay Wilkinson'a götürdü ama kapıda yabancı bir kadınla karşılaştı. Kadının Bay Wilkinson'ın gelini olduğu ortaya çıktı. "Della uykusunda vefat etti," dedi boynunda kamerası, elinde fotoğrafla duran Mia'ya bakarak. "Neye ihtiyacım var demiştin?"

Cenazeden sonra Bay Wilkinson'ın gelini ve oğlu onu, kendilerine daha yakın olan Silver Spring'de bir emekli evinde yaşamaya ikna etmişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Mia'nın bırakın fotoğrafı göstermeye, vedalaşmaya zamanı kalmamış, böylece o ve kamerası tekrar baş başa kalmıştı.

><

1979 sonbaharında, Mia'nın lisede son senesinde New York Güzel Sanatlar Okulu'na, şehrin etrafında bulunan terk edilmiş binaların fotoğraflarıyla başvurdu. Baskıları nemli bir kumaşla ıslatmış, emülsiyon daha ıslakken bir iğnenin ucuyla fotoğrafı

kazımış, böylece incecik beyaz bir çizgi elde etmişti. Ortaya çıkan sonuçlar yontma süslemelerin tam tersiydi: kapanmış bir fabrikanın merdivenlerinde öne doğru eğilerek oturmuş bir işçi, Jamison's Oto Tamiri'nin karşısındaki hidrolik araba çekicinin tepesinde duran bir sedan, bir cüruf tepesine el ele koşan iki çocuğun hayaleti. O çocukları görünce Warren gözlerini kısıp fotoğrafa yakından bakmıştı. Alelade çocuklar olabilirdi ama değillerdi: Warren'ın başındaki bir tutam saçı ve kameranın ağırlığıyla bir tarafa eğilmiş Mia'nın boynuna bağlı ipek şalı görebiliyordu. İkisinin bunu yaparken çekilmiş fotoğrafı yoktu ama sanki çocuklukları boyunca parkın kenarında biriken cüruf tepelerine tırmanıyorlarmış gibi duruyorlardı. Ablasının fotoğrafına bakınca Warren, Mia yok olmak üzere olan geçmiş benlerinin bir hayaletini çekmiş gibi hissetti. "Fotoğrafı geri aldığında benim olabilir mi?" diye sordu.

Ebeveynlerine göre Mia'nın çektiği fotoğraflar, hatta genel olarak eserlerinin tamamı, pek hoş değildi. Yaptığı şeye "eser" ya da "sanat" bile demiyorlardı; öyle yapmak, durumu gözlerinde daha kötüleştirirdi. Orta sınıftan geliyorlardı; sıkıcı, orta sınıf bir şehirde, krem rengi orta sınıf bir çiftlik evinde, orta sınıf evli bir çifttiler. Onlara göre iş, bir şeyi tamir etmek veya işe yarar bir şey üretmekti; eğer bir işlevi yoksa, onu yapmak için bir sebep görmezlerdi. "Sanat" ellerinde fazlasıyla zaman ve parası olan insanların yapacağı bir şeydi. Buna şaşırmamak gerekirdi. Mia'nın babası tamirciydi, Wright's Tamir'in kurucusu ve tek sahibiydi. Bir gün kilisenin ortasında, içine sincapların yuva kurduğu kırık saçak tahtasını tamir ederken, ertesi gün komşularının evindeki giderleri temizliyor veya lavabonun altında paslanmış olan U borusunu değiştiriyordu. Annesi hastanede hemşireydi; ilaçları takip ediyor, kan alıyor, hastaların altını değiştiriyor ve sıkça geceleri çalışıyor veya çifte vardiya yapıyordu. Elleriyle uzun saatler boyunca çalışırlar ve ellerinden geldiğince para biriktirip evlerinin ve iki arabalarının kredisini ödeyip kalanını, hiçbir açıkları olmayan fakat aynı zamanda gururla şımarık olmadıkla-

rını söyledikleri çocuklarının harcamalarına ayırıyorlardı.

Fakat şimdi Mia yerde saatlerce uzanıp Warren'ın hoş bir fotoğrafını çekiyor, kâğıttan bebek gibi onu fotoğraftan kesip çıkarıyor, kardeşinin kestiği fotoğraflarını eski bir ayakkabı kutusuna yaprak gibi özenle yerleştiriyordu. Hepsi, Warren'ın devasa palamutlarla çevrili bir elf gibi göründüğü fotoğraf içindi. Mia, babası eve gelince ellerinden daha yağı temizleyemeden ve ayakkabılarını tam çıkaramadan ondan, film alabilmek için iki dolar istiyor, *geri ödeyeceğim, söz veriyorum,* diyerek yalvarıyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse neredeyse hiçbir zaman parayı geri ödemezdi. Annesi Mia'ya yeni okul kıyafetleri için para verdiğinde, yenilerini satın almak yerine eski kot pantolonunun deliklerini dikiyor, parayı biraz daha filme harcıyor ve olması gerekenden birkaç santim kısa etekler, eskimiş ve rengi atmış gömlekler giyerek etrafta koşturup fotoğraf çekiyordu. Gidip Eat'n Park'ta garson olarak işe başladığında kazandıklarını yeni kıyafetler ya da ikinci el bir arabaya harcamaktansa, parasını biriktirip hepsini bir kameraya harcıyordu. Ailesinin geri kalanının kullanabileceği bir kamera bile değildi. Bir keresinde onlara hareket ve lens uzaklığı hakkında bir şeyler öğretmeye çalışmıştı ama hepsinin canı sıkılmıştı. Gerçi lise son sınıftayken, annesinin sonradan çerçeveletip salondaki duvara astığı dördünün aile fotoğrafını çekmişti. Kamera katlanarak kapandığında evrak çantası büyüklüğünde oluyordu ve bu, bir şekilde ebeveynlerini daha da hayal kırıklığına uğratıyordu. O kadar para ufacık bir şeye dönüşüyordu.

Mia'nın ebeveynlerini kızlarını anlamadıkları için suçlayamazdınız. Savaş zamanında doğmuşlardı, onların ebeveynleri ergenliklerini, çürümüş yemek dahil hiçbir şeyi çöpe atmadıkları Büyük Buhran zamanında geçirmişti. Kıyafetlerin savaş zamanında seferberlik için orduya yollandığı, teneke ve artık metallerin kurşun ve yağ bombalarına dönüştürüldüğü zamanları hatırlıyorlardı. Pratiklik kemiklerine işlemişti. Hiçbir şeyi boşa harcamıyorlardı, özellikle de zamanı.

O yüzden konu üniversite olunca kızlarının Pitt veya Penn State gibi pratik bir yere gidip işletme veya turizm okuyacağını varsaymışlardı. Bu fotoğrafçılık meselesinin, oğlanların peşinden koşmak veya vejetaryenlik gibi gelip geçici bir heves olduğunu düşünmüşlerdi. Bunca sene başka ne için canlarını dişlerine takıp çalışmışlardı? Mia parasını güzel sanatlar okuluna yatırıp çöpe atsın diye mi? Hayır. Madem güzel sanatlara gitmeyi çok istiyordu, o zaman okulu kendi ödemeliydi. Bunun zalimce bir karar olmadığı konusunda ısrarcıydılar. Mantıklıydı. O okula gitmesini yasaklamıyorlardı. Ona kızmıyorlardı, kesinlikle, asla kızgın değillerdi. Fakat onu salonda karşılarına oturtup dürüstçe konuşmuşlardı; bu sanat muhabbeti bir zaman kaybıydı. Mia onları hayal kırıklığına uğratmıştı ve kesinlikle bunun için para vermeyeceklerdi. "Seni daha zeki sanmıştık," dedi annesi kınayan bir tonda.

Mia üzüntüyle dinledi ama bunu tahmin etmişti. Ebeveynlerinin bunu tasvip etmeyeceğini daha baştan biliyordu. Bugüne kadar hobisine göz yummuşlardı ama artık on sekiz yaşındaydı ve işlerin değişeceğini biliyordu. Yetişkin olması, çocuksu şımarıklıklarını bir kenara bırakması gerekiyordu, hemen içine dalması değil. Çoktan birkaç hesaplama yapmıştı; ebeveynleri maddi katkıda bulunmayı teklif etselerdi şaşırırdı. Okul, Mia'nın portföyüne öyle hayran kalmıştı ki ona burs teklif etmişlerdi. Konaklama ve araç gereçlerini yarı zamanlı bir işle karşılayacaktı. Ebeveynleri, sanki tehditlerinin bir işe yaramayacağını tahmin etmiş gibi birbirlerine baktı ve bu haberi sessizlik içinde sindirdi.

Mia'nın gitmesinden bir hafta önce Warren, ablasının odasının kapısında belirdi.

"Mi, düşünüyordum da..." O kadar ciddi konuşuyordu ki Mia neredeyse kıkırdıyordu. Sonra Warren arka cebine davrandı ve katlanmış bir deste para çıkardı. "Bence bunu almalısın. Her şeyi olmasa da çoğu ihtiyacını karşılayacaktır."

"Peki ya araba ne olacak Wren?" diye sordu. Warren bir araba almak için para biriktiriyordu, hatta uzun araştırmalarının sonucunda hangi arabayı alacağına karar bile vermişti: Bir Volkswa-

gen Rabbit. Mia'nın kardeşinden bekleyeceği bir seçim değildi. Ondan bir Trans Am ya da Thunderbird gibi daha gösterişli ve eğlenceli bir şey almasını beklerdi. Fakat benzinin dört litresi 1,10 dolardı ve Rabbit, karşılayabileceği sayılı arabadan biriydi; ayrıca reklamlarında dört litreyle 60 kilometre gidebildiğini söylüyorlardı. Olabilecek şeyler arasından bu konuda Warren'ın pratik tarafının ortaya çıkması Mia'yı eğlendirmişti.

Warren'in elini geri kapadı ve hafifçe geri itti. "Git ve arabanı al Wren," dedi. "O arabayı al ve eve ziyarete geldiğimde beni otobüs durağından alacağına söz ver."

Mia, yanında sadece bir bavul kıyafet ve bir kamerasıyla önce Philadelphia'ya, sonra New York'a giden şehirlerarası otobüse bindi. Okuldaki panolarda bulduğu bir ilan sayesinde, iki kızla beraber kampüsten çok uzak olmayan, Village'da bir daireye çıktı. Grand Central'a yakın ufak bir lokantada garson ve SoHo'da bir resim malzemeleri dükkânında tezgâhtar olarak iş buldu. Birikiminden kalanlarla West 17th'deki bir fotoğrafçılık dükkânına gitti ve orada çalışan genç adamın kippasına* dik dik bakmamaya çalışarak film ve fotoğraf kâğıdı aldı. Böylece donanımlı bir şekilde derslerine başladı: Figür Çizimi I, Işık ve Renk I, Sanat İncelemesi I, Eleştirel Çalışmalara Giriş ve onu en çok heyecanlandıran, ünlü Pauline Hawthorne tarafından verilen Fotoğrafçılığa Giriş dersi.

Sonradan anlaşıldığı üzere ebeveynlerinin aksi yöndeki çabalarına rağmen Mia'yı güzel sanatlar okulu için yetiştirmişlerdi.

Mia her sabah dört buçukta kalkıp işe gidiyor, trenlerine binmeden önce kahve almaya gelen işadamlarına kahve veriyordu. Mutfaktan taşıdığı sıcak tabaklar önkollarının içinde yay şeklinde yanık izi bırakıyordu. Annesi çift vardiya yapsa bile yatakta yatanlara bir vücuttan fazlası olduklarını hissettirecek şekilde davranırdı; onlarla çocuklarının dans gösterileri ya da kardeşlerinin yakın zamanda yaşadığı araba arızaları hakkında konuşur, evcil hayvanlarının halini hatırını sorardı. Senelerce annesini izledikten sonra Mia da bu yeteneği edinmişti. Kimin kahvesine

* Yahudilerin taktığı takke. –*çn*

krema ve şeker, kimin yumurtasının üstüne ketçap istediğini aklında tutuyor, tabağında ekmeğin kenarını bırakan biri geldiğinde, müşteri tekrar aynı yemeği söylediğinde ekmeğini mutfakta önceden kesilmiş halde bulunca seviniyordu. Mia insanların ihtiyaçlarını kestirmeyi öğrendi. Annesi nasıl bir doz daha morfinin ne zaman verileceği ya da lazımlığın boşaltılması gerektiğini biliyorsa, Mia da müşteriler boş bardaklarını bırakırken yanlarında taze kahveyle bitivermeyi, yerinde kıpırdanıp duran birini gördüğünde müşterinin acelesi olduğunu anlayıp hesabını götürmesi gerektiğini veya rahat davranıyorlarsa biraz daha oturmak istediklerini anlıyordu. Bu yüzden işadamları ve reklam piyasasında çalışanlar Mia'nın baktığı masalara oturmayı seviyordu ve genellikle ona fazladan bir, bazen beş dolar bahşiş bırakıyorlardı. Mutfakta, müdür bakmadığında Mia tabaklarda arta kalan tostları ve çırpılmış yumurtaları çöpe atmaktansa yiyordu. Kahvaltısı bu oluyordu.

Vardiyası bittiğinde çalışan tuvaletlerinde üstünü değiştiriyor, kırışmasınlar diye üniformasını ve önlüğünü sıkıca rulo yapıp sırt çantasına koyuyordu. Ütüsü yoktu ve bu şekilde, eğer dikkatli davranırsa, çamaşırlarını yıkamaya götürmeden bir hafta boyunca aynı üniformayı giyebiliyordu. Sonra kot pantolon ve tişörtüyle dersine gidiyordu.

Babasından arabanın yağını değiştirmeyi, prize kablo çekmeyi, ahşap yontmayı, testere kullanmayı öğrenmişti; bu da araçları ustaca kullandığı anlamına geliyordu. Bir parça kabloyu veya metali kopmadan ne kadar çekebileceğini, düz çizgiler ve yumuşak çıkıntılar, kavisler yapmayı, bakır bir boruyu farklı açılarda nasıl eğip bükeceğini biliyordu. Annesinden, gazlı bezden kanvasa kadar her çeşit kumaşı kullanmayı ve istediği şekle sokmayı, sınırlarını bilmeyi, ne kadar esneyebildiğini ve ne kadar dayanabileceğini öğrenmişti. Bir aleti, değdiği şeyden eser kalmayacak şekilde düzgünce nasıl temizleyeceğini... Şimdi sınıfta metalden sandalye yapmalarını istediklerinde, nasıl kaynak yapıp metali güçlendireceğini; kumaşla çalışmaları gerektiği söylendiğinde

kumaşı çabucak sıkarak kadife ve keteni nasıl, öğretmeninde bile hayranlık uyandıracak şekilde 1.80 santim boyunda bir ağaca dönüştüreceğini biliyordu. Boyanın akacak kadar sulanması için onu ne kadar inceltmesi, kil gibi tuvalin üstünde kalması ve şekil verilmesi için ne kadar koyultması gerektiğini biliyordu. Figür çiziminde, manken üstündeki sabahlığı açıp ayaklarına düşecek şekilde bıraktığında bir tek Mia utanarak zaman kaybetmek yerine hemen mankenin uzun uzuvlarını ve göğüslerinin kavislerini çizmeye başlıyordu. Hastanede annesine yardım ederken artık utanç duyamayacak kadar çok vücut görmüştü.

Saat üçte dersleri bittikten sonra tekrar işe gidiyordu. Haftada iki gün Dick Blick'te vardiyası vardı; kendisiyle aynı okula giden öğrencilere sanat araç gereçleri satıyor ya da arka odanın stoğunu hallediyordu. Yaşı daha büyük olan öğrencilerle sanat konuşuyor ve onlar da ne üzerinde çalıştıklarını, neden fırça yerine bıçağı, yağlı boya yerine akriliği ya da Kodachrome yerine Fujicolor'ı tercih ettiklerini anlatıyordu. Arka odada, onun yaşında bir kıza sahip olduğu için kirasını ödeyebilmek adına birden fazla işte çalışan Mia'ya zaafı olan patronu, taşıma esnasında kırılan kalemleri ve pastel boyaları, sızdıran boya tüplerini, zarar gören ya da zımbalanmadan gelen fırçalarla tuvalleri kullanmasına izin verirdi. Satılamayacak durumda olan ne varsa Mia eve götürüp tamir ediyordu. Tuvallerin kumaşını tekrar geriyor ya da bantla tuvalin arkasından yapıştırıyordu. Fırçaların kıymık çıkan saplarını zımparalıyor, kırılan kalemlerin iki parçasını da açarak bir tam kalem yerine iki yarım kalem şeklinde kullanıyordu. Bu şekilde ihtiyacı olan şeylerin büyük bir bölümünü bedava karşılıyordu.

Haftanın üç akşamı Mia 1. metro hattına binip 116. Cadde'ye gidiyor, farklı bir üniforma giyip Columbia yakınlarındaki bir barda garsonluk yapıyordu. Servis ettiği lisans öğrencileri ya kibirli-tiksindirici ya da pis bakan-tiksindirici oluyor ve saat ilerledikçe tavırları kötüleşiyordu ama ona bahşiş veriyorlardı ve iyi bir gecenin sonunda önlüğünde bazen otuz kırk dolar birikiyordu. Hamburgerlerinin son lokmalarını, unuttukları patates

kızartmalarını, turşularının uçlarını akşam yemeği niyetine yiyor ve bahşişlerini kotunun cebine tıkıyordu.

İlk senesini kıt kanaat geçirdi ve kirasını ödedikten sonra bile biraz parası arta kaldı. Ara sıra evi aradığında, (evet arıyordu ve ebeveynleri aralarında bir dargınlık olmadığını söylüyor ve kibarca okulunun nasıl gittiğini sorup verdiği cevaplara ilgi gösteriyor ya da en azından ilgi duyuyormuş gibi yapıyordu) Warren oraya gitmeye değip değmediğini sordu. O hep aralarından rahat olandı, her şeyi olduğu gibi kabul ediyordu; Mia ise kararlı, hırslı, planlamacıydı.

"Değdi," diye temin etti. Kardeşine dersleri, o hafta hangi tabloları incelediklerini ve en sevdiği, sabah dört buçukta kalkıp akşam geç vakitlere kadar uyumamasının gerçek sebebi olan fotoğrafçılığı anlatırdı.

Pauline Hawthorne'dan bahsettiğinde sesi hem hoşlandığı çocuktan bahseden liseli bir kız edasını hem de dindar birinin azizler hakkında konuştuğundaki hayranlığı taşıyordu. Fotoğrafçılığın ilk dersinde öğrenciler masalarının başında sırtı dik, önceden verilen listeye uygun bir şekilde 35mm kamera ve iki not defteriyle beklemişti. Ders başladığında Pauline odanın arkasına gidip ışıkları söndürmüş ve kendini tanıtmadan projeksiyon makinesini çalıştırmıştı. Önlerindeki ekranda bir Man Ray fotoğrafı belirmişti: balık etli bir kadının sırtına f deliği çizilmiş, böylece bir çelloya dönüşmüştü. Odayı bir sessizlik kapladı. Beş dakika sonra Pauline başparmağının bir hareketiyle fotoğrafı Ansel Adams'ın bir manzarasıyla, bembeyaz bir göle bakan McKinley Dağı'na çevirdi. Bir tıklamayla, Dorothea Lange'in bir Dust Bowl* kadını portresi belirdi. Koyu renk saçı yandan ayrılmış, dudaklarının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. İki saatlik ders bu şekilde devam etti, bütün öğrencilerin tanıdığı ama Pauline'in de tahmin etmiş olacağı üzere hiçbirinin

---

* (İng.) Toz çanağı. Kuzey Amerika'da 1930'larda ülkenin bir kısmını etkileyen kuraklık nedeniyle uzun süre çevrede ağır toz ve kir sorunu yaşanmıştır. Yolda yürüyenlerin yüzleri toz içinde kalmalarıyla bilinir. –çn

uzun süre incelemediği fotoğraflara baktılar. Kütüphanede okudukları sayesinde Mia hepsini tanıdı ama fotoğraflara yeterince uzun süre baktıktan sonra yeni şekillere, sevdiği insanlara benzemeye başladıklarını fark etti.

İki saat geçtikten sonra Pauline projektörü kapadı ve bütün sınıf ani aydınlık karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Bir sonraki derse en çok gurur duyduğunuz fotoğrafı getirin," dedi ve sınıftan çıktı. Bu, ders boyunca söylediği ilk ve tek söz oldu.

İyice düşündükten sonra Mia bir sonraki derse büyük format kamerasıyla çektiği fotoğraflardan birini götürdü. Fotoğrafçılığa Giriş dersi el kameralarına odaklanıyordu ama Pauline *en çok gurur duyduğunuz* demişti ve bu da oydu. Arka bahçelerinde sokak hokeyi oynayan kardeşinin bir karesi. Evleri ve mahallenin geri kalanı arkasında minyatürler gibi uzanıyordu. Fotoğrafı çekmek için evlerinin arkasındaki tepenin en üstüne tırmanması gerekmişti. Sınıfa girdiklerinde duvarlar boyunca her öğrencinin isminin asıldığını ve altlarında da mandallar olduğunu gördüler. Dersin başlamasından iki dakika sonra Pauline sınıfa girdi, yine kendini tanıtmadı. Bütün sınıf sırayla kendi fotoğrafının yanında durdu ve Pauline fotoğrafların kompozisyonu ya da tekniklerine yorum yaptı; çekim açısı veya tonlamayla ilgili sorularına çekinerek cevap verdiler. Bazıları özenle ayarlanmış karelerdi, bir iki kişi sanatsal bir şey denemişti. Devasa bir sinema perdesi önünde duran bir kız silueti, ahizenin etrafına dolanmış bir telefon kablosu.

Mia ve sınıfın geri kalanı kendilerini Pauline'in sorularına karşı hazırlamaya çalıştı. O ilk dersten sonra, öğrencilerini rahatsız hissettirmekten zevk alan ve onları rahat ortamlarından çıkarmanın en iyi yolu olarak yaptıklarını eleştirirken yerle bir etmek olduğuna inanan katı öğretmenler gibi, onun da tam bir ejderha olduğunu düşünmüşlerdi. Fakat sonradan anlaşıldığı üzere Pauline bir ejderha değildi. Saçmalıklara tahammülü olmayan havasına rağmen her fotoğrafta öne çıkaracak ve övecek bir şey buluyordu. Bu yüzden tanınmış biri olmasına rağmen yeni başlayan öğrencilere eğitim vermeyi seçmişti. "Küçük kız

kardeşin nasıl güldüğüne bakın," dedi aile portrelerinden birini göstererek. "Bir tek o kameraya bakmıyor, bu da bakan kişiye karenin dışında da bir şeyler olduğu izlenimi veriyor. Kız isyankâr mı? Yoksa genel olarak ailenin karakterini mi gösteriyor?" Ya da "Gökdelenin ayı delecekmiş gibi duruyor olmasına bir bakın. Bu düşünülerek seçilmiş bir perspektif." Övgüleri kadar sık olan eleştirileri bile Mia'nın beklediği gibi değildi. "Su zordur," dedi kısaca, öğrencilerden biri şelale fotoğrafında suyun bulanık çıktığını söylediğinde. "Bunun bilinçli yapıldığını varsayalım. Burada ne gibi bir etki yaratmış?"

Mia'nınki sonuncu fotoğraftı ve sınıf, fotoğrafın önünde toplandığında Pauline, şaşırmış gibi durakladı. Fotoğrafı iki, üç, beş dakika boyunca inceledi ve herkes bu sessizlikte huzursuz olmaya başladı. "Mia Wright kim?" diye sordu sonunda ve Mia bir adım öne çıktı. Geri kalan herkes, sanki yıldırımın kendilerine de çarpmasını istemiyormuş gibi ufak bir adım geri gitti. Sonra Pauline sorular sormaya başladı. Neden bu çizgiyi sağdan sola uzanacak şekilde çektin? Kamerayı neden bu şekilde eğdin? Neden ağlara değil de hokey çubuğuna odakladın? Mia elinden geldiğince cevap verdi. Arkalarındaki tepelere kıyasla evin ve çimenliğin ne kadar ufak göründüğünü yakalamak, çimenin dokusunu ve erkek kardeşinin ayaklarının altında nasıl ezildiğini göstermek istemişti. Fakat bir noktadan sonra Pauline'in soruları daha teknik bir hal almaya başlayınca Mia heyecanlanmış ve kendini düzgün ifade edememeye başlamıştı. O çizgi öyle güzel görünmüştü. Kameranın eğimi öyleyken güzel durmuştu. Derinliği bu şekilde olunca güzel durmuştu. Sonunda ders bittiğinde Pauline bir adım geri gitti ve başını salladı.

"Gelecek sefere kameralarınızı getirin. Fotoğraf çekmeye başlayacağız," dedi. Çantasını aldı ve sınıfı terk etti; Mia da soruları başarıyla mı cevapladı yoksa tamamen batırdı mı bilemeden kaldı.

Sonraki birkaç derste Pauline, Mia'ya diğer öğrencilere davrandığı gibi davrandı. Filmi kameraya nasıl takacaklarını, fotoğ-

raf karesini nasıl oluşturacaklarını, doğru diyafram ve açıyı nasıl ayarlayacaklarını öğretti. Mia bunların hepsini Bay Wilkinson'ın eğitiminden ve yıllar içinde edindiği deneyimlerden biliyordu. Fakat Pauline anlattıkça, içgüdüsel olarak çektiği fotoğrafların kompozisyonu daha bilinçli olmaya başladı. Spesifik bir diyafram ayarını neden seçtiğini anlatacak sebepleri, fotoğrafın *güzel olması için* seçtiği ayarların neden fotoğrafı güzel yaptığını söyleyebiliyordu. Dönemin başlamasından iki hafta sonra, sınıfça ilk fotoğraf baskılarını almaya başladıklarında Pauline, karanlık odada Mia'nın çalıştığı masaya geldi. Kırmızı ışıkta, devasa bir yakuttan yontulmuş gibi duruyordu.

"Ne zamandır büyük format kamerayla çalışıyorsun?" diye sordu ve Mia cevap verdiğinde, "Bana birkaç fotoğrafını daha göstermek ister misin?" dedi.

O cumartesi günü, Mia kendini Pauline'in oturduğu apartmanın lobisinde, elinde fotoğraflarıyla dolu bir zarfla buldu. Binanın bir görevlisi vardı ve Mia daha önce böyle biriyle karşılaşmadığından adamın karşısında öyle şaşkın kalmıştı ki Mia'ya hangi kata çıkması gerektiğini söylediğinde duymamıştı. Bu yüzden asansörün her düğmesine basmış, her katın daire kapılarındaki isimleri kontrol edip doğru daireyi bulana kadar bunu devam ettirmişti. Nihayetinde altıncı kattaki daireyi bulduğunda Pauline onu kapıda bekliyordu.

"Geldin nihayet," dedi. "Görevli geldiğini haber vermek için on dakika önce aradı. Meraklanmaya başlamıştım." Yalın ayaktı ama onun dışında aynı sınıfta olduğu gibi giyinmişti: siyah tişört, uzun siyah etek ve yürüdükçe ufak ziller gibi şıngırdayan boncuklu küpeler. Mia kızararak Pauline'i, her şeyin ışıldıyormuş gibi göründüğü beyaz duvarlı, geniş, güneş ışığıyla dolu odaya takip etti. Bir fotoğrafçının evinin duvarlarının fotoğraflarla kaplı olmasını beklerdi ama duvarlar çıplaktı. Sonradan Pauline'in stüdyosunun üst katta olduğunu, duvarlarda hiçbir şeyin asılı olmadığını çünkü çalışmadığı zamanlarda beyaz bir ortama ihtiyacı olduğunu öğrenecekti. *Zihnimi sıfırlıyor*, demişti Pauline.

Fakat şimdi Mia, Pauline'in yanında gri, yumru yumru kumaşı olan koltukta oturuyordu. Sehpanın üstüne fotoğrafları serdiler. Pauline, ikinci dersteki gibi sorularla doluydu: Bu fotoğrafta kamerayı neden bu kadar aşağıdan tuttun? Bunda neden bu kadar yakından çektin? Şuradaki eğimi değiştirmeyi düşündün mü? Bunu çekerken aklında ne vardı? Fotoğrafları konuşurken Mia'nın utangaçlığı kayboldu. Konuşmaya o kadar dalmıştı ki bir kadın gelip de sehpaya, her ikisinin yanına birer fincan kahve bıraktığında yerinde zıpladı.

"Mal," dedi Pauline umursamaz bir el hareketiyle. "Mal, bu Mia Wright, öğrencilerimden biri."

Mal zayıf, uzun boyluydu ve dalgalı kahverengi saçları vardı. Kot pantolon ve yeşil bir bluz giymişti; Pauline gibi yalınayaktı.

"Biraz kahve istersiniz diye düşündüm," dedi Mal. "Tanıştığıma memnun oldum Mia." Pauline'i yanağından öptü ve gitti.

Mia öğleden sonranın tamamını, bardaki vardiyası başlayana kadar orada geçirdi. Pauline ve Mal, akşam yemeğine kalması için ısrar ettiler, ancak işe gitmesi gerektiğini itiraf etmek zorunda kaldı. "Önümüzdeki hafta o zaman," dedi Pauline. "İzinli olduğun bir gün." Sonraki aylarda Mia sıkça Pauline ve Mal'ı ziyaret edecek, Pauline ile fotoğrafçılık konuşacak, onu stüdyosunda çalışırken izleyecek ve Pauline o sırada neyin üstünde çalışıyorsa onun hakkında sesli bir şekilde düşünmesini dinleyecekti. "Eski Mısır hakkında yazılar okuyorum," diye konuşmaya başlayıp bir kitap açardı. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun söyle." Yemek masasında Mia daha önce hiç denemediği yemekler denedi: enginar, zeytin, Brie peyniri. Öğrendiği üzere Mal bir şairdi ve birkaç şiir derlemesi yayınlanmıştı. "Fakat kimse şiiri umursamıyor," demişti Mal hüzünlü bir gülmeyle. Mia'ya destelerce kitap ödünç verirdi: Elizabeth Bishop, Anne Sexton, Adrienne Rich.

Kış geldiğinde Mia neredeyse her hafta yeni çektiği fotoğrafları göstermeye Pauline'e gider ve beraber fotoğrafların üstünde konuşurken, Pauline Mia'yı neyi neden yaptığını anlatmaya zorlardı. Eskiden Mia içinden nasıl geldiğine göre fotoğraf çeker, neyin

doğru neyin yanlış olduğuna içgüdüleriyle kara verirdi. Pauline onu bilinçli olmaya, yapacağını önceden planlamaya, ilk başta ne kadar düz görünürse görünsün her fotoğrafta bir alt metin yaratmaya itiyordu. "Hiçbir şey tesadüf değildir," derdi Pauline tekrar ve tekrar. Mia, bunun hem hayatta hem de fotoğrafçılıkta en sevdiği mantra olduğunu öğrendi. Pauline ve Mal'ın evinde hiçbir şey basit değildi. Mia'nın evinde her şey ya iyi ya kötü, doğru ya da yanlış, yararlı ya da ziyandı. Arası yoktu. Burada ise her şeyin bir nüansı, daha kendini göstermeyen bir yanı ya da keşfedilmemiş derinlikleri vardı. Her şey daha yakından incelemeye değerdi.

Bu seanslardan sonra Pauline ve Mal daima Mia'nın akşam yemeğine kalması için ısrar ederdi. Artık çalıştığı üç işi biliyorlardı ve Mal, Mia'nın tabağına fazladan yemek koymaya çalışır, eve götürmesi için yanına, bir sonraki ziyaretinde geri getirdiği bir kâse dolusu arta kalan yemekten verirdi. Hatta eğer bir yolunu bulabilselerdi, Mia'ya yatıya kalmasını, misafir odalarından birine yerleşip kendileriyle yaşamasını teklif ederlerdi.

Fakat Mia gururluydu; bu çok açıktı. Misafirperverliklerini minnettarlıkla kabul etse de ilk ziyaretinden sonra eli boş gelmemeye özen gösterdi. Yaptığı ufak şeylerden getiriyordu: Central Park'tan topladığı, dağınık bir buket şeklinde bağlanmış yapraklar, başparmak büyüklüğünde çimden örülmüş bir sepet; bir keresinde, mürekkeple ikisini çizdiği bir resim, hatta Pauline taşlarla ilgili yeni bir projeye başladığından bahsettiği için bembeyaz ufak taşlar. Hem Pauline hem de Mal, bu ufak hediyelerin Mia'ya sundukları yemek, bilgi, ilgi gibi şeylerin onda uyandırdığı suçluluk hissinin karşılığı olduğunun farkındaydı; öbür türlü Mia'nın gururu, yanlarına geri gelmesine engel olurdu.

Geri dönmesini de çok istiyorlardı. Noel zamanı geldiğinde Pauline, Mal ve Mia'nın diğer öğretmenleri ile sınıftan öğrencilerin hepsi, Mia'nın inanılmaz yetenekli olduğunu anlamıştı.

"Ünlü olacaksın, bunu biliyorsun değil mi?" dedi Warren ablasına bir akşamüstü. Noel için eve gelmişti ve Warren sözünü tutmuş, Mia'yı o sonbaharda aldığı krem rengi bir VW Rabbit ile

otobüs durağından almıştı. Şimdi, Noel'den dört gün sonra onu otobüs durağına geri götürüyordu. Aralarında bunu konuşmadan, beraber geçirecekleri son dakikalarını uzatmak için uzun yoldan, kıvrılan arka yollardan gitmeye karar vermişlerdi. Warren lise üçüncü sınıfa gelmişti ve Mia gittiğinde büyümüş gibi duruyordu. Boyu çok uzamamıştı ama bir şeyleri derinleşmişti. Sesi kalınlaşmış ve elleri, parmakları ve ayaklarının büyüklüğü vücudunun geri kalanıyla daha orantılı hale gelmişti. Son birkaç senedir yavru köpek patileri gibi uzuvları vücuduna kıyasla daha büyük duruyordu. Kararan öğleden sonra ışığında boğazındaki tüyler gölge gibi duruyordu ama Mia sakal çıkarmaya başladığını görebiliyordu.

"Göreceğiz," dedi sadece. "Peki ya sen? Sen büyüdüğünde ne yapacaksın?" Yuvadayken öğretmen bu soruyu sorduğunda Warren o gün öğleden sonra ne yapacağını söyleyerek cevaplardı. Beş yaşındaki aklı ancak o günün öğleden sonrası kadar ileriyi düşünebiliyordu. O zamandan beri, "büyüyünce ne yapacaksın" sorusu aralarında, o günkü planlarını sorma şekli olmuştu. Mia, Warren'ın şimdi bile birkaç hafta ilerisini görememesiyle dalga geçerdi.

"Tommy Flatherty ile cuma günü ava çıkacağız," dedi. "Okul başlamadan önce biraz daha gezeceğiz." Mia yüzünü buruşturdu. Mahallelerinde herkesin duvarında bir iki geyik kafası asılı duruyor olmasına rağmen avcılığı hiçbir zaman onaylamamıştı.

"Vardığımda seni ararım," dedi ve Warren'ı yanağından öptü. Tekrar oğlanın nasıl büyüdüğüne, daha zayıf ve güçlü, hatırladığından daha sağlam görünmesine şaşırdı. Eve bir sonraki ziyaretinde neye benzeyecekti? Eve bir daha ne zaman gelecekti? Bir sonraki seneye para biriktirmek için işe girmezse, yazın gelirdi belki. Yapılacak çok şey vardı. New York'a geldiği birkaç ayda bile eserleri gelişmişti. Bu, Pauline'le geçirdiği zaman, sınıfındaki öğrencilerin yaptıklarını incelemesi, hatta birden fazla işine harcadığı saatler ve orada karşılaştığı çeşitli insanlar sayesindeydi. Eserleri daha zeki, daha bilinçli, teknik olarak daha geliş-

miş ve maceracı, riskli, farklı olmuştu; Mia ve yolcu penceresini kapamadan önce sarkıp ona el sallayan Warren bile, hayatta bir yerlere geleceğinden emindi. Hiçbir şey dikkatini işinden alamayacaktı. Bunu kendine söz verdi. En önemli şey eserleriydi. Başka bir şey düşünmeye kendine izin vermeyecekti.

İşine o kadar yoğunlaşmıştı ki mart ayının o öğleden sonrasında, evrak çantası taşıyan o adam Mia'yı izlediğinde, bunu hemen fark etmedi. Öğlen ortasıydı, Houston Caddesi'nden 1. hat metrosuna binip Columbia yakınlarındaki işine gidiyordu ve vagonda çok az kişi vardı. Mia, Pauline için yapacağı projeyi düşünüyordu. *Zaman içinde gerçekleşen bir dönüşümü belgele.* Tam o sırada teninde, birisinin onu izlediği anlamına gelen karıncalanmayı hissetti. Mia kendisine bakılmasına alışıktı, ne de olsa New York'tu burası. Diğer kadınlar gibi o da bakışları ve bazen ona eşlik eden laf atmaları görmezden gelmeyi öğrenmişti. Fakat bu adamı tam olarak çözemiyordu. Saygıdeğer duruyordu; çizgili bir takım elbisesi, koyu renk saçları, ayaklarının arasında bir evrak çantası vardı. Wall Street'te çalıştığını tahmin etti. Gözlerindeki bakış şehvetli hatta oyuncu bile değildi. Başka bir şeydi; tanıma ile açlığın tuhaf bir karışımıydı ve Mia'yı huzursuz ediyordu. Üç durak sonra adam hâlâ bakmaya devam edince Mia eşyalarını topladı ve Columbus Meydanı'nda indi.

İlk başta adamı atlattığını düşündü. Metro devam etti ve bir sonrakini beklemek üzere pis bir banka oturdu ama yolcular dağıldıktan sonra adamı tekrar gördü: Evrak çantası artık elindeydi ve gözleriyle platformu tarıyordu. Mia, kendisini aradığından emindi. Adam onu göremeden döndü ve platformun öbür ucundaki merdivenlere yöneldi. Dikkat çekmeden elinden geldiğince seri adımlarla tünelden geçip C hattındaki metroya gitti. İşe geç kalacaktı ama önemli değildi. Bir iki durak sonra inecek, kaçmayı başardıktan sonra Broadway'e yürüyüp oradan doğru metroya binecekti. Fazladan bir bilet parası ödeyecek olmasına rağmen.

C metrosu geldiğinde Mia ortadaki vagona bindi ve koltuklara baktı. Vagon yarı doluydu, ihtiyacı olduğu takdirde yardım iste-

yecek kadar çok ama nahoş bir hareketi gizlemeyecek kadar da az kişi vardı. Ortadaki boş bir koltuğa oturdu. 72. Cadde'de adamdan bir iz yoktu. Fakat 81. Cadde durağında, tam Mia inmek üzere yerinden kalktığında içeri evrak çantalı adam girdi. Üstü başı hafifçe dağılmıştı, Mia'yı bulmak için vagondan vagona koşmuş gibi birkaç lülesi yüzüne düşmüştü. Göz göze geldiler ve Mia'nın onu görmemiş gibi davranması imkânsız hale geldi. Mia'nın oda arkadaşı akşam eve yürürken iki kez kapkaça uğramıştı ve sınıftan arkadaşı Becca, bir adamın Christopher Cadde'sinin orada kızı atkuyruğundan tutup ara sokağa çektiğini söylemişti. Fakat Becca ondan kurtulmayı başarmış, bu süreçte bir tutam saçını kaybetmişti. Mia saçının seyrek olduğu noktayı görmüştü. Ne olacaksa şimdi olacaktı, trenden insin ya da inmesin.

Mia trenden indi ve adam onu takip etti; kapılar kapandığında bir anlığına platformda durdular. Etrafta ne bir kondüktör ne de polis vardı, sadece yaşlı bir kadın yürüteciyle yavaşça merdivenlere yöneliyor ve platformun öbür ucunda, yırtık spor ayakkabılarıyla yerde bir evsiz yatıyordu. *Eğer koşarsam, belki adam beni yakalamadan merdivenlere ulaşırım*, diye düşündü.

"Bekle," dedi adam, tren tekrar hareket edince. "Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen." Durdu ve ellerini havaya kaldırdı. Düşündüğünden daha genç (otuzlu yaşlarında olmalıydı) ve zayıf olduğunu görebiliyordu artık. Takım elbisesi pahalıydı, üzerine gümüş renkli bir ipliğin dikildiği yün ceketi vardı ve püsküllü, kaygan ayakkabıları deri tabanlıydı. Koşan bir adamın giyeceği türden ayakkabılar değildi.

"Lütfen," diye devam etti adam. "Seni takip ettiğim için özür dilerim. Sana baktığım için özür dilerim. Herhalde tam bir..." Başını iki yana salladı. "Karımın metroya binmesini aynı bu sebepten dolayı istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" dedi Mia cılız bir sesle. Boğazının ne kadar kuruduğunu fark etmemişti. Arkasında, uçları dışarı bakacak şekilde avucuna aldığı anahtarların tutuşunu sıkılaştırdı. *Pek bir şeye benzemiyor ama epey acıtıyor*, demişti Becca.

"Bırak açıklayayım," dedi adam. "Burada kalacağım. Daha fazla yakınlaşmayacağım. Sadece konuşmam lazım." Evrak çantasını ayaklarının arasına koydu ve Mia çok az da olsa rahatladı. Adam birden ona doğru koşmaya kalkarsa, ayağı çantasına takılırdı.

Adı Joseph Ryan'dı; "Joey" diye kendini düzeltmişti. Mia'nın tahmin ettiği üzere Wall Street'te çalışıyordu. Büyük ticaret şirketlerinden birine ait olduğunu anladığı birkaç isim söyledi. O ve karısı Riverside Yolu'nda yaşıyordu. Evine dönüş yolundaydı. Dokuz senedir evlilerdi ve liseden beri beraberlerdi. Çocukları yoktu. "Biz... Eşim çocuk sahibi olamıyor. Ve..." Durdu ve Mia'ya yalvaran bir bakış attı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve saçmasapan bir şey söylemek üzere olduğunun farkında olan bir adam edasıyla derin bir nefes aldı. "Bebeği bizim yerimize taşıyacak birini arıyorduk. Doğru kişiyi. Ona iyi para vereceğiz. Çok para."

Mia'nın başı dönüyordu. Anahtarlarının uçlarını avucuna batırıyordu. Artık kendini korumak için değil duyduklarının gerçek olduğuna kendini inandırmak için. "Siz..." dedi. "Neden ben?"

Joseph Ryan cebinde bir şey aradı ve bir kartvizit çıkardı; bir anlık tereddütten sonra Mia bir adım ilerledi ve kartı almak için öne uzandı. "Lütfen. Gelip bizimle görüşür müydün? Yarın? Öğlen yemeğinde? Bizden olacak elbette."

Mia başını iki yana salladı. "Çalışmam lazım," dedi. "Yapamam..."

"Akşam yemeği o halde. Eşimle sana her şeyi açıklayabiliriz. Tamam mı? Four Seasons otelinde. Saat yedide? Hiç değilse güzel bir yemek yiyeceğinin sözünü verebilirim." Utangaç, ilkokullu bir çocuk gibi başını eğdi ve evrak çantasını aldı. "Eğer gelmezsen anlarım. Birinin bunu sormasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Metroda hem de." Başını iki yana salladı. "Ama lütfen... sadece bir düşün. Bize öyle yardım etmiş olursun ki. Hayatlarımızı değiştirirsin." Sonra döndü ve Mia'yı

platformda, parmaklarının arasında kartvizitle yalnız bırakarak merdivenlerden yukarı çıktı.

><

Mia hayatının geri kalanı boyunca, o gün restorana gitmeseydi hayatının nasıl olacağını merak edecekti. O sırada şaka gibi gelmişti. Merakını gidermek ve yanında da güzel bir yemek yemek içindi. Sonrasında tabii, her şeyin sonsuza kadar değiştiğini fark edecekti.

O akşamüstü, bir sene önce kuzeni Debbie'nin düğününe giydiği tek güzel elbisesiyle 52. Cadde'de metrodan inip Four Seasons'ın lobisine girdi. O zamandan bu yana boyu uzamıştı, o yüzden elbise biraz fazla kısa ve dar geliyordu. Ona tam olsaydı bile devasa avizesi, sık dokunmuş halıları ve saksı bitkilerinden oluşan ormanıyla bu lüks lobinin yanında sönük kalırdı. Havası bile daha zengin ve kadife gibi yoğundu; hanımların topuklu ayakkabılarının *tak-tak* seslerini ve takım elbiseli adamların konuşmalarını yutuyor, sessiz birer gemi gibi yanından süzülüyordu. Joseph Ryan ona nerede buluşacaklarını söylememişti, bu yüzden bir kenarda tuhaf bir şekilde dikiliyor, lobinin duvarlarından birini kaplayan kocaman bir tabloyu inceliyormuş gibi yaparken, bir yandan da yemek salonunun girişinde meraklı bir hayalet gibi süzülen garsonun dikkatinden kaçmaya çalışıyordu.

Beş dakika bekleyecekti ve gelmezlerse eve dönerdi. Saat takmayı unutmuştu, o yüzden küçükken Warren'la saklambaç oynarken yaptığı gibi yavaşça saymaya başladı. Üç yüze kadar sayacak, sonra da eve dönüp bu saçma şey hiç olmamış gibi yapacaktı. Tam yüz doksan sekize ulaştığında Joseph Ryan birden garson gibi arkasında belirdi.

"Picasso," dedi.

"Efendim?"

"Duvar kilimini kastediyorum." Lobideyken neredeyse utangaç bile duruyor ve Mia bir gün önce hissettiği öfkeyi neredeyse

unutuyordu. "Yani tam olarak kilim sayılmaz galiba. Bir perdenin üstüne çizmiş. Ondan bir tablo istemişler ancak yapacak zamanı yokmuş, o yüzden onlara bunu vermiş. Hep sevmişimdir."

"Eşin de gelecek sanıyordum," dedi Mia.

"Masada bekliyor." Mia'ya kolunu uzatacakmış gibi oldu ancak vazgeçip ellerini ceketinin cebine soktu. *Centilmenliği komik bile,* diye düşündü Mia adamın peşinden giderken.

Ortasında zümrüt yeşili bir havuzun durduğu —gözlerini kırpıştırdı— devasa beyaz bir odaydı. Pembe çiçekli ve ışıklarla bezenmiş ağaçlar vardı. New York'ta bir ofis binasının ortasına saklanmış perili orman gibiydi. Etrafta hafif bir konuşma sesi vardı. Rüzgâr esmese de pencerelere dolanmış ince zincirler sallanıyordu. Yemek salonuna girdiklerinde ve Joseph Ryan köşedeki bir masaya yaklaştığında Mia bir şekilde kendini, güzel koyu mavi bir elbise ve elinde bir kokteylle masada otururken gördü. Bir anlığına Mia bir aynaya yaklaştığını düşündü ve kafası karışarak durdu. Sonra masadaki kadın kalktı ve Mia'nın elini sıkmak için öne uzandı.

"Ben Madeline," dedi ve Mia kadının elini tutarken, havuzda kendi yansımasına dokunuyormuş gibi eşsiz bir duyguyla doldu.

><

Akşamın geri kalanı bir rüya gibi geçti. Ne zaman Madeline Ryan'a baksa kendini görüyordu. Sadece koyu renk kıvırcık saçlara ve benzer vücut hatlarına değil aynı zamanda aynı jest ve mimiklere sahiptiler. İkisi de altdudaklarını ısırıyor, farkında olmadan bir lülelerini yay gibi çekerek kulaklarının arkasına itip tekrar düşmesine sebep oluyordu. Birbirlerinin tıpatıp aynıları değillerdi; Madeline'in çenesi biraz daha sivri, burnu daha ince, sesi daha kalın, doygun hatta dumanlıydı ama o kadar benzerlerdi ki kız kardeş sanılabilirlerdi. O gece, Ryanların çağırdığı taksi Mia'yı evine bıraktıktan çok sonra, uyanık bir şekilde yatıp duyduklarını düşündü.

On yedi yaşındayken Madeline hâlâ âdet görmemiş ve muayene olduktan sonra doktor, Madeline'in rahmi olmadığını fark etmişti. *Beş bin kadından birinde görülüyor*, demişti Madeline. Uzun Almanca bir ismi vardı, Mayer-bir şey ama Mia tam anlamamıştı. Çocuk sahibi olmanın tek yolu taşıyıcı anneydi. Yıl 1981'di ve üç sene önce manşetler dünyanın ilk tüp bebeği Louise Brown'un doğumunu müjdelemişti, fakat böyle bir doğumun gerçekleşme ihtimali yine de çok düşüktü ve çoğu insan bebekleri petri kaplarında üretmeye şüpheyle yaklaşıyordu. "Bize göre değil," demişti Madeline, zarif parmakları arasında şarap kadehinin sapını çevirerek. "Franken-bebek almayalım teşekkürler." Onun yerine Ryanlar daha eski bir yol denemek istemişlerdi; Joseph'in dediğine göre Kitab-ı Mukaddes kadar eski bir yöntemdi. Babadan bir sperm ve uygun bir kadının yumurtası, sonra da o kadının bebeği doğurması. Aylardır ("Çok göze sokmadan," diye eklemişti Madeline) uygun karakter özelliği olan bir taşıyıcı anne için ilan veriyorlardı ama kimseyi bulamamışlardı. Sonra Joseph Ryan bir öğle toplantısından dönerken vagonun öbür ucunda tuhaf bir şekilde tanıdık birini görmüş ve bunun kader olduğuna inanmıştı.

"Bunu, hepimizin yararına olacak bir fırsat olarak görüyoruz," demişti. O ve eşi birbirine bakmış ve Madeline ona hafifçe başını sallamıştı. İkisi de sırtlarını dikleştirip çatalını tabağına bırakan Mia'ya dönmüştü.

"Bunu ciddiye almadığımızı sanma," demişti Madeline. "Bunu uzun bir zamandır düşünüyoruz. Doğru kadını arıyorduk." Sürahiyi eğip Mia'ya su koydu. "Bence o kadın sensin."

Şimdi Mia odasında hesaplama yapıyordu. Onlar için sağlıklı bir bebek taşıması için on bin dolar teklif etmişlerdi. Bunu ona bir iş teklifinde bulunur gibi söylemişlerdi. Menfaatlerini mümkün olduğunca albenili yansıtmaya çalışıyorlardı. "Ve tabii ki bütün tıbbi harcamalarını biz karşılayacağız," diye eklemişti Joseph.

Yemeğin sonunda Joseph katlanmış bir kâğıdı Mia'ya doğru itmişti. "Ev telefonumuz. Bir düşün. Üstünden geçmen için

bir sözleşme hazırlarız. Bizi arayacağını umuyoruz," demişti. Mia'nın görmediği ama korkunç derecede yüksek olduğunu tahmin ettiği hesabı önceden ödemişlerdi. Midye ve şarap yemiş, smokin giymiş bir adam, altın bir sıvıyı etin içine ustaca yedirerek masalarında tartarlı biftek hazırlamıştı. "Umarım bizi ararsın," demişti tekrar. Arkasında, lobinin camının öbür tarafında Madeline ceketinin kürk yakasını düğmeliyordu. Kapıyı kapatıp taksi Mia'nın sıkışık dairesine, şehir merkezine yol alınca Mia, üstünde o inanılmaz rakam olan kâğıdı açtı: *10.000$* Altında da tek bir kelime: *Lütfen.*

Ertesi sabah hâlâ şifoniyerinin üstünde duran kırışık kâğıdı görene kadar bütün bunların tuhaf bir rüya olduğunu düşündü. *İnanılır gibi değil,* diye düşündü. Rahmi kiralanacak bir daire değildi. Bırakın birini vermeyi, daha bebek sahibi olduğunu hayal edemiyordu. O gri ve kurşuni sabah ışığında önceki akşam, çocuksu bir hayal gibi geliyordu. Başını iki yana salladı ve notu şifoniyerinin çekmecesine kaldırıp işe gitmek üzere üniformasını giydi.

Birkaç hafta sonra Mia bursunun yenilenmeyeceğini öğrendi. Pauline ve Mal kapıyı açtı ve Mia bir şey demeden, parmağıyla yırtarak açtığı zarfı onlara uzattı.

> *Sevgili Bayan Wright: Dileriz New York Güzel Sanatlar Okulu'ndaki ilk senenizden memnun kalmışsınızdır. Maalesef, fon kısıtlamalarından dolayı 1981-1982 akademik yılı için size burs veremeyeceğimizi üzülerek bildiriyoruz. Elbette önümüzdeki sene bizde okumaya devam edeceğinizi umuyor ve...*

"Salaklar," dedi Pauline, mektubu sehpanın üstüne atarak. "Neyi kaybettiklerinden haberleri yok."

"Devlet yüzünden," dedi Mal. Mektubu alıp tekrar zarfına yerleştirdi. "Fonu kesiyorlar, böylece okul daha çok şey karşılamak durumunda kalıyor ve burslar da bundan zarar görüyor."

Fakat o akşam asansörle aşağı inerken Mia başını aynayla kaplı duvara yaslamış ve gözyaşlarını tutmaya çalışmıştı. Hali-

hazırda çalıştığı işlerden daha fazlasını yapamazdı, öbür türlü derslere zamanı kalmazdı ve zaten kendini ancak geçindiriyordu. Bütün yaz tam zamanlı çalışsaydı... Aklından hesaplama yaptı. Şimdikinin iki katını veren bir iş bulmadığı sürece burada kalmayı karşılayamazdı.

"İyi misiniz hanımefendi?" Asansörün kapıları açılmıştı ve Mia lobiye dönüvermişti. Nazik görevli ona gözlüklerinin arkasından bakıyordu. Arkasında şarap rengi halı, Fifth Avenue'ya açılan kalın, cam kapılara kadar uzanıyordu. Lobi bir kütüphane kadar sessizdi ama Mia kapıların ardında çatlak betonarme kaldırımların ve şehrin acımasız hızı ve hengâmesi olduğunu biliyordu.

"İyiyim," dedi. New York'ta insanlarda sıkça olduğu gibi artık birbirlerini biraz tanıyorlardı. Adı Martin'di ve Queens'de büyümüştü. Mets'i tutuyordu. *Yankeeleri değil, asla Yankeeleri değil,* demişti. Evde de Rosie adlı bir sosis köpeği vardı. Martin ise Mia'nın ismini ve yukarı kattaki Sanatçı Hanımlar'ın (Pauline ve Mal'a böyle bir lakap takmıştı) öğrencisi olduğunu biliyordu. Ancak Mia ona hayatıyla ilgili başka bir şey söylemese de deneyimleriyle, kızın boynundan sarkan kameraya, bazen geldiğinde hâlâ giyiyor olduğu siyah beyaz üniformaya, Mal'ın ısrarı üzerine eve götürdüğü yemeklere bakarak birçok şeyi çıkarabiliyordu. Mia'nın omzunu şefkatle okşamamak için kendini zor tuttu ve eldivenli eliyle ön kapıyı açtı.

"İyi geceler dilerim," dedi ve Mia, Fifth Avenue'ya çıkıp şehrin kendisini yutmasına izin verdi.

14

Mia ne ebeveynlerine, ne oda arkadaşlarına ne de Pauline ve Mal'a danıştı. Geriye baktığında bunun, çoktan kararını vermiş olduğunu gösterdiğini fark etti. Üniversiteden mektubu aldığının ertesi günü çalıştığı lokantanın müdürüne maaşına zam yapma konusunu açtı. "Keşke yapabilsem tatlım ama fiyatları artırmadan ve müşterileri kaybetmeden, siz kızlara daha fazla verememem," demişti. Dick Blick'in müdürü de aynı şeyi demiş ve o konuşmadan sonra bar sahibiyle görüşmeye tenezzül bile etmemişti. Bir hafta boyunca Pauline'in yemek davetlerinden tekrar ve tekrar kaçtı. Mal ve muhtemelen Pauline de aklının başka yerde olduğunu anlardı. Her zamanki pazar ziyareti zamanı geldiğinde dairelerine bir not yollamış, midesini üşüttüğünü ve evde kalması gerektiğini söylemişti. Bir hafta boyunca okul harcını düşündü... ve de Ryanları. Işıklar açıkken kameradan filmi çıkararak tamamını yakmıştı; böyle bir şeyi ilk defa yapıyordu. Lokantada yumurta dolu bir tabağı düşürmüş, kırık parçalar parmağını kesmiş ve bir damla kanın beyaz porselenin üstüne damlamasını seyretmişti. Gün boyunca, sanki kararını verdiğini ifşa edebilirmiş gibi elini düz karnının üstünden geçirmişti.

Bir öğleden sonra, işte mola verirken Joseph Ryan'ın ilk gün verdiği kartvizitini cebinden çıkardı ve metroya doğru yöneldi. Belki de adam dolandırıcıydı. Ryanların ödeyeceklerini söyledikleri miktarı vereceklerinden, isimlerinin gerçekten Ryan

olduğundan nasıl emin olabilirdi? Fakat gerçekten kartvizitteki kart onu Dykman, Strauss ve Tanner'ın Wall Street'teki binasına getirmişti. Mia camla çevrili lobinin dışında birkaç dakika boyunca tereddüt etti; kaldırımdan geçen insanların yansımasını ve içerideki insanların gölgesini izledi. Sonra döner kapıları ittirdi ve lobinin kenarı boyunca sıralanmış telefonlara yöneldi. Telefona bir çeyreklik koydu ve karttaki numarayı aradı. Bir kadın sesi hatta bağlandı.

"Dykman, Strauss ve Tanner, Joseph Ryan'ın ofisi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Mia telefonu kapadı ve telefon rehberini kucağına aldı. Manhattan'da altı tane Joseph Ryan vardı ama hiçbiri Riverside Yolu'nda oturmuyordu. Telefon rehberini bırakınca bağlı olduğu zincirin ucunda sallandı. Mia cebinden bir çeyreklik daha çıkardı. Bu sefer ona bir adres veren bilinmeyen numaralar servisini tuşladı. Bardaki vardiyası başlamak üzereydi ama yine de şehir dışına giden metroya bindi ve kendini kırmızı tuğladan duvarları, girişinde siyah tentesi ve kapı görevlisi olan bir apartmanın önünde buldu. Burada her kim yaşıyorsa, bir çocuk için kesinlikle on bin dolar ödeyebilirdi.

Bir sonraki öğlen Madeline Ryan binadan çıktığında Mia onu takip etti. Bir saat boyunca peşinden gitti. 86. Sokak'ın aşağısına, mahallenin çevresinden tekrar eve kadar. Binadan çıkarken Madeline Ryan'ın kapı görevlisine, kapıyı açtığında başını salladığını, kaldırımda duraklayıp adama geri döndüğünü, onu gülümsetecek bir şey söyleyip koluna hafifçe dokunduktan sonra yoluna devam ettiğini gördü. Bebek arabası iten kadınların yanından geçerken yavaşlıyor; mutlu, ağlıyor ya da uyuyor olsun içlerinde yatan bebeklere gülümsüyor; annelere gülümseyerek selam verip hal hatır soruyor ve hava hakkında konuşuyordu ama Mia, kadının gözlerinde derin bir açlık olduğunu görebiliyordu. Bu kadınlara, açık tenli çocukları gezdiren dadılar oldukları belli olsa da kapı açmak için önden gidiyor, kadın ve çocuk şarap dükkânına, kafeye ya da fırına güvenle girene kadar kapıyı

açık tutuyor, ardından yavaşça arkalarından kapanmasına izin verip hülyalı, hatta neredeyse kederli bir ifadeyle bakıyordu. Telaş içinde yürüyen, topuklu ayakkabı giymiş bir anne yanından ses çıkararak geçtiğinde, Madeline Ryan çocuk arabasından düşmüş emziği alıp geri vermek için arkalarından koşuyordu. Mia daha önce etrafta ne çok bebeğin olduğunu fark etmemişti. Her yerdeydiler. Şehir bebeklerle kaynıyor, sokaklar arsız bir doğurganlıkla dolup taşıyordu. Madeline Ryan'a karşı derin ve ani bir acıma duydu. Kadın bir çiçekçide durdu, yeşil kâğıda sarılmış, tomurcukları sert birer yumruk gibi duran bir demet şakayık aldı. Eve doğru geri dönünce, Mia onu takip etmeyi bıraktı.

En sonunda karar vermesine sebep olanın matematik olduğunu söyledi kendi kendine. Ryanların teklifi okulunun üç dönemini karşılıyordu. Eğer bunu yaparsa, okumaya devam edebilirdi. Ayrıca onlara da bir iyilik yapmış olacaktı. Nazik ve içten insanlardı, bunu görebiliyordu. Bir çocuk sahibi olmayı ne çok istiyor olmalıydılar. Onlara yardım edebilirdi. Onlara yardım edecekti. Bunu kendine devamlı tekrarladı, sonra numaralarını çevirmek üzere ahizeyi kaldırdı.

><

Üç hafta sonra jinekoloğun yanından, elinde sağlığının iyi olduğunu, herhangi bir bulaşıcı hastalığı olmadığını ve fiziğinin mükemmel olduğunu beyan eden bir sertifikayla ayrıldı. Doktor, "Doğum için mükemmel kalçaların var," diye espri yapmıştı Mia ayaklarını yattığı yerden indirirken. "Her şey iyi görünüyor. Eğer hamile kalmak istiyorsan, herhangi bir sorunla karşılaşmazsın." Ondan bir hafta sonra okulu bir sene dondurmak için başvuruda bulundu. Ardından, tam nisan başında dersler yavaşlamaya başladığında Mia kendini Ryanların zarif dairesindeki misafir odasında buldu. Madeline onun için güzel, pembe, havlu kumaşından bir sabahlık almıştı. "Türk pamuğundan," demişti, bir çift terlikle beraber yatağa koyarken. "Rahat olduğundan

emin olmak istiyoruz." Yatağa, el üstünde tuttukları bir misafirmişçesine temiz, beyaz çarşaf serilmişti. Dışarıda, güneşin Hudson'a yansımasını görebiliyordu. Koridorun sonunda Joseph'in yatak odalarında hazırlandığını biliyordu.

Kapı hafifçe tıklatıldı ve Mia sabahlığı etrafına daha sıkı sardı. Kıyafetleri özenle köşedeki berjerin üzerine konmuştu. Madeline tekrar kapıyı tıklattı, sonra içeri girdi.

"Hazır mısın?" diye sordu. Elinde ahşaptan bir kahvaltı tepsisi, üstünde ise çay bardağı ve parlak sarı renkli bir damlalık vardı. Tepsiyi yatak başına koydu, sonra tuhaf bir şekilde yere diz çöktü ve Mia'ya kollarını sardı. "Teşekkür ederim," dedi fısıldayarak.

Madeline gittiğinde Mia derin bir nefes aldı. Emin miydi? Damlalığı tepsiden aldı, hâlâ sıcaktı. Madeline, damlalığın soğukluğunu alması için onu sıcak suyun altında durulamış olsa gerekti ve bu ufak jest, gözlerinin dolmasına sebep oldu. Bardağın üstünden kapağı kaldırdı, sabahlığının kemerini gevşetti ve yatağa uzandı.

Yarım saat sonra, ("Hamile kalma ihtimalini yükseltmek için bacaklarını en az yirmi dakika boyunca havaya kaldırmalısın," diye açıklamıştı Madeline) Mia misafir odasından çıktı ve Madeline ile Joseph'i salonda el ele tutuşurken buldu. Tekrar kendi kıyafetlerini giymişti ama aynı anda ona endişeli çocuklar gibi kocaman gözlerle baktıklarında, kendini birden çıplak hissetti.

"Yaptım," dedi ve kotunun beline hafifçe vurdu.

Madeline kanepeden hızla kalktı ve Mia'nın elini tuttu. "Sana ne kadar teşekkür etsek az," dedi. "Umarım tutar." Avuçlarını, onu kutsarcasına Mia'nın karnına koydu ve Mia gerilip kasıldı.

"Arabayı getirteyim, Joey seni eve bırakabilir," dedi Madeline. "Birkaç deneme yapmamız gerekebileceğini biliyorum. Hepimizin kararlı olması gerekiyor. İki gün sonra tekrar görüşürüz?"

Mia hâlâ misafir odasında duran tepsiyi, mutfak lavabosunda damlalığı ve bardağı temizleyip bir dahaki kullanıma hazırlayan Madeline'i düşündü. "Tabii ki," dedi. "Tabii ki." Village'a

giderken Joseph Ryan, Madeline ile nasıl tanıştığını, nerede büyüdüğünü ve çocuk için neler planladıklarını anlatırken Mia yol boyunca sustu.

Yaz boyunca bunu rutin haline getirdiler. Jinekolog ona en doğurgan olduğu dönemleri gösteren bir tablo vermişti ve o hafta boyunca Mia, Ryanları iki günde bir ziyaret ederdi. Sonraki haftasında ise bekler, vücudunda belirti arardı. Her defasında sırtı, başı ve karnı ağrır ve tabii ki bebeği olmazdı.

"Biraz zaman alacak," dedi Madeline temmuz bitmek üzereyken. Dört aydır hamile kalamamıştı. "Bunu başından beri biliyorduk. Hemen olmaz." Fakat Mia endişeliydi. İmzaladıkları sözleşmeye göre Ryanlar anlaşmalarını, altı ay boyunca hamile kalmayı başaramazsa iptal etme özgürlüğüne sahiptiler. Lokanta, bar ve sanat malzemeleri dükkânındaki işine devam etmiş, yaz tatillerinden dönen ve yeni malzemeler almaya gelen öğrencilerin neden bu dönem okula gelmeyeceğine yönelik sorularını atlatmıştı. "Para kazanmak için bir sene ara veriyorum," demişti, bu doğruydu da. Pauline ve Mal üstü kapalı bir şekilde ona, kabul edemeyecek kadar gururlu olduğu bir borç vermekten bahsettiklerinde de aynı cevabı vermişti. Fakat bir bebeği olmazsa elinde hiçbir şeyin olmayacağının da farkındaydı ve bütün bir seneyi bir hiç uğruna kaybetmiş olacaktı ve muhtemelen yokluğu da kalıcı hale gelecekti.

Sonra eylül geldi, yine bekledi ve bekledi ama hiçbir şey olmadı. Ne kan. Ne karın ağrısı. Sadece yoğun bir yorgunluk ve kedi gibi yatağa girip battaniyenin altına kıvrılma isteği. İki gün sonra aynı şekilde eve gittiğinde Madeline neredeyse mutluluktan dans edecekti. Mia'nın kendisi bir çocukmuş gibi onu ceketine sardı ve önce asansöre, sonra taksiye, sonra da Broadway'deki bir eczaneye götürdü. Predictor, Fact, Accu-Test gibi kendinden emin isimleri olan birçok gebelik testinden birini seçti ve Mia'nın eline tutuşturdu.

Test karmaşık çıktı. Özel bir kabın içinde camdan bir test tüpünün, eğik duran bir aynanın üstünde tutulması ve Mia'nın

birkaç damla idrarını ekleyip bir saat boyunca beklemesi gerekiyordu. Eğer koyu bir halka oluşursa hamileydi. O ve Madeline sessizlik içinde, küvetin kenarında kırk beş dakika boyunca beklediler, sonra Madeline birden Mia'nın elini tuttu. "Bak," diye fısıldadı, tuvalet masasının üstüne eğilirken ve Mia ufak aynada demir renginde bir noktanın oluşmaya başladığını gördü.

><

O noktadan sonra her şey hızla değişti. Oda arkadaşları, Mia tuvalette kusmaya başlayana kadar hiçbir şey fark etmedi. "Güzel işmiş," dedi biri. Bir başkası ise, "Bir milyon dolar bile verseler yapmam," dedi. Haftalar geçti. Ryanlar onu sahip oldukları ufak bir stüdyo daireye taşıdı; West End Bulvarı'na yakın, asansörsüz ufak bir binaydı. "Daireyi kiraya veriyoruz ama kiracılar yeni ayrıldı. Senin için daha sakin olur. Daha çok alan. Gelip giden daha az insan. Doğum başlayacağı zaman da bize daha yakın olmuş olursun," dedi Madeline. Mia sanat malzemeleri dükkânındaki işinden çıktı, karnı belli olmaya başlıyordu, fakat diğer işlerine devam etti. Yine de Ryanların, bütün işlerinden ayrıldığını düşünmelerine izin verdi. Her doktor muayenesinden sonra yanlarına gidip son gelişmeleri aktarıyor ve elbiseleri dar gelmeye başlayınca Ryanlar ona yenilerini veriyordu. "Bu elbiseyi gördüm," derdi Madeline, içinde çiçek desenli bir hamile elbisesi olan alışveriş torbasını uzatarak. "Üstünde mükemmel duracağını düşündüm." Mia, Madeline'in hamile kalsaydı kendine alacağı elbiseleri hediye ettiğini fark etmişti. O yüzden gülümseyerek kıyafetleri kabul ediyor, bir sonraki ziyaretine onları giyiyordu.

Ebeveynlerine bundan hiç bahsetmedi. Noel yaklaşırken onlara sadece eve gelemeyeceğini söyledi. Fazla pahalı olduğunu iddia etmişti ve konusunu açmadığı sürece okulunu sormayacaklarını biliyordu. Sormamışlardı da. Fakat ocak ayının sonuna doğru Warren'a gerçeği söyledi. "Artık derslerinden hiç bahsetmiyorsun," dedi bir akşam telefonda. Artık beş aylık hamileydi

ve bunu ondan saklayabilecek olsa da (nereden bilebilirdi ki?), bunun düşüncesine daha fazla katlanamıyordu.

"Wren, annemlere söylemeyeceğine söz ver," demişti derin bir nefes alarak. Sonrasında uzun bir sessizlik olmuştu.

"Mia," demişti ve Warren asla tam ismini kullanmadığından ciddi olduğunu anlamıştı. "Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum."

"Bunu iyice düşündüm." Mia bir elini karnına koymuştu, son zamanlarda hafif hareketlenmeler hissediyordu. Madeline ellerini Mia'nın karnına koyarken, *ilk kıpırtılar*, demişti. Bu öyle tuhaf bir ifadeydi ki aklına, içinde kıpır kıpır yüzen bir balığı getirmişti. "Onlar çok iyi insanlar. Bu bebeği çok istiyorlar. Bana da yardımcı oluyorlar. Benim için çok şey yaptılar."

"Onlara vermesi zor olmayacak mı?" diye sormuştu Warren. "Ben yapamazdım."

"Yapmak zorunda olan sen değilsin ama değil mi?"

"Bana sinirlenme. Bana sorsaydın yapmamanı söylerdim," dedi.

"Annemlere söyleme yeter," dedi Mia tekrar.

"Söylemem. Fakat sana şunu söyleyeceğim. Ben bebeğin dayısıyım ve bundan hoşlanmadım," dedi sonunda. Mia'nın daha önce onda duymadığı, en azından kendine yöneltilmiş bir şekilde duymadığı bir öfke vardı sesinde.

Bu konuşmadan sonra o ve Warren bir süre konuşmadı. Her hafta onu aramayı düşündüğünde vazgeçiyordu. Arayıp tekrar kavga etmenin ne anlamı var diye düşünürdü. Birkaç ay içinde bebek doğacak, Mia eski hayatına dönecek ve her şey eskisi gibi olacaktı. "Çok bağlanma," diyordu bebek karnında tekme attığında. O zaman bile bebekle mi karnıyla mı yoksa kendiyle mi konuştuğunu kestiremiyordu.

O ve Warren, annesi Mia'yı arayıp kazanın haberini verdiğinde son telefon görüşmelerinden beri konuşmamışlardı.

Kar yağmıştı, en azından o kadarını biliyordu. O ve Tommy Flatherty gece geç saatte eve dönüyorlardı, nereye gitmiş olduklarını söylememişti annesi. Köşeyi dönerken fazla hızlı gitmişlerdi ve Tommy'nin Buick arabası kaymış, sonra ters dönmüştü. Mia detayları hatırlamayacaktı: arabanın tavanının içe göçtüğünü, acil yardıma gelenlerin arabayı konserve kutusu gibi açmak zorunda kaldıklarını, ne Warren'ın ne de Tommy'nin kemerlerini taktığını. En azından bir süreliğine Tommy Flatherty'nin hastanede sönmüş bir akciğer, beyin sarsıntısı ve yedi kırık kemikle yattığını hatırlamayacaktı. Hemen birkaç ev ötede, oturdukları tepenin ilerisinde yaşıyor olmasına, Warren'la senelerdir arkadaş olmasına ve bir zamanlar Mia'dan hoşlanmış olmasına rağmen. Bir tek arabayı sürenin Warren olduğunu ve şimdi de ölmüş olduğunu hatırlıyordu.

Uçak bileti pahalıydı ama birkaç saat bile olsa fazladan bekleyecek olma düşüncesine katlanamıyordu. Warren'la büyüdüğü, oyun oynadığı, kavga ettiği, planlar yaptığı, kardeşinin Mia'yı artık bekleyemeyeceği, bir daha asla giremeyeceği ev tarafından yutulmak; kardeşinin öldüğü soğuk yol kenarına çökmek istiyordu. Onu her an ele geçirmekle tehdit eden korkunç hissizlikle tek başına oturmayıp ebeveynlerini görmek istiyordu.

Fakat havaalanında bindiği taksiden inip ön kapıdan içeri girdiğinde, annesiyle babası donup kaldı ve montunu kapatamayacak kadar büyümüş olan karnına gözlerini diktiler. Mia'nın eli, sanki tek bir eli orada büyüyen şeyi saklayabilirmiş gibi karnına gitti.

"Anne. Baba. Düşündüğünüz gibi değil," dedi.

Uzun bir sessizlik gri bir kurdele gibi mutfakta çözüldü. Mia'ya saatler geçmiş gibi geliyordu.

"Anlat," dedi sonunda annesi. "Ne düşünüyoruz anlat."

"Yani..." Mia, sanki karnını görünce şaşırmış gibi bakışlarını aşağı çevirdi. "Benim bebeğim değil." Bebek karnında kuvvetli bir tekme attı.

"Benim bebeğim değil derken ne demek istiyorsun?" dedi annesi. "Nasıl senin bebeğin değil?"

"Taşıyıcı annelik yapıyorum. Başka bir çift için taşıyorum." Mia kendini açıklamaya çalışırken buldu. Ryanları, ne kadar nazik olduklarını, bebek sahibi olmayı ne çok istediklerini, ne kadar mutlu olacaklarını anlattı. Onlara ne kadar yardımcı olduğuna odaklanmaya çalışıyordu. Yaptığı şey hayır işiymiş, hiçbir bencil yanı yokmuş, aşevinde çalışmak ya da barınaktan köpek sahiplenmekmiş gibi. Fakat annesi hemen anladı.

"Bu Ryanlara tamamen içinden geldiği için yardım ediyorsun o halde?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Bana para verecekler. Bebek doğduğunda." Birden hâlâ atkı ve beresiyle durduğunu fark etti. Botlarından krem rengi yere ince, gri renkli çamur damlıyordu.

Annesi arkasını döndü ve kapıya yöneldi. "Bununla şu an baş edemem," dedi salona yürürken sesi kısılarak. "Şimdi olmaz." Merdivenlerin başına geldiğinde durdu ve Mia'yı şoke eden bir öfkeyle tısladı: "Kardeşin öldü, öldü anlıyor musun? Ve sen eve böyle mi geliyorsun?" Basamaklardan yukarı ayaklarını vurarak çıktı.

Mia babasına baktı. Aynı çocukken bir şey kırdığında, bir şeylere zarar verdiğinde ya da annesinin kıyafet alması için verdiği parayla film aldığındaki gibi hissediyordu. O anlarda annesi bağırır, çağırır ve odasına koşar, Mia ve babasını arkada bırakırdı. Babası elini sıkar ve sessizliğin üzerlerinden süt gibi geçmesine izin verirdi. Sonra da sessizce, "Yenisini al," veya "Bir saat izin ver sonra git ve özür dile," veya bazen kısaca, "Durumu düzelt," derdi. Hep böyle kavga ederlerdi. Fakat bu sefer babası elini tutmadı. *Durumu düzelt*, demedi. Onun yerine yüzüne bakmaya dayanmıyormuş gibi karnına baktı. Gözleri nemli, çenesi kasılmıştı.

"Baba?" dedi sonunda. Bu uzun, bıçak gibi keskin sessizliğe bağrışmayı tercih ederdi.

"Kendi çocuğunu sattığına inanamıyorum," dedi ve o da odadan çıktı.

Ona gitmesini söylemediler ama montunu koridordaki portmantoya astıktan, çantasını eski yatak odasına bıraktıktan sonra bile Mia'yla konuşmadılar. Akşam yemeğinde Mia masadaki eski yerine oturdu ve annesi önüne tabak ve çatal koydu, babası komşulardan birinin getirdiği güveci uzattı ama ona hiçbir şey demediler. Cenaze ne zaman olacak, Warren'ı gördünüz mü? gibi sorular sorduğunda mümkün olduğunca kısa cevap verdiler. Mia sonunda pes etti ve çatalına spagetti ve ton balığı aldı. Buzdolabında alüminyum folyoya sarılmış saklama kaplarından oluşan eğik bir kule gibi bir dizi güveç vardı. Kimse böyle bir trajedinin karşısında, en ağır, içten gelen, sıradan yemeği yapmaktan, yas tutanlara tutunacak bir şey vermekten başka bir şey bilmiyormuş gibiydi. Kimse Warren'ın pencere yanındaki boş sandalyesine ne baktı ne de bahsini açtı.

Her şeye Mia olmadan karar verdiler: hangi çiçeklerin kullanılacağı, hangi şarkıların çalınacağı, Warren'ın ne renk tabutun içine konulacağı (ceviz ağacı ve mavi ipek kumaş)... Nazik bir şekilde Mia'nın dışarı çıkmamasını önerdiler. Yorgun olmalıydı, buzda ayağı kaysın istemiyorlardı ama Mia anlamıştı; komşuların onu görmesini istemiyorlardı. Mia, Warren için, ne zaman resmi giyinmesi gerekse giydiği gömlek ve kravatı seçtiğinde, annesi bir başka kıyafet seçti: Warren liseye başladığında, kendisini borsacı gibi gösterdiğini iddia ettiği ve hiç giymediği beyaz gömlek ve kırmızı çizgili bir kravat. Hiçbir şekilde Mia'nın ilginç halinden ya da karmaşık durumundan bahsetmediler. Fakat Mia'ya cenazeye katılmamasının daha iyi olacağını söylediklerinde, "Kimsenin yanlış fikre kapılmasını istemiyoruz," demişti annesi. Mia pes etti. Cenazeden önceki akşam eşyalarını topladı. Dolabın gerisinden eski seyahat çantasını çıkardı ve yatağındaki battaniye ile birkaç eski yorganı aldı. Sonra parmak uçlarında yürüyerek koridorun karşısında duran Warren'ın odasına gitti.

Yatağı hâlâ dağınıktı; annesinin bir daha bu yatağı toplayıp toplamayacağını merak etti. Yoksa çarşafları çıkarıp, odayı tamamen boşaltıp, duvarları beyaza boyayıp hiçbir şey olmamış

gibi mi davranırdı? Warren'ın eşyalarını ne yapacaklardı? Bağışlayacaklar mıydı? Sandıklara doldurup eskimek, kokuşmak ve yıpranmak üzere tavan arasına mı kaldırırlardı? Warren'ın mantar panosunda, üniversiteye başvurusunda kullandığı fotoğrafı gördü; çocuk halleriyle cüruftan oluşan bir tepeye tırmandıklarını gösteren üstü çizilmiş fotoğrafı. Fotoğrafı panodan aldı ve çantasına koydu. Sonra masasında aradığını buldu: Warren'ın arabasının anahtarları.

Annesiyle babası uyuyordu; annesi akşamları sinirlerini yatıştırmak için uyku hapı kullanıyordu ve yatak odalarının kapısının altındaki boşluktan ışık gelmiyordu. Rabbit derin bir hırlamayla çalıştı. "Porshe'lar mırlar," demişti Warren bir keresinde. "VW'ler gürler." Vitese ulaşmak için sürücü koltuğunu öne çekmesi gerekti; Warren'ın bacakları onunkilerden hep daha uzun olmuştu. Sonra vites kolunu tutup bir süre arandıktan sonra geri vitesi buldu ve araba garajdan çıkarken ev, farların karşısında giderek soluklaştı.

Bütün gece araba sürdü ve gün doğarken Upper West Side'a ulaştı. Daha önce Manhattan'da hiç park etmesi gerekmediğinden mahallede on dakika dolaştıktan sonra 72. Cadde'de bir yere girdi. Eve geldiğinde ödünç almış olduğu yatağına gömüldü ve kendini battaniyeye sardı. Uyandığında öğle güneşi çoktan Hudson'ın ardından batıyordu. İşe başladı. Yanında getirdiği, gerçekten ona ait olan şeyleri çantasına koydu: fazla dar gelen kıyafetleri, ikinci el dükkânından aldığı fazlasıyla geniş Hawaii elbiseleri, birkaç eski battaniye ve rengi solmuş yatak çarşafı, birkaç çatal bıçak. Bir kutu dolusu film negatifleri ve kameraları. Ryanlardan aldığı havalı hamile elbiselerini özenle katlayıp bir poşete koydu.

İşi bittiğinde eline kalem kâğıt alıp oturdu. Pittsburgh'den gelirken yol boyunca ne diyeceğini düşündü ve sonunda yalan söylemeye karar verdi. "Bunu nasıl söylerim bilmiyorum," dedi. "Bebeği düşürdüm. Çok utanıyorum ve çok üzgünüm. Sözleşmemize bağlı kalmanıza gerek yok, bana hiçbir şey borçlu değilsiniz ama size borcum varmış gibi hissediyorum. Bütün doktor

randevuları için harcadığınız parayı geri veriyorum. Umarım yeterlidir, ancak bu kadarını ödeyebiliyorum." Notu, işlerinden biriktirdiği dokuz yüz doların üstüne bıraktı. Sonra onları da hamile elbiselerinin yanına koydu.

Her zamanki kapı görevlisi izinliydi ve Mia'nın üstündeki bol mont yüzünden karnını görmedi. Ryanlara teslim edilecek paketi, kızın yüzüne bakmadan aldı ve Mia birkaç apartman öteye park ettiği arabasına gitti. Bebek karnında bir kere tekme attı, sonra uyumak üzere yerleşmeye çalışıyormuş gibi döndü.

New Jersey ve Pennsylvania'dan geçip bütün gece araba kullandı; kilometrelerce otoyol karanlıkta yanından geçip gidiyordu. Güneş doğmaya başladığında Eerie'nin hemen dışında otoyoldan çıktı ve sakin, kırsal bir yol bulana kadar devam etti. Yoldan epey uzağa, kenara bir yere park ettikten sonra bütün kapıları kilitledi, arka koltuğa tırmandı ve eski battaniyesine sarındı. Çamaşır deterjanı veya ev gibi kokacağını düşünerek bir nostalji girdabına düşmeyi bekledi. Ancak geçen sene boyunca dokunulmamış bir şekilde yatağında duran battaniye hiçbir şey kokmuyordu; ne temiz ne tozluydu. Kokusuzdu. Battaniyeyi üstüne çekip gözlerini güneşten koruyarak uyuyakaldı.

Bütün hafta, havale geçirircesine bu şekilde araba kullandı. Bitkinlik onu zorla durdurana kadar sürüyor, tekrar direksiyon başına geçecek kadar dinlenene dek uyuyordu. Saati günün aydınlığını ve karanlığını görmezden geliyordu. Bir şehirden geçtiğinde ara sıra mola verip ekmek, fıstık ezmesi ve elma satın alıyor; bir çeşmeden, yolcu koltuğunda duran bidona su dolduruyordu. Eşyalarının arasına New York'a geldiğinden beri kazandığı para ve bahşişlerden iki bin dolar saklamıştı. Negatiflerin olduğu kutuya, torpido gözüne, sutyenine dağıtmıştı. Ohio, Illinois, Nebraska. Nevada. Sonra birden keşmekeş San Francisco. Pasifik Okyanusu mavi, gri ve beyaz renklerde önünde dalgalanıyordu ve daha ileri gidemiyordu.

Başka bilmeniz gereken ne var? Mia bir daire buldu. Sunset'te duvarları deniz tuzu renginde olan bir evde oda tuttu. Sert mizaçlı yaşlıca bir ev sahibi vardı ve Mia'nın karnına bakıp, "Bir haftaya kalmadan kapıma dayanan öfkeli bir koca olacak mı?" diye sordu. Hamileliğinin son üç ayında Mia şehri dolaştı, Golden Gate Park'taki gölü turladı, Coit Tower'a çıktı. Bir gün Golden Gate Köprüsü'nden geçiyordu; o kadar sis vardı ki yanından geçen trafiği göremiyor, sadece duyabiliyordu. Sis, ruhsal durumunu öyle mükemmel bir şekilde yansıtıyordu ki kendi beyninin içinde dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Biçimsiz, her tarafa yayılmış, elle tutulamayan duygulardan oluşan bir pus vardı ama birden bire ortaya çıkıp sonra ne gördüğünü daha anlayamadan tekrar beyazlığa karışan ve onu irkilten düşüncelerle doluydu. Ev sahibi Bayan Delaney koridorda birbirlerinin yanından geçtiklerinde ya da mutfakta karşılaştıklarında Mia'ya hiçbir zaman gülümsemezdi ama haftalar geçtikçe Mia, eve geldiğinde fırında bir tabak ve tezgâhın üstünde, *Yemek arta kaldı. Ziyan etmek istemedim,* yazan bir not bulurdu.

Pearl, mart ayı için alışılagelmemiş bir şekilde sıcak bir günde, on dört saatlik doğum sancısından sonra hastanede doğduğunda Mia, hemşireden doğum belgesini aldı. Aylardır çocuğun ismini ne koyacağını düşünüyor, aklından tanıdığı herkesin ismini, lisede okuduğu kitapları geçiriyordu. *Kızıl Damga*'yı hatırlayana kadar hiçbir isim doğru gelmedi. Birden doğru isim aklında belirdi: *Pearl.* Yuvarlak, basit, bir istiridyenin incisi kadar tam. Bir de tabii ki karışık bir hayata doğmuştu. Yanında "Anne ismi" ibaresi bulunan yere düzgün harflerle *MIA WARREN* yazdı. Sonra yatağının yanındaki kuvöze uzandı ve kızını kucağına aldı.

Kiraladığı odaya doğumdan sonra döndüğünde Pearl ağlamış ve ağlamış, sonunda Mia da ağlamaya başlamıştı. New York'ta Ryanların parıl parıl dairelerinde hâlâ uyanık olup olmadıklarını, telefon açıp onlara yalan söylediğini anlatsa ne yapacaklarını merak etti. Bebek burada. Gelip alın. San Francisco'ya giden ilk uçağa binip kapısında belirir, Pearl'ü almaya hazır olurlardı. Bu

düşüncenin cezbedici mi, korkunç mu yoksa ikisi birden mi olduğuna karar veremiyordu ve Pearl'le beraber hüngür hüngür ağlıyordu. Sonra kapısı hafifçe tıklatıldı, sert mizaçlı Bayan Delaney belirdi ve kollarını uzatarak öyle otoriter bir sesle, "Ver bakayım kızı," dedi ki Mia yumuşak yumağı düşünmeden teslim etti. "Şimdi yat ve biraz dinlen," dedi Bayan Delaney arkasından kapıyı kapayarak. Birden oluşan sessizlikte Mia kendini geriye attı ve anında uyuyakaldı.

Uyandığında, gözleri puslu bir şekilde mutfağa, sonra da lambanın ışığında uyuyan Pearl'ü sallayan Bayan Delaney'nin olduğu salona gitti.

"Dinlendin mi?" diye sordu ve Mia başını sallayınca, "Güzel," dedi ve bebeği Mia'nın kollarına geri verdi. "O senin," dedi Bayan Delaney. "Ona iyi bak."

Sonraki birkaç haftayı aynı pusun içinde geçirdi ama bir şeyler değişmeye başlamıştı. Pearl ne kadar sesli ağlıyor olursa olsun Bayan Delaney bebeği alıp götürmeye bir daha gelmedi. Fakat akşamları kapıyı tıklatır, elinde bir kâse çorba, peynirli sandviç, bir de et yemeği getirirdi. Her defasında yemekten arta kalanlar olduğunu iddia ederdi ama Mia bunun bir yardım eli olduğunu ve Bayan Delayney'nin bunları, "Perşembeye kadar kirayı ödemen lazım," ya da "Koridora ayakkabılarınla çamur taşıma," diye homurdanarak verdiğinde, aslında ne demek istediğini anlıyordu.

Pearl üç haftalıktı, hâlâ yaşlı bir adama benziyordu, turp suratlıydı. Üstündeki pus tam kalkmaya başlıyordu ki Mal onu aradı.

Mia, yeni yerine yerleştikten sonra Pauline ve Mal'a yeni adresini ve telefon numarasını vererek bir mektup yazmıştı. "İyiyim," demişti. "Fakat New York'a dönmeyeceğim. Eğer ihtiyacınız olursa bana buradan ulaşabilirsiniz." Şimdi de Mal'ın ona ulaşması gerekmişti. Birkaç hafta önce Pauline baş ağrısı çekmeye başlamıştı. Tuhaf belirtileri vardı. "Auralar," dedi Mal. "Bir meleğe benzediğimi, etrafımda bir hare olduğunu söyledi." Yaptıkları MR beyninde golf topu büyüklüğünde bir kitle bulmuştu.

"Galiba..." dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Eğer onu görmek istiyorsan hemen gelmelisin."

O akşam Mia uçak bileti aldı; hayatında aldığı ikinci uçak biletiydi. Biriktirdiği paranın çoğunu harcamak zorunda kaldı ama otobüsle ülkenin öbür ucuna gitmek günler sürerdi. Fazla uzun. Omzunda sırt çantası ve kollarında Pearl'le Pauline ve Mal'ın evine vardı. On kilo vermiş olan Pauline, kendinin daha yoğun bir haline benziyordu. Sadeleştirilmiş, özüne kadar soyulmuştu.

Öğleden sonrayı beraber geçirdiler; Mal ve Pauline bebekle ilgilendi ve Mia ilk ve son defa Pearl'le beraber misafir odalarında kaldı. Sabah erkenden Pearl'ü emzirmek üzere kalkıp salondaki koltuğa oturmuşken Pauline geldi.

"Kıpırdama," dedi Pauline. Gözleri havale geçiriyormuşçasına parlaktı ve Mia kalkıp Pauline'e sarılmak istedi. Faka Pauline oturması için elini salladı ve kamerasını kaldırdı. "Lütfen," dedi. "İkinizi de çekmek istiyorum."

Bütün bir filmi bitirdi, fotoğraf ardına fotoğraf çekti ve Mal, elinde çay ve Pauline'in omuzlarına örtmek üzere bir şalla gelince Pauline kamerayı kaldırdı. Mia o akşam kolunda Pearl'le San Francisco'ya giden uçağa bindiğinde bunu çoktan unutmuştu. "Ne yapman gerekiyorsa yap," demişti Pauline vedalaşıp sarılırlarken. İlk defa Mia'yı yanağından öpmüştü. "Senden büyük şeyler bekliyorum." Sıradan bir vedalaşmaymış, Mia'nın seneler içinde gelişecek olan kariyerini takip edecekmiş gibi şimdiki zamanı kullanması, Mia'nın sesinin boğazında sıkışıp kalmasına sebep olmuştu. Pauline'i iyice kendine çekip kokusunu, lavanta ve okaliptüsün karışımını içine çekmiş, Pauline onu ağlarken göremeden arkasını dönmüştü.

Bir buçuk hafta sonra, Mal tekrar aramıştı. Mia bunu beklemişti. *On bir gün*, diye düşündü. Hızlı olacağını biliyordu ama on bir gün önce Pauline'in hayatta olduğuna inanamıyordu. Hava hâlâ sıcaktı, hâlâ haziran ayındaydılar. Takvimdeki sayfa değişmemişti bile. Ardından, birkaç hafta sonra bir kargo gelmişti. "Sana yollamak için bunları seçti," diyordu Mal'ın köşeli

yazısıyla yazılmış not. İçinde on tane sekize onluk, siyah beyaz baskı vardı. Hepsi de Pauline'in eserlerinde olduğu gibi tuhaf bir şekilde arkadan ışıklandırılıyormuş gibi ışıldıyordu. Kollarında Pearl'ü tutan Mia. Pearl'ü havaya kaldıran Mia. Pearl'ü emziren, soluk tenli göğsünü anca kapatan bluzu ile Mia. Hepsinin arkasında Pauline'e ait olduğu su götürmeyen imzası. Bir de kartvizite iliştirilmiş bir not: *Paraya ihtiyacın olduğunda Anita bunları senin için satar. Hazır olduğunda ona eserlerini yolla. Senden haber beklemesini söyledim. P.*

Ondan sonra Mia, neredeyse rahatlama gibi hissettiren bir hevesle tekrar fotoğraf çekmeye başladı. Yine saatlerce şehri gezmeye başlamıştı; Pearl'ü sırtında, eski ipek bir bluzdan yaptığı askıyla taşıyordu. Artık biriktirdiği paranın çoğu gitmişti ve her film rulosu çok değerliydi. Böylelikle dikkatle çalışmaya, fotoğrafı önceden aklında baştan ve baştan kurgulamaya başlamıştı. Deklanşöre her basışında Pauline'i düşündü. Yaz geldiğinde, Pauline'in dediği üzere *bir havası* olabilecek yedi fotoğrafı vardı.

Anita, Mia'ya pek katılmıyordu. *İyi bir başlangıç,* demişti Mia'nın yolladığı baskılara cevap olarak. *Fakat daha değil. Biraz daha risk al.* Buna cevap olarak da Mia, Pauline'in fotoğraflarından birini yollamıştı. *O halde daha çok zamana ihtiyacım var. Bana bu fotoğrafla elinden geldiği kadar zaman ver. Kimseye de ismimi verme.* Hararetli geçen bir açık artırmadan sonra Anita, Mia'ya iki yıl geçinmesini sağlayacak kadar para kazandırdı; yüzde ellilik komisyon çıkarıldıktan sonra bile. (Sattığı fotoğrafın hakkını verecekti. Pearl on beş sene sonra zatürre olduğunda ve hastane masraflarıyla karşı karşıya kaldığında bir fotoğraf daha sattı.) Bir sene içinde Mia, Anita'ya bir dizi fotoğraf daha gönderdi. Hepsi yavaşça çürümeyi gösteriyordu; ölü bir kavakağacı, terk edilmiş bir ev, paslanmış bir araba... Bu sefer Anita fotoğrafları kabul etti.

"Tebrikler," dedi Mia'ya, bir ay sonra aradığında. "Bir tanesini sattım, arabalı olanı. Dört yüz dolar. Çok değil ama hiç değilse bir başlangıç."

Mia bunu bir işaret olarak kabul etti. Bir süredir çölleri, kak-

tüsleri ve açık, kırmızı gökleri hayal ediyordu. Aklında yeni şeyler oluşmaya başlıyordu. "Seni bir iki haftaya ararım ve parayı nereye havale etmen gerektiğini söylerim," dedi.

Bayan Delayney salondaki pencereden, Rabbit'in bagajını doldurup Pearl'ün beşiğini yolcu koltuğunun önüne koyarken Mia'yı izledi. Evin anahtarını anahtarlıktan çıkarıp Bayan Delayney'ye geri verince kadın, ondan hiç beklenmeyecek şekilde Mia'ya sarılınca şaşırdı.

"Sana kendi kızımdan hiç bahsetmedim, değil mi?" dedi, boğazı düğümlenmiş bir şekilde. Sonra Mia bir şey diyemeden anahtarı aldı ve basamaklardan yukarı aceleyle çıktı, metal bahçe kapısı arkasından gürültüyle kapandı.

Mia uzun yolculuk boyunca, durmayı planladığı Provo'nun dışına gelene kadar bunu düşündü. Bu, Pearl'le seneler içinde yapacakları sayısız molanın ilki olacaktı. Yol boyunca Pearl, Mia'nın yanındaki beşiğinden hafif sesler çıkardı; o erken yaşta bile büyük ve önemli şeylere yöneliyormuş, ülkenin ve zamanın öbür ucunu görüp başlarına gelecekleri biliyormuş gibiydi.

15

Tabii Bayan Richardson bunların hiçbirini bilemezdi. Ancak Wrightların anlattığı kadarıyla hikâyenin ana hatlarını bilebilirdi; yani Mia'nın karnı burnunda belirip Ryan isimli bir aile için (Wrightlar isimlerini hatırlayamamıştı) taşıyıcı annelik yaptığını. "Jamie mi, Johnny mi öyle bir şeydi," demişti Bay Wright. "Wall Street'te çalışan biri olduğunu söylemişti. Çok parası olan biri."

"Dediklerinin gerçek olup olmadığından emin değildim," diye itiraf etti Bayan Wright. "Belki de başının belada olduğunu, bize yalan söylediğini düşündüm. Fakat sonra o avukat aradı." Mia ayrıldıktan birkaç hafta sonra bir avukat Wrightları aramış, Mia'yla nasıl iletişime geçebileceğini sormuştu. "Bize bir kart yolladı," dedi Bayan Wright hatırlayarak. "Mia bize adresini söylerse diye. Fakat ondan bir daha hiç haber almadık." Tekrar mendille gözünün kenarını sildi.

Biraz etrafı karıştırdıktan sonra Bayan Wright avukatın kartvizitini buldu ve Bayan Richardson üstünde yazan adresi not etti. Thomes Riley, Riley ve Schwartz, Avukatlık Bürosu. 212 alan kodu olan bir numarası ve 53. Cadde'de görünen adresi vardı. Wrightlara teşekkür etti ve Bayan Wright ona fazladan kurabiye vermek isteyince, utanarak geri çevirdi. Wrightlar ona Warren'ın futbol üniformalı fotoğraflarını da vermeyi teklif etti; *belki gazete makaleyle beraber fotoğrafları da koymak ister,* demişlerdi. "Tabii geri verdiğiniz sürece," diye ekledi Bayan Wright. "Onlar

elimizdeki tek kopyalar." Suçluluk duygusu, bir örümcek gibi Bayan Richardson'ın ensesini tırmalıyordu. Bu Wrightlar iyi insanlara benziyordu; çok şey yaşamış iyi insanlardı, Shaker Heights'ta komşuları olabilecek türden iyi insanlar. "Eğer gazetemiz fotoğraf isterse sizinle tekrar iletişime geçerim," dedi. *Hiç değilse bu gerçek,* diye düşündü kendi kendine.

"Yaşadıklarınız için üzgünüm," dedi kapıda ve bunu içten söyledi. Sonra tereddüt etti. "Kızınızın nerede olduğunu öğrenmeyi başarsanız, onunla tekrar iletişime geçmek ister miydiniz?"

"Belki. Onu araması için dedektif tutmayı düşündük, belki bir ipucu buluruz diye. Ama bize öyle geliyor ki, bulunmak isteseydi, bizimle iletişime kendiliğinden geçerdi. Nerede yaşadığımızı biliyor. Telefon numaramız da hayatı boyunca olduğu gibi aynı. Ona hâlâ kızgın olduğumuzu düşünüyor olmalı."

"Öyle misiniz?" diye sordu Bayan Richardson birden ve ne Bay Wright ne de Bayan Wright cevap verdi.

><

Avukatlık bürosunun numarası on altı senelikti ama Bayan Richardson denemeye değer olduğunu düşündü. Otele döndüğünde numarayı çevirdi ve sekreter neredeyse anında telefona cevap verince inanılmaz rahatladı.

"Riley, Schwartz ve Henderson," dedi kadın.

"Merhaba. Bay Riley'nin epey bir süre önce ilgilendiği bir dava için aramıştım," dedi. Sonra hızlı düşünmeye çalışarak durakladı. "Müşterimin, davayla ilgili olduğunu düşündüğü bir bilgiye sahibim. Fakat bunu iletmeden önce Bay Riley'nin hâlâ Ryanları temsil edip etmediğini öğrenmek istedim. Tahmin edebileceğiniz üzere sahip olduğum bilgi biraz hassas bir konu hakkında."

Sekreter durdu. "Hangi davadan bahsediyordunuz?"

"Ryanlarınki. Elimdeki bilgi Mia Wright hakkında."

Bir çekmecenin açıldığını ve dosyaların karıştırılma hışırtısını duydu. Bayan Richardson nefesini tuttu. "Buldum. Joseph ve

Madeline Ryan. Evet, Bay Riley hâlâ onlar için çalışıyor ancak..." Durakladı. "Bu dosya bir süredir aktif değil. Fakat Bay Riley şu an ofiste ve sizi ona bağlayabilirim isterseniz. İsminiz neydi?"

Bayan Richardson telefonu kapadı. Kalbi küt küt atıyordu. Ardından, birkaç dakika boyunca dikkatle düşündükten sonra, telefon defterini açtı ve *New York Times* için çalışan arkadaşı Michael'ı aradı. *Denisonian*'da çalışırken üniversitede tanışmışlardı ve Michael oradan *Stamford Advocate*'a, ardından da *Times*'a geçerken Elena eve dönüp yerel bir gazetede işe başlasa da iletişimi koparmamışlardı. Bir zamanlar Elena'dan hoşlanıyordu, bundan emindi ama bu konuda hiçbir şey dememişti ve ikisi de seneledir başkalarıyla evlilerdi. Yakın zamanda bir Pulitzer ödülüne aday gösterilmiş ama *Associated Press*'ten, Rwanda'daki cinayetler hakkında yazan bir gazeteciye kaybetmişti.

"Michael. Senden bir iyilik isteyecektim."

Bir hafta sonra Michael onu geri arayacak ve halihazırda şüphelendiği şeyi onaylayacaktı. Sadece Michael'ın yapabileceği şekilde gazetecilik kozunu kullanarak Mia Wright'ın 1981'den kalma, Manhattan'ın ortasındaki St. Elizabeth's'in hastane faturalarını bulmuştu. Faturalar Joseph Ryan tarafından ödenmiş ve ödemeler Şubat 1982'de, Mia yaklaşık altı aylık hamileyken durmuştu. Eğer Bayan Richardson'ın Pearl'ün nereden geldiğiyle alakalı herhangi bir şüphesi varsa da hepsi gitmişti. Bu bilgiyle ne yapacağına ya da bir şey yapıp yapmayacağına karar vermeliydi. Zavallı Ryanlar, bebek sahibi olmayı o kadar istiyorlardı ki böyle bir adım atmışlardı. *Evet bu konuda bir bildiği vardı*, diye düşündü aklına Linda ve Mark McCullough'yu getirerek. Fakat Mia'ya karşı da ufak bir acıma duydu. Daha önce hiç hissetmediği ve hissetmeyi beklemediği bir acımaydı; kendi çocuğunu başkasına vermek ne kadar zor olmalıydı.

Kendisi onun yerinde olsaydı ne yapardı? Bayan Richardson tekrar ve tekrar bu soruyu soracaktı kendine, hem Michael'la konuşmadan önce hem de haftalar ve aylar sonra bile. Her defa-

sında seçmesi imkânsız bir sorunla karşılaşıyor ve aynı sonuca varıyordu: *Asla o duruma düşmezdim. O âna kadar daha doğru seçimler yapmış olurdum.*

Şimdilik Bayan Richardson notlarını, tedbirli olmak için M.W. diye etiketlediği dosyasına kaldırdı. Ertesi gün eve geri dönecekti.

><

Klinikten çıkarken Lexie başına gelenleri ve çoktan gelmiş olanları anlamakta zorluk çekiyordu. Bacakları ve vücudu kendinden emin bir şekilde önden giderken başı, balon gibi peşinden geliyordu. Eskiden hamileydi, artık değildi. İçinde canlı bir şey vardı ve artık yoktu. Karnının derinliklerinde hafif bir ağrı ve hemşirenin verdiği kalın beze doğru inen hafif, sıcak ve nemli bir akıntı hissediyordu. Paketin geri kalanı, bir şişe ağrı kesiciyle beraber çantasındaydı. "Buna sonradan, anestezinin etkisi geçmeye başlayınca ihtiyacın olacak," demişti hemşire.

Pearl koluna girdi. "İyi misin?"

Lexie başını onaylayarak salladı ve park yeri olduğu yerde dönüp yan yattı. Dengesini kaybetmeye başlayınca Pearl onu tuttu. "Tamam. Hadi. Gelmek üzereyiz."

İlk başta Lexie'yi eve götürmeyi planlamışlardı. Annesi yarın öğleden sonraya kadar gelmeyecekti ve o zamana kadar Lexie düzeleceğini, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hazır olacağını düşünmüştü. Fakat Pearl, Lexie'yi arabanın ön koltuğuna doğru yönlendirirken, kızın eve dönecek halde olmadığını anladı. Anestezi yüzünden başı dönüyordu ve kızın kemerini bağlaması gerekmişti.

"Tamam," dedi. "Benim eve gidiyoruz."

"Peki ya annen?" diye sordu Lexie. Pearl, "Sır tutabilir," dediğinde bu, Lexie'nin hayatında duyduğu en üzücü şeymiş gibi geldi ve ağlamaya başladı. Winslow'daki eve geldiklerine öğleni biraz geçiyordu ve bir dergi reklamından çakıyla bir akçaa-

ğaç fotoğrafı kesen Mia, mutfağa girdiklerinde endişeyle başını kaldırdı. Mia'nın elindeki bıçağı görünce, araba yolculuğunun sonunda sakinleşmiş olan Lexie tekrar ağlamaya başladı. Mia, Lexie'yi kollarına alınca herkes şaşırdı, kendi bile.

"İyisin," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Sonrasında Lexie, olanları kendi mi yoksa Pearl mü anlatmıştı ya da Mia kendiliğinden mi anlamıştı bilemeyecekti. Tek hatırladığı Mia'nın ona dünyanın dönmesini durduracak kadar sıkı sarıldığı ve onu alçak, yumuşak, sonradan Mia'ya ait olduğunu öğrendiği yatağa yatırdığıydı.

Mia'nın aslında Lexie'nin durumuyla ilgili şüpheleri önceden de vardı. Brian dikkatle prezervatifleri tuvalete atıp sifonu çekse de birkaç defa Lexie'nin odasındaki çöpü boşaltırken peçeteye sarılmış prezervatif paketi bulmuştu. Bir öğleden sonra, sabah yanlışlıkla unuttuğu çantasını almak için Richardsonların evine döndüğünde Brian'ın, Lexie'nin platform topuklu sandaletlerinin hemen yanında duran 47 numara tenis ayakkabılarına ayağı takılmıştı. İkisinden eser yoktu ama Mia çantasını mutfak tezgâhından kapıp aceleyle, yukarıdan gelebilecek sesleri duymaktan çekinerek çıkmış, arkasından kapıyı sessizce kapatıp sesin yukarı gitmediğini ummuştu. Mia ne zaman Lexie'yi görse, onu çok genç bulurdu ve Mia, Lexie'nin ne yaptığını, dolayısıyla Pearl'ün de ne yapıyor olabileceğini düşünmek istemiyordu.

O yüzden Lexie, Pearl'ün koluna hafifçe dayanarak kapıda belirdiğinde Mia, soluk ve griye dönmüş yüzüne, hâlâ elinde tuttuğu pembe hastane taburcu formuna, Pearl'ün bileğinden sarkan pedlerle dolu plastik poşete bakmış ve ne olduğunu hemen anlamıştı. Bir ay, hatta bir hafta önce biri bu durum karşısında ne hissedeceğini sorsaydı, biraz gurur ya da en azından bir anlık üstünlük hissi duyacağını düşünürdü. Fakat o anda Lexie'ye, kızın kendini içinde bulduğu ikileme, o ikilemden çıkmak için savaşması gerekeceği hem duygusal hem fiziksel acısına karşı derin bir empati ile doldu.

Lexie temiz, beyaz bir yorganın altında uyandı. Öğleden son-

ravdı ve perdeler çekilmişti ama köşede bir lamba açık bırakılmış, ışığı biraz yumuşatmak için üstüne bir havlu konmuştu; bu düşünceli jest içini acıttı. O gün üçüncü defa ağlamaya başladı. Sonra Mia geldi, yanına oturdu ve sırtını okşadı.

"Sorun değil," dedi Lexie'ye ve bunun dışında başka bir şey dememiş olsa da -*sorun değil, sorun değil*- Lexie daha rahat nefes almaya başladı. Mia bağdaş kurarak yere oturdu ve Lexie'ye mendil uzattı. Lexie yatağın sadece alçak olmadığını, direkt yerde durduğunu fark etti. Sümkürdü. Etrafta çöp kutusu yoktu ama Mia elini uzattı ve anlık bir utangaçlıktan sonra Lexie nemli mendili verdi.

"Uzun süre uyudun. Bu iyi bir şey. Bir şeyler yiyebilir misin dersin?" Mutfakta, Mia önüne bir kâse çorba koydu ve Lexie kaşığı dudaklarına götürdü; erişteli tavuk çorbasıydı, tuzlu ve inanılmaz sıcaktı. Pearl etrafta yoktu ama fırındaki saat 3:15'i gösteriyordu. Okul kısa bir süre önce bitmişti. *Annesine her şeyi anlatmış olmalı,* diye düşündü Lexie.

"Bunun olmaması gerekiyordu," deyiverdi. Yoğun bir şekilde kendini açıklama gereği duyuyor, Mia'nın onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. O anda Pearl eve geldi. Yüzü kızarmıştı ve biraz nefes nefeseydi.

"Moody'nin bisikletini ödünç aldım," dedi. "Eve gelip iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu."

"Ona..." dedi Lexie ve Pearl başını iki yana salladı.

"Tabii ki söylemedim. Anneme bir şey konusunda yardımcı olmak için eve erken dönmeye söz verdiğimi unuttuğumu söyledim." Moody'ye tekrar yalan söylemenin bu kadar kolay olması onu rahatsız ediyordu ama örümcek ağı silkeler gibi bu düşünceleri de üstünden silkeledi. "Nasılsın?"

"İyi olacak," dedi Mia ve Lexie'nin elini okşadı. "Bundan eminim."

On dakika sonra Mia çorba kâsesini suyun altına koyduğunda bir başka adım sesi basamaklardan yukarı çıktı ve Izzy geldi. Öğleden sonraları Mia'nın yanında oluyordu ve son birkaç dersi,

Mia'nın ne üstünde çalıştığını merak ederek, ona anlatacak bir şeyler düşünerek geçirmişti. Lexie'yi görünce kapıda donakaldı.

"Burada *ne* arıyorsun?"

Lexie kaşlarını çattı. "Pearl'le takılmaya geldim tabii ki," dedi sinirle. "Bir sorun mu vardı?"

Izzy derin bir şüpheyle Lexie'den Pearl'e baktı. Ablası Winslow'daki eve asla gelmezdi; rahat koltukları, büyük bir televizyonu, atıştırmalıkların ve diyet kolaların bol olduğu Richardson salonunu tercih ederdi. Bu hiç Lexie'nin yapacağı bir şeye benzemiyordu. Pearl'le neden kendi evinde değil de burada buluşuyordu? Lexie solgun ve kararsız görünüyordu, hatta gözleri biraz kanlanmıştı; bunların hiçbiri Lexie'nin normal hali değildi.

"Lexie'ye edebiyat ödevinde yardım ediyorum," dedi Pearl. "Burada daha iyi çalışırız diye düşündük."

"Sorun yok Izzy," dedi Mia. "Ama kızlar bugün burada, ben de çalışmayacağım. Yarın olur mu?" Izzy tereddüt edince, "Yarın, söz veriyorum. Okuldan sonra. Her zamanki gibi," dedi. Onu kapıya doğru yönlendirirken dirseğini hafifçe sıktı ve Izzy, Lexie'ye öfkeyle bakarak tekrar aşağı indi. Birkaç saniye sonra kapının çarpıldığını duydular.

"Bana çok sinirli," diye mırıldandı Lexie. "Gerçi hep böyle." Izzy gidince birden bitkin hissetti ve sandalyesinde geri yaslandı, at kuyruğu sırtından aşağı sarkıyordu.

Pearl onu süzdü. "İyi görünmüyorsun."

"Yatağa dön," dedi Mia sakince. "Bugün çok şey yaşadın." Yatak odasına geldiklerine Lexie'yi tekrar yatırdı ve yorganı üstüne örtüp onu, Lexie çocukmuş gibi şefkatle okşadı. Tuhaf bir şekilde sakinleştiriciydi.

"Siktir," dedi Lexie. "Otomatik arama. Annemler okula gitmediğimi öğrenecek." Shaker Heights okula devamlılığı ciddiye alıyordu. Her dersin başında öğretmenler gelmeyenleri sisteme kaydediyordu. Merkez ofiste, sekreter yoklama kâğıtlarını bir makineden geçiriyor ve ebeveynlere, okula gelmeyen çocukları hakkında uyarı çağrısı gidiyordu.

"Okulu aradım," dedi Mia. "Sen ve Pearl geldikten sonra. Bugün kendini iyi hissetmediğini ve bugün ve yarın gelmeyeceğini söyledim."

Lexie, başı odundan yapılmış gibi hissediyordu. "Ama izni bir ebeveynin vermesi gerekiyor," diye mırıldandı kollarına dayanıp doğrularak. Oda sallanmaya başladı.

"Onlara annen olduğunu söyledim. Farkı nasıl anlayacaklar?" Mia elini Lexie'nin omzuna koydu ve nazikçe onu tekrar geri itti. *Sesi çok sakin,* diye düşündü Lexie. Sanki herhangi bir durumdan paçayı nasıl kurtaracağını biliyordu. "Dinlen," dediğini duydu Lexie ve neredeyse anında uyuyakaldı.

Tekrar uyandığında akşamüstü olmuştu. Loş odada oturup Mia elinde dumanı tüten bir fincan çayla kapıyı tıklatana kadar göğün kararmasını seyretti. "Susamış olabileceğini düşündüm," dedi ve Lexie fincanı alıp minnettar bir yudum aldı. Nane çayı. Parmaklarının altında fincan teselli edici bir şekilde sağlamdı, sıcak ve güçlü bir omuz gibi.

"Babanı aradım," dedi Mia. Lexie birden annesinin ertesi gün öğlen döneceğini hatırladı.

"Siktir," diye fısıldadı. "Ona söyledin mi?"

"Ona bu gece burada kalacağını söyledim. Pearl'ün bu akşam yatıya kalmanı istediğini."

Bir an sustuktan sonra Lexie, "Sağ ol," dedi.

"Ne kadar ihtiyacın varsa kalabilirsin ama yarın eve gitmeye hazır hissedeceğinden eminim."

Lexie fincanı avuçlarının arasında yavaşça döndürdü. "Ya sonra?"

"Sonrası sana kalmış. Kimlere söyleyeceğin..."

Mia gitmek üzere kalktı ama Lexie panikleyerek elini tuttu.

"Bekle," dedi. "Sence kocaman bir hata mı yaptım?" Yutkundu. "Sence korkunç bir insan mıyım?" Daha önceleri Mia'yı pek önemsememişti ama birden Mia'nın onu kınayıp kınamadığı çok önemli olmuştu. Mia'nın bu nezaketi karşısında onu kınamasını kaldıramazdı.

"Ah Lexie." Mia hâlâ Lexie'nin elini tutarak tekrar yere oturdu. "Çok zor bir durumdaydın. Kimsenin içinde kalmak istemediği bir durum."

"Ama ya yanlış seçimi yaptıysam?" Lexie durdu, gözlerini kapatıp önceden içinde giderek büyüdüğünden emin olduğu hayat kıvılcımını hissetmeye çalıştı. "Belki de aldırmamalıydım. Belki de Brian'a söylemeliydim. Bir şekilde yoluna koyardık."

"İyi bir anne olmaya hazır olur muydun?" diye sordu Mia. "Olmak istediğin türden bir anne olmaya? Bir çocuğun hak ettiği türden bir anne olmaya?" Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdular; Mia elini onunkinin üstüne koydu, eli sıcacıktı. Lexie'yi başını Mia'nın omzuna yaslama ihtiyacı dağladı ve biraz tereddüt ettikten sonra yasladı da. İlk defa Pearl olarak büyümenin, Mia'nın annesi olmasının, bu hayatın kendi hayatı olmasının nasıl olacağını merak etti. Düşüncesi biraz başını döndürdü.

"Buna hep üzüleceksin," dedi Mia sakince. "Ama bu yanlış kararı verdiğin anlamına gelmiyor. Sadece omuzlarında taşıman gereken bir şey." Nazikçe Lexie'yi doğrulttu ve omzunu okşadıktan sonra boş fincanı almak üzere eğildi.

"Ama yanlış seçimi yaptığımı düşünüyor musun?" diye ısrar etti Lexie. Mia'nın doğrusunu bileceğinden emindi.

Mia bir eli kapı kolunda durdu. "Bilmiyorum Lexie. Bence bunu bilebilecek tek kişi sensin." Kapı arkasından yavaşça kapandı.

><

Lexie gözlerini açtığında neredeyse sabah olmuştu. Kimseden iz yoktu ama birileri lambayı kapamış ve yatağının başına bir bardak su bırakmıştı.

Pearl mutfakta mısır gevreği yiyordu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Lexie'ye. "İyi misin?"

"İyi oluyorum." Lexie yavaşça Pearl'ün karşısındaki uyumsuz sandalyeye kuruldu. "Annen nerede?"

"Sizin evde. Erkenden temizliğe gitti. Bugün restoranda öğle vardiyasında." Pearl birden Lexie'nin McCullough davası hakkındaki görüşlerini hatırladı ve bu alışılmadık planın sebebini söylememeye karar verdi: Bebe duruşmaya hazırlanmak üzere avukatıyla görüşmeye gidecekti. İki haftadan az bir süre kalmıştı ve Mia'dan kendi vardiyasını devralmasını istemişti. Pearl onun yerine mısır gevreği kutusunu Lexie'ye doğru itti, o da kutuyu öne doğru eğdi ve bir avuç aldı.

"Yerde mi uyudu?"

"Benimle."

"Üzgünüm."

Pearl omuzlarını silkti. "Sorun değil. Alışığız. Bazen iki yatak için yerimiz olmuyordu." Masanın öbür tarafına bir kâse itti. "Kutudan yeme. Birazını dök. Manyak." Lexie çok daha genç görünüyordu nedense ve bunun yumuşak ve soluk sarı sabah ışığından dolayı mı olduğunu, Lexie'nin makyajsız yüzünün iki yanına dökülen açık saçlarından mı yoksa ânın tuhaflığından, Lexie'nin kendi mutfaklarında yemek yemesinden, bir önceki gün yaşadıklarından mı olduğundan emin olamıyordu.

"Annen dün akşam bana çok iyi davrandı." Lexie kâsedeki mısır gevreğini karıştırdı.

"Annem *iyi* biridir," dedi Pearl ufak bir gururla.

"Hep beni sevmediğini düşünürdüm."

"Eh." Pearl düşündü. O da aynı şeyi düşünmüştü ama artık bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu. "Bence birbirinizi tanımıyordunuz."

"Sence artık seviyor mudur?" diye sordu sonunda.

"Belki." Pearl sırıttı ve Lexie kalkıp kolunu Pearl'e doladı ve yanağından öptü.

Önceki akşam Pearl'ün çift kişilik yatağında yan yana yatarlarken Mia uzanıp kızının sırtını okşamıştı; bu senelerdir yapmadığı bir şeydi. Pearl küçükken sıklıkla aynı yatakta yatarlardı. İki yataktan ziyade bir tane bulmak daha kolaydı tabii ama birbirlerine, inlerinin derinliklerinde korunan ufak hayvanlar gibi yakın

olmanın getirdiği bir rahatlık da vardı. Pearl'ün boyu uzadıkça aynı yatağı paylaşmak gittikçe zorlaşmış ve bu şekilde beraber uyumayalı epey olmuştu.

"Zavallı Lexie," diye mırıldanmıştı Mia. "Çok zor durumda." Bir şey söyleme ihtiyacı hissediyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu ve bir süre sonra doğrudan konuya girdi. "Sen hiç... sen artık..." Durdu. "Bu konuşmayı daha önce yapmadık hiç."

Pearl çekildi ve birden sırtüstü kendini bıraktı. "Aman Tanrım anne. N'olur bunu konuşmayalım."

"Kendini nasıl koruyacağını bildiğinden emin olmak istiyorum, o kadar." Mia başparmağının tırnağındaki bir çiziği ovdu. Bir gün önce bir şey üstünde çalışırken kesmişti. "Moody'yle çok yakın olduğunuzu biliyorum."

Pearl'ün yanında tamamen kaskatı kesildiğini, sonra bir o kadar hızlı rahatladığını hissetti.

"Anne, Moody'yle sadece arkadaşız."

"Ama belki bir gün daha fazlası olmak istersin. Nasıl olduğunu bilirim..." Mia durdu. Birden, aslında bilmediğini fark etti. Hem de hiç bilmiyordu. Ergenliğinde pek çok arkadaşı olmuştu, bazıları da erkekti ama hiçbiri Moody ile kızının arasındaki ilişkinin göründüğü kadar yakın olmamıştı. Devamlı beraberlerdi sanki. Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor, sadece kendilerinin anlayacağı espriler, Mia'nın bazen neredeyse hiç anlamadığı göndermeler yapıyorlardı. Birden çok kez Pearl'ün umursamaz bir tavırla uzanıp Moody'nin yakasını düzelttiğini görmüştü. Daha geçen gün Moody'nin başıboş bir yaprağı Pearl'ün saçından, sevgi dışında başka bir şey olamayacak bir şefkatle aldığını görmüştü. Fakat Mia'nın kendi kimse için böyle duygular beslememişti: ne sanat okulunda ne ergenliğinde ne de o zamandan bu yana. Erkek kardeşi dışında başka hiçbir erkeği çıplak görmediğini fark etti; onu da çocukken görmüştü. Dahası, hiçbirine dokunup o sıcaklığı, başkasına yakın olunca hissedilen gerginliği hissetmemişti. Ona bu duyguyu veren tek şey sanat ve sonrasında da tabii ki Pearl olmuştu. Bu konuda

söyleyebileceği işe yarar hiçbir şey yoktu ve sessizlik aralarında giltikçe büyüdü.

"Anne." Karanlıkta Pearl ciddi miydi yoksa gülümsüyor muydu anlayamıyordu. "Endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum. Moody'yle aramda hiçbir şey yok." Mia'ya sırtını vererek yan döndü; yastık sesini boğuyordu. "Sağlık dersinden yüz aldım. Biliyorum hepsini." *Doğruyu söylüyorum,* diye düşündü. Söylediği tek bir kelime yalan değildi. *Bir şeyden bahsetmemek, yalan söylemekle aynı şey değil,* diye karar verdi. Mia'nın sırtını tekrar ovmaya başladığını hissetti; çocukken ona yalnız olmadığını, annesinin orada olduğunu, bunun da her şeyin yoluna gireceğini gösterdiğini hissettiren şefkatli bir okşamaydı. Onca sene olduğu gibi bu, onun tekrar neredeyse hemen uykuya dalmasını sağladı.

Pearl hafifçe horlamaya başladıktan sonra Mia elini kızının sırtında tuttu; Pearl'ün kürek kemiklerini biçimlendiren bir heykeltıraşmış gibi. Hafif de olsa Pearl'ün kalbinin attığını avucunun altında hissedebiliyordu. Kızının ona bu kadar yakın durmasına izin vereli çok olmuştu. *Ebeveynler, çocuklarına zaman geçtikçe daha az dokunarak hayatta kalmayı öğreniyorlar,* diye düşündü. Bebekken Pearl ona yapışırdı; onu bluzlarından yaptığı bir askıyla hep göğsünde taşırdı çünkü Pearl'ü ne zaman yere bırakşa ağlamaya başlardı. Gün içinde birbirlerine yapışık olmadıkları tek bir an yoktu neredeyse. Büyüdükçe, annesinin cildinden emerek alması gereken bir şey varmış gibi bacağına, sonra beline, sonra eline tutunmuştu. Kendi yatağı olduğunda bile çoğu zaman gecenin bir vakti Mia'nınkine girer ve eski kırkyama battaniyenin altına sığınırdı; sabahları da birbirlerine dolanmış, Mia'nın kolu Pearl'ün başının altında ya da Pearl'ün bacakları Mia'nın karnının üstünde uyanırlardı. Artık ergenliğe girdiğinden Pearl'ün şefkati ender görülür olmuştu. Yanağa kısa bir öpücük, tek kollu ve isteksiz bir sarılma... Bu sebepten dolayı da daha değerli olmuştu. *İşler böyle yürüyor,* diye düşündü Mia kendi kendine. Fakat ne zordu ama. Arada sarılmak, bir anlığına omzuna yaslanan bir

baş... halbuki asıl istediğiniz çocuğunuzu kendinize bastırıp, onunla birleşip bir daha ayrılmamak üzere sıkıca sarılmaktı. Asıl istediğiniz onu yiyip bitirmek, dişlerinizi geçirip çekirdekleri dahil her şeyini içinize almakken, sadece bir elmanın kokusuyla hayatta kalmak için kendinizi terbiye etmek gibiydi.

><

Pearl okula gittikten sonra Lexie, bütün sabah Winslow'daki evdeydi. Yatağa yatıp uyuyakaldı ve Mia restorandan iki saklama kabı dolusu arta kalmış noodle ve yeni bir fikirle döndüğünde de hâlâ uyuyordu. İkide telefon çalıp nihayet Lexie'yi uyandırdığında Mia masanın başına oturmuş kalemle müsvedde kâğıda bir şeyler çiziyordu.

"Biliyorum Bebe," diyordu Mia telefona, Lexie salona girerken. "Ama seni etkilemesine izin veremezsin. Duruşma daha da kötü olacak. Bu buzdağının ucu sadece." Lexie'ye baktı ve tekrar telefona döndü. "Her şey yoluna girecek. Derin bir nefes al. Seni tekrar arayacağım."

"O konuştuğun... Mirabelle'in annesi miydi?" diye sordu Lexie, Mia telefonu kapadığında. Bebeğin doğduğunda aldığı ismi hatırlayamayınca utandı.

"Bebe arkadaşım." Mia tekrar masanın önüne kuruldu ve Lexie de yanına bir sandalye çekti. "Bugün gazetede hakkında kötü şeyler söyleyen bir makale vardı. Kötü bir anne olduğunu iddia ediyorlardı." Lexie'ye baktı. "Belki bunu zaten biliyorsundur. Baban McCulloughları temsil ettiğinden..."

Lexie kızardı. Babası son zamanlarda çok meşguldü; hızla yaklaşan duruşmaya hazırlanmak için geç saatlere kadar ofiste kalıyordu ama Brian, üniversite, klinik randevusu ve randevuya kadar bütün olanlarla o kadar meşguldü ki diğer şeylere pek dikkat etmemişti. "Ben hiçbir şey bilmiyordum," dedi sertçe. Sonra, "Öyle mi peki? Kötü bir anne mi yani?" diye sordu.

Mia kalemi aldı ve tekrar çizimine döndü. *Bir ağ*, diye düşün-

dü Lexie. Hayır, belki de bir kafes. "Eskiden öyle miydi? Olabilir. Kötü bir durumdaydı."

"Ama bebeğini terk etti." Bu, annesinin telefonda Bayan McCullough'ya veya genel olarak ne zaman bahsi açılsa söylediği ve böylece Lexie'nin aklına bir gerçek olarak kazınmasına sebep olacak kadar sık duyduğu bir şeydi.

"Bence bebek için en iyisini yapmaya çalıştı. İşleri yürütemediğinin farkındaydı." Mia çiziminin köşesine çabuk bir not ekledi. "Asıl soru, işlerin hâlâ aynı olup olmadığı. Tekrar bir şans verilip verilmeyeceği."

"Ve sen verilmesinden mi yanasın?"

Mia bir süre cevap vermedi. Sonra, "Çoğu zaman herkes birden fazla şansı hak ediyor. Hepimiz ara sıra pişman olduğumuz şeyler yaparız. Pişmanlıklarını da omuzlarında taşıman gerekir."

Lexie sustu. Farkında olmadan eli, ağrımaya başlayan karnına gitti.

"Eve gitsem iyi olacak," dedi sonunda. "Okul bitmek üzere ve annem muhtemelen dönmüştür."

Mia masadan silgi çöpünü topladı ve kalktı. "Hazır mısın?" diye sordu Lexie'nin içini acıtan bir şefkatle.

"Hayır," dedi Lexie. Gergin bir şekilde güldü. "Ama hiç hazır olabilecek miyim ki?" Kalktı. "Şey için... teşekkürler. Çok sağ ol."

"Annene söyleyecek misin?" diye sordu Mia, Lexie eşyalarını toplarken.

Lexie düşündü. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Belki. Şimdi değil. Ama belki bir gün." Cebinden araba anahtarlarını çıkardı ve çantasını aldı. Altında kliniğin verdiği pembe taburcu kâğıdı vardı. Durdu, sonra kâğıdı buruşturup çöpe attı. Ardından gitti.

16

Mia haklıydı. Duruşma başladığında hem gazetelerde hem de televizyonda, Bebe Chow ve anne olmaya uygunluğu üzerine bir dizi yeni hikâye çıkmıştı. Bazıları onu çok çalışan ve bir fırsat arayışındayken (kısa bir süreliğine, diyordu destekçileri) engellerle ve zorluklarla baş edemeyen bir göçmen olarak tasvir etmişti. Başkaları o kadar nazik değildi. Dengesiz, güvenilmez biriydi; olabilecek en kötü anne tipinin örneğiydi. Martın son haftası duruşma başladığında adliyenin önündeki basamaklar gazeteciler ve dergi muhabirleri ile dolmuştu. Hepsi ifadelerde verilenlerden bir gıdım alabilmek için kudurmuştu.

Aile mahkemelerinde gerçekleşen bütün duruşmalar gibi bu da kapalı bir duruşma olduğundan, haberler iki taraf hakkında da sansasyonel, basite indirgenmiş ve ucuz argümanlarla doluydu. Sadece mahkeme salonunda bulunan McCulloughlar, avukatları, Bay Richardson, Ed Lim, Bebe ve hâkimin kendisi olanların hepsini, bütün karmaşıklığıyla dinlemişti.

Gerçekten de karmaşıktı olanlar. Korkunç derecede tuhaf, kahredici derecede yavaş ve acı verici bir şekilde özel bir hikâye o hafta boyunca Bay Richardson ve Ed Lim tarafından gözler önüne serildi. Biri müvekkili için savunma yapıyor, diğeri ise bu savunmayı ustaca alıp tepetaklak ediyordu.

Bebek bulunduğunda aç bırakılmıştı. Fontaneli içe göçmüştü, bu da susuzluğun belirtisiydi. Kaburgalar ve omurgasının ufak kemikleri teninin altından bir dizi boncuk gibi belli oluyordu. İki aylıkken sadece üç buçuk kiloydu.

(Fakat bebek emmeyi reddediyordu. Bebe göğüs uçları çatlayıp kanamaya başlayana kadar tekrar ve tekrar denemişti. Çocuğuna emziremediği sütle kaskatı olan göğüsleri ve kucağında ağlayarak inatla ufak suratını aksi yöne çeviren bebekle beraber ağlamıştı. Bebeğin ağlamasıyla göğüs uçlarından pembe süt damlayıp kucağına doğru süzülmüştü. İki hafta böyle geçtikten sonra Bebe'nin sütü kurumuştu. Sahip olduğu son yedi doları bebek sütüne harcamış, sonra cüzdanı, işten birinin şans getirsin diye verdiği sahte bir milyon dolar banknot dışında bomboş kalmıştı.)

Bez yüzünden bebeğin cildindeki şiddetli döküntü saatlerce belki de günlerce pis bir bezle oturduğunu gösteriyordu.

(Ama Bebe'nin beze parası yoktu. Son yedi dolarını mamaya vermişti. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Kirli bezleri çıkarıp elinden geldiğince bezin üstündekileri silip tekrar kızına giydirmişti. Sahip olduğu tek şey olan vazelini kızının poposunda çıkan öfkeli kızarıklıklara sürmüştü.)

Komşular bebeğin saatlerce ağladığını duymuştu. "Bütün gün ve bütün gece," demişti 3B'de oturan komşuları. "Sabahları işe gittiğimde ağlıyordu. Akşam eve döndüğümde ağlıyordu." Polisi aramayı düşünmüş ama karışmak istememişti. "Ben etliye sütlüye dokunmam."

(Fakat Bebe de ağlamıştı. Evet, yatağa yatıp ağlamıştı. Bazen bebek göğsüne yatarken çaresizce kızının sırtını ve saçını okşayarak, bazen de beşik niyetine kullandığı şifoniyer çekmecesinin yanında otururken ve bebek yanı başında onunla beraber ağlayıp sesleri acı dolu bir armoniyle çatıya yükselirken...)

Bir buçuk aylık inişli çıkışlı annelik döneminde Bebe bir kere bile bir psikolog ya da doktor yardımına başvurmamıştı.

(Evet, doğru, yapması gerekirdi. Ama nereye gideceğini bilememişti. İngilizcesi onu ancak idare ediyordu, okuması ise ne-

redeyse hiç yoktu. Ona belki yardımcı olabilecek sosyal yardım görevlilerini nasıl bulacağını bilmeyi bırakın, var olduklarının bile farkında değildi. Sosyal yardıma nasıl başvuracağını bilmiyordu. Öyle bir seçeneği olduğundan haberdar değildi. Aşağı baktığında güvenlik ağı göremiyordu, sadece düştüğünde onu deşecek iğne gibi yukarı bakan gökdelenlerden bir orman vardı. Kendi aşağı düşerken kızını güvenli bir yere bıraktığı için onu suçlayabilirler miydi?)

Bebe bebeğini 5 Ocak 1997'de sabahın erken saatlerinde Kinsmand Yolu'ndaki itfaiyeye bırakmıştı. O gece sıcaklık -1'e düşmüştü. Rüzgârla birlikte hissedilen -8'di. Sabah iki buçukta itfaiyeciler kapıyı açıp bebeği karton bir kutunun içinde bulduklarında kar yağmaya başlamıştı ve her şey gümüşi, kristal bir tozla kaplıydı.

(Bebe bebeğini itfaiyenin basamaklarına bıraktığında hava soğuk olmasına rağmen, bebeğe üç tişört, iki pantolon giydirmiş ve dört battaniyeye sarmıştı; yani Bebe'nin sahip olduğu bütün bebek kıyafetlerine. Ufak ellerini üşümemeleri için battaniyenin altına sokmuş, battaniyenin bir köşesini bebeğinin başının üstüne örtüp rüzgârdan korumuştu. Herkesin tahminine göre itfaiye şefi kapıyı açıp bebeği bulmadan önce soğukta yirmi, karda iki dakika boyunca yatmıştı. Battaniyelere sadece biraz kar yapışmış, bebeğin şekere ya da elmaslara batırılmış gibi görünmesine sebep olmuştu.)

Bebe sadece iki senedir ABD'deydi ve bebeği doğduğunda Cleveland'da anca bir senedir yaşıyordu. Orada bulunduğu süre boyunca üç farklı evde yaşamış, birinde kira sözleşmesini iptal etmiş, diğerinde kirasını devamlı ya geç ya da eksik ödemişti. Hiçbir zaman asgari ücretten daha fazla para da kazanmamıştı.

(Kirasını geciktirdiği için her ay utanırdı. Bir ay kirasının tamamını yatırmış fakat yiyecek almaya ve elektrik faturasını ödemeye parası kalmamıştı. Açlık ile karanlık arasında seçim yapmak korkunçtu. Ondan sonra elinden gelenini ödemeye başlamıştı; iyi bahşiş aldığı günlerde bir parça kâğıda ismini yazıp içine bir yirmilik sıkıştırır, ev sahibinin kapısının altından içeri

iterdi. Yaptığı harcamaları, daima mutfak tezgâhının üstünde duran eski bir zarfın üstüne yazıp takip ederdi. Harcamaları şu şekilde olurdu:

Eylül 100$ eksik kira
08/09 - 20$ ödendi
13/09 - 20$ ödendi
18/09 - 20$ ödendi
Ekim 80$ eksik, toplam 120$ eksik kira
03/10 - 20$ ödendi
14/10 - 20$ ödendi
26/10 - 20$ ödendi
Kasım 70$ eksik, toplam 130$ eksik

Bir kere geride kalınca, ödemesi gereken meblağın tamamını nasıl ödeyecekti? Çok az İngilizcesi ve GED* muadili olabilecek bir sertifikası olmadan başka ne tür bir işe girebilirdi ki?)

Hamileliği boyunca ve bebeğini bırakmadan hemen öncesine kadar Bebe, aşçılarından birinin eroin satıcılığından tutuklandığı bir restoranda çalışmıştı. Tutuklamadan önce, diğer çalışanlardan birkaçı aralarında bir şey olduğundan şüphelenmişti. Flört ediyorlardı. Bahsi geçen aşçı en az bir kere, mesai bitiminde Bebe'yi arabasıyla eve bırakmıştı. Bu kadar tuhaf ilişkileri olan Bebe'nin yasadışı işlere karışmış olması mümkün değil miydi?

(Aşçı Vinny, gerçekten de eroin satıyordu. Bu inkâr edilemezdi. Fakat Bebe'ye olan ilgisi tamamen platonikti. Pislik erkek arkadaşının onu terk edip çaresiz bıraktığını bildiğinden, karnının büyüdüğünü gördükçe Bebe'ye acımıştı. On ay önce kız kardeşi de aynı duruma düşmüştü ve her akşam annesiyle paylaştıkları evlerine geri döndüğünde Tessa gittikçe daha da grileşiyor, soluyordu; bebek kucağında ya da omzunda ufak, yaşlı bir adam gibi yatıyor, beraber koltuğun üstünde yaşlı ve bitkin görünü-

* ABD ve Kanada'da lise mezunu seviyesine sahip olduğunuzu kanıtlamak için girilen sınav. –*çn*

yorlardı. Her sabah Bebe'yi gördüğünde kalbinin sıkışması normal değil miydi? Onunla şakalaşmak, artık kız kardeşini gülümsetemediği için Bebe'yi gülümsetmeye çalışmak; ayaklarının, ayakkabılarının bağcıklarını neredeyse patlatacak kadar şiştiğini gördükten sonra onu akşamları eve bırakmak yanlış mıydı?

Bebe ise Vinny'yi yakışıklı buluyordu, evet. Fakat onu çekici bulmasının başlıca sebebi ona karşı nazik davranmasından geliyordu ve bir adamın, herhangi bir adamın, karnında bebeği tekmeler atarken ona dokunması düşüncesi Bebe'yi iğrendiriyordu. Bebe polisler tarafından tutuklandığında Vinny, bir daha göremeyeceği erkek kardeşiymiş gibi üzülmüştü.)

Bebe'nin şu anki garsonluk işi, bahşiş alan çalışanlara devletin verdiği asgari ücretti: saati 2,35$. Haftada elli saat çalışıp üstüne bahşiş alarak, eve ortalama her ay 317,50$ götürüyordu. Böyle bir gelirle hem çocuğuna bakıp hem de bütün ihtiyaçlarını karşılayabilir miydi? Yoksullara yardım fonlarına, yemek kuponlarına, okul yemeklerine başvurmak zorunda kalmaz, o ve çocuğu toplumun kaynaklarının suyunu çekmez miydi?

(Fakat sevgi de olurdu, hem de bolca sevgi. Sevgi olunca çok az şeyle yetinebiliyordunuz. Kira, yemek, kıyafet gibi temel şeyler için yeterliydi. Bir anne sevgisini, çocuk yetiştirme masraflarıyla nasıl karşılaştırabilirdiniz?)

Mark ve Linda McCullough'nun çocuk yetiştirmek için bütün gerekli kaynaklara sahip olduğu açıktı. Bay McCullough'nun düzenli, yüksek maaşlı bir işi vardı ve Bayan McCullough ise geçen on dört ay boyunca tam zamanlı annelik yapmıştı ve bunu devam ettirmeyi planlıyordu. Evleri güvenli ve refah seviyesi yüksek bir mahalledeydi. Yani ekonomik olarak %96'lık kesime giriyorlardı. Bebek McCulloughlardayken güzelce giydirilmiş, beslenmiş ve bakılmıştı. Düzenli olarak sağlık kontrollerinden geçmiş, bolca sosyalleşmiş ve gelişmesi için ortam sağlanmıştı; kütüphanede öykü dinlencelerine, bebek yüzme kurslarına, annem-ve-ben müzik derslerine gitmişti. McCulloughların evinde kurşun bulunmadığı kontrol edilip tescillenmişti.

Dahası, McCulloughlar çocuk yetiştirmeye kendilerini adadıklarını göstermişlerdi. Kayıtlara bakıldığında, son on senedir çocuk sahibi olmaya çalıştıkları ve bir dört sene de evlatlık edinmek için bekledikleri görülüyordu. Cleveland bölgesinde, Cleveland Kliniği'ndeki en iyi kadın doğum doktorları dahil bütün uzmanlara danışmış ve sonrasında eyaletin en iyi evlatlık ajansıyla çalışmışlardı. Bütün bunlar bebeğe en sevgi dolu ilgi ve seçenekleri sunacaklarını göstermiyor muydu?

(Fakat bebeğin çoktan bir annesi vardı. Damarlarında onun kanı akıyordu. Aylarca onu rahminde taşımış, karnında tekme atıp döndüğünü hissetmiş, yirmi bir saat boyunca doğum sancısı çektikten sonra doğumhanede yüzü yukarı bakacak şekilde bağırarak dünyaya getirmiş, çocuğunun sesini ilk duyduğunda mutluluktan gözyaşlarına boğulmuş, daha hemşireler bebeği tamamen temizlemeden, hatta göbek bağını kesemeden ufak burun deliklerinden, kaşlarının olduğu hafif gölgelerden, rahminin sıvılarıyla kayganlaşmış ayak tabanlarına kadar her yerine dokunup tamamen gerçek olduğundan emin olmuş ve onu ezberlemişti.)

Velayet Bebe'ye geri verilirse çocuğu elbette çalışan, bekâr bir anne olarak büyütecekti. Kendi işteyken çocuğuna kim bakacaktı? Çocuk, günün çoğunluğunu yuvada geçirmektense hem annesi hem babası olan bir evde, ebeveynlerden birinin çalışmayıp ona devamlı bakabileceği bir evde yaşasa daha iyi olmaz mıydı? Ayrıca, araştırmaların da gösterdiği üzere hayatında güçlü bir erkek figürünün olacağı, anne *ve* babası olan bir evde büyümesi daha iyi olmaz mıydı?

(Tekrar ve tekrar konu aynı noktaya bağlanıyordu: Bir anneyi *anne* yapan neydi? Sadece biyoloji mi yoksa sevgi mi?)

><

Mahkeme salonunda duruşmanın son gününde Bayan McCullough konuştuğunda, Bay Richardson kimsenin duruşmalara girmesine izin verilmemesine sevindi. Öne doğru çıkmış (aile

mahkemelerinde tanık kürsüsü yoktu, sadece hâkimin yanında duran bir sandalye vardı) ve oturmuştu. Bileklerini bir açıp bir kapamasından, ellerini sandalyenin kollarına mı yoksa eteklerinin yumuşak katları arasına mı koyacağını bilememesinden ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. Daha önce resmiyeti ve ürkütücülüğüne rağmen tanık kürsüsünün insanın belden aşağısını kapadığını fark etmemişti. Hiç değilse kimse sizi yerinizde huzursuzca kıpırdanırken görmüyor, siz yargılanıyor olsanız bile bacaklarınız yargılanmıyordu.

Ed Lim, onu sorgulamak üzere kalkmadan önce biraz bekledi. Uzun boyluydu, özellikle Asya kökenli biri için. 1.80 cm boyunda, zayıf ve sırık gibiydi. Bir basketbolcu fiziğine sahipti; gerçekten de 1960'larda Shaker'ın üniversite takımında oynamıştı. O ve Bayan McCullough okuldayken aralarında üç sene vardı; hayatları boyu Shaker sakini idiler, sonra da oradan mezun olmuşlardı. Bu olaydan önce Bayan McCullough'yu utangaç, hafif kilolu, altın-kahverengi saçları olan bir lise birinci sınıf öğrencisi olarak hatırlıyordu. Sınıfındaki iki Asyalıdan biriydi; diğeri Susie Chang'di ve çocuklar, büyüdüklerinde evleneceklerine dair dalga geçerdi. Evlenmemişlerdi tabii, Susie mezun olduktan hemen sonra Oregon'a gitmişti ama Ed sonunda üniversitedeyken gerçekten kendi gibi birinci kuşaktan Çinli, nazik bir kızla evlenmişti. Fakat Bayan McCullough bunların hiçbirini hatırlamıyordu; bir sene boyunca beraber ponpon kız olarak dans etmiş olan Susie Chang'i bile.

"Peki Bayan McCullough," dedi Ed Lim kalemini masasına bırakarak. "Bütün hayatınızı Shaker'da geçirdiniz, değil mi?"

Bayan McCullough onu onayladı.

"Shaker Height Lisesi, 1971 mezunu. Hep Shaker okullarına mı gittiniz?"

"Yuvadan itibaren. Boulevard'da, daha yuvadan ortaokul üçe kadar eğitim verirken. Sonra da liseye gittim tabii."

"Sonra da Ohio Üniversitesi'ne mi gittiniz?"

"Evet. 1975'te mezun oldum."

"Ondan sonra Shaker Heights'a mı taşındınız? Doğrudan?"

"Evet, burada bir iş teklifi aldım ve o zamanlar daha nişanlım olan eşimle burada bir aile kurmak istediğimizi biliyorduk." Masasında oturan Bay Richardson'a hızlı bir bakış attı, o da belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Bunu duruşmaya hazırlanırken konuşmuşlardı. Odaklanmaları gereken nokta hâkime, mümkün olduğunca her fırsatta o ve Bay McCullough'nun bu bebeği ne kadar istediklerini, ne kadar aile odaklı olduklarını ve ufak Mirabelle'e ne kadar kendilerini verdiklerini hatırlatmaktı.

"Yani aslında hayatınız boyunca Ohio'da yaşadınız." Ed Lim sandalyesinin koluna oturdu. "May Ling'in ebeveynleri hepimizin artık bildiği üzere Guangdong'dan geliyor. Belki de siz orayı Kanton olarak biliyorsunuzdur? Hiç oraya gittiniz mi?"

Bayan McCullough oturduğu yerde kıpırdandı. "Tabii Mirabelle'i oraya kökenlerini görmek üzere seyahate çıkarmayı düşünüyoruz. Biraz daha büyüdüğünde."

"Kanton Çincesi konuşabiliyor musunuz?"

Bayan McCullough başını iki yana salladı.

"Çince? Şangay Çincesi? Toisan? Çincenin herhangi başka bir lehçesi?"

Bay Richardson sinir olmuş bir şekilde kalemini *klik-klik* açıp kapıyordu. *Ed Lim hava atıyor,* diye düşündü.

"Genel olarak Çin kültürünü araştırdınız mı?" diye sordu Ed Lim. "Çin tarihi mesela?"

"Tabii hepsini öğreneceğiz," dedi Bayan McCullough. "Mirabelle'in içine doğduğu kültürle bağının kopmaması bizim için çok önemli. Fakat en önemlisinin sevgi dolu bir evde, iki ebeveynle büyümesi olduğunu düşünüyoruz." Tekrar Bay Richardson'a baktı; o cümleyi de araya sıkıştırmayı başardığı için memnundu. *İki kişisiniz,* demişti. *Bekâr bir anneden daha avantajlı bir durum olabilir bu.*

"Siz ve Bay McCullough bariz bir şekilde sevgi dolusunuz. Bu konuda kimsenin şüphe duymadığından eminim." Ed Lim, Bayan McCullough'ya gülümsedi ve Bay Richardson oturduğu

yerde kaskatı kesildi. Avukatları, kurdukları tuzağı birden kapatacaklarını anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Peki, May Ling'in 'içine doğduğu kültürle bağını koparmamak' için tam olarak ne yapacaksınız?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Belki fazla genel bir soru oldu. Önce bir adım geri gidelim. May Ling şimdi on dört aydır sizinle beraber, değil mi? Sizinle beraber yaşadığı bu süre boyunca onu Çin kültürüyle temasa geçirmek için ne yaptınız?"

"Şey." Bir sessizlik daha oldu, bu sefer epey uzundu. Bay Richardson, Bayan McCullough'nun bir şey, herhangi bir şey demesini diledi. "Pearl of the Orient en sevdiğimiz restoranlardan biri. Her ay en az bir kere onu oraya götürmeye çalışıyoruz. Etrafında Çince duymasının, onu buna aşina etmenin iyi olduğunu düşünüyorum. Bunun doğal olduğunu hissederek büyümesinin. Büyüdüğünde de mutfağını seveceğinden de eminim tabii." Mahkeme salonunda derin bir sessizlik oldu. Bayan McCullough sessizliği doldurması gerekiyormuş gibi hissetti. "Belki beraber rekreasyon merkezindeki Çin yemeği kursuna gideriz. Büyüdüğünde."

Ed Lim hiçbir şey demedi ve Bayan McCullough gergin bir şekilde saçmalamaya devam etti. "Elimizden geldiğince bu konularda hassas olmaya çalışıyoruz." Birden ilham geldi. "Mesela birinci yaş gününde ona bir oyuncak ayı almak istedik. Sonradan yadigâr kalsın diye. Kahverengi bir ayı, kutup ayısı ve de bir panda vardı ve en iyisinin panda olduğuna karar verdik. Belki ona kendini daha yakın hisseder diye."

"May Ling'in oyuncak bebeği var mı?" diye sordu Ed Lim.

"Tabii ki. Çok fazla hem de." Bayan McCullough kıkırdadı. "Onları çok seviyor. Her kız gibi. Biz ona bebek alıyoruz, kız kardeşlerim alıyor, arkadaşlarımız da alıyor..." Tekrar kıkırdadı ve Bay Richardson çenesini sıktı. "Ondan fazla bebeği olsa gerek."

"Peki bu bebekler neye benziyor?" diye bastırdı Ed Lim.

"Neye mi benziyorlar?" Bayan McCullough kaşlarını çattı. "Onlar... oyuncak bebek işte. Bazıları bebek, bazıları küçük

kız..." Soruyu anlamadığı belliydi. "Bazılarına şişeyle süt içirebiliyor ve bazılarının kıyafetlerini değiştirebiliyor. Bir tanesi onu yere yatırınca gözlerini kapıyor ve çoğunun saçıyla oynayabiliyorsunuz..."

"Peki saçlarının rengi ne?"

Bayan McCullough bir anlığına düşündü. "Şey... çoğu sarışın. Bir tanesinin kahverengi saçı var. Ya da iki tanesinin."

"Şu, gözlerini kapatan bebekler peki? Onların gözleri ne renk?"

"Mavi." Bayan McCullough bacak bacak üstüne attı, sonra tekrar indirdi. "Ama bu bir şey demek değil ki. Oyuncak reyonuna baktığınızda çoğu bebek sarışın mavi gözlü. Yani, olağan hali öyle."

"Olağan hali," diye tekrarladı Ed Lim ve Bayan McCullough anlayamadığı bir şekilde yakalanmış gibi hissetti.

"Irkçı bir şey değil," diye ısrar etti. "Genel geçer küçük bir kız yapmak istiyorlar. Herkese hitap edecek bir şey yani."

"Fakat herkese benzemiyor, değil mi? May Ling'e benzemiyor." Ed Lim ayağa kalktı, birden mahkeme salonunda devasa göründü. "May Ling'in Asyalı oyuncak bebekleri var mı? Yani kendisine benzeyen bebekleri?"

"Hayır... ama büyüdüğünde ve hazır olduğunda ona Çinli bir Barbie alabiliriz."

"Hiç Çinli bir Barbie gördünüz mü?" diye sordu Ed Lim.

Bayan McCullough kızardı. "Yani... Hiç bakmadım. Daha. Ama olmalı."

"Öyle bir şey yok. Mattel öyle bir bebek üretmiyor." Ed Lim'in kızı Monique artık lise üçe gidiyordu ama daha küçükken o ve karısı kızlarına benzeyen oyuncak bebek olmayışı karşısında dehşete düşmüştü. On yaşındayken Monique, kitap okur gibi postayla sipariş verilen oyuncak bebek kataloğuna dalmıştı. İsimleri, hikâyeleri, tarihi elbiseleri olan, saçma derecede detaylı ve pahalı bebeklerdi. "Jenny Cohen'de bu var," demişti parmağıyla gerçekten de Jenny Cohen'e benzeyen bir bebeği göstere-

rek. Tatlı bir suratı, kalın küt bir kakülü vardı ve hafifçe tıknazdı. "Ve kırmızı saçlı bir tane daha yaptılar, daha yeni. Annesi, Işık Bayramı için kardeşine de ondan alacakmış." Sarah Cohen'in alev kırmızısı, güneşin altında ışıldayan bakır bozukluk renginde saçları vardı. Fakat bırakın Monique'in yüzüne benzeyen bir yüze sahip bebeği, siyah saçlı bir bebek bile yoktu. Ed Lim Çinli bir oyuncak bebek bulmak için dört farklı oyuncakçıya gitmişti. Fiyatı ne olursa olsun alacaktı ama öyle bir şey yoktu.

Mattel'e bile yazmış, onlara Çinli bir Barbie bebek olup olmadığını sormuştu. Onlar da "Doğulu Barbie" diye bir bebekleri olduğunu söylemiş ve bir kitapçık yollamıştı. Uzun bir süre o kitapçığa, Barbie'nin hiçbir Çinli, Japon ya da Koreli kadında görmediği kırmızı ve altın ipekten tuhaf ve karmaşık kostümüne, beline kadar inen siyah saçına ve çekik gözlerine baktı. *Hong Kong'dan geliyorum,* diyordu kitapçık. *Orası Uzak Doğu'da. Uzak Doğu'nun her yerinde balık, sebze, ipek ve baharatların satıldığı açık hava pazarları var.* Önceki sene eşi ve Monique'le beraber Hong Kong'a seyahat etmiş ve şehir ona parıldayan gökdelenlerden oluşan bir iğne yastığı gibi gelmişti. Devasa, camlarla çevrili bir alışveriş merkezinden, serin günlerde takım elbise ceketinin altına giydiği açık gri kaşmir bir süveter almıştı. *Uzak Doğu'yu ziyarete gelin. Burayı egzotik ve ilginç bulacağınızdan eminim.*

Sonra da kitapçığı atmıştı. Küçük çocukları olan arkadaşlarından, o pahalı bebek şirketinin artık Asyalı hatta birkaç tane de siyahi bebek yaptığını öğrenmiş ama kendi hiç görmemişti. Monique artık on yedi yaşındaydı ve bebeklerle oynadığı dönem çoktan geçmişti.

Mahkeme salonunda Ed Lim volta atıyordu. "Peki ya kitap? May Ling'e ne tür kitaplar okuyorsunuz?"

"Şey." Bayan McCullough düşünmeye başladı. "Ona birçok klasiği okuyoruz. *İyi Geceler Ay,* mesela. Bir de *Tavşan Pat*. Onu çok seviyor. *Madeline. Eloise. Sal'in Böğürtlenleri.* Çocukluğumda sevdiklerimin hepsini sakladım ve hepsini Mirabelle'le paylaşabilmek çok güzel."

"Çinli karakterleri olan kitaplarınız var mı?"

Bayan McCullough bu soruya hazırdı. "Evet, aslına bakarsanız var. *Beş Çinli Kardeşler* var. Ünlü bir Çin halk hikâyesinin yeniden kurgulanmış hali."

"O kitabı biliyorum." Ed Lim tekrar gülümsedi ve Bay Richardson'ın omuzları gerildi. Ed Lim ne zaman gülümsese dikkat etmesi gerektiğini öğrenmişti. *Gerçekten ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyorsun,* diye düşündü Bay Richardson ve hemen ardından, *Ne kadar kötü bir düşünce,* diye üzüldü. Yüzü kızardı. "Bu beş Çinli kardeş neye benziyor?" diye sordu Ed Lim.

"Onlar... birer çizim. Hepsi birbirine benziyor... yani birbirlerine çok benziyorlar çünkü kardeşler, bu da hikâyenin bir parçası, kimse oğlanları birbirlerinden ayırt edemiyor..." diye tökezledi Bayan McCullough.

"At kuyrukları var, değil mi? Ve de koni şeklinde şapkaları? Çekik gözleri?" Ed Lim, Bayan McCullough'nun cevap vermesini beklemedi. Kızı bu kitabı okul kütüphanesinde görmüştü. Eve döndüğünde sinirleri bozuktu. *Baba benim gözlerim de öyle mi?* "May Ling'in 1998'de Çinliler hakkında edinmesini istediğim türden bir izlenim değil açıkçası. Peki ya sizce?"

"Bu çok eski bir hikâye," diye ısrar etti Bayan McCullough. "Geleneksel kostüm giyiyorlar."

"Peki ya diğer kitaplar Bayan McCullough? Çinli karakterleri olan başka bir kitabınız var mı?"

Bayan McCullough dudağını ısırdı. "Aramayı hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Aklıma gelmemişti."

"Size zaman kazandırayım," dedi Ed Lim. "Öyle çok kitap yok. Yani May Ling'in kendine benzeyen oyuncak bebekleri, içinde kendine benzeyen insanların olduğu kitapları yok." Ed Lim birkaç adım daha attı. Neredeyse yirmi yıl sonra başkaları da bu soruyu gündeme getirecek, kitapların toplumun aynası ve pencereleri olduğunu söyleyecekti; Ed Lim ise artık yorulmuş bir şekilde hem sinirlenecek hem de minnettar olacaktı. *Biz bunu hep biliyorduk,* diye düşünecekti. *Neden bu kadar uzun sürdü?*

Ed Lim, Bayan McCullough'nun sandalyesinin önünde durdu. "Siz ve eşiniz Çince konuşmuyor veya Çin kültürü ve tarihi hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz. Kendiniz de May Ling'in kimliğinin bu yönünü hiç düşünmediğinizi ifade ettiniz. Böylece May Ling sizinle kalırsa içine doğduğu kültürden kopacağını söylemek doğru olmaz mı?"

Bu noktada Bayan McCullough gözyaşlarına boğuldu. O ilk haftalarda dört saatte bir Mirabelle'e sütünü veren, her ağladığında kucağına alan ve tulumunun topuklarını neredeyse yırtacak kadar büyümesini izleyen oydu. Düzenli bir şekilde Mirabelle'in kilosunu ölçen, bezelye, patates ve taze ıspanağı haşlayıp püre haline getiren ve ufak kaşıklarla Mirabelle'e yediren yine oydu. Mirabelle'in ateşi çıktığında alnına soğuk havlu koyan, vücut sıcaklığına bakmak için ufak kaşlarına dudaklarını dokunduran oydu. Sebebin bir kulak iltihabı olduğu ortaya çıktığında, Mirabelle'in pembe ağzına damla damla antibiyotik verip yavru kedi gibi içmesini sağlayan oydu. Bebeğin ateşten kızarmış yanağını öperken onu, kendi canından olsaydı bile daha çok sevemezdi. Mirabelle'in ateşi çıktığında hareket halinde olmadan uyuyakalamadığı için bütün gece kızı kollarına almış ve odada volta atmıştı. Sabah olduğunda neredeyse altı kilometre yürümüştü. Kahvaltıdan sonra, banyo yaptırmadan önce ve yatacağı zaman Mirabelle'in yumuşak karnına burnunu sürtüp bebeği güldüren de oydu. Dik durmaya çalışırken dengesi bozulduğunda Mirabelle'i yakalayan oydu. Bir yeri acıdığında, korktuğunda ya da yalnız hissettiğinde kollarını ona uzatıyordu. Mirabelle'i zifiri karanlıkta tek bir ağlama sesiyle tanırdı, yok yok, hatta tek bir dokunuşla. Hayır, tek bir koklamayla.

"Bu bir zorunluluk değil," diye ısrar etti. "Çin kültüründe uzman olmamız bir zorunluluk değil. Yapmamız gereken tek şey Mirabelle'i sevmek. Seviyoruz da. Ona daha iyi bir hayat sunmak istiyoruz." Ağlamaya devam etti ve hâkim onu azat etti.

"Sorun değil," dedi Bay Richardson, kadın yanına otururken. "Gayet iyi iş çıkardın." Fakat içinden, o bile hafif bir şüphe duy-

maya başlıyordu. Tabii Mirabelle'in Mark ve Linda'yla iyi bir hayatı olacaktı. Bu su götürmez bir gerçekti. Fakat onlarla büyürse hayatında bir şey eksik olur muydu? Bay Richardson birden Mirabelle'in ve bu tek, ufacık kişinin üstüne karmaşık dünyada yüklenen büyük ağırlığın farkına vardı. Adliyenin basamaklarında muhabirler onları durdurduğunda gidişata güvendiğine dair kısa ve tarafsız bir ifade verdi. "Hâkim Rheinbeck'in meseleyi bütün açılardan ele alıp adil bir sonuca varacağına güvenim tam," dedi.

McCulloughlar sesindeki ufak değişimi fark etmemiş gibiydiler. Önceki ifadelerinde velayeti almaları gerektiği ve bebeği onların yetiştirmesinin en doğrusu olacağı ve Mirabelle'in McCulloughlara ait olduğunun ne kadar bariz olduğu üzerine kuvvetli açıklamalarda bulunurdu. (O bir McCullough, diye vurgulardı.) Gazeteler de bu değişimin farkında varmamış, EVLAT EDİNEN ÇİFTİN AVUKATI KAZANACAKLARINDAN EMİN şeklinde bir manşet atmıştı. Fakat Bay Richardson, gazete haberlerinin yansıttığı kadar özgüvenli değildi.

O gece akşam yemeğinde Bayan Richardson duruşmanın nasıl geçtiğini sorduğunda pek konuşmadı. "Linda bugün ifade verdi," dedi. "Ed Lim epey üstüne gitti. Pek hoş değildi." Bayan McCullough'nun durumu için demişti bunu ama kelimeler ağzından çıkarken sözlerini çevirmenin bir yolunu bulmuştu ve yemekten sonra gazetede tanıdıklarıyla iletişime geçecekti. Ertesi sabah *Plain Dealer* gazetesi Ed Lim'in "agresif" yöntemleri ile zavallı Bayan McCullough'yu ağlatana kadar hırpaladığına dair bir haber yazdı. Makalenin dediğine göre onun gibi adamların sakin kalmaları gerekiyordu, ancak "onun gibi" derken avukatlardan mı bahsettikleri yoksa tamamen başka bir şey mi demeye çalıştıkları belli olmuyordu. Fakat Bay Richardson, öfkeli Asyalı bir adamın toplumun beklentilerine uymadığının ve bu sebepten tedirgin edici olduğunun farkındaydı. Asyalı erkeklerin Long Duk Dong gibi sosyal olarak beceriksiz, yeteneksiz ve gülünç ya da Jackie Chan gibi tehditkâr olmayıp hafiften saf olmalarına izin

vardı. Öfkeli, aklı başında ve güçlü olmalarına izin yoktu. *Bir de muhtemelen haklı*, diye düşündü Bay Richardson huzursuzca. Makale çıktığında önceden bu konuda nötr olan birkaç kişi McCulloughların tarafına geçmiş, Bebe'nin tarafını tutanlardan bazıları ise kararsız kalmıştı.

Fakat şimdilik aklında bunun düşüncesi daha şekil alırken, "Bakalım işler nasıl gelişecek," dedi sadece.

"Ona üzülüyorum," dedi Lexie birden masanın öbür ucundan. "Bebe için yani. Kendini çok kötü hissediyor olmalı."

"Pardon, bahsettiğin Bebe dün akşam ihmalkâr bir anne olmakla suçladığın Bebe mi?"

Lexie kızardı. "Bebeğe daha iyi bakmalıydı," diye itiraf etti. "Ama bilmiyorum. Acaba her şey ona fazla mı geldi diye düşünüyorum. Nasıl bir işe girdiğinin farkında değildi belki de."

"O yüzden hamile kalmak öyle hafife alınacak bir konu değil," diye araya girdi Bayan Richardson. "Beni duydun mu Alexandra Grace? Isabelle Marie?" Üstüne badem serpilmiş taze fasulye dolu tabağı aldı ve kendine bir kaşık koydu. "Tabii bebek sahibi olmak zordur. Hayatınızı değiştirir. Bebe buna ne maddi ne de manevi olarak hazır değilmiş belli ki. Bu da bebeği Linda ve Mark'a vermek için en güçlü argüman olabilir."

"Yani tek bir hata yapıyor ve bitti mi?" dedi Lexie. "Çocuk sahibi olmaya hazır değilim. Ama..." Tereddüt etti. "Eğer hamile kalırsam, benim de çocuğumu evlatlık vermemi mi isterdin?"

"Lexie bu hiçbir zaman olmazdı. Seni akıllı yetiştirdik." Annesi tabağı tekrar masanın ortasına koydu ve çatalını bir fasulyeye batırdı.

"Birilerinin yüreği yumuşamış bugün," dedi Izzy, Lexie'ye. "N'oldu sana?"

"Hiçbir şey. Sadece diyorum yani. Karışık bir durum. O kadar." Boğazını temizledi. "Brian kendi anne babasının bile aynı fikirde olmadıklarını söyledi."

Moody gözlerini devirdi. "Cleveland'daki bütün aileleri dağıtan dava."

"John ve Deborah'nın istediklerini düşünmeye hakları var," dedi Bay Richardson. "Bu masadakilerin de öyle." Bakışları odada dolaştı. "Trip, dünkü maçta üç gol atılmış diye duydum?"

Ancak yemekten sonra Bay Richardson'ın düşünceleri hâlâ karışıktı. "Sence Mark ve Linda Çinli bir çocuğu nasıl büyüteceklerini gerçekten biliyor mudur?" diye sordu eşine masayı toplarlarken.

Bayan Richardson ona baktı. "Herhangi bir çocuğu nasıl yetiştiriyorsan öyle oluyordur bence," dedi sertçe, bulaşıkları makineye dizerken. "Niye farklı olsun?"

Bay Richardson tabakta kalan yumurtalı noodle'ı çöp öğütücüsüne döktü ve eşine uzattı. "Tabii ki en önemli kısımları aynı," diye katıldı. "Fakat demek istediğim, o küçük kız büyüdüğünde birçok sorusu olacak. Kim olduğuna, nereden geldiğine dair. Kökenlerini bilmek isteyecek. Ona bunları öğretebilecekler mi?"

"Bunlar için kaynaklar var." Bayan Richardson elini umursamaz bir şekilde salladı ve yanlışlıkla tezgâha birkaç damla stroganoff sıçrattı. "Onunla beraber öğrenebilirler bence. Çin kültürünü beraber öğrenmek onları daha da yakınlaştırmaz mı?" Linda'nın oyuncak bebeğini mendile sarıp şefkatle yatağa yatırdığına dair canlı çocukluk anıları vardı. Linda McCullough'nun nasıl hep bir çocuk sahibi olmak istediğini, o büyülü, muhteşem ve korkutucu olan anne rolünü üstlenme arzusunun ne kadar derinden işlediğini en iyi o bilirdi. Mia bunu herkesten daha iyi anlıyor olmalıydı. Aynı şeyi Ryanlarda görmemiş miydi? Belki de kendi içinde bunu hissetmemiş miydi? Pearl'le kaçmasının sebebi bu değil miydi? Başparmağını mermer tezgâha sürdü ve pisletti. "Gerçekten bunun Mirabelle için olağanüstü olduğuna inanıyorum. Irk gözetmeyen bir evde büyüyecek. Neye benzediğini hiç ama hiç umursamayan bir aileyle. Bundan daha iyi ne olabilir? Bazen," dedi öfkeyle, "hepimizin öyle daha iyi büyüyeceğine inanıyorum. Belki doğduğumuzda bizi büyütmeleri için başka bir ırktan aileye vermeliler. Belki de bu ırkçılığı kökten çözer."

Bulaşık makinesini sertçe kapadı ve odadan çıktı; gittiğinde bulaşıklar hâlâ zangırdıyordu. Bay Richardson eline bir süngер aldı ve yapış yapış olmuş tezgâhı sildi. Bu konuyu açmaması gerektiğini biliyordu; eşi için fazla kişisel bir meseleydi. Nesnel bir şekilde bakamıyordu. Olaya o kadar yakındı ki nesnel bakamadığının farkında değildi. Ona göre her şey çok basitti: Bebe Chow kötü bir anneydi, Linda McCullough ise iyi. Biri kurallara uymuş, diğeri uymamıştı. Fakat kuralların sorunu bir şeyi yapmanın bir doğru bir de yanlış yolu olduğunu ima etmesiydi. Halbuki gerçekte sadece *yollar* vardı, ne doğru ne yanlışlardı; hangi tarafta durduğunuzu söylemiyorlardı. Eşinin idealizmine, dünyanın daha iyi, daha düzenli bir yer olabileceğine, belki de mükemmelleştirilebileceğine inancına hayranlık duyuyordu. İlk defa aynı şeyin kendi için de geçerli olup olmadığını düşündü.

17

Fakat çok geçmeden bu konu hakkında tereddütte olanın bir tek Bay Richardson olmadığı ortaya çıktı. Hâkim de gidip geliyordu anlaşılan. Duruşmanın üstünden bir hafta geçti, sonra iki. Hâlâ bir karara varmamıştı. Nisan ortasında Lexie'nin kliniğe kontrole gitmesi gerekiyordu ve Mia'dan ona eşlik etmesini istediğinde hem Pearl hem Mia şaşırdı.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye söz verdi Mia'ya. "Yanımda olsan kendimi daha iyi hissederim o kadar." Sesindeki samimiyet ikna ediciydi ve randevunun olduğu öğleden sonra, onuncu ders saatinin arından Lexie arabasını Winslow'daki evin önüne park etti. Mia, Rabbit'i çalıştırdı ve Lexie yolcu koltuğuna oturdu; gerçekten kendisi Pearl, Mia da onu bu çok mahrem randevuya götüren annesiymiş gibi beraber yola çıktılar.

Aslına bakılırsa, kliniğe gittiklerinden beri Pearl tuhaf bir şekilde işlerin tersine dönmüş olduğunu hissediyordu. Sanki Lexie ve Pearl aynı çatının altında uyurken Lexie onun, Pearl de Lexie'nin yerine geçmişti ve tam olarak tekrar çözülememişlerdi. Lexie, ödünç aldığı bir tişörtle eve dönmüştü ve Lexie'yi kendi kıyafetleriyle giderken izleyen Pearl, kendini yürüyüp giderken izliyormuş gibi hissetmişti. Ertesi sabah yatağında, Lexie'nin kendi tişörtünü bulmuştu. Mia tişörtü yıkamış ve özenle katlamıştı; muhtemelen okuldayken geri vermesi için oraya bırakılmıştı. Tişörtü çantasına koymak yerine Pearl tişörtü giymiş ve bu ödünç aldığı tenin içinde daha güzel, akıllı hissetmiş ve ede-

biyat dersinde biraz küstah bile davranmış, bu da arkadaşlarını ve öğretmenini eğlendirmişti. Zil çaldığında birkaç çocuk, onu ilk defa görüyorlarmış gibi saygıyla bakmıştı. *Demek Lexie olmak böyle bir şeymiş*, diye düşünmüştü. Lexie'nin kendi de okula dönmüştü; yorgundu, biraz sönmüş gibiydi ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu ama sırtı dikti. "Tişörtümü çalmışsın salak," demişti Pearl'e sevecenlikle. "Sana yakışmış."

Günler sonra Lexie'nin tişörtünü geri verip ve kendininkini aldığında Pearl hâlâ damarlarında özgüvenin köpürdüğünü hissedebiliyordu. O yüzden nadiren boş olan ev ile baş başa kalınca bunu kullanmaya karar verdi. Trip'in okuldaki dolabına bir not bıraktı, Moody'ye de öğleden sonra annesine bir konuda yardımcı olacağına söz verdiğini söyledi. Bu sırada Mia, Izzy'ye restoranda mesaisi olduğunu söylemişti; "Git eğlen biraz," demişti. "Yarın görüşürüz, tamam mı?" O yüzden okuldan sonra Trip ve Pearl, Winslow'daki eve geldiğinde ve Pearl'ün yatak odasına çıktıklarında evde kimse yoktu. Trip'in Pearl'ün evine ilk gelişiydi ve Tim Michaels'ın bodrumunda duran eskimiş koltukta PlayStation, masa hokeyi, Tim'in eski futbol kupaları, başka birisinin hayatına ait eşyalarla çevrili olmadan, kendi istediği yerde Trip'le yatabilmek Pearl için çok önemli bir şeymiş gibi geliyordu. Bu, kendi alanında, kendi yatağında olacaktı ve o sabah yatağını toplarken Trip'in başını kendi yastığında hayal edince boğazında sıcak bir his oluşmuştu.

Kendi başına kalan Moody, tam okul dolabını kapayıp eve gitmek üzere hareket edecekti ki biri ona seslendi. Omzuna spor çantasını atmış Tim Michaels'dı. Tim uzun boylu, sert biriydi ve Moody'ye karşı hiçbir zaman iyi davranmamıştı; seneler önce Tim ve Trip daha yakın arkadaşken ve bilgisayar oyunu oynamak için evlerine geldiğinde Moody'ye "Jake" ismini takmıştı. "Jake bana bir kola daha getir", "Jake o koca kafanı çek, hiçbir şey göremiyorum." Moody bunun sevecen bir jest olduğunu hayal etme gafletinde bulunmuştu ama sonra aynı kelimeyi okulda duydu ve Shaker'da hangi argo anlamına geldiğini öğrendi.

Dave Matthews Band süperdi, Bryan Adam ise *jake*. Kızlarla sevişebilmek harikaydı, ev cezası almak ise *jake*. Bunu öğrendikten sonra, Tim ne zaman evlerine gelse yukarı kattaki odasında kaldı ve Trip'le araları açılmaya başladığında acımasız bir şekilde mutlu oldu. Şimdi ise Tim, Moody'ye sesleniyor (gerçek ismiyle) ve tiyatro kanadından ona doğru yürüyordu. "Dostum," dedi Tim, Moody'ye yetiştiğinde. "Abinin şu gizemli kızı kimdir nedir biliyor musun?"

Moody'nin soruyu anlaması biraz sürdü. "Gizemli kızı mı?"

"Ben antrenmandayken öğleden sonraları bir kızı benim eve götürüyor devamlı. Kim olduğunu da söylemiyor." Tim omzundan kayan spor çantasını düzeltti. "Trip pek gizemli adam değildir, anlarsın ya. O yüzden ya çok saçma biriyle beraber ya da kızdan çok hoşlanıyor."

Moody durdu. Tim salaktı ama hayal gücü de geniş değildi. Böyle şeyleri uyduramazdı. Aklında bir şüphe uyanmaya başladı.

"Kız hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. İki ay filan oldu. Bir öğlen eve gidip onları basmayı bile düşündüm. Sana hiçbir şey demedi mi?"

"Bana hiçbir şey anlatmaz ki," dedi Moody ve kapıyı açıp okulun ön bahçesine çıktı.

Eve geldiğinde ve Izzy'yi koltukta kitap okurken bulduğunda hâlâ bunu düşünüyordu.

"Erkencisin?"

"Mia'nın bu öğlen diğer işine gitmesi gerekti," dedi Izzy. Sayfayı çevirdi. "Herkes nerede? Pearl seninle değil mi?"

Moody cevap vermedi. Şüphesi rahatsız edici, katı bir şekil almaya başlıyordu. "Annemin üstünde çalıştığı yeni bir proje," demişti Pearl ona. "Yardıma ihtiyacı var." Fakat gayet iyi yardımcı olabilecek Izzy burada, evdeydi ve Mia'nın işi olduğunu söylüyordu. Izzy'ye cevap vermeden çantasını sehpaya koydu ve bisikletini almak üzere garaja gitti.

Winslow'daki eve kadar kendi kendine kuruntu yaptığını söyledi. Ortada hiçbir şey yoktu, sadece bir tesadüftü. Fakat tah-

min ettiği üzere Trip'in arabası, evin karşı sokağına park edilmişti. Pearl'ün penceresine, saatler geçmiş gibi hissettiren bir süre boyunca baktı; içeride ne olup bittiğini hayal etmemeye çalışıyordu ama gözlerini de alamıyordu. Alçakgönüllü ev, temiz beyaz kapısı, ön bahçesinde pembe çiçekleri rüzgârda sallanan şeftali ağacıyla çok masum görünüyordu.

Trip'le Pearl evden çıktığında el ele tutuşuyorlardı ama Moody'yi etkileyen bu değildi. Sadece birbirlerinin vücuduyla samimi bir rahatlığa sahip olunca gelen bir sakinlik vardı üstlerinde. Kaldırımda yürürken omuzlarının hareket edişi; Pearl'ün, Trip'in çantasında açık kalan bir cebi kapamak için eğilmesi; Trip'in kızın yüzüne düşen lülesini geri atması. Ardından ikisi de başlarını kaldırdı ve kaldırımın yanında bisikletiyle duran Moody'yi görüp dondu. Onlar tepki veremeden Moody ayağını pedala vurdu ve hızla oradan uzaklaştı.

Abisiyle bu konuda yüzleşmek hiç aklına gelmemişti, Trip'ten ancak bunu beklerdi zaten. Bütün öfkesi Pearl'e karşıydı; o gün öğleden sonra Pearl parmak ucunda üst kata çıkıp kapısını tıklattığında, Moody bahane dinleme havasında değildi.

"Birden oluverdi," dedi kapıyı arkasından kapadığında. Moody, Pearl'ün ses tonundan doğruyu söylediğini anlıyordu ama bu onu hiç rahatlatmadı. Kötü bir ergen dizisinden fırlamış gibi konuşmasına gözlerini devirdi ve gitarının akordunu yapmaya geri döndü.

"Her neyse. Yani, eğer ezik abimle sevişmek istiyorsan..." Pearl yüzünü ekşitti ve Moody istemsizce durdu. "Seni kullandığının farkındasın, değil mi?" dedi bir süre sonra. "Hep öyle yapar. Kimseyle ciddi bir şey yaşamaz. Sıkılır ve hayatına devam eder."

Pearl savunmacı sessizliğini sürdürdü. Bu sefer farklı olduğundan emindi. İkisi de haklıydı: Trip'in canı kolayca sıkılırdı ve etrafta görünmedikleri anda kızları unuturdu. Fakat Pearl bunun farkında olsun ya da olmasın, daha önce onun gibi zeki olmaktan utanmayan, Shaker Heights'ın düzenli hayatına tam uymayan bir kızla karşılaşmamıştı. Geçen iki ay içerisinde gü-

nün her saatinde Trip'in aklına giriyordu; kimya laboratuvarında, antrenman sırasında, akşamları normalde hemen uyuyakalıp boş rüyalar göreceği zamanlarda. Shaker'da beraber büyüdüğü kızların (ve erkeklerin) bir amacı varmış gibi görünürdü; hırslı, özgüvenli ve her şeyden eminlerdi. Kız kardeşleri ve annesi gibilerdi biraz. Her şeyin bir doğrusu ve yanlışı olduğundan eminlerdi, ikisini birbirinden ayırabileceklerine ikna olmuşlardı. Pearl hepsinden daha zekiydi ama bilmediği her şey karşısında da rahattı. Gri bölgelerde bulunmaktan rahatsız olmuyordu. Pearl'ün hep büyük şeyler düşündüğünü görmüştü ve öğlenleri, beraber olduktan sonra bu büyük şeyleri konuşurlardı: Moody'yle anlaşamadıkları için kendini ne kadar kötü hissettiğini ("Bir kardeşiz, arkadaş olmamız gerekmez mi?"), on yedi yaşında olduğunu ve hayatıyla ne yapmak istediğini bilmediğini... Herkes sorup duruyordu, üniversite hakkında kafa patlatması gerekiyordu, artık *biliyor* olması gerekiyordu ama bilmiyordu. Hem de hiç. Pearl, *daha zaman var*, demişti. Hep zaman vardır. Pearl'le beraber olunca dünyanın daha büyük bir yer olduğunu hissediyordu; Pearl de onunla beraber olduğunda dünya ona daha gerçek, daha somutmuş gibi geliyordu.

"Yanlış düşünüyorsun," dedi sonunda.

"Sorun değil. Elde etmeyi başardığı kızlardan biri olmaktan rahatsız olmuyorsan sorun yok. Kendine saygın var sanıyordum, o kadar." Başını kaldırırsa Pearl'ün gözlerindeki acıyı göreceğini biliyordu o yüzden gözlerini kucağındaki gitardan ayırmadı. "Onunla yatmayı kabul eden orospulardan daha zekisin sanmıştım." Tellerden birini çaldı, sonra kulakçığı çevirerek teli gerdi. "Değilmişsin demek."

"Hiç değilse beni isteyen biri var. Hiç değilse liseyi usanmış bir bakire olarak geçirmeyeceğim." Pearl, odanın öbür tarafına geçip gitarı Moody'nin elinden koparmamak ve masasına vurup parçalamamak için kendini zor tuttu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, beni elde ettiği filan yok. Bunu başlatan bendim."

Moody daha önce Pearl'ü hiç öfkeli görmemişti ve ilk tepkisi ağlamaya başlamak olunca utandı. Ne demek istediğini bilmiyordu (Özür dilerim, böyle demek istememiştim) ama aralarındaki ilişkinin aldığı durumdan gittikçe derinleşen bir pişmanlık duyuyor ve eski hallerine geri dönmek için umutsuz ve imkânsız bir arzu duyuyordu. Onun yerine yanağının içini ısırıp ağlamasını durdurmaya çalıştı, kanın keskin ve tuzlu tadı diline yayılana kadar.

"Her neyse," dedi sonunda. "Ama lütfen bunun hakkında konuşmayalım. Olur mu?"

Bu da tamamen konuşmayı kesmeleri demek olmuştu. Ertesi sabah ilk defa okula ayrı ayrı gitmiş, ilk derste ve ondan sonraki bütün derslerde sınıfta birbirlerinden uzak yerlerde oturmuşlardı.

Moody, her şeyden öte Pearl'ün onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Sonunda, gidip Trip'i seçecek kadar sığdı. *Moody'yi* seçeceğini düşünmemişti tabii. Moody kızların hoşlandığı tiplerden değildi. Fakat Trip'i seçmiş olması... affedilemezdi. Derin ve berrak bir göle atlayıp aslında sığ, dize kadar gelen bir gölet olduğunu fark etmiş gibi hissediyordu. Böyle bir durumda ne yapılırdı? Ayağa kalkardınız. Çamurlu dizlerinizi durulayıp ayaklarınızı bataktan çıkarırdınız. Bu noktadan sonra da daha dikkatli olurdunuz. Artık dünyanın tahmin ettiğinizden daha küçük bir yer olduğunu bilirdiniz.

Matematik dersinin ortasında, Pearl tuvalete gittiğinde ve kimse bakmadığında, çantasını açtı ve aylar önce ona verdiği siyah Moleskine defteri çıkardı. Tahmin ettiği üzere sırtı kırılmamıştı bile. O akşam yatak odasında defterden avuç avuç sayfa kopardı ve kırıştırarak çöpe attı. Çöp kutusu kâğıtla dolunca, artık boşalmış ve mısırı alınmış koçan gibi pörsümüş olan deri cildi üstüne attı ve kutuyu masasının altına itti. Pearl defterin kaybolduğunu fark etmedi bile ve bir şekilde Moody'yi en çok yaralayan da bu oldu.

Bu sırada Lexie kendi romantik sorunlarıyla boğuşuyordu. Klinikten döndüğünden beri Brian'la yatma konusunda anlaşılır bir çekince duyuyordu ve bu da kendini belli etmeye başlıyordu. Brian'a kürtajdan bahsetmemişti ve aralarında duran bir tül gibi her şeyin bulanıklaşmasına sebep oluyordu. Brian'ın sabrı gittikçe azalıyordu.

"Sorunun ne?" diye homurdandı bir öğleden sonra Lexie'yi öpmek için uzandığında ve kız tekrar başını yana çevirip öpmesi için yanağını sunduğunda. "Regl mı olacaksın yine?"

Lexie kızardı. "Siz oğlanlar yok mu? Her şey hormonlar yüzünden zannediyorsunuz. Hormonlar ve âdetler. İnan bana eğer erkekler regl olsaydı karın ağrısından yerde kıvrılmış olurdunuz."

"Eğer bana kızgınsan, bana ne yaptığımı düşündüğünü söyle. Kâhin değilim Lex. Öylesine özür dileyecek değilim."

"Özür istediğimi söyleyen kim?" Avuçlarında ona bunu nasıl idare edeceğini söyleyen bir kopya kâğıdı varmış gibi ellerine baktı. "Sana kızgın olduğumu nereden çıkardın?"

"Eğer kızmadıysan neden böyle davranıyorsun?"

"Biraz rahat bırakılmaya ihtiyacım var o kadar. Devamlı beni ellemeye çalışmana gerek yok."

"Rahat bırakılmak demek." Brian elini direksiyona vurdu. "Son bir aydır seni hep rahat bıraktım. Bir haftadır filan beni öpmedin bile. Daha ne kadar rahat bırakılmaya ihtiyacın var?"

"Belki de daha çok." Kelimeler Lexie'nin ağzından taş gibi dökülüyordu. "Ben Yale'e sen de Princeton'a gideceksin... belki de böylesi daha iyidir."

Lexie ve Brian az önce söylediklerini sindirirken arabayı şaşkın bir sessizlik doldurdu.

"İstediğin bu mu?" dedi Brian sonunda. "Tamam. Bitti o halde." Arabanın kilitlerini açtı. "Görüşürüz."

Lexie çantasını omzuna attı ve arabadan indi. Sakin bir ara sokağa park etmişlerdi; baş başa kalmak istediklerinde sıkça geldikleri bir yerdi. *Öyle basıp gidemez,* diye düşündü. *Böyle bitiyor*

olamaz. Fakat Lexie kapıyı kapar kapamaz Brian arabayı çalıştırdı ve gitti. Arkasına dönüp bakmadı ama Lexie, köşeyi dönmeden önce Brian'ın kısaca dikiz aynasından baktığını gördüğünü sandı.

Nereye gittiğini düşünmeden yürümeye başladı. Kaldırımdan aşağıya gidip köşeyi döndü ve ana yola çıktı; sıkça arabayla geçtiği ama pek yürümediği yollardı. Brian'la sekizinci sınıftan beri arkadaşlardı ve neredeyse iki senedir de çıkıyorlardı. Beraber yaptıkları her şeyi düşündü; Indians maçında tribünlerin en arkasından bağırmaları, ortaokul binasının park yerinde belediyenin 4 Temmuz için havaya attığı havai fişekleri izlemeleri. Baloda Brian'ın, bileğine gül bileklik takması ve Giovannis'de ikisinin de nasıl okunduğunu bilmediği bir İtalyan yemeği yemeleri; Fugess eşliğinde ikisinin de alnında terler birikene kadar spor salonunda dans etmeleri, sonra da "I Don't Want to Miss a Thing" başladığında terleri birbirine karışacak kadar birbirlerine yaklaşıp yavaşlamaları. Artık bunların hepsi gitmişti. Yolu takip ederek yürüdü, arada arabaların geçmesine izin verdiği zamanlar dışında hiç durmadı ve sonunda ayaklarının onu, hiç beklemediği ama şu an olmak istediği tek yere getirdiğini fark etti. Evi değildi. Winslow'daki evdi. Üst kattaki pencereden, Mia'nın bir şey üstünde çalıştığını görebiliyordu. Mia'nın ona tam da ihtiyacı olan şeyi söyleyeceğini; olanları hazmetmesi, şimdi olacakları, mükemmel olduğunu düşündüğü erkek arkadaşını ve ilişkiyi neden bıraktığını, birden her şeyin nasıl dağıldığını düşünmek için zaman vereceğini biliyordu.

Lexie basamakları çıkıp mutfak kapısını açtığında, Mia'nın yanında masada kâğıt parçalarını kuş şeklinde katlayan Izzy'yi gördü. Masanın üstünde farklı büyüklükte bir sürü kuş vardı, konfeti gibi etrafa yayılmışlardı. Izzy, Lexie'ye öfke dolu bir bakış attı ama daha o ağzını açamadan Mia araya girdi.

"Lexie. Geldiğine sevindim."

Mia bir sandalye çekti ve Lexie oturdu, yüzü o kadar ifadesizdi ki Izzy bile bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Lexie

sanki kusacakmış gibi duruyordu. Daha önce ablasını hiç böyle görmemişti.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Lexie, kurumuş dudaklarının arasından. "Ben iyiyim."

"İyisin," dedi Mia, Lexie'nin omzunu sıkarak. "İyi olacaksın." Dolaptan bir fincan daha çıkardı ve su ısıtıcısını çalıştırdı.

Izzy'nin gözlerine bakmadan, "Sen sormadan ben söyleyeyim. Brian'la ayrıldık," dedi.

"Üzgünüm," dedi Izzy ve bunu derken samimi olduğunu fark etti. Brian ona karşı hep nazik davranmıştı; Lexie'yle ilk çıkmaya başladıklarında ve Izzy daha ortaokuldayken, onlarla Yours Truly'de milkshake içmeye gelmesine izin verirdi, yolda yürürken karşılaştığında arabasıyla Izzy'yi eve bırakırdı. Önce Lexie'ye sonra Mia'ya baktı. "Gitmemi... ister misin?"

Mia ocağın başında çay poşetleriyle uğraşıyormuş gibi yaptı. Lexie başını iki yana salladı. "Kal," dedi. "Ben iyiyim. Burada kal."

Biraz bekledikten sonra Izzy bir parça kâğıdı masanın öbür tarafında itti ve Lexie kâğıdı aldı. Kız kardeşinin adımlarını takip etti. Üstüne, arkaya, tam ortasından katladı ve sonunda köşelerinden tutup çektiğinde, bir kuş çiçek gibi avucunda açtı.

><

Nisanın son haftasında, "Hâkim Rheinbeck daha karar vermeye hazır olmadığını söyledi," dedi Bay Richardson eşine. Harold Rheinbeck altmış dokuz yaşındaydı; gri saçları vardı, boks hayranıydı, hobi olarak avlanmayı severdi ama aynı zamanda duygusal bir adamdı ve vakanın birbirine dolaşık, duygusal karmaşıklığının da farkındaydı. Son bir aydır, duruşma bittiğinden beri geceleri saatlerce uyanık yatmış, ufak May Ling-Mirabelle'i düşünmüştü (onu düşünürken adil davranmaya çalışıyordu ama bir ismi ne zaman kullansa aklına diğeri geliyordu ve iki

isim de gözünde artık bir isme dönüşmüştü). Bebeğin kendisi orada olmadığı, bir bakıcıda olduğu için (bebeklerin uzun duruşmalara katlanamadığı bilindiğinden) Ed Lim zekice davranıp kocaman bir fotoğrafını bastırıp masasına koymuştu, böylece salondaki herkes bütün gün fotoğrafa bakıyordu. Böylece hâkim, o günün ifadelerini düşünürken kızın ufak yüzünü hayal ediyordu ve bunu düşündükçe, vaka daha da çözülemez hale geliyordu. Birden Kral Solomon'a karşı yoğun bir empati duymaya başlamıştı. Her sabah, sebebini bile bilmeden uykusuz ve huzursuz bir şekilde sekreterine ve çalışanlarına adil olmayan bir şekilde bağırıyordu.

Dertleşip kahve içerlerken, "İşkence gibi," dedi Bayan McCullough, Bayan Richardson'a. Her zamanki gibi istenmeyen bakışlardan kaçmak için Bayan McCullough'nun evindeydiler. "Başka ne istiyor? Karar vermesi nasıl bu kadar zor olabilir?" Yanlarındaki masada duran bebek monitörü cızırdayınca sesini hafifçe açtı. İki kadın da sustu ve Mirabelle'in uykulu nefes alıp verişinin hafif sesi mutfağı doldurdu.

"Hâkime söyleyebileceğin başka bir şey geliyor mu aklına?" diye sordu Bayan Richardson. "Bağlam verecek bir şeyler. Tartması için başka bilgiler." Öne doğru eğildi. "Bill'le bahsini açmadığınız başka bir şey geliyor mu aklına? Velayet için doğru tercih olacağınıza dair sebepler? Ya da..." Tereddüt etti, sonra yine de konuya dalmaya karar verdi. "Ya da Bebe'nin uygun olmayacağına dair sebepler? Herhangi bir şey."

Bayan McCullough tırnağını kemirmeye başladı. Çocukken sahip olduğu, gerginken yaptığı bir alışkanlıktı ve Bayan Richardson, son zamanlarda tekrar başladığını fark etmişti. "Şey," dedi ama sonra durdu. "Muhtemelen doğru değildir."

"Bu son şansın olabilir Linda," dedi Bayan Richardson şefkatle. "Elinde ne varsa ortaya atsan iyi edersin."

"Sadece bir şüphe. Kanıtım yok." Bayan McCullough iç çekti. "Aşağı yukarı üç ay önce Bebe'nin daha... kilolu olduğunu fark ettim. Sosyal yardım görevlisiyle Mirabelle'i almaya geldiklerin-

de yüzünün gittikçe yuvarlak bir hal aldığını gördüm, özellikle de bunu fark ettim. Bir de... bir de göğüsleri. Sosyal yardım görevlisi bana tuhaf bir şey de söyledi. O zamanlar yaptığı ziyaretlerde Bebe aniden banyoya koşmuştu. Kütüphanedelermiş ve birden Adrienne'e bebeği verip koşmuş. Adrienne, Bebe'yi kusarken duyduğunu söyledi." Bayan McCullough, Bayan Richardson'a baktı. "Acaba hamile mi diye düşündürttü. O zamanlar çok yorgun da görünüyordu. Öyle bir his geldi işte. Kadınların bakışı değişiyor... yakından bakınca anlarsın. Bunca sene, hamile kalmayı denerken ve arkadaşlarım ardı ardına hamile kalırken, bana daha haber vermelerine gerek kalmadan ben anlardım. Senin de hamile kaldığın her seferde anladım. Öyle değil mi Elena?"

"Evet anladın," dedi Bayan Richardson. "Her defasında anlıyordun. Ben tek bir kelime etmeden hem de."

"Sonra bir ay önce kadardı, eski haline geri dönüverdi. Yüzü inceldi. Zayıfladı ve tahta kadar düz göğüsleri oldu. Merak ettim ben de." Bayan McCullough derin bir nefes aldı. "Hamile kalıp sonra çocuğu aldırdı mı acaba dedim."

"Kürtaj oldu yani." Bayan Richardson sandalyesinde geriye yaslandı. "Bu ağır bir itham."

"Onu itham etmiyorum," diye ısrar etti Bayan McCullough. "Dedim sana, kanıtım yok. Sadece şüpheleniyorum. Sen de herhangi bir şey var mı dedin." Artık soğumuş olan kahvesinden bir yudum aldı. "Kürtaj olduysa bile, bu herhangi bir şeyi değiştirir miydi?"

"Belki." Bayan Richardson düşündü. "Kürtaj olmak onu kötü bir anne yapmıyor elbette. Fakat insanların ona karşı duruş almasına sebep olurdu, öğrenselerdi. İnsanlar kürtaj konusunu duymayı sevmiyor. Terk ettiğin bir bebeğin velayetini almaya çalışırken kürtaj yaptırmak ise..." Düşünceli bir şekilde parmaklarını masaya vurdu. "En azından tekrar hamile kalacak kadar dikkatsiz olduğunu gösterir bu." Bayan McCullough'nun elini aldı ve sıktı. "Bir araştıracağım. Yardımcı olabilecek bir şey var mı bakarım. Eğer varsa hâkime götürürüz."

"Elena," dedi Bayan McCullough. "Ne yapılması gerektiğini hep biliyorsun. Ben sensiz ne yapardım?"

"Bill veya Mark'a hiçbir şey söyleme," dedi Bayan Richardson çantasını alarak. "Umutlanmayalım daha. Güven bana. Ben çaresine bakarım."

Bebe hamile kalmamıştı. Duruşmanın stresi, bir gün restoranın önünde çekim yapan haber ekipleri varken ertesi gün muhabirin birinin yüzüne mikrofon tutması, her gün duruşmayla ilgili haber yapılıyormuş gibi hissetmesi ve duruşmaya gitmek üzere işten izin aldığı için patronunun homurdanmasıyla, canı sağlıksız yiyecekler çekmeye başlamıştı: Oreo, patates kızartması, bir keresinde bir paket kurutulmuş domuz pastırması. Bir ayda yedi kilo almıştı. İzin aldığı saatleri telafi etmek için fazla mesai yapıyor, akşamları sabah ikiye üçe kadar çalışıp dükkânı kapatıyor, sonra da ertesi sabah dokuzda yine dükkânı kendi açıyordu. Aklında o zamanlar tamamen bulanıktı. Sonra da besin zehirlenmesi geçirmişti. Buzdolabında fazla uzun kalmış, arta kalan bir yemeği yemiş, sonra kütüphanede sosyal yardım görevlisinin hemen önünde kusmuştu. Sonrasında günlerce bir şey yiyememişti ve iyileştiğinde ise duruşmaya birkaç hafta kaldığını fark edip gerginlikten iştahı kesilmişti. Duruşma başladığında hem fazladan aldığı yedi kiloyu hem de üstüne beş kilo daha vermişti.

Fakat Bayan Richardson bunu bilmiyordu. Var olmayan bir şeyi kanıtlayamayacağı için mantıken var olan şeylerin kanıtını aramaya başladı. Kendi kendine, istediği her şeyi öğrenebileceğini hatırlattı. Nasıl öğrenebileceğini bilmese bile, bağlantıları vardı. Ertesi sabah kartvizit defterini açtı ve M harfine atladı: *Manwill, Elizabeth.*

O ve Elizabeth Manwill üniversite birinci sınıfta oda arkadaşıydı ve sonraki senelerde başka insanlarla oda arkadaşlığı yapmış olsalar da mezun olduktan sonra bile iletişimi koparmamışlardı. Elizabeth, Cleveland'a taşınıp Shaker Heights'ın hemen doğusunda bir kliniğin başına geldiğinde –tesadüf odur ki Doğu Yakası'nda kürtaj yapan tek klinikti– tekrar görüşmeye başlamışlardı.

Bayan Richardson'ın sormak istediği ufak bir bilgiydi: ufak, yasak ve hafiften yasadışı bir şey. Kliniğin kayıtlarında Bebe Chow'un ismi yakın zamanda kürtaj yaptıranlar arasında geçiyor muydu? "Resmi bir şey değil. Kayıtlara geçmeyecek," diye temin etmişti arkadaşını, ahizeyi kulağıyla omuzu arasına sıkıştırıp ofis kapısının kapalı olduğunu kontrol ederek.

"Elena," dedi Elizabeth Manwill kendi ofis kapısını kapatarak. "Bunu yapamam, biliyorsun."

"Büyütmeye gerek yok. Kimse bilmez."

"Bunlar gizli bilgiler. İhlali söz konusu olduğunda ne kadar para cezası yazıyorlar biliyor musun? Etik olmamasına girmiyorum bile."

Elizabeth Manwill, Bayan Richardson'la uzun senelerdir arkadaştı ve o şekilde görmek istemese de ona çok şey borçluydu. İnanılmaz utangaç olan Betsy, Denison Üniversitesi'ne Dayton'dan gelmişti. Lise boyunca maruz kaldığı zorbalıktan kurtulmanın rahatlığını ve üniversitenin de aynı geçebileceğinin korkusunu yaşıyordu. On sekiz yaşındayken Elizabeth Manwill dalga geçmek için kolay bir hedefti: gözlükleri devamlı burnundan aşağı kayıyordu, alnı akne ile kabarıktı, elbiseleri demodeydi ve üstüne olmuyordu. Yeni oda arkadaşı, lisede ona hayatı zindan eden burnu havada kızlara benziyordu: güzel, şık giyimli, etrafındakilerle uyum içindeydi; Elizabeth o gece uyuyakalana kadar ağladı.

Fakat Elena onu koruması altına almış ve tamamen dönüştürmüştü. Ona rujunu ve sivilce ilacını ödünç vermiş, alışverişe çıkarmış, saçını nasıl yapacağını göstermişti. Elena'yla derslerine giderek, yemekhanede yanında oturarak özgüveni de artmıştı. Elena gibi konuşmayı (herkesin kendi düşüncelerini duymak istediğini biliyormuş gibi), dansçı gibi dik yürümeyi öğrenmişti. Mezun olduklarında Elizabeth, Liz Manwill, farklı biri olmuştu; takım elbiseler, topuklu ayakkabılar giyiyor, onu zeki gösteren (gerçekten de zekiydi) köşeli gözlükler takıyordu. Bir kliniği rakla yönetebilecek biriydi. İleriki yıllarda Elena (artık Bayan

Richardson) ona yardım etmeye devam etti. Elizabeth kliniğe başvurduğunda, Elena birçok yerel bağlantısını kullanarak arkadaşı hakkında iyi şeyler söyleyerek ona destek oldu ve klinikteki işe girip şehre taşındığında da hem profesyonel ortamda hem de özelinde birçok kişiyle tanıştırdı. Hatta Elizabeth, Richardsonların verdiği bir kokteyl partisinde müstakbel kocasıyla tanışmıştı; kendisi Bay Richardson'ın iş arkadaşıydı. Bayan Richardson yaptıklarının karşılığını hiçbir zaman istememiş, istediğini ima bile etmemişti ve ikisi de bunun oldukça farkındaydı.

"Derrick nasıl bu arada?" diye sordu Bayan Richardson birden. "Ve Mackenzie?"

"İyiler. İkisi de. Derrick fazla çalışıyor tabii."

"Mackenzie'nin on yaşına geldiğine inanamıyorum. Laurel'a uyum sağlayabildi mi?"

"Çok sevdi. Artık çok daha özgüvenli gibi. Kız okulunda olması gerçekten fark yarattı bence." Elizabeth Manwill durakladı. "Okulu ayarladığın için sağ ol."

"Betsy! Saçmalama. Ne demek." Bayan Richardson kalemini masasına vurdu. "Arkadaşlar ne güne duruyor, değil mi?"

"Biliyorsun Elena, sana yardım etmeyi çok isterim. Fakat biri öğrense..."

"Tabii ki bana hiçbir şey gösteremezsin. Tabii ki. Fakat yanına gelip seni öğle yemeğine çıkarmak istesem ve omzunun üstünden baktığımda tesadüfen son birkaç ayın listesini görsem, kimse bana kasten gösterdiğini iddia edemez, değil mi?"

"Peki o kadının ismi listede varsa ne olacak?" diye sordu Elizabeth. "Ne işine yarayacak? Bill bunu mahkemede kullanamaz."

"Eğer listede çıkarsa, başka kanıt arar. Çok şey istediğimi biliyorum Betsy. Sadece bunu araştırmaya değer mi bilmek istiyor. Listede yoksa, o zaman araştırma da orada biter."

Elizabeth Manwill iç çekti. "Tamam," dedi sonunda. "Önümüzdeki günlerde biraz meşgulüm, perşembe olur mu?"

Görüşmelerini ayarladılar ve Bayan Richardson telefonu ka-

padı. Yakında bu işi çözmüş olacaktı. *Zavallı kadın,* diye düşündü. Yeni bir cömertlik hissiyle Bebe'yi düşünüyordu. Eğer kürtaj olduysa, onu kim suçlayabilirdi? Bir velayet davasının ortasında, kötü bir işi var ve ilk çocuğuyla yaşadıkları düşünülürse... *Kimse pişman olmadan kürtaj olmaz,* diye düşündü. Kürtaj son çare hareketidir, daha iyi bir seçenek kalmadığında. Hayır, Bayan Richardson Bebe'yi suçlayamazdı, McCulloughların bebeği almasını istemesine rağmen. *Ama istese başka bir çocuk yapabilir, hayatını bir düzene soktuktan sonra tabii,* diye düşündü ve ofis kapısını tekrar açtı.

18

Bayan Richardson'ın Bebe'ye karşı beslediği cömert duygular Elizabeth Manwill'le buluştuğunda bitti. "Betsy," dedi, perşembe günü arkadaşının ofisine girmesi için otomatik kapı açıldığında. "Fazla uzun zaman oldu. En son ne zaman görüştük?"

"Hatırlayamıyorum. Geçen sene Noel partisinde olabilir. Çocuklar nasıl?"

Bayan Richardson bunu hava atmak için fırsat bildi: Lexie'nin Yale için planları, Trip'in oynadığı son lakros maçı, Moody'nin iyi ders notları. Her zamanki gibi Izzy'nin bahsini açmadı ama Elizabeth bunu fark etmedi. O âna kadar Elena'ya yardım etmeyi planlamıştı, sonuçta kendisine zamanında çok yardım etmişti; hem Elena istediğini elde edene kadar da durmazdı. Hatta Elena'nın istediği kayıtları bile bulmuştu; son birkaç ayda klinikte operasyon geçirmiş hastaların bir listesiydi. Ekranda bütçe dosyalarının arkasında ayrı bir pencerede duruyordu. Fakat Elena muhteşem çocukları, kocasının önemli davası, yaz geldiğinde arka bahçede yapmak istedikleri peyzaj hakkında gevelemeye devam edince bundan vazgeçti. Yüz yüze gelene kadar Elena'nın karşısındaki çocukmuş, kendisini her konuda bir uzmanmış ve Elizabeth dediklerini not etmesi gerekiyormuş gibi konuştuğunu unutmuştu. Fakat o bir çocuk değildi. Burası onun kliniği, onun ofisiydi. Alışkanlıktan Elena'yı görünce eline kalem almıştı ama şimdi geri bıraktı.

"Gelecek sene sadece üçüyle yaşayacak olmak tuhaf olacak," dedi Bayan Richardson. "Tabii Bill de dava yüzünden çok bitkin. Linda ve Mark'ı bazı partilerimizden hatırlıyorsundur, değil mi? Birkaç sene önce Linda sana köpek bakıcısı tavsiye etmişti. Yakında her şeyin geçmesini ve bebeğin velayetini tamamen almalarını umuyoruz."

Elizabeth ayağa kalktı. "Yemek için hazır mısın?" dedi el çantasına uzanarak ama Bayan Richardson olduğu yerden kımıldamadı.

"Senden tavsiye almak istediğim bir konu vardı Betsy. Hatırladın mı?" Bir eliyle kapıyı kapadı.

Elizabeth tekrar oturdu ve iç çekti. Elena bunu tabii ki unutmamıştı. "Elena, üzgünüm. Yapamam."

"Betsy," dedi Bayan Richardson sessizce. "Kısacık bakacağım. O kadar. Bir şey var mı onu öğrenmek için sadece."

"Sana yardım etmek istemediğimden değil..."

"Seni asla riske atmam. Bu bilgiyi asla kullanmam. Sadece bu işi araştırmaya devam etmemiz gerekiyor mu onu öğrenmek için."

"Sana yardım etmeyi çok isterdim Elena. Fakat bunu tekrar düşündüm ve..."

"Betsy, kaç defa birbirimiz için kendimizi riske attık? Birbirimiz için neler yaptık?" *Betsy Manwill hep çekingendi,* diye düşündü Bayan Richardson. Bir şey yapması için, onu yapmak istiyor olsa bile, ittirilmeye ihtiyacı vardı. Her ufak şey için ona izin vermek gerekiyordu: ruj sürmek, güzel bir elbise almak, sınıfta elini kaldırmak. Karaktersizdi. İdare edilmeye ihtiyacı vardı.

"Bu gizli bir bilgi." Elizabeth duruşunu dikleştirdi. "Üzgünüm."

"Betsy. İtiraf etmem gerekiyor, çok incindim. Bunca yıllık arkadaşlıktan sonra bana güvenmiyorsun."

"Bunun güvenle alakası yok," dedi Elizabeth ama Bayan Richardson hiç bölünmemiş gibi konuşmaya devam etti. Betsy için bütün yaptıklarından sonra... bunu nasıl yapardı? Onu bir anne

gibi yetiştirmiş ve kabuğundan çıkarmıştı; şimdi ise Besty, Elena'nın ona girmesinde yardımcı olduğu işte, büyük ve havalı masasının başında oturmuş, en ufak bir ricasını yerine getirmiyordu.

Çantasını açtı ve dışı altın renkli bir ruj ve cep aynası çıkardı. "Üniversite boyunca tavsiyelerimi dinledin, değil mi? Sana onca sene önce Noel partimize gelmeni söylediğimde mesela. Onun seni aramasını beklemek yerine Derrick'i kendin aramanı söylediğimde bana güvenmiştin. Sonra da, ne zamandı, Sevgililer Günü'nde nişanlanmıştınız." Ufak, titiz hareketlerle dudaklarına ruj sürdü, sonra da rujun kapağını kapattı. "Bana güvendiğin için hem kocan hem çocuğun oldu. O yüzden muhakememe daha önceden güvenmiş olmanın işine yaradığını söylemek yanlış olmaz."

Elizabeth'in uzun süredir şüphelendiği bir şeyi doğruluyordu: Bunca senedir Elena koz biriktirmişti. Belki gerçekten yardım etmek istemiş, her şeyi iyiliğinden yapmıştı. Öyle olsa bile Elizabeth için yaptığı her şeyin bir çetelesini tutmuştu ve şimdi de geri ödenmesini istiyordu. Elizabeth, Elena'nın bunu verdiği borcun karşılığı olarak gördüğünü fark etti. Bunun kurallar gereğince hak ettiğini geri almak olduğunu, adil olanın bu olduğunu düşünüyordu.

"Umarım evliliğimin tamamının senin sayende olduğunu düşünmüyorsundur," dedi ve Bayan Richardson, Elizabeth'in sesindeki keskinliğe şaşırdı.

"Tabii ki onu kastetmemiştim..." dedi.

"Sana daima elimden geldiğince yardım edeceğimi biliyorsun. Fakat yasalar var. Ve de etik. Böyle bir şeyi istemiş olman bile beni hayal kırıklığına uğratıyor. Neyin doğru neyin yanlış olduğuyla çok ilgiliydin eskiden." Masanın zıt uçlarından birbirlerine baktılar. Bayan Richardson, Betsy'nin bakışlarını hiç bu denli sabit, hiddetli ve berrak görmemişti. İkisi de konuşmadı ve o sessizlik aralığında masadaki telefon çaldı. Elizabeth bir süre daha Bayan Richardson'a baktı, sonra ahizeyi kaldırdı.

"Elizabeth Manwill." Hattın öbür ucundan hafif bir mırıltı geldi. "Tam zamanında yakaladın beni. Ben de tam öğlen yeme-

ğine çıkıyordum." Mırıltı devam etti. Bayan Richardson, sesin özür diliyormuş gibi çıktığını düşündü. "Eric... bahanelere değil işin hallolmasına ihtiyacım var. Hayır, bir haftadan uzun süredir bunu bekliyorum. Bir dakika daha beklemek istemiyorum. Birazdan geliyorum aşağıya." Elizabeth telefonu kapadı ve Bayan Richardson'a döndü. "Bir koşu aşağı gitmem gerekiyor. Beklediğim bir rapor var ve insanları devamlı ittirmem gerekiyor. Müdür olmanın güzel yanlarından biri." Ayağa kalktı. "Birkaç dakika sürer sadece. Döndüğümde yemeğe çıkarız. Açlıktan ölüyorum... ayrıca bir buçukta bir toplantım var."

Gittiğinde, Bayan Richardson şok içinde kaldı. Onunla bu şekilde konuşan gerçekten Betsy Manwill miydi? Etik olmadığını ima etmişti! Bir de o sonda eklediği, müdür olmasıyla alakalı gönderme... Ne kadar önemli olduğunu gösteriyormuş, *artık senden daha önemliyim* diyormuş gibiydi. Halbuki Betsy'ye tam da bu işe girmesi için yardımcı olmuştu. Bayan Richardson dudaklarını sıktı. Hızlıca masanın etrafından Elizabeth'in sandalyesine geçti ve fareyi hafifçe hareket ettirdi; siyah ekran hayata döndü. Karşısına yıllık bütçe harcamalarının bir listesi çıktı. Bayan Richardson durdu. Kliniğin elbet hasta kayıtlarının olduğu bir veri tabanı olmalıydı. Bir tıklamayla dosyayı aşağı indirdi ve âdeta sihir gibi kayıtlar karşısına çıktı. Tam da istediği tarihler arasında gelmiş olan hastaların bir listesi duruyordu. *Demek Betsy kararını son anda değiştirdi,* diye düşündü hafif bir kendini beğenmişlikle. Hep ne demişti Elizabeth için? Karaktersiz.

Bayan Richardson ekrana yaklaştı ve hızla listeyi taradı. Bebe Chow yoktu. Fakat listenin sonunda mart başında gelmiş bir hastanın ismi Bayan Richardson'ın dikkatini çekti. *Pearl Warren.*

Altı dakika sonra Elizabeth Manwill döndüğünde Bayan Richardson tekrar kendi sandalyesindeydi; sandalyenin kolunu sıkıca tutan eli dışında kendine hâkim ve sakin duruyordu. Bütçe dosyasını tekrar açıp ekranı uykuya almıştı ve Elizabeth öğleden sonra tekrar masasının başına oturduğunda hiçbir şeyi fark etmeyecekti. Rahatlayarak listeyi kapatacak ve nihayet Elena

Richardson'a karşı gelmeyi başardığı için kendiyle gurur duyacaktı.

"Yemek için hazır mısın Elena?"

Saag paneer ve tavuklu *tikka masala* yerlerken Bayan Richardson elini Elizabeth'in koluna koydu. "Uzun zamandır arkadaşız Betsy. Böyle bir şeyin aramıza girmesini istemem. Umarım seni anladığımı ve buna kırılmadığımı biliyorsundur."

"Tabii ki," dedi Elizabeth çatalını bir parça tavuğa batırarak. Ofisinden ayrıldıklarından beri Elena kasıntı ve biraz durgundu. *Elena Richardson hep böyleydi,* diye düşündü. Büyüleyici ve cömertti, hep nazik şeyler söylerdi; bir şey istediğinde de karşı çıkamayacağınızdan emin olurdu. Eh, Elizabeth imkânsızı başarmıştı, hayır demişti. "Lexie hâlâ tiyatroda oynuyor mu?" diye sordu ve yemeğin geri kalanı boyunca çocuklar, trafik ve hava durumu gibi hayatlarının ortak paydaları üzerinden sohbet ettiler. Bu, birbirlerine karşı nazik davranmaya devam edecek olmalarına rağmen beraber yiyecekleri son öğle yemeği olacaktı.

Demek ufak, masum Pearl o kadar da masum değilmiş, diye düşündü Bayan Richardson ofisine dönerken. Aldırdığı bebeğin babasının kim olduğuna dair şüphe yoktu elbette. Uzun zamandır Pearl ile Moody'nin ilişkisinin arkadaşlıktan öte olduğunu tahmin ediyordu. Bir kızla erkek aralarında bir şey *olmadan* bu kadar zaman geçirmezdi. Bayan Richardson dehşete düşmüştü. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişlerdi? Shaker'ın cinsel eğitime ne kadar önem verdiğini biliyordu; iki sene önce okulun yönetim kurulundaydı ve ebeveynlerden biri kızından alıştırma olsun diye derste bir muza prezervatif geçirmesi istendiği için şikâyet etmişti. *Ergenler öyle veya böyle seks yapacak,* demişti Bayan Richardson. Yaşları, hormonları yüzündendi; buna engel olamazlardı. Ellerinden anca bu konuda nasıl güvenli davranacaklarını öğretmek gelirdi. Fakat şimdi bu görüş inanılmaz saf geliyordu. Nasıl bu kadar sorumsuz olabilmişlerdi? Daha da önemlisi: Bunu ondan saklamayı nasıl başarmışlardı? Burnunun dibinde nasıl böyle bir şey olmuş olabilirdi?

Bir anlığına okula gidip ikisini dersten almayı, nasıl bu kadar salak olabildiklerini sormayı düşündü. Olay yaratmamak daha iyi, diye karar verdi. Herkes öğrenirdi. Shaker'daki kızlar bazen kürtaj yaptırmak zorunda kalıyorlardı muhakkak. Sonuçta ergenlerdi ama tabii her şey gizli saklıydı. Kimse sorumluluklarını yerine getiremediğini ilan etmek istemezdi. Herkes konuşurdu ve dedikoduların nasıl havada uçuşacağını tahmin edebiliyordu. Bu bir kızın asla kurtulamayacağı bir şeydi, bunu biliyordu. Hayatınızı kalın bir katranla örterdi. O akşam eve gider gitmez Moody ile konuşacaktı.

Ofise döndüğünde tam ceketini çıkarıyordu ki telefonu çaldı.

"Bill," dedi. "N'oluyor?"

Bay Richardson'ın sesi boğuk çıkıyordu ve arkadan çok gürültü geliyordu. "Hâkim Rheinbeck az önce kararını verdi. Bir saat önce aradı bizi. Hiç beklemiyorduk." Boğazını temizledi. "Bebek Mark ve Linda'yla kalacak. Kazandık."

Bayan Richardson sandalyesine oturdu. *Linda çok mutlu olmalı*, diye düşündü. Aynı zamanda ince, yılan gibi bir hayal kırıklığı göğsünde kıvrıldı. Bebe'nin geçmişini, her şeyi bitirecek olan gizli silahı ortaya çıkarmayı çok istemiş ama yapmasına gerek kalmamıştı. "Bu muhteşem."

"İnanılmaz mutlular. Bebe Chow kahroldu ama. Bağırmaya başladı. Güvenliğin onu mahkemeden çıkarması gerekti." Durdu. "Zavallı kadın. Onun için üzülmeden edemiyorum."

"Bebeği terk eden oydu," dedi Bayan Richardson. Altı aydır söylediği şeyin aynısıydı ama bu sefer daha az ikna ediciydi. Boğazını temizledi. "Mark ve Linda nerede?"

"Basın açıklaması için hazırlanıyorlar. Haber merkezleri kararı öğrendi ve her yerden çıkmaya başladılar, biz de saat üçte açıklama yapalım dedik. O yüzden gitsem iyi olur." Bay Richardson derin bir iç çekti. "Fakat oldu. Bebek onların artık. Haberlerin bitmesini beklemeleri gerekecek sadece, sonra eski hayatlarına geri dönebilirler."

"Bu muhteşem," dedi Bayan Richardson yine. Pearl ve Moody hakkındaki haber, omuzlarına ağır bir çanta gibi baskı yaptı ve eşine öğrendiklerini söyleyivermeyi, ağırlığın bir kısmını paylaşmayı çok istedi ama yine de bu düşünceyi geri itti. *Şimdi sırası değil*, dedi kendi kendine. Moody'yi aklından çıkardı. Linda'yla kutlama yapma zamanıydı.

"Adliyeye geliyorum," dedi. "Saat üçte mi demiştin?"

Şehrin öbür ucunda, Winslow evinde Bebe, Mia'nın mutfak masasında ağlıyordu. Karar açıklandığı anda korkunç bir bağırış duymuştu; o kadar keskindi ki kulaklarını kapamış ve iki büklüm olmuştu. Ancak güvenlik onu kolundan tutup mahkemeden çıkarınca çığlığın kendi ağzından çıktığını fark etmişti. Bebe'nin yaşlarında bir kızı olan güvenlik, onu giriş salonuna götürüp eline ılık kahve tutuşturmuştu. Bebe sulu yudumları ardı ardına içmiş, boğazından bir çığlık daha yükselecekmiş gibi hissettiğinde köpük bardağa dişlerini geçirmişti; kahvesi bittiğinde bardak paramparça olmuştu. Kelimelere bile dökemiyordu, sadece bir hissiyat vardı; korkunç ve boş bir histi. İçindeki her şey boşaltılmış gibiydi.

Kahveyi bitirip sakinlediğinde, güvenlik nazikçe bardak parçalarını elinden alıp çöpe atmıştı. Sonra Bebe'yi arka kapıdan çıkarıp onu bekleyen taksiye bindirdi. "Onu istediği yere götür," dedi sürücüye ve kendi cüzdanından iki yirmilik uzattı. Bebe'ye ise, "İyi olacaksın tatlım. Geçecek. Tanrı'nın ne planladığını bilemezsin. Sen omuzlarını dik tut," dedi. Taksinin kapısını kapadı ve başını iki yana sallayarak içeri girdi. Böylelikle Bebe girişte toplanan bütün haber kameralarını ve muhabirleri, öğleden sonra gerçekleşecek basın açıklaması için hazırlanan McCulloughları, bu kararın sonucunda tekrar çocuk sahibi olmak isteyip istemediğini soran muhabirleri atlatmıştı. Onun yerine Ed Lim soruları geçiştirmiş ve taksi, Stokes Bulvarı'ndan Shaker Heights'a doğru yola çıkmıştı. Arabanın camına yaslanarak başını ellerinin arasına almış Bebe de Çocuk ve Aile Departmanı sosyal yardım görevlisinin kızını bekleme odasından alıp Bayan McCullough'nun kollarına bırakmasını görmemişti.

Kırk beş dakika sonra (trafik vardı), taksi Winslow'daki evin önünde durdu. Mia hâlâ evdeydi, üstünde çalıştığı bir şeyi bitirmeye çalışıyordu. Bebe'ye baktı ve ne olduğunu anladı. Detayları sonra öğrenecekti; bazısını sakinleştikten sonra Bebe'den, bazısını ise o akşam çıkan haberlerden ve ertesi sabah gazetelerdeki makalelerden. Velayetin tamamı eyalete verilmişti ve McCullough'nun evlatlık edinme süreci hızlandırılmıştı. Ziyaret hakkı iptal edilmişti. McCulloughların izni olmadan (pek olacağa da benzemiyordu) Bebe ile kızının görüşmesini yasaklayan mahkeme kararı da çıkmıştı. Şimdilik Mia, Bebe'yi kollarına alıp mutfağa götürdü, önüne bir bardak çay koyup ağlamasına izin verdi.

Son teneffüs zili çaldığında kararın haberi liseye daha yeni yayılıyordu. Monique Lim, babasından bir çağrı aldı, babası Kanal 5'te çalışan Sara Hendricks de öyle. Haber bu şekilde yayıldı. Fakat Izzy, okuldan sonra Mia'nın yanına, her zamanki gibi kilitli olmayan yan kapıdan içeri gelene ve mutfak masasına yığılmış Bebe'yi görene kadar öğrenmedi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı ama çoktan anlamıştı. Hayatında bir yetişkini hiç bu şekilde ağlarken görmemişti, vahşi bir ses çıkarıyordu. Fütursuzca. Sanki kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Sonraki seneler boyunca Izzy bazen gecenin ortasında kalbi küt küt atarak uyanacak, o acı çeken ağlamayı duyduğunu sanacaktı.

Mia ayağa fırladı ve Izzy'yi tekrar merdivenlere, dışarı yönlendirdi; mutfak kapısını arkasından kapadı. "O... ölüyor mu?" diye fısıldadı Izzy. Saçma bir soruydu ama bunun gerçek olmasından ciddi anlamda korkuyordu. *Eğer ruh bedeni terk edebilseydi bu sesi çıkarırdı,* diye düşündü. Eski bir parça tahtadan çıkarılan çivinin gıcırdaması gibi. İçgüdüsel bir şekilde Mia'ya yaklaştı ve yüzünü ona gömdü.

"Ölmüyor," dedi Mia. Izzy'ye kollarını sardı ve kendine yaklaştırdı.

"Ama iyi olacak mı?"

"Hayatta kalacak, eğer bunu soruyorsan." Mia, Izzy'nin saçlarını okşadı. Parmaklarının arasından duman gibi süzülüyordu.

Pearl'ün saçı gibiydi ve de kendi çocukluğundaki saçı gibi. Ne kadar indirmeye çalışırsanız o kadar özgür kalıp fırlıyordu. "Bunu atlatacak. Çünkü atlatmak zorunda."

"Ama nasıl?" Izzy kimsenin böyle bir acıyı çekip hayatta kalabileceğine inanmıyordu.

"Açıkçası ben de bilmiyorum. Ama atlatacak. Bazen her şeyi kaybettiğini düşündüğünde karşına bir yol çıkar." Mia bir açıklama bulmak için kara kara düşündü. "Kır yangını gibi. Yıllar önce Nebraska'dayken bir tane görmüştüm. Dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyordu. Toprak yanmış ve simsiyahtı, yeşil olan her şey yok olmuştu. Fakat yangından sonra toprak daha bereketlidir, böylece yeni şeyler yetişebilir." Kollarını uzatarak Izzy'yi önünde tuttu, parmak ucuyla dökülen bir gözyaşını sildi ve saçını son bir kez okşadı. "İnsanlar da öyledir. Baştan başlarlar. Bir yolunu bulurlar."

Izzy başını salladı ve gitmek üzere arkasını döndü, sonra tekrar Mia'ya baktı. "Ona üzgün olduğumu söyle," dedi.

Mia başını salladı. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

><

Bu sırada Lexie ve Moody eve geldiklerinde telesekreterde bir mesaj vardı ve duruşmanın sonuçlandığını söylüyordu. *Pizza söyleyin,* dedi annelerinin cızırtılı sesi. *Fihristin altındaki çekmecede para var. Makalemi yazdıktan sonra eve döneceğim. Babanız gece geç gelecek, duruşmadan sonra halletmesi gereken kâğıt işleri var. Acaba Pearl biliyor mu,* diye düşündü Moody. Fakat kavga ettiklerinden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı. Odasına döndü ve Pearl'ün şu an ne yapıyor olduğunu düşünmemeye çalıştı. Tahmin ettiği üzere Pearl o öğleden sonra Trip'le beraberdi ve haberi, birkaç saat sonra artık suskunlaşmış olan Bebe'yi mutfak masasında bulunca öğrendi.

"Bitti," dedi Mia sessizce ve denecek başka bir şey kalmamıştı.

"Çok üzgünüm Bebe," dedi Pearl. "Gerçekten... çok üzgünüm." Bebe bakışlarını kaldırmadı bile ve Pearl de yatak odasına gidip kapıyı arkasından kapadı.

Mia ve Bebe bir süre sessizlik içinde oturdu. Sonra hava kararınca Bebe gitmek üzere ayağa kalktı.

"O her zaman senin çocuğun olacak," dedi Mia kadının elini tutarak. "Daima onun annesi olacaksın. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." Bebe'yi yanağından öptü ve gitmesine izin verdi. Bebe hiçbir şey demedi, bütün bu süre boyunca hiçbir şey dememişti ve Mia, ne düşündüğünü sormalı mı, burada kalması için ısrar etmeli mi, Bebe iyi olacak mı merak etti. Onun yerinde olsaydı konuşmaya zorlanmak istemezdi ve bu düşünce ağır bastı. Sonrasında Bebe'nin bunu farklı anlamış olabileceğini fark etti. O kelimelerde izin aldığını duymuş olmalıydı. Bebe ona ne yapmayı planladığını söyleseydi ısrarcı olur muydu veya Bebe'yi engellemeye çalışır mıydı yoksa bilseydi ona yardımcı olur muydu merak edecekti. Yıllar sonra bile bu soruyu hâlâ kendisini tatmin edecek şekilde yanıtlayamayacaktı.

><

Basın açıklaması beklenenden uzun sürdü; neredeyse her haber kanalının McCulloughlara sorusu vardı ve onlar da talihleri karşısında şaşkına uğramış şekilde hepsini cevaplıyordu. Duruşmanın geçmiş olmasına seviniyorlar mıydı? Evet, tabii ki. Sonraki birkaç gün için planları nelerdi? Artık Mirabelle onlarda kalacağı için kendilerine zaman ayıracaklardı. Beraber bir aile olarak geçirecekleri zamanı iple çekiyorlardı. Mirabelle'in eve dönünce yiyeceği ilk yemek ne olacaktı? *Peynirli makarna*, dedi Bayan McCullough. *Mirabelle'in en sevdiği*. Evlatlık alma süreci ne zaman tamamlanacaktı? Çok yakında olmasını umuyorlardı.

Kanal 19 için çalışan ve arkalarda duran bir muhabir elini kaldırdı. Kızını bir daha göremeyecek Bebe Chow için üzülüyorlar mıydı?

Bayan McCullough sırtını dikleştirdi. "Unutmayalım ki Bebe Chow, Mirabelle'e bakamadı, onu terk etti, bir anne olarak sorumluluklarını yerine getirmedi," dedi sertçe. "Tabii ki birinin böyle bir şey yaşamak zorunda olmasına üzülüyorum ama unutulmaması gerekilen nokta, hâkimin ben ve Mark'ın Mirabelle için en uygun ebeveynler olduğuna karar vermiş olması. Artık Mirabelle'in düzenli ve kalıcı bir evi olacak. Bence bu epey önemli, sizce de öyle değil mi?"

Basın açıklaması bittiğinde ve McCulloughlar Mirabelle'i eve götürdüğünde saat neredeyse beş buçuk olmuştu. Bayan Richardson, kocası bu davaya dahil olduğundan *Sun Press* için karar hakkında bir makale yazamadı, o yüzden bu haber Sam Levi'ye verildi. Onun yerine de Bayan Richardson, Sam Levi'nin genelde yazdığı konu hakkında yazacaktı; belediye işleri. Makalesini yazıp eve geldiğinde saat neredeyse dokuz olmuştu. Çocukları kendi işlerine dönmüştü. Lexie ve Trip'in arabası ortalıkta yoktu ve Bayan Richardson tezgâhın üstünde bir not buldu: *Anne, Serenalara gittim. 11 gibi dönerim. L.* Trip'ten bir not yoktu ama bu beklendik bir şeydi. Trip hiçbir zaman not bırakmayı hatırlamazdı. Normalde buna sinirlenirdi ama bu sefer Bayan Richardson rahatlamıştı; Richardson evinde bu kadar çok insan olunca etrafta hep bir tanık oluyordu ve bu akşam Bayan Richardson tanık istemiyordu. Yukarı çıktığında Izzy'nin kapısı kapalıydı ve içeriden müzik sesi geliyordu. Pizza daha gelmeden yukarı çıkmış ve o zamandan beri Bebe'yi ve ne kadar üzüldüğünü düşünerek odasından bir daha çıkmamıştı. Bir yanı bağırmak istiyordu; o yüzden müzik çalarına bir Tori Amos CD'si koydu ve sesi açıp kendi yerine bağırmasına izin verdi. Bir yanı ise ağlamak istiyordu, halbuki asla ağlamazdı ve senelerdir de ağlamamıştı.

Yatağının ortasında oturuyor, gözyaşlarının dökülmemesi için tırnaklarını avucuna o kadar sert batırıyordu ki teninde bir dizi yarım ay şekli bırakıyordu. Annesi kapısının önünden geçip koridorun sonuna, Moody'nin odasına yöneldiğinde albümü dört kez dinlemişti ve beşinciye başlıyordu.

Sıradan bir günde Bayan Richardson kapıyı açıp Izzy'ye sesi kısmasını söyler, dinlediği şarkıların hep depresif ve öfkeli olmasıyla alakalı aşağılayıcı bir yorumda bulunurdu. Fakat bugün aklında daha önemli şeyler vardı. Onun yerine Moody'nin koridorun sonundaki odasına gitti ve kapıyı tıklattı.

"Seninle konuşmam lazım," dedi.

Moody yatağına uzanmıştı; yanında gitarıyla defterine bir şeyler yazıyordu. "Ne?" dedi başını kaldırmadan. Annesi içeri girdiğinde doğrulmaya tenezzül etmedi; bu da Bayan Richardson'ı daha da sinir etti. Kapıyı kapattı, yatağa gitti ve ellerinden defteri kopardı.

"Seninle konuşurken yüzüme bak," dedi. "Öğrendim. Öğrenmeyeceğimi mi düşündün?"

Moody baktı. "Neyi öğrendin?"

"Kör olduğumu mu sanıyorsun? Fark etmeyeceğimi mi sandın?" Bayan Richardson defteri sertçe kapadı. "İkiniz devamlı etrafta gizlice geziniyorsunuz. Salak değilim Moody. Tabii ki ne yaptığınızı biliyordum. Sadece daha sorumlu davranacağınızı düşünmüştüm."

Izzy'nin odasında müziğin sesi kapandı ama ne Moody ne annesi fark etti.

Moody yavaşça oturur pozisyona geçti. "*Neden* bahsediyorsun?"

"Pearl'ü ve bebeği biliyorum," dedi Bayan Richardson. Moody'nin yüzündeki şok, şaşkınlık içindeki suskunluğu ona ihtiyacı olan her şeyi anlattı. *Bilmiyordu*, diye düşündü. "Sana söylemedi mi?" Moody'nin bakışları yavaşça yüzünden başka tarafa kaydı; öylece süzülen bir gemi gibi. "Sana söylemedi," dedi Bayan Richardson, yatağa yanına oturarak. "Pearl kürtaj yaptırdı." Vicdan azabı duydu. Moody bilseydi işler farklı olur muydu merak etti. Moody bir şey dememeye devam edince Bayan Richardson uzandı ve elini tuttu. "Biliyorsun sanmıştım," dedi. "Bunu konuşup hamileliği bitirmeye karar verdiniz sandım."

Moody yavaşça, soğuk bir şekilde elini çekti. "Galiba yanlış

oğlumla konuşuyorsun," dedi. Şimdi şaşırma sırası Bayan Richardson'daydı. "Pearl'le aramda hiçbir şey yok. Benim çocuğum değildi." Güldü, acı ve gergin bir öksürük gibiydi. "Neden gidip Trip'e sormuyorsun? Pearl'le sevişen o."

Bir eliyle annesinin kucağından defteri aldı ve sayfadaki el yazısına odaklanıp gözyaşlarının dökülmesine engel olmaya çalıştı. Artık öncekinden olmadığı kadar gerçekti. Trip'le beraber olmuş, Trip onunla sevişmiş ve Pearl de ona izin vermiş ve bu olmuştu. Fakat Bayan Richardson fark etmedi. Şaşkınlık içinde kalktı ve duyduklarını düşünmek için koridorun öbür ucundaki odasına yöneldi. Trip mi? Bu olabilir miydi? Ne o ne Moody, Izzy'nin odasındaki ani sessizliğin, kapısının hafifçe aralandığının, duyduklarını hazmetmeye çalışan şaşkınlığının farkındaydı.

><

Bayan Richardson cuma sabahı işe erken gitti. Yarım saat erken çıkıp çocuklarıyla yüzleşmekten kaçınmaya çalışıyordu. Önceki akşam Lexie gece yarısına yakın bir zamanda, Trip ise daha da geç dönmüştü ve normalde onları hafta içi bu kadar geç döndükleri için azarlayacak olsa da, onun yerine odasında oturup çocuklarının gizlice odalarına dönme çabasını duymazdan gelmişti. Bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Yaşadığı fazla stres yüzünden, fazladan bir kadeh daha şarap içmeye kendine izin vermişti ama o da elinde durmaktan ısınmıştı. Trip ve Pearl mü? Pearl'ün neden Trip'ten hoşlandığını anlayabiliyordu tabii, kızlar ondan genelde hoşlanırdı. Fakat Trip'in Pearl'de ne gördüğü bambaşka bir meseleydi. Bunu düşünerek uyuyakaldı ve uyandığında hâlâ bir cevabı yoktu. *Pearl gibi entelektüel ve ciddi kızlardan hoşlanmaz normalde,* diye düşündü garajdan arabasıyla geri geri çıkarken. Annesi olsa bile, onu çok sevse bile bunu itiraf edebilirdi. Oğlu hep yüzeysel olmuştu; yakışıklı, parlak, sığ bir oğlu vardı ve onu Pearl'e çekenin ne olduğunu anlayamıyordu. Pearl'ün mü bilin-

meyen bir derinliği vardı yoksa Trip'in mi? Ofise giderken yol boyunca bunu düşündü.

Bütün sabah ne yapacağını bulmaya çalıştı. Trip'le mi yüzleşecekti? Pearl'le mi? İkisiyle beraber mi? Eşi ve kendisi çocuklarıyla aşk hayatlarını konuşmazdı; ilk defa âdet gördüklerinde Lexie ve Izzy'yle sorumlulukları hakkında konuşmuştu. (Izzy onu, "Zafiyetlerimiz demek istedin herhalde," diye düzeltip odadan çıkmıştı.) Fakat genel olarak çocuklarının doğru kararı verecek kadar zeki olduklarını, okulun onları yeterli bilgiyle donattığını varsayıyordu. Eğer bir işler karıştırıyor olsalardı (aklında yaptıkları şeyleri böyle ifade ediyordu) bunu bilmesine gerek yoktu ve istemiyordu. Trip'le o kızın önünde durup, *ne yaptığınızı biliyorum*, demek ikisini de çırılçıplak soymak kadar utanç verici geliyordu.

Sonunda, sabahı yarıladığında kendini arabasına binip Winslow'daki ufak eve giderken buldu. Mia'nın orada fotoğrafları üstünde çalışıyor olacağını biliyordu. Bayan Richardson ortak yan kapıyı açıp tıklatmadan içeri girdi. Burası kendi eviydi sonuçta, Mia'nın değildi ve ev sahibi olarak buna hakkı vardı. Alt kattaki daire sessizdi. Saat on birdi ve Bay Yang işteydi. Fakat yukarı katta Mia'nın mutfakta olduğunu duyabiliyordu: Çaydanlıktaki suyun kaynamaya başladığını gösteren guruldama, aniden başlayan bir ıslık ve aleti ocaktan kaldırırken sesin kısılması. Bayan Richardson ikinci kata giden merdivenleri çıktı; yürürken basamakların döşemelerinin kenarlardan soyulmaya başladığını aklına not etti. *Bunun tamir edilmesi gerekiyor,* diye düşündü. Bütün merdiveni, hayır, bütün binayı indirip tekrar yaptıracaktı.

Yukarı daireye açılan kapı kilitli değildi ve Bayan Richardson mutfağa girince Mia endişeyle başını kaldırdı.

"Birini beklemiyordum," dedi. Çaydanlığı ocağın üstüne tekrar koyunca hafif bir ıslık sesi çıktı. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Bayan Richardson bakışlarını dairede gezdirdi: evyenin içinde tepeleme duran Pearl'ün kahvaltıdan kalma bulaşıkları, koltuk demeye çekindiği yastık kümesi, Mia'nın hafifçe aralık duran yatak odası kapısından görünen, halının üstüne konmuş

karyolası. *Ne kadar acınası bir hayat*, diye düşündü. Çok az şeyleri vardı. Sonra da uyumsuz mutfak sandalyelerinden birinin üstünde tanıdık bir şey gördü: Izzy'nin ceketi. Son gelişinde Izzy ceketini burada bırakmıştı ve bu hareketin rahat umursamazlığı Bayan Richardson'ın hakarete uğramış gibi hissetmesine sebep oldu. Sanki Izzy burada yaşıyordu, evi burasıydı, Bayan Richardson'ın değil Mia'nın kızıydı.

"Sende bir şeyler olduğunu biliyordum," dedi.

"Efendim?"

Bayan Richardson hemen cevap vermedi. *Düzgün bir yatağı bile yok*, diye düşündü. Düzgün bir koltuğu bile yok. Nasıl bir yetişkin yerde yatar, yerde uyur? Bu nasıl bir hayat?

"Saklanabileceğini düşündün herhalde," dedi mutfak masasına bakarak. Mia bir köpekle adamın fotoğraflarını dikkatle birleştirmeye çalışmıştı. "Kimsenin bilmeyeceğini düşündün."

"Neden bahsediyorsunuz bilmiyorum," dedi Mia. Kupasının sapını sıkıyordu.

"Bilmiyor musun? Eminim Joseph ve Madeline Ryan biliyordur." Mia sustu. "Nerede olduğunu bilmek istiyorlardır. Ebeveynlerin de öyle. Pearl'ün de nerede olduğunu merak ettiklerinden eminim." Bayan Richardson Mia'ya bir bakış attı. "Yalan söylemeye çalışma. Çok iyi bir yalancısın ama her şeyi öğrendim. Senin hakkında her şeyi biliyorum."

"Ne istiyorsunuz?"

"Az kalsın hiçbir şey demeyecektim. Geçmiş geçmişte kalmalı, dedim. Belki yeni bir hayata başlamıştır. Fakat görünen o ki kızını da kendin gibi ahlaksız yetiştirmişsin."

"Pearl mü?" Mia'nın gözleri kocaman açıldı. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Nasıl da ikiyüzlüsün. O çiftin çocuğunu çaldın, sonra da McCulloughlardan bebeklerini koparmaya çalıştın."

"Pearl benim çocuğum."

"Ona sahip olmak için biraz yardım aldın ama, değil mi?" Bayan Richardson bir kaşını kaldırdı. "Linda McCullough ile kırk

yıldır arkadaşız. Kız kardeşim gibidir. Kimse çocuk sahibi olmayı ondan çok hak etmiyor."

"Mesele çocuk sahibi olmayı hak edip etmemek değil. Her annenin *kendi* çocuğunu yetiştirmeye hakkı olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi? Yoksa geceleri uyuyabilmek için kendine söylediğin yalan mı bu?"

Mia kızardı. "Eğer May Ling seçebilseydi, gerçek annesiyle kalmak istemez miydi sizce? Onu doğuran annesiyle?"

"Belki." Bayan Richardson Mia'yı iyice süzdü. "Ryanlar zengin. Bebek sahibi olmayı çok istiyorlardı. Bebeğe muhteşem bir hayat sunuyorlar. Eğer Pearl seçebilseydi seninle mi kalmayı tercih ederdi? Göçebe yaşamayı mı tercih ederdi?"

"Seni rahatsız ediyor, değil mi?" dedi Mia birden. "Galiba aklında canlandıramıyorsun. Niye insan senin sahip olduğun hayattan farklı bir hayat sürdürmek istesin ki? Niye kimse büyük bir ev, büyük bir bahçe, pahalı bir araba, ofiste bir iş istemesin ki? Niye kimse senin seçtiğin şeyleri seçmek istemesin ki?" Şimdi, onu çözmenin anahtarı yüzüne kodlanmış gibi Bayan Richardson'ı inceliyordu. "Seni dehşete düşürüyor. Bir şeyleri kaçırmış olabileceğin, sahip olmak istediğini bilmediğin bir şeyden vazgeçmiş olman düşüncesi." Dudaklarının kenarını keskin ve karşısındakine acıyan bir gülümsemeyle kıvırdı. "Neydi? Bir oğlan mı? İş mi? Yoksa bütün bir hayat mı?"

Bayan Richardson, masanın üstünde duran Mia'nın fotoğraflarını karıştırdı. Ellerinin altında bir köpeğin ve adamın parçaları ayrıldı, yer değiştirdi ve tekrar birleşti.

"Bence artık taşınma vaktin geldi," dedi. Bir eliyle Izzy'nin ceketini sandalyeden kaldırdı ve kirlenmiş gibi silkeledi. "Yarına kadar zamanın var." Tezgâhın üstüne katlanmış bir yüzlük banknot bıraktı. "Bu ayki kirayı karşılar. Ödeşmiş olalım."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Bayan Richardson kapıya yöneldi. "Kızına sor," dedi ve kapıyı arkasından kapadı.

19

Cuma öğleden sonra, saat birden hemen sonraydı. Pearl yedinci dersine girdi ve çantasını sandalyesinin yanına koydu. Okuldan sonra Trip'le arabasının orada buluşacaktı. O sabah okul dolabına not bırakmıştı. Lexie de öğle yemeğinden sonra bir not bırakmıştı: *Bu akşam film izleyelim? Derin Darbe?* Moody'yle artık arkadaş olmadığını unutturmasına yetiyordu neredeyse. Her gün birbirlerini sınıfta görüyorlardı ama çoğu zaman zil çaldığı anda Moody yerinden fırlayıp Pearl daha dosyasını kapatamadan kapıdan çıkmış oluyordu. Şimdi yan masada *Othello*'yu okuyordu. Hiç eskisi gibi olabilecekler mi, araları eskisi gibi normal olabilecek mi merak ediyordu. Seks işleri değiştiriyordu. Sadece karşınızdaki kişiyle aranızdakini değil, siz ve herkes arasındaki ilişkiyi de.

Sınıfın telefonu çaldığında hâlâ bunu düşünüyordu. Genelde ana ofisten çağrı gelirdi; kaybolmuş bir yoklama kâğıdı, geç gelen bir öğrencinin izin belgesi gibi şeyler içindi. O yüzden Bayan Thomas ahizeyi indirip Pearl'ün masasının yanına çömelene kadar telefona pek dikkatini vermedi.

"Pearl," dedi nazikçe. "Ofis annenin seni almaya geldiğini söyledi. Eşyalarını da almanı istediler." Öğretmen oyunun üçüncü perdesinin ana hatlarını yazdığı tahtaya geri döndü ve Pearl kitaplarını kaldırırken neden çağrıldığını düşündü. Unuttuğu bir randevu mu vardı? Acil bir şey mi olmuştu? İçgüdüsel bir şekilde Moody'ye baktı, haftalardır konuşmaya en yaklaştıkları

andı bu. Fakat Moody de bir şey bilmiyormuş gibi görünüyordu ve sınıftan çıkarken aklında kalan son şey Moody'nin yüzü ve paylaştıkları kafa karışıklığıydı.

Fen bilimleri kanadından çıktı ve annesini kaldırımın yanına park etmiş buldu. Rabbit'e sırtını yaslamış onu bekliyordu.

"Geldin nihayet," dedi.

"Anne. Burada ne arıyorsun?" Pearl omzunun üstünden arkaya baktı. İnsan içinde ebeveynleriyle yüzleşmek durumunda kalan her ergenin yaptığı evrensel bir hareketti bu.

"Dolabında önemli bir şey var mı?" Mia, Pearl'ün çantasını açıp içine baktı. "Cüzdanın? Herhangi bir belge? Tamam o halde, gidelim." Arabaya döndü ama Pearl kendini geri çekti.

"Anne. Yapamam. Bir sonraki ders biyoloji sınavım var. Okuldan sonra da birileriyle buluşacağım. Seninle evde görüşürüm, tamam mı?"

"Onu kastetmedim," dedi Mia ve Pearl, annesinin endişeli olduğunu belli eden, kaşlarının arasındaki kırışıklığı gördü. "Gitmemiz gerekiyor. Bugün."

"Ne?" Pearl etrafına bakındı. Oval çimlik önlerinde sessizce duruyordu. Yakındaki trafik işaretinin orada, okul sınırlarının hemen dışında sigara içen bir grup öğrenci dışında herkes içeride, dersteydi. Her şey normal görünüyordu. "Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum hayatım. Ama gitmek zorundayız."

Annesinin gitmeye karar verdiği her seferde Pearl en fazla ufak bir pişmanlık duygusu yaşamıştı. Daima ufak sebepler yüzünden olurdu: uzaktan hoşlandığı bir çocuk, parktaki bir bank, sessiz bir köşe ya da geride bırakmak istemediği kütüphaneden aldığı bir kitap. Fakat çoğunlukla rahatlama hissederdi. Bir yılanın deri değiştirmesi gibi bu hayattan çıkıp yenisine geçebileceği için. Bu sefer içinde gittikçe büyüyen duygular, yas ve öfkenin bir karışımıydı.

"Kalacağımıza söz verdin," dedi sesi boğuklaşarak. "Anne. Burada arkadaşlarım var. Burada..." Richardson çocuklarından biri belirebilirmiş gibi etrafına bakındı. Fakat Lexie öğle yeme-

şini yiyordu. Moody edebiyat dersinde *Othello*'yu tartışıyordu. Trip ise... Trip ise okul çıkışında onu çimenliğin öbür tarafında bekliyor olacaktı. Gelmediğinde ise arabasına binip gidecekti. Aklına çılgın bir fikir geldi: Eğer Richardson evine koşabilirse güvende olacaktı. Bayan Richardson ona kesin yardım ederdi. Richardsonlar onu aralarına alırdı. Richardsonlar onu asla bırakmazdı. "Lütfen. Anne. Lütfen. Lütfen gitmeyelim."

"Gitmek istemiyorum ama zorundayız." Mia elini uzattı. Pearl bir anlığına bir ağaca dönüştüğünü hayal etti. Köklerini öyle derine salacaktı ki hiçbir şey onu yerinden sökemeyecekti.

"Pearl tatlım," dedi annesi. "Çok özür dilerim. Gitme vakti geldi." Mia'nın elini tuttu ve kökleri sökülmüş Pearl, annesini arabaya takip etti.

><

Winslow'daki eve geldiklerinde bazı eşyalar çoktan paketlenmişti. Koltuğun çarşafı kaldırılmıştı ve bir dizi yastık haline geri dönmüştü. Mia'nın duvara yapıştırdığı çeşitli baskılar kutulara kaldırılmıştı. Mia hızlı toplanırdı, inanılmaz çok sayıda olan şeyleri küçücük bir alana sıkıştırmayı başarırdı. Fakat Shaker'da geçirdikleri bir senede, eskiden sahip olduklarından çok daha fazlasını edinmişlerdi ve bu sefer birçok şeyi geride bırakmaları gerekecekti.

"Şimdiye kadar bitirmiş olurum diye düşünmüştüm," diye itiraf etti anahtarları masaya bırakarak. "Fakat hiç değilse bir şeyleri bitirmem gerekiyordu. Kıyafetlerini katladım. Çantana sığdığı kadarını."

"Söz vermiştin," dedi Pearl. Evlerinin, gerçek evlerinin güvenli kozasında gözyaşları, boğazını düğümleyen bir öfkeyle beraber akmaya başladı. "Olduğumuz yerde kalacağımızı söylemiştin. Bunun *son* olduğunu söylemiştin."

Mia durdu ve bir kolunu Pearl'e sardı. "Biliyorum. Söz vermiştim. Üzgünüm. Bir şey oldu ve..."

"Ben gitmiyorum." Pearl ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını yere vura vura salona gitti. Mia, odasının kapısını çarptığını duydu. İç çekti ve Pearl'ün spor ayakkabılarını topuklarından tutarak koridorun ucuna yürüdü. Pearl yatağına yatmıştı. Matematik kitabını önüne açmış, çantasından bir not defteri çıkarıyordu. Öfkeli bir tiyatroydu.

"Zamanı geldi."

"Ödevimi yapmam lazım."

"Toplanmamız lazım." Mia nazikçe ders kitabını kapadı. "Sonra da gitmemiz gerekiyor."

Pearl kitabı annesinin elinden aldı ve odanın öbür tarafına attı. Duvarda siyah bir iz çıktı. Sonra defterini, tükenmez kalemini, tarih kitabını, not aldığı kâğıtları attı. Ta ki çantası değiştirilmiş deri gibi yerde kıvrılana ve içindeki her şey etrafa saçılana kadar. Mia sessizce yanında oturdu ve bekledi. Pearl artık ağlamıyordu. Gözyaşlarının yerini soğuk, boş bir yüz ifadesi ve kenetlenmiş çene aldı.

"Ben de kalacağımızı düşünmüştüm," dedi Mia sonunda.

"Neden?" Pearl dizlerini çenesine doğru çekip kollarını bacaklarına sardı ve annesine öfkeyle baktı. "Bana nedenini söyleyene kadar gitmeyeceğim."

"Haklısın." Mia iç çekti. Pearl'ün yanına yatağa oturdu ve altlarındaki çarşafı düzeltti. Öğlendi. Hava güneşliydi. Dışarıda bir güvercin öttü, bir çim biçme makinesinin derin homurtusu yükseldi ve tepelerinden geçen bir bulut onları kısa süreliğine gölgede bıraktı, sonra geçti gitti. Sıradan bir günmüş gibiydi. "Bunu sana nasıl anlatacağımı uzun süredir düşünüyorum. Tahmin edebileceğinden de uzun bir süredir."

Pearl artık sessizleşmişti ve gözlerini annesine dikmiş, sabırla bekliyordu. Önemli bir şey öğrenmek üzere olduğunun farkındaydı. Mia o gece akşam yemeğinde masanın karşısında oturan ve cevabını öğrenmeyi bekleyen Joseph Ryan'ı düşündü.

"Önce sana," derin bir nefes aldı, "Warren Dayı'ndan bahsedeyim."

Mia anlatmayı bitirdiğinde Pearl sessizce oturdu, parmağıyla altlarındaki çarşafın çizgilerini takip ediyordu. Pearl'e her şeyi dış hatlarıyla anlatmıştı; ikisi de detayları öğrenmesine daha zamanı olduğunu biliyordu. Ufak damlalar halinde, anılarda sıklıkla olduğu gibi en ufak şeyden tetiklenen ve aniden beliren hatıralar şeklinde süzülecekti. Sonraki seneler boyunca Mia arabayla giderlerken sarı bir ev, eskimiş bir tamir kamyonu ya da bir tepeyi tırmanan iki çocuk görecek ve, "Sana hiç..." ile cümleye başlayacak ve Pearl hemen dikkat kesilip geçmişlerinden ufak ve parlak bir parça daha toplamaya hazır olacaktı. Her şeyin, sonsuzluk gibi olduğunu öğrenecekti. Belki hiçbir zaman hepsini öğrenmeye yaklaşamayacaktı ama öyle bir noktaya geleceklerdi ki, nihayetinde ihtiyacı olan bütün bilgilere ulaşmış olacaktı. Zaman ve sabır gerektirecekti. Şimdilik, yettiği kadarını biliyordu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu annesine. "Yani, bunu bana neden *şimdi* anlatıyorsun?"

Mia derin bir nefes aldı. Birine, bir çocuğa, çok sevdiğiniz bir çocuğa, sevdikleri birinin güvenilmez olduğunu nasıl açıklardınız? Denedi. Açıklamaya çalıştı ve Pearl'ün yüzünden önce kafa karışıklığı sonra da acı ifadesinin geçmesini izledi. Pearl anlayamıyordu: Ona hep nazik davranan, hakkında hep güzel şeyler söyleyen, parlak ve cilalanmış yüzeyi Pearl'ü kendi yansımasıyla büyüleyen Bayan Richardson nasıl böyle biri olabilirdi?

"Haklı ama," dedi Mia sonunda. "Ryanlar sana muhteşem bir hayat sunabilirdi. Seni severlerdi. Hem Bay Ryan da baban." Bu kelimeleri daha önce hiç sesli söylememişti, bunu düşünmeye bile kendine izin vermemişti ve kelimeler dilinde tuhaf bir tat bırakıyordu. Tekrar söyledi: "Baban." Gözünün ucuyla Pearl'ün de kelimeyi sessizce söylediğini, nasıl bir şey olduğunu denediğini görebiliyordu. "Onlarla tanışmak istiyor musun?" diye sordu Mia. "New York'a gidebiliriz. Onları bulmak zor olmaz."

Pearl bunu uzun süre düşündü.

"Şimdi değil," dedi. "Belki bir gün. Ama şimdi değil." Çocukken yaptığı gibi kendini annesinin çenesinin altına yerleştirerek Mia'nın kollarına yaslandı. "Peki ya annenle baban?" dedi bir süre sonra.

"Annemler mi?"

"Onlar da hayatta mı? Nerede olduklarını biliyor musun?"

Mia tereddüt etti. "Evet," dedi. "Galiba biliyorum. Onlarla tanışmak ister miydin?"

Pearl başını yana eğdi ve bu hareket ona Warren'ı hatırlatınca nefesi kesildi. "Bir gün," dedi. "Bir gün belki beraber gidip onları ziyaret edebiliriz."

Mia ona bir süre sarıldı, burnunu Pearl'ün saçını ayırdığı noktaya yasladı. Bunu her yaptığında Pearl'ün tam olarak aynı kokuyor olması onu rahatlatıyordu. Ev gibi koktuğunu fark etti birden. *Ev* bir mekân değil de yanında taşıdığı bu ufak insanmış gibi.

"Artık toplansak iyi olur," dedi. Saat üç buçuktu. *Okul bitti,* diye düşündü Pearl kıyafetlerini toplarken. Moody daha yeni eve geliyor olurdu. Trip artık beklemeyip pes ederdi... yoksa hâlâ bekliyor muydu? Buluşma yerlerine gelmeyince Pearl'ü aramaya çıkar mıydı? Daha annesine Trip'ten bahsetmemişti; hiç anlatır mıydı ondan da emin olamıyordu.

Yan kapı tıklatıldı. Pearl'e, sanki Trip'i düşünerek onu oraya çağırmış gibi geldi ve Mia'ya kocaman gözlerle baktı.

"Gidip kimmiş bakayım," dedi. Aylardır her öğleden sonra gelip Mia'ya yardım etmişti ve yan kapı hiçbir zaman kilitli olmamıştı. Ona, hatta şimdi fark ettiği üzere bütün Richardson çocuklarına günün hangi saati olursa olsun, dertleri ne olursa olsun kapısı açıktı.

"Ben... bir şeyle uğraşıyordum." Mia, Izzy'yi tamamen unutmuştu ve mantıklı bir bahane bulmaya çalışıyordu.

"Bebe hâlâ burada mı?" Mia'nın onu dışarıda bırakıp yollaması için aklına gelen tek sebepti.

"Hayır, eve döndü. Ben sadece... meşguldüm."

"Tamam." Izzy kapıdan ufak bir adım geri gitti ve ayağıyla

tuttuğu tel kapı hafifçe gıcırdadı. "Peki Pearl burada mı? Ona... ona bir şey söylemek istiyordum." Bütün gün Pearl'ü yakalamaya çalışmıştı. Hatta önceki gece onu aramaya çalışmış ama meşgul çalmıştı. Mia, Bebe'yi teselli etmeye çalışırken telefonu fişten çekmiş ve tekrar takmayı unutmuştu. Gece yarısını geçtikten sonra bile tekrar ve tekrar aramaya çalışmış, en sonunda ertesi gün onu okulda bulmaya karar vermişti. Moody'nin Pearl hakkında dediklerini, Bayan Richardson'ın Trip'le aralarında bir şey olduğunu öğrendiğini bilmesi gerektiğine inanıyordu. Fakat dersten derse giderken Pearl'ün nerelerden geçtiğini bilmiyordu; öğrencilerle dolu ana merdivenlerden mi geçerdi yoksa edebiyat kanadına giden arka taraftaki merdivenden mi? Kafeteryada mı, aşağı kattaki çıkışta mı yoksa çimenliğin orada bir yerde mi yemek yerdi? Her defasında yanlış tahminde bulundu ve Izzy hem devamlı Pearl'ü kaçırdığı hem de onu ne kadar az tanıdığını fark ettiği için usanmıştı. Okuldan hemen sonra Pearl'ü bulacak ve ona her şeyi anlatacaktı.

Şimdi Mia ile yüz yüze gelince bir şeylerin ters gittiğini anlıyordu ama ne olduğunu tam çıkaramıyordu. Mia çoktan biliyor muydu? Pearl'ün başı belada mıydı? Mia bir sebepten dolayı *Izzy'ye de* mi kızgındı?

Mia, Izzy'nin endişeli yüzüne baktı ve yalan söylemenin mi yoksa gerçeği söylemenin mi daha çok acıtacağını düşündü. İkisini de yapmamaya karar verdi.

"Ona uğradığını söylerim, olur mu?"

"Tamam," dedi Izzy tekrar. Bir eli kapı kolunda Mia'ya saçlarının arasından baktı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Mia'yı kızdırmış mıydı? Lexie hep Izzy'nin ifadesiz bir surat takınamadığını söylerdi ve haklıydı. Izzy hiçbir zaman duygularını saklamakla uğraşmazdı, nasıl yapacağını bile bilmezdi. O anda öyle genç, kafası karışmış, kırılgan ve yalnız görünüyordu ki Mia onu yarı yolda bırakmış gibi hissetti.

"Geçen gün dediklerimi hatırlıyor musun? Kır yangınları hakkında olanı? Bazen her şeyi küle çevirip baştan başlamak

gerektiğine dair?" Izzy başını salladı. "Eh," dedi Mia. Uzun bir sessizlik oldu. Nasıl vedalaşacağını bilemiyordu. "Bunu hatırla," dedi. "Bazen baştan başlaman gerekebilir. Bunu anlıyor musun?" Izzy anladığından pek emin değildi ama yine de başını salladı.

"Yarın görüşür müyüz?" dedi ve Mia'nın kalbi kırıldı. Cevap vermek yerine Izzy'yi kollarına aldı ve başının tepesinden öptü, aynı Pearl'ü sıkça öptüğü yerden. "Görüşürüz," dedi.

Pearl kapının kapandığını duydu ama Mia yavaş ve ağır adımlarla yukarı çıktığında birkaç dakika geçmişti.

"Kimdi o?" diye sordu, tahmin etse bile.

"Izzy," dedi Mia. "Ama gitti şimdi." Sonra yatak odasına döndü ve toplanmaya devam etti.

Bunu daha önce sayısız kez yapmışlardı: İki üst üste konmuş bardak, içlerine sıkıştırılmış bir avuç dolusu çatal bıçak, bardaklar kâsenin içine, kâse tencerenin içine, tencere tavanın içine konmuştu. Hepsi karton poşetle sarılıp bozulmayacak ne yiyecek varsa —kraker, bir kavanoz fıstık ezmesi, yarım ekmek— onunla çevrelenirdi. Bir başka poşetin içinde şampuan, bir kalıp sabun, bir diş macunu dururdu. Mia çantalarını koltukların ayakucuna sıkıştırır, üstüne de battaniye sererdi. Kameralar ve diğer araç gereçler, tabaklar ve banyo eşyalarıyla beraber bagaja konuyordu. Maviye boyadıkları katlanır masa, uyumsuz sandalyeleri, Pearl'ün yatağı, Mia'nın karyolası ve koltuk dedikleri büyük yastıklar gibi geri kalan her şeyi arkada bırakmaları gerekecekti.

İşleri bittiğinde hava neredeyse kararmıştı ve Pearl devamlı Trip, Lexie, Moody ve Izzy'yi düşünüyordu. Evlerine dönmüş olurlardı, güzel evlerine. Trip buluşmaya neden gelmediğini merak ediyor olurdu. *Onu bir daha göremeyeceğim,* diye düşündü ve boğazı düğümlendi. Lexie tezgâha oturmuş, parmağına bir tutam saç dolayıp Pearl'ün nerede olduğunu merak ederdi. Moody ise... bir daha onunla barışmak için fırsatları olmayacaktı.

Pearl, "Adil değil," dedi annesi kalan son eşyaları da karton poşetlere doldururken.

"Hayır. Değil," diye katıldı Mia. Pearl ebeveynlerin söylediği klişe lafların devamını bekledi: *Hayat adil değildir* veya *Bir şeyin adil olması doğru olduğu anlamına gelmez.* Onun yerine Mia ona sarıldı ve başının yanından öpüp ona bir poşet uzattı. "Git bunu arabaya koy."

Pearl geri döndüğünde annesini mutfakta tezgâhın üstüne bir zarf bırakırken buldu.

"O ne?" diye sordu Pearl kendine engel olamadan.

"Richardsonlar için bir şey," dedi Mia. "Bir çeşit veda diyelim."

"Mektup mu? Okuyabilir miyim?"

"Hayır. Birkaç fotoğraf."

"Öylece bırakacak mısın?" Annesinin geriye eser bıraktığını hiç görmemişti. Daireden çıkarken gerçekten onlara ait olan her şeyi alırlardı ve Mia'nın fotoğrafları en önemli şeylerdi. Bir keresinde Rabbit'in bagajında yeterli yerleri kalmayınca Mia yer açmak için kıyafetlerinin yarısını atmıştı.

"Benim değiller." Mia tezgâhtan anahtarları aldı.

"Kimin olabilir ki?" diye ısrar etti Pearl.

"Bazı fotoğraflar, onları çekene ait. Bazıları ise fotoğraftaki insanlara. Hazır mısın?" Işıkları kapadı.

><

Şehrin öbür ucunda Bebe kaldırımda, park halindeki bir BMW'nin gölgesinde oturmuş sokağın karşısında duran McCulloughların evini izliyordu. Bir süredir orada oturuyordu ve artık saat yedi buçuk olmuştu; içeride kızı banyo yapıyor olmalıydı. Linda McCullough'nun bir düzene bağlı kalmayı sevdiğini biliyordu. "Düzenin daha sakin bir hayat sağladığını düşünmüşümdür hep," demişti Bebe'ye sıkça; özellikle de Bebe'nin ziyaretlere geç kaldığı zamanlarda. *Öylesine bu konu hakkındaki fikrini söylüyormuş, yargısız bir şekilde armuttan ziyade elmaları tercih ettiğini söylüyormuş gibi,* diye düşündü Bebe.

Üst kattaki ışık yandı ve Bebe onları hayalinde canlandırdı: May Ling porselen küvetin kenarına tutunuyor diğer eliyle de çeşmeden akan suya uzanıyordu. Sokak sessizdi, salonlarda yumuşak ışıklar, televizyonlardan arada mavi yanıp sönen ışıklar geliyordu ama gözlerini kapadığında, yüzüne su sıçrarken kızının güldüğünü neredeyse duyabiliyordu. May Ling suyu hep sevmişti; aç olduğu günlerde bile Bebe onu evyenin içine, banyo yapmak için suya daldırdığında sakinleşirdi. Bebeğin ellerinden kaymasından, çizikler içindeki fayanslara uzanıp çocuğun suyun altına dalmasına izin vermesinden korktuğunda ve banyo yaptırmaya bile gücü kalmadığında May Ling daha kuvvetli ağlamıştı. Bayan McCullough'nun birden fazla banyo ürününe sahip olduğundan emindi. Bebekler için üretilmiş karite ve badem yağlı, lavantalı bütün o losyonlar, sabunlar, kremler... Küvetin kenarı boyunca, yok hayır, havalı camdan bir rafın üstünde, meraklı ufak ellerden uzakta duruyor olacaklardı. Sepetler dolusu oyuncakları olurdu. Saçını durulamak için eski bir yoğurt kabı da değil, ördekler, kurmalı kurbağalar olurdu. Yunuslar. Gemiler ve uçaklar. May Ling'in McCulloughlarla sahip olacağı muhteşem hayatın minyatürleri.

Banyodan sonra Bayan McCullough May Ling'i kabarık, beyaz bir havluya saracaktı. Öyle yumuşak olacaktı ki havluyu tekrar açtığında küçük bir kızın göbek deliğine kadar baştan aşağı bütün izi çıkacaktı. Annesininki gibi kuruyken düz, ıslakken dalgalı olan saçlarını tarayacak ve nemli uzuvlarını pijamasına sokacaktı. Sonra May Ling'e şişesini verip yatıracaktı. Bebe banyonun ışığının söndüğünü, hemen sonra da evin arkasında May Ling'in odasında ışıkların yandığını gördü. May Ling süte doymuş ve ısınmış bir şekilde, rahat beşiğinde, el örgüsü battaniyesinin altında, beşik korumaları iki tarafındaki sert latalardan koruyarak uyuyakalacaktı. Uyuyakalacak ve Bayan McCullough gece lambasını açıp kapıyı kapatacak ve kendi yatağına yattığında çoktan ertesi sabahı, çocuk odasına girip Bebe'nin kızını kendisini beklerken bulacağı anı iple çekiyor olacaktı.

Bebe başını BMW'ye dayadı ve kızının odasındaki ışığın kapanmasını bekledi.

><

Izzy, Mia'dan çıkıp kendi evine döndü ama ev bomboştu. Ebeveynleri hâlâ işteydi tabii ama hiç değilse kardeşlerinden biri evde olurdu. *Lexie nerede?* diye düşündü. *Moody nerede?* Trip, Pearl'le buluşmuştu muhtemelen; annesi eve gelmeden Pearl'le konuşmayı umuyordu.

Halbuki Trip ve Moody eve daha önce gelmişti. Moody okuldan çıktığı gibi dönmüştü ve şaşırtıcı bir şekilde Trip de kardeşinden hemen sonra. Trip huysuz ve kafası karışmış görünüyordu ve Moody haklı bir şekilde abisinin Pearl'le buluşmayı planladığını ama bir şeylerin ters gittiğini tahmin etti.

"Kötü bir gün müydü?" Trip homurdandı. "Seni astı mı?" diye devam etti Moody cıkcıklayarak. "Kötüymüş. Gerçi ne bekliyordun ki?"

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Trip nihayet Moody'ye dönerek. Moody içinden bir heyecan dalgası geçtiğini hissetti.

"Bir tek sen mi varsın sanıyordun?" dedi. "Herhangi birinin kendilerini *sana* saklayacağına mı inanıyorsun? Daha erkenden fark etmediğine şaşırdım." Güldü ve o anda Trip üzerine atladı. Senelerdir, hatta çocukluklarından beri böyle kavga etmemişlerdi ve aniden gelen bir rahatlamayla, Trip karnına yumruk atmış olmasına rağmen, Moody gülmeye başladı ve yere yuvarlandılar. Bir süre fayansların üstünde dövüştüler, ayakkabıları mutfak dolaplarında izler bırakıyordu. Sonra Trip, Moody'yi koluyla boynundan yakalayınca kavgaları bitti.

"Kapa çeneni," diye tısladı. "Kapa çeneni." Pearl'ü ilk defa öptüğünden beri kızın onda ne gördüğünü, er ya da geç onu seçmekle hata ettiğine karar verip vermeyeceğini merak etmişti. Sanki Moody bir şekilde beynine girmiş ve bütün korkularını dillendirmişti.

Moody öksürdü ve Trip'in kolunu çekiştirdi, o da sonunda kardeşini bıraktı ve gitti. Yarım saat boyunca amaçsızca etrafta arabayla gezdikten sonra Dan Simon'ın evine gitti. Pearl'den önce, Dan ve hokey takımından birkaç arkadaşlarıyla Dan'in Nintendo'sunun başına geçip *GoldenEye* oynarlardı ve bu öğleden sonra oyun oynamanın aklını Moody'nin dediklerinden, doğru olup olmadıkları düşüncesinden almasına yardımcı olmasını umuyordu. O sırada Moody Horseshoe Gölü'ne gitti ve abisine bugün ve önceki senelerde demiş olmayı dilediği şeyleri düşündü.

Evde tek başına olan Izzy, Mia'nın dediklerini aklında evirip çeviriyordu. *Bazen baştan başlaman gerekir.* Akşamüstü beşte Mia hâlâ yemeği hazırlamak üzere eve gelmemişti ve Izzy'nin midesinde gergin bir hissiyat oluşmaya başladı. Beş buçukta annesi aradığında bu his güçlendi. "Mia bugün gelemeyecek. Yoldan Çin yemeği alacağım," dedi. Moody nihayet altıyı biraz geçe eve geldiğinde merdivenlerden aşağı koştu.

"Herkes nerede?" dedi.

Moody ekose gömleğini çıkardı ve kanepeye attı. Saatlerce göl kenarında oturup suya taş atmış, Pearl'le abisini düşünmüştü. *Ona ne yaptığına bir bak,* diye düşündü öfkeyle. *Pearl'e bunu nasıl yaparsın?* Bulabildiği her taşı atmıştı ama yine de yetmiyordu. "Nereden bileyim?" dedi Izzy'ye. "Lexie muhtemelen Serenalardadır. Trip kim bilir nerede." Durdu. "Sana ne? Yalnız olmayı seviyorsun sanıyordum."

"Pearl'ü arıyordum. Onu gördün mü?"

"Edebiyat dersinde gördüm." Moody soda almak için mutfağa gitti, Izzy'de peşinden yürüdü. "O zamandan beri görmedim. Dersten erken çıktı." Bir yudum aldı.

"Belki Trip'le beraberdir?" diye tahminde bulundu Izzy. Moody yutkundu ve sustu. Izzy, Moody'nin ona karşı çıkmadığını görünce devam etti. "Dün akşam Pearl ve Trip hakkında dediklerin doğru mu?"

"Anlaşılan öyle."

"Anneme niye söyledin?"

"Sır olduğunu bilmiyordum." Moody içeceği tezgâha bıraktı. "Saklamaya çalıştıkları da söylenemez. Onlar adına yalan söylemek de işim değil."

"Annem..." Tereddüt etti. "Annem, Pearl'ün kürtaj yaptırdığını söyledi."

"Evet öyle dedi."

"Pearl kürtaj olmadı."

"Sen nereden bileceksin?"

"Çünkü." Izzy açıklayamıyordu ama bundan emindi. Trip ve Pearl'ün beraber olduğuna inanabiliyordu. Aylardır Pearl'ün Trip'i seyrettiğini görmüştü; yenilmek isteyen bir farenin kediyi izlemesi gibi. Fakat Pearl'ün hamile olması? Düşündü. Pearl normalden farklı görünmüş müydü?

Izzy donakaldı. Mia'nın evine gittiği ve orada Lexie'yi bulduğu günü hatırladı. Lexie ne demişti? Pearl'ü görmeye geldiğini, makalesinde yardımcı olduğunu söylemişti. Normalde bakımlı olan Lexie, dağılmış ve solgundu; atkuyruğu sarkmıştı ve Mia, Izzy'yi hemen oradan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Biraz daha düşündü. Ertesi gün öğleden sonra Lexie, Pearl'ün en sevdiği, önünde John Lennon'ın olduğu yeşil tişörtüyle eve dönmüştü. Bir elinde içinde bir şey olan plastik bir poşet tutuyordu. Bütün akşam odasında kalmış, akşam yemeğini atlamıştı. Bu da hiç Lexie'nin yapacağı bir şey değildi, ablası hep iştahlı olmuştu. Sonrasında da haftalarca kötü bir ruh haliyle gezinmişti. Şimdi bile ablası daha az enerjik ve sosyal görünüyordu; üstüne bir gölge düşmüş gibiydi. Brian'la da ayrılmışlardı.

"Lexie nerede?" dedi tekrar.

"Dedim ya. Serena'da herhalde." Moody, Izzy'yi kolundan tuttu. "Trip ve Pearl hakkında konuşma, tamam mı? Galiba bilmiyor."

"Tam bir gerizekâlısın." Izzy kendini Moody'nin elinden kurtardı. "Pearl hamile değildi. Annemle onun annesi onu çiğ çiğ yiyecekler ve sen de sebepsiz yere onu suçladın, farkındasın değil mi?"

Moody irkildi ama sadece bir saniyeliğine. Sonra başını iki yana salladı. "Umurumda değil. Hak etti."

"*Hak mı etti?*" Izzy bakakaldı.

"Trip'le beraberdi. Herkes arasından Trip'i seçti Izzy. Hiç umursamadı bile ben..." Yarasına fazla sert bastırmış gibi durdu. "Onunla bununla yatmaya karar verdi. Başına ne geliyorsa hak ediyordur."

"Sana inanamıyorum." Izzy kardeşini hiç böyle görmemişti. Moody ailesindeki en düşünceli kişiydi; Moody'nin tavsiyelerini hiçbir zaman dinlememiş olsa bile daima Izzy'nin tarafını tutardı. İşleri kendinden daha açık bir şekilde göreceğine güvendiği tek kişi oydu.

"Bütün bunlar için annem Mia'yı suçlayacak farkındasın değil mi?" dedi.

Moody kıpırdandı. "Yani... kızını daha iyi kontrol etseymiş. Belki onu daha sorumlu yetiştirebilirdi."

Moody soda kutusuna uzandı ama Izzy daha hızlı davrandı. Soğuk metal Moody'nin elmacık kemiğine çarptı ve asitli, köpürmüş soda sprey şeklinde yüzüne geldi. Tekrar etrafına bakabildiğinde Izzy gitmişti ve ıslak mutfak fayanslarında yavaşça yuvarlanarak uzaklaşan kutu dışında yalnız kalmıştı.

><

Serena'nın evi Shaker Bulvarı'ndaydı, ortaokulun yanındaydı; neredeyse üç kilometre ötede. Kırk dakika sonra Serena zilin çalması üzerine kapıyı açtı ve basamaklarda nefes nefese kalmış Izzy'yi buldu.

"N'apıyorsun burada manyak?" dedi Lexie, Serena'nın ardından merdivenlerden aşağı inerken.

"Sana bir şey sormam lazım," dedi Izzy.

"Telefon diye bir şey icat ettiler, hiç duymuş muydun?"

"Kapa çeneni. Bu önemli." Izzy ablasını kolundan çekip salo-

na götürdü ve Richardson ailesinin dinamiklerini bilen Serena, onları kendi başlarına bırakmak üzere mutfağa geçti.

Yalnız kaldıklarında, "Ne var?" dedi Lexie.

"Kürtaj mı oldun?" dedi Izzy.

"Ne?" Lexie'nin sesi bir fısıltıya dönüştü.

"Annem şehir dışına çıktığında. Oldun mu?"

"Seni ilgilendirmez." Lexie gitmek üzere döndü ama Izzy konuşmaya devam etti.

"Oldun, değil mi? Pearllerde kaldığın zaman."

"Bu bir suç değil Izzy. Bir sürü insan yaptırıyor."

"Pearl de seninle mi geldi?"

Lexie iç çekti. "Arabayı o kullandı. Ahlakçı ve kendini beğenmiş bir şekilde konuşmaya başlamadan..."

"Ahlakın umurumda değil Lex." Izzy sabırsızca yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti. "Annem kürtaj olanın Pearl olduğunu düşünüyor."

"Pearl mü?" Lexie güldü. "Üzgünüm. Bu çok komik. Bakire, masum Pearl."

"Bir sebepten böyle düşünüyor."

"Randevuyu Pearl'ün adına aldım," dedi Lexie. "Her neyse. Pearl umursamamıştı." Gitmek üzere döndü, sonra tekrar Izzy'ye baktı. "Bunu kimseye anlatayım deme. Ne Moody'ye ne anneme... kimseye. Anladın mı?"

"O kadar bencilsin ki," dedi Izzy. Vedalaşmadan Lexie'nin yanından koridora, oradan da neredeyse Serena'yı devirerek dışarı çıktı.

Winslow'daki ufak eve gelmesi yürüyerek bir kırk dakika daha sürdü. Oraya geldiğinde de bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti. Üst kattaki bütün ışıklar sönmüştü ve garajda Rabbit'ten eser yoktu. Kaldırımda bir anlığına tereddüt etti; çiçeklerinin büzülüp kahverengiye dönmeye başladığı şeftali ağacına dokundu. Sonra evin yan tarafına gitti ve Bay Yang kapıyı açana kadar zili çaldı.

"Mia burada mı?" dedi. "Ya da Pearl?"

Bay Yang başını iki yana salladı. "Beş, on dakika önce gittiler."

Izzy'nin kalbi sertleşip soğudu. "Nereye gittiklerini söylediler mi?" diye sordu ama çoktan gerçekleri biliyordu: Onları kaçırmıştı ve gitmişlerdi.

Bay Yang başını tekrar salladı. "Bana demediler." Mia'yla Pearl garajdan dikkatle geri geri çıkıp gittikçe koyulaşan karanlığın içine sürerken perdelerin arasından tam zamanında bakmıştı. Araba çantalar ve kutularla doluydu. *İyi insanlardı,* diye düşünmüştü üzülerek. Her nereye gidiyorlarsa, onlara iyi yolculuklar dilemişti.

Bir not, diye düşündü Izzy telaşla. Bir not bırakmış olmalıydı. Mia vedalaşmadan gitmezdi. "Yukarı çıkıp dairelerine bir bakabilir miyim?" dedi. "Hiçbir şeye dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Anahtarın var mı?" Bay Yang kapıyı açtı ve Izzy'nin merdivenlerden gürültüyle çıkmasına izin verdi. "Belki kapı kilitlidir?" Kapı gerçekten de kilitliydi ve Izzy bir süre kapıyı tıklatıp kolunu zorladı ama sonra pes edip aşağı indi.

"Anahtarım yok," dedi Bay Yang. Izzy dışarı çıkarken tel kapıyı açık tuttu. "Annene sor, onda anahtar var."

Izzy'nin, kısa bir süre önce Mia ve Paarl'ün anahtarları bıraktığı (gerçi bunu hiçbir zaman öğrenmeyecekti) evine yürümesi yirmi beş dakika sürdü. Annesinin Winslow Evi'nin yedek anahtarlarını mutfaktaki çekmecelerden birinde bulması bir yarım saatini daha aldı. Sessiz hareket ediyordu; tezgâhın üstünde ona ayrılmış ve yarısı yenmiş *lo mein* ve portakallı tavuğu görmezden geldi. Evin farklı köşelerine dağılmış erkek kardeşlerini ve ebeveynlerinin dikkatini çekmemeye çalışıyordu. Winslow Yolu'na geri döndüğünde saat dokuz buçuktu; hafta içi okul otobüsüyle yola çıkması gerektiği ve düzenli bir uyku sevdiği için 4:15'te kalkan Bay Yang çoktan yatağa girmişti. O yüzden yan kapıdan girip Mia ve Pearl'ün dairesine açılan kapıdan nihayet içeri girdiğinde onu kimse duymadı. Ta derinlerinde geç kaldığını, bir daha dönmemek üzere gittiklerini biliyordu.

Ertesi sabah dokuzda Richardson evi de neredeyse tamamen boştu. Bay Richardson, cumartesi sabahları sıklıkla yaptığı gibi biriken işlere yetişmek üzere ofise gitmişti. McCullough davasıyla ilgili son gelişmeler onu geri kalan bütün işlerinden alıkoymuştu. Lexie şehrin öbür ucunda Serena'nın kocaman çift kişilik yatağında uyuyordu. Trip ve Moody dışarı çıkmıştı: Trip dikkatini dağıtmak için basketbol oynamaya, Moody ise ondan özür dilemek için bisikletine atlayıp Pearl'ün evine yönelmişti. Ancak kilitli bir kapı ve boş bir garaj ile karşılaşınca şaşırdı. Izzy cumartesi sabahları annesinin yüzmeye gittiğini biliyordu. Annesi alışkanlıklarına o kadar bağımlıydı ki yatak odasını kontrol etmeye bile tenezzül etmedi. Evde tek başına olduğundan emindi.

Bunların hepsi haksızlıktı, hem de çok büyük bir haksızlık. Bütün gece Izzy'nin aklından geçen tek şey buydu. Mia ve Pearl'ün gitmek zorunda kalması, nihayet kendilerine bir ev kurmuşken tekrar sürülmüş olmaları. Tanıdığı en nazik, şefkatli, içten insanlardı ve kendi ailesi tarafından kovulmuşlardı. Aklında yapılan bütün ihanetleri sıraladı. Lexie yalan söyleyip Pearl'ü kullanmıştı. Trip ondan faydalanmıştı. Moody ona bilerek ihanet etmişti. Babası bebek hırsızıydı. Annesi ise... annesi hepsinin kökeniydi.

Mia'nın altın bir parlaklık yayan sıcacık evini düşündü. Hayatı boyunca kendini sert ve öfkeli hissetmişti; annesi onu devamlı eleştirmiş, Lexie ve Trip onunla dalga geçmişti. Mia öyle değildi. Mia'nın yanında farklıydı ve öyle olabildiğini o zamana kadar bilmiyordu. Mia'nın anlayışlı varlığı Izzy'yi meraklı, kibar ve açık birine dönüştürmüştü. Büyülenmiş gibiydi. Nihayet korunaklı hayatının sert kabuğuna çarpmadan konuşabiliyormuş, onu içeri kapatan katı duvarların aslında parmaklık olduğunu ve aralarından geçebilecek kadar geniş olduklarını fark etmiş gibiydi. Izzy eski hayatına geri dönmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Güzel, mükemmel bir şekilde düzenli, bol mobilyalı,

çimlerin daima biçilmiş, dökülmüş yaprakların toplanmış, etrafta tek bir çöp görünmeyen hayatını; güzel, mükemmel bir şekilde düzenli, her çimenliğin bir ağacının, kimse hız yapamasın diye yollarının kavisli ve her evin yanındakiyle uyumlu olduğu mahallesini; güzel, mükemmel bir şekilde düzenli, herkesin birbiriyle geçinebildiği, kurallara uyduğu, dışarıdan bakınca içinde nasıl bir dağınıklık olursa olsun güzel ve mükemmel görünmek zorunda olduğu şehrini düşündü. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Mia, Izzy'nin içinde bir daha kapatamayacağı bir kapı açmıştı.

Sonra Mia'yla ilk tanıştıkları günü, Mia'nın ona ne sorduğunu düşündü: *Ee, ne yapacaksın?* Izzy herhangi bir şeye karşı harekete geçebileceğini ilk defa hissetmişti. Şimdi Mia'nın ona son görüştüklerinde ne dediğini hatırladı. O andan beri zihninde yankılanan kelimelerdi bunlar: Bazen baştan başlamak gerekiyordu. Yanmış toprak demişti. İşte o an Izzy ne yapacağına karar verdi.

Bütün akşamını plan yaparak geçirmişti ve artık zamanı geldiğinde, neredeyse hiç düşünemiyordu bile. Sanki bedeninin dışından başkasının hareketlerini izliyordu. Babası garajda daima, kar küreyicisi ve fırtına esnasında elektrikler gittiğinde çalışan jeneratörü doldurmak için bir bidon benzin bulundururdu. Izzy benzinle önce ablasının, sonra da erkek kardeşlerinin yatağına düzgün bir daire çizdi. Lexie'nin çiçekli yorganında, Trip'in yastığında, Moody'nin ekose desenli çarşaflarında benzin koyu, yağlı bir leke bırakıyordu. Moody'nin odasında işi bittiğinde bidon boşalmıştı, o yüzden boş bidonu ebeveynlerinin yatak odasının önüne koymakla yetindi. Sonra Winslow evinin anahtarlarını çekmeceye geri koyup içinden bir kutu kibrit çıkardı.

Unutma, demişti Mia. *Bazen her şeyi kül edip baştan başlaman gerekir. Fakat yangından sonra toprak daha bereketlidir, böylece yeni şeyler yetişebilir. İnsanlar da öyledir. Baştan başlarlar. Bir yolunu bulurlar.* Mia'yı düşündü ve gözleri yanmaya başladı. İlk kibriti kutuya sürtüp yaktı. Omzundaki çantasına kıyafetleri ve sahip olduğu bütün parayı koymuştu. *Çok uzaklaşmış olamazlar,* diye

düşündü. Onları hâlâ bulabilirdi. Zımpara, kibrit başının altında kara tahtayı çizen tırnaklar gibi sürtündü ve ani bir sülfür kokusu yayılıp kibrit ucu alev aldı. Izzy kibriti ablasının çiçekli yorganına bıraktı ve kapıdan dışarı koştu.

20

İtfaiye araçları gittikten sonra Bayan Richardson sabahlığını kendine sıkıca sardı ve durumu değerlendirmeye çalıştı. Richardson evinin iskeleti açık ve simsiyahtı, hafifçe tütüyordu. Bay Richardson eskiden kapılarına giden taş yol olan yerde durmuş itfaiye şefi ve iki polisle konuşuyordu. Lexi, Trip ve Moody, sokağın karşısında Lexie'nin arabasının çatısına oturmuş ebeveynlerini izleyip yönerge bekliyordu. Izzy'nin ortalarda görünmediği Bayan Richardson'ın gözünden kaçmamıştı. Kocasının da o anda polislerle bunu konuştuğundan emindi. Onlara kızlarını betimliyor, onu bulmalarını istiyordu. *Isabelle Marie Richardson,* diye düşündü öfke ve utancın karışımı bir duyguyla. *Sen ne yaptın?* Aynısını polislere, itfaiyeye, çocuklarına ve mahcup olmuş kocasına söyledi. "Sorumsuz," dedi. "Bunu nasıl yapar?" Arkasında itfaiyecilerden biri araca benzin bidonundan geri kalanları taşıyordu; sigorta firmasına yollanacaktı muhtemelen. "Izzy döndüğünde," diye fısıldadı Lexie, Trip'e doğru. "Annem onu *katledecek.*"

İtfaiyeci onlara nerede kalacaklarını sorduğunda Bayan Richardson bariz cevabın farkına ancak vardı.

"Kiraya verdiğimiz evimizde," dedi. "Winslow Yolu'nda, Lynnfield yakınlarında." Kafaları karışan kocası ve çocuklarına, "Dün boşaltıldı," dedi sadece.

Winslow evindeki garaj yoluna üç tane araba sığdırmak zor oldu ve Lexie cipini kaldırımın yanına park ederken Bayan

Richardson birden dairenin boş olmamasından korktu. Belki yukarı çıkacak, kapıyı açacak ve Mia ile Pearl'ü hâlâ orada, gitmeyi reddederek öğlen yemeklerini yerken bulacaktı. Belki de Mia arkasında bir iz bırakmış olacaktı; temizlemeleri gereken bir dağınıklık, kırılmış pencereler ya da parçalanmış duvarlar... ev sahiplerine son bir orta parmak. Fakat Richardsonlar dört arabalarını da bir yere park edip basamaklardan yukarı çıktığında (Bay Yang buna çok şaşırmıştı) kimselerden iz yoktu; sadece birkaç parça geride bırakılmış mobilya. Bayan Richardson takdir ve rahatlamayla başını salladı.

"Çok farklı görünüyor," diye mırıldandı Lexie. Gerçekten öyleydi. Kalan üç Richardson çocuğu salonla mutfak arasındaki kapı eşiğinde toplandı; o kadar yakın duruyorlardı ki omuzları birbirlerine değiyordu. Mutfaktaki dolaplar boştu, birbirinden farklı iki sandalye katlanabilen mutfak masasının altına itilmişti. Moody, o masada Pearl'ün yanına oturup kaç defa ödev yaptığını, mısır gevreği yediğini düşündü. Lexie salonu süzdü. Halının üstüne istiflenmiş birkaç yer minderi vardı ve sıvada kalmış birkaç delik dışında duvarlar çıplaktı. Trip yatak odasına doğru baktı; açık kapıdan Pearl'ün çarşafları ve battaniyeleri alınmış, karyola ve çerçeveden ibaret yatağını görebiliyordu.

Gayet iş görür, diye düşündü Bayan Richardson. İki yatak odası vardı, biri yetişkinlere biri oğlanlara verilirdi. Kızlar (Izzy'nin kısa süre sonra yanlarına döneceğinden emindi) bahçeye bakan odada kalırdı. Bir buçuk banyo vardı... eh, paylaşmak zorundalardı. Kısa süreli bir çözümdü, daha uygun bir şey bulana, evleri tamir edilene kadardı.

"Anne," diye seslendi Lexie mutfaktan. "Anne buna baksana."

Tezgâhın üstünde kâğıtlarla dolu büyük bir zarf vardı. Yanlışlıkla unutulmuş olabilirdi; Mia'nın evrakları ya da Pearl'ün ödevleri aceleyle toplanırken arkada kalmıştı belki. Fakat Bayan Richardson daha zarfa dokunmadan başka bir şey olduğunu anladı. Kâğıt parmaklarının altında ipek gibiydi, zarfın kıvrımı dikkatle yapıştırılmış ama mühürlenmemişti; Bayan Richardson

tırnağıyla yapışkanı, sonra da zarfı açtı. Richardsonların geri kalanı içindekileri görebilmek için etrafına toplandı.

Hepsi için bir tane vardı. Mia onları dikkatle üst üste koymuştu. Kâğıda basılmış yarı portre, yarı dilek niteliğinde fotoğraflar. Bayan Richardson dikkatle fotoğrafları bir sıra halinde açarken, Richardsonların her biri hangisinin kendilerine ait olduğunu hemen gördü; kendi yüzlerini tanır gibi onlar için olan fotoğrafı tanıyorlardı. Başkaları için alelade fotoğraflardı ama onlar için dayanılmaz şekilde samimilerdi; kendi çıplak vücudunuzu aynada görmek gibi.

Bir kâğıt kibrit kadar ince şeritler halinde kesilmiş ve ağ gibi örülmüştü. Ağın ortasında yuvarlak, ağır bir taş vardı. Kâğıdın üstündeki metin okunmayacak kadar ince kesilmişti ama Lexie açık pembe rengi hemen tanımıştı: Klinikten aldığı taburcu formuydu. Bir şeritte imzasının yarısı vardı; hayır, sahte imzası vardı: Kendi el yazısıyla yazılmış Pearl'ün ismi. Formu Mia'da unutmuş ve o da Lexie için kâğıdı başka bir şeye dönüştürmüştü. Fotoğrafa dokununca Lexie ağın, taşın ağırlığıyla esnediğini ama yırtılmadığını gördü. Mia ona taşıması gereken bir şey olduğunu söylemişti ve ilk defa bunu gerçekten yapabilecekmiş gibi hissetti.

Bir hokey göğüs koruması toprağın içinde duruyordu; ortasından çatlamıştı ve delik deşikti. Mia bir çekiç ve birkaç tane çatı çivisi kullanmış, her birini kalın beyaz plastikten ok gibi geçirmiş, sonra tekrar çıkarmıştı. *Kırılgan olmak kötü bir şey değil*, diye düşünmüştü her deliği yaparken. Biraz bekleyip neyin büyüyeceğine bakmak sorun değildi. Trip'in göğüs korumasını toprakla doldurup üstüne tohum serpmiş ve bir hafta boyunca sabırla her bir deliği sulamıştı. Çatlak boyunca ufak yeşillikler fırlamıştı; ince filizler, ufak kıvrılan yapraklar ışığa doğru yollarını bulmuştu. Sert kabuğun içinden yumuşak, kırılgan hayat ortaya çıkıyordu.

Uçmak üzere kanat çırpan minyatür, origami kuş sürüsü; en büyüğü avuç içi, en küçüğü tırnak büyüklüğündeydi. Hepsi çiz-

gili not defteri kâğıdındandı. Her birinin dokusunu oluşturan hafif buruşuklukları daha görmeden Moody onları tanıdı. Pearl'e vermiş ve geri almıştı; parçalayıp, buruşturup atmıştı. Mia sayfaları düzleştirmiş olsa da kırışıklıklar hâlâ kuşların kanatlarında dalgalanıyordu; rüzgâr, tüylerini kabartıyormuş gibi. Kuşlar, etrafa serpilmiş taç yapraklar gibi bir gökyüzü resminin üstünde duruyordu. Kabartılı, deri zeminden yukarıya, daha iyi şeylere doğru havalanıyorlardı. *Sen de uçacaksın*, diye düşünmüştü Mia kuşları kâğıttan göğe teker teker yerleştirirken.

Bir sonraki fotoğrafın fikri, Mia evi süpürürken Bay Richardson'ın yaka balenlerinden birini bulduğunda başlamıştı. Baleni saklamıştı; Bay Richardson'da bunlardan daha birçok vardı, şifoniyerinin üstünde bir kutu dolusu balenden her gün bir tanesini yakasını dik tutmak için bir ucundan sokuyordu. Ufak çelik bandı parmaklarının arasında çevirirken, çocukken okulda fen dersinde yaptıkları bir deney geldi aklına. Çeliği bir mıknatısa sürtüp içi su dolu bir kâseye koymuştu. Balen yavaşça dönmüş, en sonunda ucu kuzeyi gösterecek şekilde durmuştu. Uzun pozlamayla, bir kelebeğin hayaletimsi kanatları gibi yay şeklinde bir bulanıklık yakalamıştı. Bir de yönünü bulup durunca ortaya çıkan balenin parlak çizgisini. Bay Richardson yön gösteren, parlayan ve bulanık suda keskin görünen gümüş renkli oka bakarak gömleğinin yakasına dokundu. O anda hangi yöne baktığını merak etti.

Son olarak da Bayan Richardson'a aralarından en şaşırtıcısı kalmıştı: İçinden çok güçlü bir şey özgür kalmış gibi parçalanmış, kâğıttan kesilmiş bir kafes. Yakından bakınca kafesin gazete kâğıdından yapıldığını gördü. Mia her bir kelimeyi jiletle dikkatli bir şekilde kesmiş ve kafesin demirleri arasındaki boşlukları yaratmıştı. Bayan Richardson, bunun kendi makalelerinden biri olduğundan emindi fakat kelimeler olmayınca hangisi olduğunu bilemiyordu; Doğa Merkezi için yapılan hayır organizasyonu hakkında kaleme aldığı bir yazı, yeni halka açık kolonadlar hakkında bir rapor, "Vatandaş Güvenlikler" projesinin ilerleyişi hakkında bir makale... Seneler içinde söyleneni yerine getirerek yaz-

dığı bütün makaleler, asıl hedefine rağmen kariyerinin büyük bir bölümünü oluşturuyordu. Her kırılmış çubuk dışa doğru zarifçe, krizantem yaprağı gibi kıvrılıyor ve boş kafesin ortasında altın renkli bir kuş tüyü duruyordu. Bir şey bu kafesten kaçmıştı. Bir şey kanatlarını keşfetmişti. Bu fotoğrafı bir araya getirirken Mia, Bayan Richardson için daha güzel bir dilek hayal edememişti.

Bayan Richardson son fotoğrafı da kaldırıp altında hepsinin negatifini ortaya çıkarana kadar hiçbiri aralarından bir tane fotoğrafın eksik olduğunu fark etmedi. Mia'nın mesajı açıktı: Fotoğrafları satmaya, paylaşmaya ya da ileride onlara karşı kullanmaya çalışmayacaktı. *Bunlar sizin,* diyor gibiydi fotoğraflar. *Bunlar sizsiniz. Ne isterseniz onu yapın.* İçinde rengi bir yönü ters döndürülmüş, bütün karanlığın aydınlık, aydınlığın karanlık yapıldığı portreleri vardı. Fakat bir fotoğraf diğerlerine uymuyordu: Izzy onu bir gece önce, boş daireye girip Mia ve Pearl'ün gittiğini gördüğünde veda niteliğinde geriye bir tek fotoğraflarla dolu zarfı bıraktıklarında almıştı. Ona ait olduğunu hemen anlamıştı. Çatlamış bir kaldırımın üstüne düşürülmüş siyah bir güldü. Taç yapraklar siyah bir botun derisinden yapılmıştı. Izzy'nin botlarından kesilmişti. Onu güçlü hissettiren ve annesinin atmış olduğu botlarından. En dış yapraklar botun eskimiş burnundan, içerideki ve en koyu yapraklar botun dilinden yapılmıştı. Uçları püskül olmuş bağcıklar çiçeğin sapını, botun tabanından sökülmüş sarı iplikler çiçeğin narin kalbini oluşturuyordu. Sertlik hassas, hatta güzel bir şeye dönüşmüştü. Izzy çiçeği çantasına atıp zarfı kapamış, ışıkları kapatıp kapıyı ardından kilitlemişti. Ellerinde bir tek negatifi olan ailesi ancak fotoğrafın ufak ve aksi halini görebiliyordu: içi ay gibi bir beyaza açılan, etrafını karanlık gök gibi duran koyu gri betonun çevrelediği soluk bir çiçek.

Öğleden sonra Bay Richardson cep telefonundaki telesekreterine bırakılan mesajları kontrol edene kadar haberleri duymamıştı. Statik kayıtta Mark McCullough'nun hıçkıra hıçkıra ağlamasından neredeyse hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bir gece önce duruşmadan, basın açıklamasından ve bütün olanların

ağırlığından o kadar yorulmuşlardı ki aylardır çekmedikleri bir uyku çekmişlerdi: derin, rüyasız ve deliksiz. Sabah uykulu ve bu kadar dinlenmenin verdiği mayışıklıkla uyanmışlardı ve Bayan McCullough yatağının başındaki saate baktığında on buçuk olduğunu görmüştü. Mirabelle normalde onları acıktığı için, altının değiştirilmesi gerektiği için gün doğumunda ağlayarak uyandırırdı ve saatin üstündeki kırmızı sayılara baktığında bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gittiğini anlamıştı. Yataktan fırlayıp terliklerini ve sabahlığını bile giymeden Mirabelle'in odasına koşmuş ve sert gün ışığı yüzünden gözlerini kırpıştıran Mark McCullough yan odadan eşinin çığlıklarını duymuştu. Beşik boştu. Mirabelle gitmişti.

Polis bütün ipuçlarını birleştirip ne olduğunu anlayana kadar bir gün geçecekti. Arka taraftaki verandanın kilitlenmemiş sürgü kapısı (çok güvenli bir mahalleydi, kilitlemeye gerek yoktu), kapının hem dışında hem içinde bulunan parmak izleri... Bebe'nin işe gitmemiş olması, Bebe'nin boş dairesi ve son olarak Bebe'nin adına alınmış, önceki gece 11:20'de kalkan ve Kanton'a giden uçak bileti. McCulloughlara o noktadan sonra Bebe'nin izini sürmenin neredeyse hiç imkânı olmadığı söylendi. *Çin büyük bir ülke,* demişti polis ciddi bir şekilde. Bebe çoktan Kanton'a ulaşmış olmalıydı ve o noktadan sonra nereye gittiğini kim bilebilirdi? Samanlıkta iğne aramak gibiydi. *Onu bulmaya çalışırken bütün paranızı boşa harcarsınız,* demişlerdi.

Neredeyse bir sene sonra Bayan McCullough ve Bayan Richardson, Saffron Patch'te öğlen yemeği yiyordu. Richardsonların yeni evi neredeyse bitmek üzereydi ve McCulloughlar bütün paralarını olmasa da on binlerce doları dedektiflere ve diplomatik kavgalara harcamış ama sonuç elde edememişti. Son ayların zorluklarında, onlarca senedir yaşadıkları iniş çıkışlarda olduğu ve gelecek yıllarda da karşılarına çıkacak tepeler ve vadilerde de olacağı gibi beraber durmuşlardı. "Mark'la Çin'den bir bebek evlat edinmek için başvuruda bulunduk," dedi Bayan McCullough pilavının üstüne tavuk *tikka masala* koyarken.

"Bu muhteşem," dedi Bayan Richardson.

"Ajans ideal adaylar olduğumuz söylüyor. Altı ay içinde bize bir bebek bulacaklarını düşünüyorlar." Bayan McCullough bir yudum su içti. "Bebek Çin'den geleceği için bebeğin ailesinin velayeti geri isteme ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu söylüyorlar."

Bayan Richardson masanın üstünden uzanıp arkadaşının elini sıktı. "Çok şanslı bir bebek olacak," dedi.

Bayan McCullough'nun zihnine hâlâ musallat olan düşünce buydu: Bebe beşiğin içine uzanıp, onu kollarına alıp götürdüğünde Mirabelle ağlamamıştı. Her şeye; ev yapımı yemeğe, oyuncaklara, uykusuz gecelere, sevgiye, çok sevgiye, Bayan McCullough'nun mümkün olabileceğine o âna kadar inanamadığı kadar büyük bir sevgiye rağmen Mirabelle, Bebe'nin kollarında kendini güvende ve oraya ait hissetmişti. *Bu yeni bebek yetimhaneden geleceği için başka bir anne bilmeyecek,* diyordu kendi kendine. Tamamıyla onların olacaktı. Daha tanışmadığı bebeğe karşı baş döndürücü bir sevgi besliyordu. Kaybettiği kızları Mirabelle'in uzakta bir yerde yabancı bir hayat sürdürdüğünü düşünmemeye çalıştı.

><

O son gece Richardsonların evinden uzaklaşırlarken, Pearl anahtarları posta kutusuna gürültüyle bırakıp arabaya tekrar bindi ve bir süredir dilinin ucunda olan soruyu nihayet sordu.

"Ya o fotoğraflar seni ünlü yapacak fotoğraflardıysa?"

Olmayacaklardı... onlar sadece, farları açarken Mia'nın aklında belirmeye başlayan fikrin başlangıcı olacaklardı. Bir fikir tutamı. Bırakın kelimelere dönüşmeye, şekil bile almamışlardı. Richardsonlar o fotoğrafları hiçbir zaman satmayacaktı. Onları saklayacak ve fotoğraflar tuhaf aile yadigârlarına dönüşecekti; sonraki kuşaklar tavan arasındaki tozlu sandıkları nihayet bulup açtıklarında fotoğrafların nereden geldiklerini, kimin çektiğini ve ne anlama geldiklerini merak edecekti.

Şimdilik Mia arabayı birinci vitese taktı. "O zaman onlara o fotoğrafların ederinden çok daha fazlasını borçlanmış olurum." Rabbit'i ördek göletinin yanından, Van Aken ve Rapid yolundan Warrensville Yolu'na sürdü. Oradan otoyola, Cleveland'dan dışarıya çıkacaklardı.

"Keşke vedalaşma fırsatım olsaydı." Pearl, Moody, Lexie ve Trip'i, kendisini onlara farklı şekilde bağlayan ilişkilerini düşündü. Seneler içinde, hayatı boyunca devamlı bu bağı çözmeye çalışacak ve her defasında bir daha açılamayacak bir düğüm olduklarını görecekti. "Ve Izzy. Keşke onu da son bir kez görebilseydim."

Mia sessizdi, o da Izzy'yi düşünüyordu. "Zavallı Izzy," dedi sonunda. "Buradan gitmeyi çok istiyordu."

Pearl'ün aklında altın kavisler şeklinde bir fikir oluşmaya başladı. "Geri dönüp onu alabiliriz. Arka verandadan yukarı tırmanıp penceresini tıklatabilirim..."

"Tatlım Izzy daha on beş yaşında. Kurallar ve yasalar var."

Fakat araba Warrensville Yolu'ndan I-480 otoyoluna doğru giderken Mia kısa bir süreliğine hayal kurmak için kendine izin verdi. Çift şeritli, bir çeşit arka yoldan gidiyor olurlardı; aynı Mia'nın sevdiği türden bir yoldan. Bir dükkân, kafe ve benzinciden oluşan ufak kasabaların içinden geçen türden bir yoldan. Giderken arkalarından altın renkli bulutlar gibi toz kalkardı havaya. Bir dönemeçten geçip o altın tozun içinden kolunu ve başparmağını uzatmış bir gölge görürlerdi. Mia arabayı yavaşlatıp önce kızın saçını görürdü, altınla altının karışımı. Daha durup kapıyı açıp onu arabaya almadan o çılgın, altın renkli saçı görürlerdi.

Cumartesi sabahı Mia ve Pearl Iowa'ya girerken, saçı hâlâ hafifçe is kokan Izzy, Pittsburgh'e giden otobüse bindi. Şehrin öbür ucunda ailesi ördek göletinin dibinde toplanmış, itfaiye Richar-

dson evinin tek tek her alevini söndürürken onları izliyordu. Katlayarak arka cebine koyduğu ve annesinin dosyalarından bulduğu bir adres vardı. Önceki gece çantasını yaptıktan sonra klasörleri karıştırmıştı. George ve Regina Wright. Bethel Park, Pennsylvania. Telefon numarası da vardı ama Izzy, basit bir telefon konuşmasıyla ihtiyacı olan bilgiyi alamayacağını biliyordu. Annesinin masasının üstünde duran dosya, özenli el yazısıyla M.W. diye işaretlenmişti ve epey doluydu. Herkes yukarı katta uyurken, annesinin ofis sandalyesine oturup masa lambasının ışığında hepsini okumuştu. Wrightların adresinin altına bir tane daha yazmıştı: Anita Rees, Rees Galerisi. New York'ta bir yerdeydi. Mia, Izzy'den çok da büyük değilken orada başlamıştı hayatına. Izzy nasıl olacağını merak etti.

Belki bu insanlardan biri Mia'nın nerede olduğunu, nereye gittiğini bulmasında yardımcı olabilirdi. Belki Izzy'yi ebeveynlerinin yanına yollarlardı. Peki ya öyle olursa? O zaman tekrar kaçardı. Onu tekrar geri yollayamayacak yaşa gelene kadar tekrar ve tekrar kaçardı. Aradığını bulana kadar bakmaya devam ederdi. Pittsburgh ve ilerisinde de New York onu çağırıyordu. Mia'nın geçmişiydi ama Izzy'nin geleceği. Onu bir şekilde Mia'ya götüreceklerdi.

Şimdi koltuğuna kurulup başını cama yaslayarak nasıl olacağını hayal etti. Mia'yı önce arkadan görecekti ama tabii ki onu hemen tanıyacaktı. Izzy, Mia'nın siluetini, devamlı üstünden geçtiği bir şekilmiş gibi ezbere biliyordu. Mia'yı bulacaktı ve Mia ona döndüğünde kollarını açacak, Izzy'ye sarılacak ve nereye giderse onu da beraberinde götürecekti.

><

O son gece, Bayan Richardson Winslow evinde ilk defa uyuyacağı zaman (ve uzun bir süre daha) en küçük çocuğunu düşünmeye başladı. Evin seslerine alışık değildi: buzdolabının mırıltısı, alt kattaki ocağın gurultusu, tepelerindeki çatıya çarpan dalın

gıcırtısı... Kalktı ve ufak dubleksin basamaklarına oturup sabahlığını sıkıca kendine sardı. Ayaklarının altındaki beton basamak serin ve sis yeni kalkmış gibi hafifçe nemliydi.

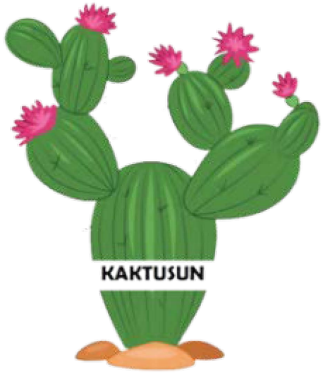
Bütün gün Izzy'ye hem içinden hem de sesli bir şekilde sinirlenmişti. *Nankör çocuk,* demişti. Bunu nasıl yapardı? Onu bulduğunda neler neler yapacaktı. Hayatı boyunca ev hapsi alacaktı. Yatılı okula yollanacaktı. Askeri okula. Manastıra. Polisin onu yakalamasına izin vermeyi bile düşünmüştü. Yaptıklarının sonuçlarını hapis yatarken düşünebilirdi. Izzy'ye olan öfkesine alışık olan eşi ve diğer çocukları sessizce başlarını sallayıp bağırmasına izin verdi. Fakat bu, diğer seferlerden farklıydı. Bu sefer Izzy her türlü sınırı aşmıştı ve bütün aile bireyleri bir daha geri dönmeyebileceğini fark ediyordu.

Polis elbette Izzy'yi arıyordu. Kaçak ve tehlike altında bir çocuk olarak ihbar edilmişti ve ilerleyen günlerde Bayan Richardson posterler ve ilanlar için polise fotoğraflarını verecek, Izzy'nin dostları ve sınıf arkadaşlarıyla iletişime geçecek, nereye gitmiş olabileceğine dair ipuçları arayacaktı. Fakat bilebilecek olanlar gitmişti. Sokaktaki bütün evler birbirlerine benziyordu ama içlerinde mutlu olan, saklanan, dışarıdaki dünyadan kendilerini koruyan, daha iyi bir şeyin arayışında olan insanlar vardı. Hakkında hiçbir şey bilmediği hayatlar, o kapıların ardında yaşanıyordu.

Gece yarısıydı ve Winslow'dan hızla bir araba geçti, sonra karanlığa kayboldu. Olması gereken önemli bir yer varmış gibi uzak farları açıktı. Basamaklarda bu şekilde otururak komşuların gözünde deli gibi görünüyor olmalıydı ama ilk defa umursamadı. Bütün gün harladığı öfkesi, akşamüstüyle beraber ortadan kaybolan öğle sıcağı gibi sönmüştü ve aklında yıldız gibi soğuk, kristal ve parlak bir düşünceyle baş başa kalmıştı: Izzy gitmişti. Daha ilk nefesini almadan önce bile Izzy hakkında onu sinirlendiren her şey, onu kaybetme korkusundan kaynaklanıyordu. Şimdi ise kaybetmişti. Boğazından ince, bıçak kadar keskin bir yakarış yükseldi.

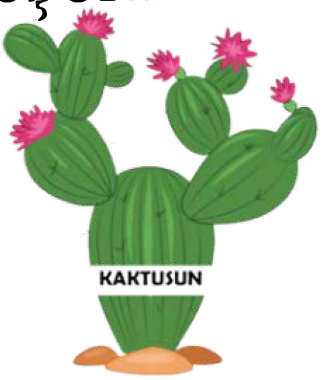
Hayatında ilk defa çocuğunu uzakta bir yerde düşünerek kalbi kırıldı. Bunca belaya sebep olan, onu endişelendiren, dinmek bilmeyen enerjisinin sonunda evden kaçmasına sebep olan Izzy. Kendi zıttı olduğunu düşündüğü ama annesinin yıllar önce bastırdığı, doğruyu yanlıştan ayırabildiğine inanan kıvılcımı almış, taşımış ve büyütmüş olan çocuğu... Daha yıllarca düşüneceği üzere o akşam da içinde altın tüyün olduğu fotoğrafı düşündü. Kendi portresi miydi, kızının mı? Kaçmaya çalışan kuş muydu, yoksa Elena kafesin kendisi miydi?

Polisler Izzy'yi bulacak, dedi kendi kendine. Onu bulacak ve yaptıklarını düzeltebilecekti. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama yapacağından emindi. Peki polisler onu bulamazsa? O zaman Izzy'yi kendi arayacaktı. Ne kadar sürerse sürsün, ister sonsuza kadar. Yıllar geçebilir ve ikisi de değişebilirdi ama aradan ne kadar zaman geçerse geçsin kızını, kendisini bildiği gibi bilecekti. Bundan emindi. Aylar, yıllar boyunca, hayatının sonuna kadar kızını arayacak; tanıştığı her genç kadının suratını inceleyecek, yabancıların yüzlerinde o tanıdık kıvılcımı bulmaya çalışacaktı.

Teşekkürler

Sana Söylemediğim Her Şey için kitap turuna çıktığımda, izleyicilerden biri şunu sordu: "Saydım ve Teşekkürler kısmında altmış beş farklı kişiye teşekkür ettiğinizi gördüm. Neden bu kadar çok kişiye teşekkür ettiniz?" Kapağın üstünde yazan bir tek benim ismim olsa da yol boyunca bir sürü kişinin bana yardımcı olduğunu ve onlar olmasaydı bu kitabın olmayacağını söyledim. Bu, ikinci seferimde daha da belirgin oldu.

Her zamanki gibi temsilcim Julie Barer ve The Bood Group'taki herkese teşekkür ederim. Barer Nation'ın bir parçası olduğum için çok minnettarım. İnanılmaz editörüm Virginia Smith Younce kılavuzluk ederek ve Jane Cavolina zaman akışını, italik yazıları ve sonsuz sabrıyla *Ufak Yangınlar*'ı daha iyi ve zengin bir kitap haline getirdi. Juliana Kiyan, Anne Badman, Sarah Hutson, Matthew Boyd, Scott Moyers, Ann Godoff, Kathryn Court, Patrick Nolan, Madeline McIntosh ve Penguin Press ile Penguin Books'taki bütün ekip, kitabı raflara koyma konusunda inanılmaz bir iş başardı. Beni kolladığınız için tekrar teşekkür ederim.

Güvenilir yazar grubum Chunky Monkeys (Chip Cheek, Calvin Hennick, Jennifer De Leon, Adam Stumacher, Grace Talusan ve Becky Tuch) bu kitabı ilk okuyanlar. Onların cesaretlendirmesiyle bu kitabı bitirebildim ve yazışmalarımız hayata tutunmamı sağladı. Ayelet Amittay, Anne Stameshkin ve MFA'den destekçilerim, her zamanki gibi yolu siz gösteriyorsunuz. Jes Häberli ve

Danielle Lazarin, size bir kamyon dolusu donut yollayacağım. Yazar olmayan arkadaşlarım ise bu çılgın süreçte beni sakin tutup ayaklarımın yere basmasını sağladılar. Özellikle Katie Campbell, Samantha Chin ve Annie Xu'nun hâlâ kahrımı çektiğine inanamıyorum.

Hem ilk romanımı hem de bunu okuyan bütün okurlarıma çok teşekkür ediyorum. Bana e-posta atanlar, mektup yazanlar, okumalarda bana not bırakanlar ya da imza masasında benimle sohbet edenlere teşekkür ederim. Size ne kadar şükran duyduğumu anlatamam. Twitter arkadaşlarıma da çok teşekkür ederim. Bana her gün insanların ne kadar zeki, komik ve iyi kalpli olabildiğini hatırlatıyorsunuz.

Son olarak en büyük teşekkürüm aileme gidiyor. Lily ve Yvonne Ng daha ilk zamanlardan beri yazmamı desteklediler. Siz olmasaydınız burada olmazdım. Kocam Matt, yazarlığın tam zamanlı işim olduğuna benden önce inandığı ve bunu bana hatırlattığı için... Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Ve de oğluma, yarattığım en güzel şeye: şiir bu olsun ama elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

